

Võ Đạo Tôn Sư

Mục
Thích
Lặn
Nước

Mục lục

- [Chương 1: Tuổi Trẻ Không Có Thất Bại](#)
- [Chương 2: Vạn Sự Khởi Đầu Nan](#)
- [Chương 3: Đại Trưởng Phu Chỉ Đến Thế Mà Thôi!](#)
- [Chương 4: Sức Người Có Hạn](#)
- [Chương 5: Một Thoáng Nghĩ Suy](#)
- [Chương 6: Không Thể Xem Mặt Mà Bắt Hình Dạng](#)
- [Chương 7: Huấn Luyện Viên Mới](#)
- [Chương 8: Lớp Luyện Võ](#)
- [Chương 9: Lôi Bộ Tuyệt Học](#)
- [Chương 10: Mỗi Người Đều Có Một Triển Vọng Riêng](#)
- [Chương 11: Ba Vị Trí Dẫn Đầu](#)
- [Chương 12: Cấm Nhé!](#)
- [Chương 13: Như Vầy Thì Sao Mà Sống Nổi Hả Trời!](#)
- [Chương 14: Lâu Tiểu Thành, Kiện Tướng Chạy Cự Ly Dài](#)
- [Chương 15: Cậu Ta Như Thế...](#)
- [Chương 16: Quyền Cước Thuần Thục](#)
- [Chương 17: Con Trai Không Được Rụt Rè](#)
- [Chương 18: Giác Mộng Võ Đạo Của Nghiêm Triết Kha](#)
- [Chương 19: Khiêu Chiến](#)
- [Chương 20: Hiệp Khách Dùng Võ Vi Phạm Lệnh Cấm](#)
- [Chương 21: Khoe Khoang Và Chia Sẻ](#)
- [Chương 22: Lễ Khai Mạc Sắp Tới](#)
- [Chương 23: Chuẩn Bị](#)
- [Chương 24: Huấn Luyện Viên, Em Muốn Tham Gia Đặc Huấn!](#)
- [Chương 25: Miệng Quạ Đen](#)
- [Chương 26: Rút Thăm](#)
- [Chương 27: Nguồn Kinh Tế](#)
- [Chương 28: Con Đường Quang Vinh](#)
- [Chương 29: Bạo Tuyệt Nhị Thập Tứ Kích](#)

Chương 30: Cọ Xát Trên Mặt Đất

Chương 31: Kế Hoạch Không Theo Kịp Biến Hóa

Chương 32: Thư Mời

Chương 33: Cô Độc Trên Đất Khách

Chương 34: Số 656

Chương 35: Lôi Đài Số Bảy, Trận Thứ Năm

Chương 36: Từng Bước Thu Hút Người Xem

VÕ ĐẠO TÔNG SƯ

Mực Thích Lặn Nước

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Tuổi Trẻ Không Có Thất Bại

Cái nắng cuối thu vẫn chói chang và oi ả, chiếu xuyên qua kẽ lá mà rong chơi khắp mặt đất. Ánh mặt trời lúc ba giờ chiều trắng xóa và rực rỡ phủ lên võ đường sơn màu đen to lớn một lớp áo màu vàng nhạt đẹp đẽ.

Phía trên cánh cửa chính của võ đường có khắc mấy chữ lớn màu đen, những chữ lớn đó chính là tên của nó: “Câu lạc bộ võ đạo Đại học Tùng Thành.”

Từ xa nhìn mấy chữ này, lại nhìn những hàng người nam nữ trẻ tuổi đang hướng về võ đường, Lâu Thành có thể cảm nhận được tinh thần của họ đang mạnh mẽ và phấn khởi như thế nào. Thế nhưng người cũng được xem như là trai tráng trẻ tuổi như cậu lại sợ hãi nuốt một ngụm nước miếng. Trong lòng cậu có một cảm giác như người con xa quê tìm được những vật quen thuộc và gần gũi của quê mình vậy. Tất nhiên, võ đạo không phải là quê hương và câu lạc bộ cũng chẳng phải là nhà.

Cậu quay đầu lại nhìn người bạn cùng phòng của mình là Thái Tông Minh như để tìm kiếm một chút an ủi.

Hai người chỉ mới quen biết nhau khi vào nhập học đại học, nhưng lại hợp tính nhau đến không ngờ. Sau lại vì cùng nhau trải qua nhiều chuyện trong khóa huấn luyện quân sự mà trở thành một đôi bạn thân.

Bọn họ thân thiết đến nỗi có thể nhắm mắt kể lại tất tần tật mọi thói xấu của đối phương mà không có một chút do dự hay ngập ngừng.

Thái Tông Minh cao hơn Lâu Thành nửa cái đầu, hình như cậu ta cao hơn một mét tám. Cậu không thể không thừa nhận rằng dáng người của anh bạn này không những cao ráo mà khuôn mặt cũng thuộc hàng điển trai, nếu như theo các cuốn tiểu thuyết thì cậu ta cũng được xem như “đẹp trai ngồi ngồi”, hơn nữa gia đình cũng thuộc diện khá giả, cậu ta lại rất biết cách ăn mặc, nhưng người này lại có một tật xấu chết người, đó là không khống chế được mồm miệng của mình.

“Cam à, cậu hồi hộp cái gì vậy hả?”

Thái Tông Minh đút hai tay vào túi quần, sau khi cảm nhận được sự căng thẳng của Lâu Thành thì nói:

“Không phải chỉ là lễ chào đón của câu lạc bộ võ đạo thôi sao, có nhiều người còn không thèm đến tham dự kia kìa, cậu nhìn tên họ Hậu kia xem, còn đến đăng kí sớm hơn cả chúng ta. Với lại đây cũng chả phải là buổi kiểm tra hay kỳ thi gì, cậu căng thẳng như thế để làm gì hả?”

Lâu Thành suy nghĩ một lát, cảm thấy vẫn nên xin một ít lời khuyên từ cậu ta, cậu lựa lời mà nói:

“Tình Thánh này, cậu còn nhớ cô gái mà chúng ta đã gặp hôm đăng ký không?”

Cái tên này tự nhận đã quen rất nhiều bạn gái, kinh nghiệm yêu đương phong phú, hơn nữa lại còn rất giỏi mấy vụ đoán mò và bịa chuyện, cho nên cậu ta được tất cả mọi người trong phòng ngủ gọi là “Tình Thánh”. Vì thế những chuyện liên quan tới vấn đề tình cảm này cứ đến hỏi cậu ta là được...

“Nhớ chứ! Sao mà không nhớ được cơ chứ? Vào học cũng hơn một tháng rồi, kiểu con gái đặc biệt như vậy tôi mới gặp được hai ba người thôi. Nếu không phải tôi có người yêu thì đã nhào tới bắt chuyện làm quen từ lâu rồi!”

Thái Tông Minh lờm Lâu Thành một cái, sau đó lại cười gian hỏi:

“Sao thế? Thích cô ấy hả? Muốn theo đuổi người ta sao? Cam à, thế mà lúc đầu tôi còn tưởng cậu là một người ít nói, thật thà nữa chứ! Thật đúng là không thể ngờ mà!”

Lâu Thành vội vàng giải thích:

“Thực ra tôi đã quen biết cô ấy từ lâu rồi, hồi học trung học phổ thông, lớp cô ấy ngay bên cạnh lớp tôi. Mỗi lần quảng bá cho đại hội võ thao, bọn tôi đều đứng cùng hàng, cô ấy đứng đầu hàng phía bên phải, tôi đứng đầu hàng phía bên trái, nên cũng xem như có quen biết. Ừm... cậu hiểu mà, đúng không?”

“Hiểu mà! Cậu quen cô ấy, thế cô ấy có quen cậu không?” - Thái Tông Minh buồn cười hỏi.

Khóe miệng Lâu Thành giật giật, cậu phát cái nhìn Thái Tông Minh một lúc lâu rồi mới rầu rĩ nói:

“Không quen...”

“À, hiểu rồi, ra là yêu đơn phương con gái nhà người ta. Ai mà chưa từng yêu đơn phương chứ?”

Thái Tông Minh không cười nhạo cậu nữa, ngược lại còn nói:

“Hèn chi lúc ấy cậu lại lôi kéo tôi đi đăng ký vào câu lạc bộ võ đạo, hại tôi còn tưởng cậu nhìn thấu được sức mạnh vô địch mà tôi đang che giấu cơ chứ!”

“Xí, hạng tôm tép như cậu chỉ mới là nghiệp dư cấp 5, lấy đâu ra sức mạnh vô địch gì hả!” - Lâu Thành cười khẩy mỉa mai lại Thái Tông Minh.

Thế giới bây giờ đối với võ đạo bắt nguồn từ xa xưa đã không còn là thứ chỉ tồn tại trong truyền thuyết nữa. Từ mấy ngàn năm trước võ đã xuất hiện, trải qua bao thăng trầm của dòng thời gian, nó tồn tại đến thời kỳ cận đại thì vấp phải sự phát triển của khoa học kỹ thuật.

Sau mấy chục năm đối đầu với khoa học, võ đạo đã bắt đầu thay đổi những quan điểm truyền thống lâu đời của mình, hoàn toàn hòa nhập vào các mặt của xã hội, các cấp võ đạo cũng mang hơi hướng của cuộc sống hiện đại.

Hiệp hội võ thuật chuyên môn sẽ định kỳ tổ chức một cuộc thi để xác định cấp bậc mỗi người. Cấp một là cấp cao nhất, cấp chín là cấp bậc dành cho những người mới học. Nhưng nếu học ở bên ngoài thì được xem như dân nghiệp dư, trong đó nghiệp dư cũng được chia là chín cấp, cho nên cũng có những cuộc thi đấu giữa chín cấp của nghiệp dư. Nhưng đừng có coi thường dân nghiệp dư nhé, dư sức đánh thắng người bình thường đó.

Thái Tông Minh tặc lười nói:

“Còn hơn người nào đó, ngay cả nghiệp dư cấp chín cũng chưa đạt được. Cao thủ nhưng không cao tay, theo thuyết tương đối mà nói, chẳng phải như vậy cũng là tương đối hay sao? Lại đây, đánh một trận đi, tôi chấp cậu một tay đấy!”

“Cút!” Lâu Thành lời ít ý nhiều nói, sau đó cậu hít nhẹ một hơi, chậm rãi đi về phía trước, vừa đi vừa nói:

“Lúc học trung học phổ thông, cô ấy khá nổi tiếng nên tôi biết cô ấy rất thích học võ. Mà ngạc nhiên hơn nữa là chúng tôi đều thi đậu Đại học Tùng Thành. Có khi nào đây là duyên phận giữa tôi với cô ấy không nhỉ? Trong lòng tôi cảm thấy vừa vui mừng lại vừa thấp thỏm nên mới kéo cậu đi đăng ký, định xem xem có cơ hội gặp mặt cô ấy hay không.”

“Cũng đúng, ai cũng sẽ suy nghĩ như vậy cả.”

Thái Tông Minh đi được vài bước đột nhiên cười nói:

“Này, Cam à, kia kìa, đó có phải là “người tình trong mộng” của cậu không?”

Tim Lâu Thành đập “thịch” một cái, theo hướng ánh mắt của Thái Tông Minh nhìn qua thì thấy trên bậc thang có chín bậc ở bên ngoài cửa chính của câu lạc bộ võ đạo, một cô gái đang mặc Hán phục (1) với hai màu đỏ và trắng đang đứng đấy, khuôn mặt cô chỉ to bằng lòng bàn tay, ngũ quan (2) xinh đẹp và cân đối, vừa mới nhìn đã khiến người khác có cảm giác rằng cô là một người dễ thương và đáng mến. Người có vẻ đẹp đậm thắm của vùng sông nước Giang Nam kia chính là người mà Lâu Thành vẫn luôn nhớ thương, Nghiêm Triết Kha.

Đúng vậy, mẹ của cô là người Giang Nam... Lâu Thành ngạc nhiên nhìn đi nhìn lại mấy lần. Đây là lần đầu tiên cậu thấy Nghiêm Triết Kha mặc Hán phục cho nên cậu khá kinh ngạc.

“Cô ấy sao lại tiếp đón tân sinh viên cho câu lạc bộ võ đạo rồi?” Ngạc nhiên qua đi, Lâu Thành lại cảm thấy thắc mắc.

Cô ấy cũng là tân sinh viên mới nhập học như mình, không ngờ lại đi tiếp đón các tân sinh viên khác.

Thái Tông Minh cười to nói: “Vậy mà cậu còn không hiểu sao? Nếu tôi mà là sư huynh của câu lạc bộ võ đạo, nhìn thấy một cô sư muội như thế này đến đăng ký, chắc chắn sẽ nhanh tay liên lạc trước, dù không thể thành bạn gái nhưng cũng có thể làm bạn bè, hoặc tận dụng cô ấy làm “biến hiệu di động” của câu lạc bộ cũng tốt.”

“Nói cứ như cậu là sư huynh trong câu lạc bộ ấy...” Lâu Thành đáp trả lại một câu.

“Ha, bộ tôi nói sai sao, tôi bây giờ đã là cao thủ nghiệp dư cấp năm rồi đó, là trụ cột tương lai của câu lạc bộ võ đạo...” Nói đến đây, đột nhiên Thái Tông Minh ngừng lại một lát.

“Đáng lẽ ra bọn họ phải liên lạc với tôi trước mới đúng chứ, chẳng lẽ một nghiệp dư cấp năm như tôi lại chả là cái đỉnh gì trong câu lạc bộ hay sao? Lẽ nào tân sinh viên năm nay ai cũng tài giỏi cả sao? Trừ cái tên Lâm Khuyết kia ra, còn có rất nhiều người đạt nghiệp dư cấp bốn hay cấp ba gì sao?”

Lâu Thành vừa nghe Thái Tông Minh lải nhải vừa nhìn Nghiêm Triết Kha, cô đang đứng sát mép bậc thang, thu hút biết bao nhiêu ánh mắt của mọi người xung quanh, giống như một ngôi sao đang tỏa sáng dưới ánh đèn. Cô tỏa sáng như vậy, tài giỏi như vậy, đúng là làm cho người khác phải mặc cảm và tự ti mà.

“Thôi, không bàn đến chuyện đó nữa, nói chuyện chính đi. Cam à, cơ hội của cậu đến rồi kìa!” Thái Tông Minh ngừng lẩm bẩm nói.

Lâu Thành quay đầu lại nhìn về phía anh hỏi:

“Cơ hội gì cơ?”

“Cơ hội đến rồi đấy! Cơ hội làm quen ấy!” Thái Tông Minh dùng ánh mắt “thằng nhóc này hết thuốc chữa rồi” nhìn cậu.

“Làm quen?”

Lâu Thành nhìn Nghiêm Triết Kha đang ở phía xa, lắp bắp nói:

“Tôi?”

Từ trước đến giờ cậu chưa từng làm mấy chuyện như lân la lại gần làm quen này nên trong lòng có chút ngỡ ngàng. Bắt chuyện như vậy có tác

dụng sao?

Thái Tông Minh lắc đầu mấy cái rồi tặc lưỡi nói:

“Tuy rằng muốn bắt chuyện thành công cần phải có khuôn mặt và tài ăn nói. Nhưng nếu ngay đến việc lại gần cô ấy mà cậu cũng không dám vậy thì cậu sẽ mãi mãi chẳng có cơ hội làm quen đâu.”

“Hơn nữa con gái ghét nhất là lũ con trai nhát gan và nhu nhược, nói gì đến việc thích loại người ấy! Ngay cả cam đảm để bắt chuyện cậu còn không có, thế mà cậu còn dám nói là mình thích cô ấy! Không sao, tôi tính cả rồi, khả năng thành công của cậu rất lớn, thậm chí cô ấy có khi còn không nghĩ rằng cậu cố tình đến bắt chuyện nữa cơ!”

“Vì sao?” Lâu Thành ngay lập tức cảm thấy hứng thú.

“Cậu yêu thầm đến mù mịt cả đầu óc rồi hả? Cậu với cô ấy cùng quê lại là bạn học của nhau, điều này tuyệt vời biết bao nhiêu! Ở nơi đất khách quê người, lại không quen biết ai này, đối tượng tốt nhất để thoát ế chính là thể loại cùng quê hay bạn học gì đó đó!”

Thái Tông Minh nói vô cùng rõ ràng và lưu loát:

“Cậu nghĩ kỹ coi, một người con gái rời xa quê hương, đến một nơi thật xa để học tập, xung quanh đều là những con người xa lạ, trong lòng cô ấy nhất định sẽ cảm thấy cô đơn và không an toàn. Cho nên khi gặp gỡ một người cùng quê lại từng có một điểm chung nào đó, cô ấy sẽ có cảm giác muốn gần gũi làm quen.”

“Có câu: người cùng quê gặp gỡ nhau, nước mắt lưng tròng. Huống chi hai người các cậu còn từng học cùng một trường, chủ đề nói chuyện sẽ nhiều không kể xiết, cho nên sẽ có cảm giác muốn gần gũi nhau hơn.”

“Cậu cứ giả vờ như vô tình nhìn thấy và nhận ra cô ấy, chín mươi chín phần trăm cậu có thể xin được tài khoản QQ của cô ấy, rồi tới số điện thoại di động, ừm, lần đầu tiên vẫn không nên tìm hiểu quá sâu, cô ấy sẽ cảm thấy cậu có ý đồ gì đó với mình. Trước tiên vẫn nên xin tài khoản QQ đã.”

Lâu Thành nghe kỹ từng lời của cậu ta, trái tim cứ nhảy loạn xạ không ngừng, trong lòng cũng muốn thử làm quen. Cái tên Tình Thánh này nói cũng rất có lý.

Cậu suy nghĩ một chút, vẫn cảm thấy hơi do dự:

“Nhưng mà, nhưng mà chiều cao của tôi bình thường, gương mặt bình thường, mọi thứ đều bình thường. Sao mà xứng với cô ấy được?”

Đây đúng là tự ti và mặc cảm mà!

Thái Tông Minh nghe được thì trợn mắt há mồm nhìn cậu, một lúc lâu sau cậu ta mới nói:

“Cam à, có phải cậu suy nghĩ quá nhiều rồi không? Còn chưa biết có làm quen được hay không mà cậu đã suy nghĩ đến chuyện tương lai rồi sao? Suy nghĩ của cậu đã bay quá cao, quá xa rồi...”

Nói xong, không đợi cho Lâu Thành kịp suy nghĩ thêm điều gì, cậu ta tiếp tục nói:

“Cam à, nói cho cậu biết, kiểu như cậu, nói dễ nghe là cậu tự biết lượng sức mình, mà nói khó nghe thì cậu chính là một kẻ nhu nhược, nhát gan, không có một chút tự tin?”

“Chúng ta mới là sinh viên năm nhất thôi, trường này cũng là trường đứng đầu cả nước, chuyên ngành cũng thuộc dạng tốt, chỉ cần cần cù, chăm chỉ học tập và nghiên cứu trong bốn năm đại học, sau khi ra trường chẳng lẽ còn sợ không tìm được một công việc tốt?”

Ngay cả một chút tự tin về điều này mà cậu cũng không có sao? Hay là vốn dĩ cậu chưa từng cố gắng? Nếu như cậu thật sự thích cô ấy thì cậu sẽ vì cô ấy mà đề cao bản thân, vì cô ấy mà thúc ép bản thân, vì cô ấy mà cố gắng để bản thân mình ngày càng tài giỏi, như vậy mới gọi là có trách nhiệm! Nếu không phải như thế thì cậu chỉ đơn giản là thích cô ấy mà không phải yêu cô ấy!”

Lâu Thành ngạc nhiên nhìn Thái Tông Minh, không ngờ cái tên này vậy mà lại có thể nói mấy lời có lý lẽ như vậy.

Sau đó Thái Tông Minh nắm tay lại, quơ quơ quả đấm nói:

“Hơn nữa còn chưa coi bói xem hai người có hợp hay không mà, cậu chưa được con gái nhà người ta hay không còn chưa biết nữa. Nhưng mà, xem chừng xác suất thành công không cao...”

Thôi... Cậu mau đi đi, Cam à, đừng để sau này phải nuối tiếc, ít nhất cũng phải thử qua chứ, tuổi trẻ không có thất bại, ý chí của tuổi trẻ là không bao giờ bỏ cuộc!”

Bị Thái Tông Minh nói như vậy, nhiệt huyết tuổi trẻ trong Lâu Thành bùng cháy, mọi do dự và băn khoăn trong lòng biến mất, cậu nghiêm túc gật đầu nói:

“Tôi sẽ thử xem.”

“Ừm, tuổi trẻ không có thất bại.”

Nói xong, cậu nhìn Nghiêm Triết Kha đang đứng ở phía xa xa kia, nhìn đến bóng dáng xinh đẹp trước mắt, cậu dồn hết lòng can đảm mà bước đến.

Đúng lúc này, Thái Tông Minh đột nhiên giữ cậu lại.

“Sao thế?” Lúc này Lâu Thành chỉ cảm thấy máu trong người đang sục sôi không ngừng.

Thái Tông Minh nhe răng nói:

“Cam à, cậu thiếu kiên nhẫn quá rồi, cậu sờ mặt cậu thử xem, đỏ bừng như ớt khi kia kìa, cô ấy mà nhìn thấy cậu như vậy, không khéo còn tưởng cậu đến để gây chuyện. Mau đi mua một bình nước đá rửa mặt đi.”

“Ghe nha, Tình Thánh, cậu thật có kinh nghiệm đó.” - Lâu Thành lấy tay sờ mặt mình. Đúng là nóng thật!

Mấy chuyện như vậy thật là khiến người ta cảm thấy kích thích!

Nghĩ tới đây, mắt cậu chợt lóe lên một tia sáng, sau đó cậu xoay người chạy ngược hướng đến cầu lạc bộ võ đạo. Sau khi chạy được mấy trăm mét thì quay đầu chạy lại. Lúc chạy qua Thái Minh Tông, cậu còn thở hồng hộc.

“Cài này...”

Thái Minh Tông cũng sờ nhìn theo, một lúc sau cậu ta giơ ngón cái lên nói:

“Hay!”

Lấy việc mặt đỏ vì chạy bộ mà che giấu sự xấu hổ?

Tim Lâu Thành đập tình thích vì chạy nhanh, chân có hơi chùn bước, trong lòng có chút lo sợ, nhưng cậu cố làm lơ nó đi, lúc chạy ngang qua Thái Tông Minh, cậu âm thầm cổ vũ bản thân:

“Ừm, ít nhất bản thân mình cũng từng có cố gắng!”

Cậu vừa cố vũ bản thân vừa chạy về phía cầu lạc bộ, chạy về phía có bóng dáng xinh đẹp của ai kia.

Nhìn theo bóng lưng của cậu, Thái Tông Minh cuống quýt nói:

“Không cần trò chuyện nhiều làm gì, các cậu vẫn chưa biết nhau, trò chuyện nhiều chỉ tổ làm nhau thêm ngại ngùng thôi, trước hết cứ lưu lại ấn tượng tốt để làm nền móng sau này!”

Lâu Thành phất tay, ra hiệu bản thân đã nghe rõ, bước chân vẫn không hề chậm lại, giống như đang tự cố vũ bản thân mình vậy.

“Đúng là tuổi trẻ mà...”

Dưới hàng cây ven đường, có một cụ ông khoảng bảy tám chục tuổi râu tóc trắng xóa tặc lười nhìn theo Lâu Thành, một lúc sau ông lại cảm thán:

“Nhớ năm xưa, ta cũng như vậy...”

Ai mà chưa từng có tuổi trẻ chứ?

(1) Hán phục: đồ truyền thống của dân tộc Hán.

(2) Ngũ quan: năm cơ quan trên khuôn mặt gồm: mắt, lông mày, tai, mũi, miệng.

VÕ ĐẠO TÔNG SƯ

Mực Thích Lặn Nước

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Vạn Sự Khởi Đầu Nan

Nói là cách rất xa, nhưng thật ra cũng không xa lắm. Chạy được một lúc, Lâu Thành đã tới trước câu lạc bộ võ đạo rồi. Bước lên chín bậc thang, trái tim đập “thình thịch” liên tục, hai má đỏ bừng. Không biết cậu như vậy là vì đã chạy một khoảng khá dài hay là vì chuyện sắp xảy ra nữa.

Trong đầu cậu tập dợt vô số tình huống có thể xảy ra tiếp theo. Lúc này, cậu vừa thở dốc vừa siết chặt bàn tay lại, âm thầm cổ vũ bản thân: “Sợ cái gì mà sợ, mình là đàn ông con trai, không việc gì phải sợ cả!”

Trong lòng đấu tranh vài giây, Lâu Thành bước chậm chân lại, ánh mắt như có như không nhìn Nghiêm Triết Kha xinh đẹp đang mặc Hán phục có hai màu trắng đỏ kia.

Canh lúc sắp đi qua người con gái ấy, cậu đột nhiên dừng lại, vờ như kinh ngạc nhìn Nghiêm Triết Kha mà nói: “Cậu, cậu có phải đã từng học ở trường trung học phổ thông Tú Sơn không?”

Nghiêm Triết Kha ngẩn người, hình như cô vẫn chưa kịp nghe rõ, một lúc sau mới định thần lại, hai hàng lông mày giãn ra, nói: “Đúng vậy, cậu là...?”

Tim Lâu Thành đập mạnh như đang gõ trống, nhưng trên mặt cậu lại cười rất tươi, vừa thở phì phò vừa nói: “Tôi học ở lớp bốn, mỗi lần đi quảng bá cho đại hội võ thao vào lúc nghỉ giữa giờ, tôi đều đứng ở bên cạnh hàng của cậu, ừm, sau lưng cậu vài người ấy, ha ha, không ngờ cậu cũng thi vào Đại học Tùng Thành.”

Nghiêm Triết Kha giật mình, dù vẫn chưa biết Lâu Thành là ai, nhưng trong lòng cô cũng không còn đề phòng cậu như lúc đầu nữa. Cô nhẹ nhàng cười, hai má lúm đồng tiền lập tức xuất hiện trên hai má:

“Lúc trước, tôi chưa từng nghe ai nói sẽ thi vào Đại học Tùng Thành cả nên cứ tưởng ở đây chỉ có mỗi một mình tôi chứ.”

Lâu Thành nhớ đến lời Thái Tông Minh chỉ bảo liền nhịn lại cảm giác muốn đưa tay lên gãi đầu, cậu tự cười nhạo mình nói: “Bản thân tôi khá là trầm lặng, mấy bạn học lớp khác cũng không quen biết nhiều.”

Nghiêm Triết Kha cười dịu dàng, nụ cười này làm cô càng thêm xinh đẹp động lòng người, khiến Lâu Thành say mê nhìn không rời mắt.

Nghiêm Triết Kha vẫn cười dịu dàng như thế, trên khuôn mặt không hề có bất kỳ sự miễn cưỡng nào, giống như trong lòng cô cũng đang vui mừng như thế.

“Cậu tên gì vậy? Chưa biết chừng tôi đã từng nghe qua tên cậu thì sao? Bọn Trình Đào bên lớp bốn cậu hay qua lớp chúng tôi chơi lắm.”

Giọng cô nhẹ nhàng mà ấm áp, không hề lộ ra một chút vẻ then thùng hướng nội nào, giống như vốn dĩ cô đã như thế vậy.

Lâu Thành cố ý tỏ vẻ hài hước nói: “Trình Đào sao? Lần nào cậu ta cũng mượn vở bài tập của tôi để chép bài. Tôi tên là Lâu Thành, chắc là cậu chưa từng nghe qua tên tôi đâu, trong đám bạn đồng trang lứa, tôi không mấy nổi bật lắm.”

Rồi cậu lại theo bản năng ha ha cười nói: “Nhưng tôi biết rõ cậu tên gì, Nghiêm Triết Kha, trong niên khóa của chúng ta, cậu rất nổi tiếng trong trường học đó, ừm, học giỏi, lại còn tốt tính nữa, tất cả mọi người ai cũng tưởng cậu sẽ thi vào mấy trường nổi tiếng toàn quốc như Đệ Đô hoặc Hoa Hải, không ngờ cậu lại thi vào Tùng Thành.”

Bị người khác lấy lòng trước mặt như vậy, Nghiêm Triết Kha hé miệng quay đầu nhìn bên cạnh, hai má lúm đồng tiền xinh xắn lại xuất hiện:

“Nếu tôi thi trượt đại học, bị thiếu những mười điểm nên mới vào học tại Đại học Tùng Thành này thì mấy lời vừa nãy của cậu chắc đã chọc giận tôi rồi đó.”

Ôi trời, chết mất thôi! Sao mình có thể nói chuyện một cách thiếu não như vậy được! May mắn Nghiêm Triết Kha không phải vì thi trượt nên mới vào Đại học Tùng Thành...

Lâu Thành càng nghĩ càng hoảng sợ, cậu còn suýt chút nữa nói là “đã xinh đẹp, học giỏi lại còn tốt tính”. Mới nói chuyện lần đầu mà cậu đã tởm tưởi khen ngợi con người ta một cách dở hơi như thế. Cậu miễn cưỡng đè nén sự ngại ngùng vì lời nói sai vào trong lòng.

Hèn chi Tình Thánh đã nhắc nhở cậu không nên nói nhiều. Đúng là Tình Thánh có khác!

Nhớ đến lời dặn dò của Thái Minh Tông, Lâu Thành tranh thủ nói:

“Người nổi bật như cậu, nếu như thật sự thi trượt đại học thì việc này đã truyền ra khắp niên khóa của chúng ta rồi, ừm, người ngày càng đông rồi, tôi vào trước nhé, không quấy rầy cậu nữa.”

“Ừm.” Nghiêm Triết Kha nhẹ giọng trả lời.

Lâu Thành âm thầm hít sâu một hơi, giống như vô tình mở miệng nói:

“À, đúng rồi, tài khoản QQ của cậu là bao nhiêu? Nghe nói cùng khóa chúng ta có mấy bạn học cũng thi vào Đại học Tùng Thành, không chừng sau này chúng ta sẽ có cơ hội tụ tập lại với nhau đấy.”

Nói xong câu đấy, cậu ngừng thở, tim đập nhanh như muốn vọt ra khỏi cuống họng.

Câu nói đằng sau chỉ là tùy tiện kiểm soát, câu đằng trước mới là mục đích thực sự của cậu!

Nghiêm Triết Kha không chút chần chừ mà mỉm cười và chỉ vào bộ quần áo cô đang mặc nói:

“Vì tôi mặc bộ đồ này nên không tiện cầm theo điện thoại được, cậu cứ nhớ tài khoản QQ của tôi trước đi, sau khi xong việc tôi sẽ kết bạn sau. Cậu nhớ chú thích một bên là “Lâu Thành, lớp bốn” nhé. Vì từ trước đến giờ tôi không bao giờ kết bạn với người lạ. Tài khoản QQ của tôi là XXXXXX.”

“Được.” Trong lòng Lâu Thành vui đến phát điên luôn, suýt chút nữa là không kiềm chế được mà bộc lộ ra ngoài. Cậu vừa đọc thầm dãy số vừa lục túi trái quần jean lấy điện thoại ra, đăng nhập vào QQ, tìm kiếm được một lúc cũng tìm ra nhưng khi nhìn đến cái tên thì cậu suýt nữa là bật cười thành tiếng: “Có phải là cái “Đạm Đài Thúy Hoa” này không?”

Cái tên này đúng là có thể làm người khác phì cười mà, Nghiêm Triết Kha trên mạng cùng Nghiêm Triết Kha ngoài đời thật khác biệt.

Mắt Nghiêm Triết Kha cong thành hình trăng khuyết, cô cười nói: “Cậu không thấy cái tên này rất thú vị sao?”

Cô dừng lại một chút nói: “Cậu không biết cái kia sao?”

“Có phải nó là một họ kép mà khi đọc lên nghe khá là nổi bật?” Mặc dù Lâu Thành cũng không rõ lắm nhưng phong cách này thì khá đơn giản, mới nhìn qua cũng có thể đoán ra được một hai phần.

Mộ Dung, Hoàng Phủ, Thượng Quan, Gia Cát, Đạm Đài đều là những họ kếp đặc biệt, tạo cho người ta một cảm giác nổi bật mà không họ gì có thể sánh được và tên đằng sau họ kếp thường được đặt rất hay. Trong tiểu thuyết ngôn tình hay kịch truyền hình, mấy nhân vật mang những họ này không phải là nhân vật chính thì cũng là nhân vật phụ có nhiều đất diễn. Nhưng họ Đạm Đài lại đi cùng với cái tên quê mùa đậm mùi chất phác này lại khiến người ta phải bật cười. Cho dù mấy họ kếp này không đi cùng với những cái tên quê mùa đi nữa, mà thay vào đó là một số tên như Thượng Quan Kiến Quân, Hoàng Phủ Tổ Phân hay Thượng Quan Vệ Quốc,... cũng làm cho người nghe thấy buồn cười.

Nghiêm Triết Kha vui vẻ nói: “Đúng vậy, cậu không thấy thú vị sao?”

“Rất thú vị, có muốn tôi đổi tên QQ của mình thành “Gia Cát Nhị Cầu” luôn không?”

Lâu Thành cảm thấy trò chuyện với Nghiêm Triết Kha thật là vui. Cậu ước gì có thể được tiếp tục nói chuyện với cô ấy như thế mãi mãi. Nhưng lúc này, sau lưng cậu bỗng truyền tới một tiếng ho khan, bạn học Thái Tông Minh đã đi đến bên cạnh cậu.

Lâu Thành kiềm chế cảm xúc, hướng Nghiêm Triết Kha phất tay: “Bạn của tôi đến rồi, tôi đi trước nhé, tạm biệt.”

“Tạm biệt.” Nghiêm Triết Kha cũng hướng cậu phất tay, thu hút ánh nhìn chú ý của mọi người.

Lâu Thành xoay người lại, giả vờ như bản thân mình không có lưu luyến gì mà đi đến bên cạnh Thái Tông Minh. Nhưng niềm vui lộ rõ trên mặt đã bán đứng cậu.

“Làm tốt lắm, tôi còn tưởng rằng cậu sẽ nói chuyện lấp ba lấp bấp chứ, xem ra cậu có khả năng nha.” Thái Tông Minh vừa đi vừa nói.

Khi cậu ta vừa bước vào cửa lớn liền cảm thấy tiếng người bên trong ồn ào và náo nhiệt vô cùng, cho dù cậu ta có nói lớn tiếng hơn cũng không sợ người ta nghe thấy.

Sân tập trung tâm của võ đạo quán được chia thành hai phần, một nửa được sử dụng làm lôi đài, rộng chừng một sân bóng rổ, phía trước và phía sau đều có từng tầng từng tầng khán đài; một nửa còn lại được nối thẳng tới lôi đài, rộng chừng bốn năm sân bóng rổ, xung quanh đặt đầy các loại vũ khí, có vẻ như nơi đây là nơi tập võ hằng ngày, bây giờ được tận dụng làm lễ chào mừng. Từ phía Lô Thành nhìn vào chỉ thấy toàn là đầu người với đầu người, số lượng tham gia còn đông hơn cậu dự đoán.

“Thật đúng là biết làm ra vẻ mà.” Lô Thành cười nói: “Người trong câu lạc bộ võ đạo cũng không ít nha.”

“Đương nhiên rồi, các trận đấu võ đạo luôn được mọi người chào đón mà, cường giả (1) võ đạo là người được toàn thể giới hâm mộ nhất. Mấy câu lạc bộ võ đạo trong trường đại học là những câu lạc bộ mạnh nhất đấy.”

Thái Tông Minh ưỡn ngực ngẩng cao đầu ra vẻ ta đây cũng là một cao thủ, cuối cùng cậu ta quay sang nhiều chuyện hỏi: “Đã lấy được tài khoản QQ của người ta chưa?”

Văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị (2), nhiều năm sau, khi thiên hạ thái bình đã xuất hiện nhiều trận đấu võ đạo chính quy. Võ giả (3) trên sàn thi đấu càng ngày càng nhiều. Nhìn những võ giả oai hùng với sức mạnh siêu việt, người xem như được tiêm thêm vài liều Adrenaline (4) mà trở nên cuồng nhiệt, máu trong cơ thể như nóng hơn bao giờ.

Lô Thành đã rất nhiều lần tưởng tượng bản thân mình cũng sẽ hùng mạnh như những võ giả đấy, cậu sẽ không còn lo sợ trộm cướp hay bị kẻ khác bắt nạt nữa.

Các trận đấu võ được chia thành hai loại. Một loại là thi đấu giữa các môn phái, do các môn phái, võ hội cùng các câu lạc bộ võ đạo tham gia, dùng hình thức thi đấu tập thể để quyết định thắng thua. Loại còn lại là thi đấu giữa các cá nhân để tranh ngôi vị đứng nhất.

Đầu tiên là những người có “chức nghiệp thi đấu võ đạo” thịnh hành trên cả nước và được chia thành bốn cấp. Cấp cao nhất là người đứng đầu mười hai thế lực trong nước, đối với bọn họ mà nói, sự nhục nhã nhất trong đời chính là vào cuối trận thi đấu bị đối phương đánh cho rớt cấp, chuyện bị rớt một cấp có thể xem là vô cùng nhục nhã.

Sau nữa là có năm lôi đài lớn có tính chất thi đấu cá nhân trên cả nước, được gọi là “hàm tước”, bởi vì khi qua được lôi đài thứ nhất sẽ được trao cho một danh hiệu tương ứng, sẽ được công nhận là một trong những người mạnh nhất cả nước. Ví dụ, nếu giành được hạng nhất trong “Võ Thánh chiến”, một năm sau đó người đó sẽ được độc chiếm danh hiệu “Võ Thánh”.

Các vụ buôn bán trong trận đấu như vậy có thu nhập rất cao, điều này khiến cho các thế lực cùng các cường giả võ đạo kiếm được một khoảng lợi không nhỏ. Bọn họ vừa có được vinh dự vẻ vang vừa có một gia tài đồ sộ, lại có người hâm mộ cuồng nhiệt vây quanh và cũng có ảnh hưởng sâu sắc, thậm chí còn lan đến các trường đại học, kết quả là tạo ra “Hội đại học võ đạo toàn quốc”, các câu lạc bộ võ đạo mạnh yếu như thế nào thì tùy thuộc từng trường.

Hỏi cậu lấy được tài khoản QQ của cô ấy chưa ấy hả? Lâu Thành nhếch mép cười nói: “Đương nhiên là lấy được rồi, Tình Thánh này, tiếp theo nên làm gì bây giờ?”

“Còn làm gì nữa chứ? Đương nhiên là tìm chủ đề mà tán gẫu, rút ngắn khoảng cách của đôi bên lại, sau đó tìm hiểu coi cô ấy thích gì, sau đó tìm cơ hội mà ra tay! Các cậu là bạn học mà, rất dễ tìm chủ đề nói chuyện.”

Thái Tông Minh nhìn Lâu Thành một cách khinh bỉ, sau đó lại nói đùa: “Nếu không biết làm sao thì cứ đưa tài khoản QQ của cô ấy cho tôi, tôi sẽ giúp cậu một tay!”

“Biến!” Lâu Thành lời ít ý nhiều nói, sau đó cậu lại cảm thán: “Đúng là được người có kinh nghiệm phong phú chỉ bảo có khác!”

Lâu Thành hôm nay đã bị “đè nén” khá lâu, đầu óc cậu xoay chuyển một vòng, nhìn Thái Tông Minh hỏi: “Cậu bao nhiêu tuổi rồi?”

“Mười tám? Làm sao? Bộ tôi không được quen nhiều bạn gái chắc? Tôi lúc học năm thứ ba ở tiểu học đã có mối tình đầu rồi đấy!” Thái Tông Minh lập tức trưng ra biểu cảm “cỡ cậu mà dám nghi ngờ sở trường của anh đây sao?”

“Không, ý tôi là, cậu quen nhiều bạn gái như thế, nhưng kết cục đều là chia tay, ừm, cho nên vấn đề chắc chắn nằm trên người cậu...” Lâu Thành cố ý nói như vậy để dò xét Thái Tông Minh, khuôn mặt cậu ta lộ ra một chút giật mình.

Về mặt Thái Tông Minh thoáng cứng đờ, sau đó cậu ta giận dữ nói: “Bộ cậu không còn chuyện gì khác để nói hả?”

Nói xong, cậu ta tranh thủ giải thích: “Có bạn quen qua thư, cũng có cả bạn quen qua mạng. Cảm tình đến rất nhanh nhưng cũng đi rất nhanh. Có khi bạn việc ngoài đời, lâu không liên lạc với nhau thì cũng xem như chia tay.

Có khi chia tay do người kia chuyển trường, vụ này tôi cũng bó tay. Có khi lại vì tích cách hai người không hợp nên chia tay. Người ta thường nói, yêu nhau thì dễ, sống chung mới khó. Tóm lại, tôi không phải mấy kẻ bắt cá nhiều tay, bây giờ cũng tu tâm dưỡng tính rồi, sau này nếu gặp bạn gái tôi, không được phép nhắc tới mấy từ “đa tình” hay “Tình Thánh” gì đấy nhé. Mà nhắc mới nhớ, mấy người không thể đặt cho tôi cái tên nào để

nghe hơn à? Cái tên “Tình Thánh” nghe thật chói tai, sau này đừng gọi vậy nữa.”

“Được, Tiểu Minh.” Lâu Thành cười tủm tỉm trả lời.

Thái Tông Minh ngây người một lát rồi thở dài nói: “Thôi, cứ gọi là Tình Thánh đi.”

“Được, Tiểu Minh.” Sau khi xả được cơn đè nén tích tụ trong lòng, Lâu Thành cảm thấy tâm trạng của mình rất tốt.

Không biết có phải là do “vỏ quýt dày có móng tay nhọn” hay không mà thái độ của tên Tiểu Minh này với cô bạn gái đang yêu xa kia rất dễ tâm, giống như bản thân cậu đối với Nghiêm Triết Kha vậy.

Thái Tông Minh tỏ vẻ tức giận rồi cười nói: “Cam à, lẽ ra chúng ta không nên tham gia câu lạc bộ võ đạo mà phải thanh gia câu lạc bộ tấu hài mới đúng, chắc chắn đôi ta sẽ nổi tiếng vô cùng.”

Cậu ta vừa dứt lời, ngoài cửa xôn xao không ngừng:

“Lâm Khuyết đến rồi!”

“Lâm Khuyết!”

Dựa theo những tiếng xôn xao, biến người như thủy triều dâng cứ nhắm ngay hướng cửa mà đi tới.

Lâu Thành và Thái Tông Minh liếc nhìn nhau, trong mắt hai người tràn đầy sự phấn khích và tò mò rồi cả hai cùng xuôi theo dòng người, chen chúc đi qua.

Trong trường đã sớm có mấy lời đồn rằng năm nay có một võ giả thiên tài nhập học. Lúc gần tròn mười tám tuổi đã thành công đạt được cấp chín,

thành công nhập môn võ đạo. Cậu ta còn mạnh hơn cả phần lớn đệ tử của các môn phái và học sinh của các trường võ đạo.

Võ giả thiên tài như vậy lại từ chối lời mời của các môn phái, võ hội và các câu lạc bộ võ đạo để vào nhập học ở một trường đại học!

Tại các trường đại học, vừa nhập học đã có danh hiệu cấp chín không phải chỉ có duy nhất một người. Nhưng những người đó đều tập trung vào các trường có truyền thống võ đạo mạnh mẽ. Còn với Đại học Tùng Thành thì đây là người đầu tiên!

Và vị thiên tài này chính là Lâm Khuyết!

(1) Cường giả: chỉ người có sức mạnh vượt trội.

(2) Văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị: văn không bao giờ có người đứng nhất, võ không bao giờ có người đứng nhì.

(3) Võ giả: người tập luyện võ thuật.

(4) Adrenaline: thuốc trợ tim.

VÕ ĐẠO TÔNG SƯ

Mực Thích Lặn Nước

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Đại Trưởng Phu Chỉ Đến Thế Mà Thôi!

Dòng người chen lấn, xô đẩy nhau để có thể đến gần cửa hơn. May là Lâu Thành và Thái Tông Minh chỉ vừa mới bước vào, khoảng cách từ chỗ hai người đến cửa võ quán cũng không xa nên có thể mơ hồ nhìn thấy có hai bóng người đang bước vào.

Một người có mái tóc chải ngược ra sau đầu, hai má xệ xuống, khóe mắt có nếp nhăn, dưới chân mang một đôi giày Tây, bước đi vững chãi, ông ấy hình như là lão sư chỉ đạo hay còn gọi là huấn luyện viên của võ đạo quán.

Khi nhìn xung quanh, ông ta luôn mang vẻ mặt nghiêm túc, nhưng khi quay sang nhìn người bên cạnh, khuôn mặt ông ta mới lộ ra một chút vui mừng và dịu lại. Người đi bên cạnh cao hơn ông ta một cái đầu, dáng người cao gầy. Cậu ta mặc một bộ quần áo khá đơn giản, quần jean và áo sơ mi trắng, trông rất thoải mái và sạch sẽ, sau lưng là một cái ba lô căng phồng màu đen.

“Vậy ra cậu ta chính là Lâm Khuyết mà mọi người luôn bàn tán mấy hôm nay...” Lâu Thành thầm nghĩ.

Lâm Khuyết giống như “vật có thể khiến mọi thứ yên tĩnh”, cậu ta vừa bước vào, cả võ quán liền lặng im không một tiếng động. Dù bị mọi người nhìn với ánh mắt hiếu kỳ, tò mò, sẫm soi, kích động và cả ngưỡng mộ, mặt cậu ta vẫn thản nhiên, miệng nhếch lên, ánh mắt nhìn thẳng và đi về phía trước.

Ngay cả khi lão sư bên cạnh hạ giọng giới thiệu, cậu ta cũng chỉ gật đầu, không nói một tiếng nào. Cậu ta đi đến đâu thì đám đông ở đó lập tức tách ra hai bên để nhường đường. Cậu ta giống như một ngôi sao đi xuyên qua đám người tiến vào phòng thay đồ bên trong võ đạo quán.

Đến khi cậu ta đã đi khuất bóng, cả đám người mới phá vỡ sự im lặng mà bàn luận xôn xao không ngừng.

“Quá lạnh lùng mà!”

“Câu lạc bộ võ đạo có trai đẹp rồi!”

“Vừa có phong cách lại vừa có cá tính.”

Đó là bình luận của các sinh viên nữ.

“Chảnh cái gì mà chảnh chứ...”

“Đúng là người có tài thì hay có tật.”

“Nếu tôi có tài năng như cậu ta, có thể đạt được cấp chín, tôi cũng sẽ kiêu hãnh như vậy.”

“Câu lạc bộ võ đạo của chúng ta sắp nổi tiếng rồi!”

“Đúng vậy, chúng ta sẽ xử hết mấy trường trong bắc ngoài nam kia, để coi bọn nó còn dám tự phụ như vậy nữa không!”

“Có cậu ta chỉ dẫn, biết đâu khi tốt nghiệp, chúng ta có thể đạt được cấp sáu nghiệp dư, sau này tìm việc làm cũng dễ dàng hơn...”

Và phía trên này là lời thảo luận của các sinh viên nam.

Lâu Thành nhanh chóng thu hồi ánh mắt lại, sao đó cậu đưa mắt nhìn ra bên ngoài cửa, không ngờ lại nhìn thấy Nghiêm Triết Kha mặc Hán phục

có hai màu trắng đỏ đã đứng ở bên trong từ lúc nào. Ánh mắt của cô lúc này giống như đúc ánh mắt của các sinh viên nữ gần đó.

“Điều này thật là khiến người khác cảm thấy ghen tị mà.” Lâu Thành nhin không được nói với Thái Tông Minh một câu: “Nếu tôi cũng đạt được cấp chín, cũng được như cậu ta thì tốt quá rồi.”

Thái Tông Minh tặc lưỡi nói: “Những lúc như thế này nên dùng đến “lẽ”, có như vậy người ta mới biết cậu có văn hóa. Hâm mộ cùng ghen tị, đại trượng phu cũng chỉ đến thế mà thôi!”

Đại trượng phu cũng chỉ đến thế... Lâu Thành nghiền ngẫm một lát, lén liếc về phía Nghiêm Triết Kha rồi nói đùa với Thái Tông Minh: “Ý của cậu là đã không có thì mình cứ cướp?”

“Cam à, cậu thật hiểu tôi.” Thái Tông Minh cười và nâng tay lên, phò ra cánh tay rắn chắc của mình.

“Bình thường tôi toàn đi đánh nhau và chơi game mà còn đạt được cấp năm nghiệp dư, nếu tôi nghiêm túc, không chừng tôi dư sức đạt được cấp chín, có thể lấy lại mặt mũi cho toàn bộ đàn ông con trai của cậu lạc bộ võ đạo này đấy!”

“Suốt ngày chỉ biết đánh nhau và chơi game mà cậu còn dám khoe khoang đầy tự hào như vậy, cậu đúng là hết thuốc chữa rồi.” Lâu Thành cùng Thái Tông Minh bắt đầu nói móc lẫn nhau.

Một lúc sau, Nghiêm Triết Kha từ bên ngoài đi vào phòng thay đồ nữ. Lễ chào đón sắp bắt đầu. Ánh đèn sáng lên, một người nam có dáng người đô con, cơ thể cường tráng bước lên lôi đài.

“Chào mọi người, tôi là Trần Trường Hoa, là chủ nhiệm của câu lạc bộ võ đạo này, là đàn anh năm tư của các bạn...” Anh chàng đô con kia mặc một bộ đồ gọn gàng màu đen, trông rất dũng mãnh và nhanh nhẹn. Lúc này

anh ta đang cầm micro tự giới thiệu bản thân, khuôn mặt vốn dữ tợn cũng trở nên nhu hòa hơn.

“Ha ha, cậu nhìn hai hàng lông mày của anh ta đi, trông cứ như hai con sâu róm ấy...” Trong khi Trần Trường Hoa đang phát biểu trên lời đài thì ở phía dưới, Thái Tông Minh cười nói với Lâu Thành.

Lâu Thành liếc cậu ta nói: “Tình Thánh, cậu vẫn nên gia nhập vào câu lạc bộ tấu hài kia đi, đừng để lãng phí tài năng của bản thân!”

Dù hai người ở dưới có thì thầm nói chuyện cũng không mấy may ảnh hưởng gì đến Trần Trường Hoa đang phát biểu trên lời đài kia.

“Trình độ võ đạo được phân chia thành bốn tầng: Thể, Khí, Canh và Cầm, những thứ này mọi người hẳn đều đã biết... Hai cái phía sau, hôm nay chúng ta sẽ không bàn tới, những thứ này không phải cứ yêu thích là có thể đạt được. Nên tôi sẽ tập trung nói về Thể cùng Khí. Thể có nghĩa là tập luyện cơ thể, vấn đề là chữ “luyện” này đây. Luyện Thể cũng giống như chúng ta đang luyện đan và luyện khí, phối hợp nhiều mặt lại với nhau, không phải chỉ đơn giản như đứng trên cọc hay là giam mình trong phòng tập luyện đâu...”

“Hôm nay tôi nói ra điều này để mọi người có thể hiểu rõ rằng, cho dù trước đây các bạn có tập qua võ đạo chính quy hay chưa cũng không có vấn đề gì cả, sau ngày hôm nay tập bù vào là được. Trong lịch sử hình thành lâu dài của câu lạc bộ võ đạo trường Đại học Tùng Thành, truyền thừa của Luyện Thể hoàn toàn chính thống, những võ đạo quán và phòng tập gym bên ngoài không thể nào sánh bằng được. Chỉ cần mọi người nghiêm túc tập luyện trong bốn năm, tôi dám cam đoan mọi người sẽ dư sức đạt được cấp bốn, cấp năm nghiệp dư, sau này có thể đến làm huấn luyện viên tại các võ quán và phòng tập gym, cái này cũng xem như một nghề tay trái.”

“Nếu có bạn nào trong số các bạn thật sự yêu thích võ đạo, chịu khó luyện tập chăm chỉ bốn năm chưa hẳn đã không thể qua được cuộc thi định cấp. Muốn đạt được cấp chín, ngoài khả năng trời ban ra, chúng ta còn phải biết chịu khó tập luyện. Năm ngoái có một người đã đạt được cấp một nghiệp dư, anh ta dự định sẽ tham gia cuộc thi định cấp năm nay. Cho nên, đối với câu lạc bộ võ đạo chúng ta mà nói, cấp chín không phải là một thứ ngoài tầm với của chúng ta. Chỉ cần chúng ta cố gắng, chỉ cần mọi người có lòng tin thì chắc chắn sẽ thành công.”

“Nếu như có tài năng trời ban, bạn có thể vượt qua Luyện Thể mà tiến tới ải Đan khí. Đại học Bắc Sơn cũng có loại tài năng như vậy. Mỗi lần gặp phải bọn họ, chúng ta đều khổ không thể tả nổi, căn bản là không có cách nào chống lại bọn họ được.”

Nghe đến đây, Lâu Thành nhíu mày nghi hoặc, cậu qua sang nhìn Thái Tông Minh đang đứng kế bên hỏi: “Đại học Bắc Sơn là quán quân của hội võ đạo năm ngoái phải không?”

“Đúng vậy.” Thái Tông Minh gật đầu.

Lâu Thành lại do dự nói: “Trần Trường Hoa sao lại nói mấy lời kỳ quặc như vậy?”

Dường như đang ám chỉ ai đó...

“Đương nhiên kỳ quặc rồi, anh ta nói nhiều như vậy nhưng chỉ có hai ý chính mà thôi. Thứ nhất, cấp chín chả là cái thá gì cả, Lâm Khuyết cũng chẳng là cái đỉnh gì hết.”

Thái Tông Minh cười gian: “Thứ hai, thành tích của câu lạc bộ võ đạo chúng ta không tốt lắm, cái này không phải do chúng ta kém cỏi, mà là đối thủ cùng khu quá mạnh.”

Sau khi xác nhận bản thân đã đoán đúng, Lâu Thành lắc đầu nói: “Xem ra tên chủ nhiệm câu lạc bộ Trần Trường Hoa này cảm thấy không phục Lâm Khuyết, nhưng mà nói trực tiếp như vậy không phải quá nhỏ nhen sao?”

“Mặc kệ đi, bọn họ muốn làm gì thì làm, không liên quan gì đến chúng ta cả.” Thái Tông Minh nhàm chán lấy điện thoại ra.

“Nào, tôi sẽ giới thiệu cho các bạn các sư tỷ và sư huynh luyện võ thành công, bọn họ đều đã tham gia cuộc thi định cấp nghiệp dư, cấp bậc thấp nhất của bọn họ là cấp sáu nghiệp dư...”

Lâu Thành đang định ngước mắt lên nhìn thì bị Thái Tông Minh kéo lại.

“Giờ chúng ta đi về đi!” Thái Tông Minh hạ giọng nói.

Lâu Thành ngạc nhiên nói: “Bây giờ hả? Còn sớm mà!”

“Bộ cậu tính chờ xem mặt mấy sư huynh, sư tỷ kia hả? Tình gìùm đi, cậu đến đây để cưa con gái nhà người ta đó. Chẳng lẽ cậu nghĩ rằng bản thân mình là kỳ tài ngàn năm mới gặp? Mười tám tuổi, chưa từng tập luyện gì đã khai phá ra năng khiếu, võ công tăng lên vèo vèo, có thể đánh thắng được các vị sư huynh và sư tỷ trên kia, có thể đại diện cho cả Đại học Tùng Thành đi tham sự đại hội võ đạo cả nước rồi đạt luôn vị trí quán quân? Sau đó được các thế lực tầng thứ nhất để mắt tới, tương lai phía trước sẽ trở nên tươi đẹp, rồi cậu sẽ cưới một người phụ nữ vừa đẹp vừa giàu và trở thành cường giả và đi đến đỉnh cao của cuộc đời.” Thái Tông Minh không hổ là bạn xấu, ngay lập tức mĩa mai nói móc cậu.

Lâu Thành cười gượng: “Dù sao cũng đã đến đây rồi, nhìn một chút cũng không mất gì.”

Thái Tông Minh nhìn quanh một vòng rồi nói: “Cậu đến đây chỉ để cửa gái thôi mà, có nhìn mặt mấy sư huynh, sư tỷ kia hay không có quan hệ gì chứ?”

Nói đến đây, cậu ta đột ngột hạ giọng nói: “Nếu bây giờ cậu đi về, lát nữa sẽ có chủ đề để nói chuyện với cô gái cậu thầm thương.”

“Hả?” Lâu Thành nghi ngờ nhìn cậu ta.

“Cậu nghĩ coi, lấy cớ rằng bản thân cậu có việc bận đột xuất nên về sớm, rồi một lát nữa cậu có thể hỏi cô ấy rằng sau đó còn xảy ra chuyện gì không, có giao bài luyện nào để tập luyện hằng ngày hay không, chủ đề nói chuyện cứ như vậy mà thành, không sợ cô ấy cảm thấy phản cảm. Sau này, khi hai người các cậu đã trở nên thân hơn, lúc đó không sợ không có chủ đề nói chuyện.” Thái Tông Minh chậm rãi nói.

Lâu Thành bình tĩnh nhìn cậu ta một lúc rồi nói:

“Tiểu Minh, trong phòng ngủ của chúng ta, tôi chỉ cảm thấy phục một mình cậu thôi.”

“Gọi tôi là Tình Thánh đi!” Thái Tông Minh khom người xuống, lợi dụng lúc các sư huynh và sư tỷ đi lên lôi đài mà lui về phía cửa, Lâu Thành theo sát phía sau.

Vừa ra khỏi cửa, Lâu Thành đã bị cảnh tượng trước mắt làm sững sờ. Cách cậu không xa là một anh chàng mang đậm khí chất nghệ sĩ đang vác một cái máy quay phim trông rất bắt mắt trên vai. Trông thấy cậu và Thái Tông Minh bước ra, anh ta lập tức lia máy quay phim về phía hai người.

Con khỉ nhà nó, sao lại có thể như vậy chứ, mới trốn về sớm một buổi mà đã bị lên ti vi rồi sao?

Bên cạnh anh chàng quay phim là một cô gái mặc áo màu xám tro trẻ tuổi. Trông thấy Lâu Thành và Thái Tông Minh đi ra, cô ta lập tức mỉm cười tiến lại.

“Xin chào các bạn, tôi là phóng viên của đài truyền hình Tùng Thành. Xin hỏi hai bạn có thể tham gia một đoạn phỏng vấn của chúng tôi được hay không?”

Hình như cô gái này là sinh viên vừa mới tốt nghiệp. Tóc cô ngắn gọn trông rất nhanh nhẹn và thoải mái, lông mi dài đen, đôi mắt xinh đẹp và có thần, mũi cô dù không cao nhưng vẫn rất đáng yêu. Mỗi khi cô cười, hai lúm đồng tiền lại hiện ra. Trước ngực cô có đeo một tấm thẻ nhân viên, phía trên có ghi tên “Thư Nhụy”.

“Phỏng vấn gì cơ?” Nhìn micro được đưa tới trước mặt mình, Lâu Thành hỏi ngược lại.

“Đương nhiên là được.” Thái Tông Minh không hề do dự mà đáp lại.

Hai người quay sang nhìn nhau, lập tức nhận thấy tia khinh bỉ trong mắt đối phương.

Cô phóng viên Thư Nhụy ngược khuôn mặt hình trứng ngỗng của mình lên, mỉm cười nói: “Các bạn là thành viên của câu lạc bộ võ đạo Đại học Tùng Thành phải không?”

Ấy chà, mới trốn học buổi đầu tiên đã bị người ta bắt gặp rồi... Lâu Thành gãi đầu nói: “Đúng vậy, nhưng chúng tôi, chúng tôi có việc bận muốn về trước.”

“Ừm, có việc gấp nên không thể không về sớm.” Thái Tông Minh bình tĩnh đáp.

Thư Nhụy cũng không thềm để ý đến điều đó, cô vẫn tiếp tục mỉm cười nói: “Các bạn vừa nãy có nhìn thấy Lâm Khuyết không?”

“Có thấy.” Lâu Thành và Thái Tông Minh liếc nhìn nhau, đài truyền hình cũng đi phỏng vấn chuyện này sao?

Nhưng mà nghĩ lại cũng đúng, Đại học Tùng Thành là đại học tốt nhất ở Tùng Thành này, mà võ đạo lại rất được mọi người chào đón, cho nên có người tới phỏng vấn cũng không có gì kỳ lạ.

Thư Nhụy cười nói: “Từ trước đến nay, Lâm Khuyết là người đầu tiên đạt được danh hiệu võ giả cấp một khi vừa nhập học vào Đại học Tùng Thành. Đối với việc cậu ấy tham gia vào câu lạc bộ võ đạo, hai người có cảm nhận gì? Có quan điểm gì?”

“Tốt vô cùng. Tôi cảm thấy câu lạc bộ võ đạo của chúng tôi sẽ có những bước tiến mới.” Thái Tông Minh tươi cười trả lời.

Lâu Thành cũng cười tươi, nói thật lòng rằng: “Tôi cảm thấy rất phấn khởi và vui mừng, ừm, còn có cả vinh hạnh nữa.”

Thư Nhụy lấy lại micro, nhìn xung quanh rồi nói: “Cảm ơn hai bạn đã chấp nhận phỏng vấn của chúng tôi.”

Nhìn cô phóng viên và anh chàng quay phim kia bước vào võ quán, Lâu Thành và Thái Minh Tông cùng lúc mở miệng hỏi người kia:

“Cam à, có phải vừa rồi tôi cười trông hơi giả tạo không?”

“Tình Thánh, có phải vừa rồi tôi cười trông ngốc lăm không?”

Vừa dứt lời, cả hai đều nhìn nhau phì cười, một chút căng thẳng vừa rồi cũng tan biến đi.

“Lần đầu được lên ti vi, cảm giác lạ thật.” Lâu Thành vuốt má nói.

Thái Tông Minh cười nói: “Tôi cũng thế. Mà không chừng đoạn phỏng vấn của chúng ta bị đài truyền hình cắt mất đó. Người họ muốn phỏng vấn chính lần này là Lâm Khuyết, ha ha, cô phóng viên vừa rồi được đó, vừa đẹp vừa ngây thơ, đáng người cũng ngon, tuyệt nhất là đôi chân kia kìa, vừa dài lại vừa thon. So với cái cô mà cậu đang thầm thương kia, tôi lại thích cái cô này hơn.”

“A lô? Có phải 110 (*) không ạ? Ở chỗ này có một tên yêu râu xanh đây ạ.” Lâu Thành cố ý cầm điện thoại lên nói.

“Biến!” Thái Tông Minh tức giận nói: “Tôi cũng chỉ nói ngoài miệng như vậy thôi mà.”

Lâu Thành cười nói: “Rồi rồi rồi, sau này nếu có gặp mặt chị dâu, tôi sẽ nói với cô ấy rằng bạn học Tiểu Minh luôn giữ gìn thân thể trong sạch như ngọc!”

Hai người vừa cười vừa nói, thoáng cái đã đem chuyện phỏng vấn vừa rồi ném ra sau đầu. Cả hai vui vẻ quay lại ký túc xá.

Kết cấu của một phòng ký túc xá ở Đại học Tùng Thành gồm hai phòng ngủ nhỏ, một phòng khách và một phòng vệ sinh. Phòng khách có một cái ghế sofa giản dị và một cái ti vi, bên trái thông đến ban công phơi quần áo, bên phải là phòng tắm giặt cùng với hai phòng vệ sinh nhỏ. Lướt qua ghế sofa, men theo lối nhỏ đi về phía trước sẽ nhìn thấy hai bên trái phải đều có phòng ngủ nhỏ, mỗi phòng có bốn người ở, bên trong đều có đủ giường ngủ, bàn học và tủ quần áo.

Hai người các cậu không ngủ cùng một phòng ngủ. Vừa vào phòng khách, Thái Tông Minh liền lấy điện thoại ra và nói: “Cam à, tôi đi gọi điện thoại một chút, lát nữa nhớ chờ tôi ăn cơm với nhé.”

“Chắc chắc, lại bắt đầu quẩn quít nhau rồi.” Biết Thái Tông Minh lại sắp nấu cháo điện thoại với bạn gái nên Lâu Thành liền trở về phòng ngủ

của mình, định mở máy tính ra lên mạng.

Xoay nắm cửa mở cửa bước vào, bên trong không có ai. Vậy là ba tên kia vẫn còn tự học ở trường, chưa trở về phòng.

“Chăm chỉ thật mà...” Trong lòng Lâu Thành có một chút chột dạ. Có so sánh mới thấy bản thân cậu và người ta chênh lệch thế nào mà.

Bây giờ thời gian cũng không còn sớm nhưng cũng không hẳn là đã muộn. Lâu Thành nhanh chóng đề tâm trạng đang xôn xao trong lòng xuống. Cậu mở máy tính ra và lên diễn đàn.

Đây là một diễn đàn tổng hợp chuyên bàn luận đủ mọi chuyện quái gở và kỳ lạ trên đời. Mà trang Lâu Thành đăng nhập vào là “Câu lạc bộ Long Hồ”.

Câu lạc bộ Long Hồ là thể lực “thi đấu chức nghiệp võ đạo” tăng thứ nhất, là truyền thừa võ đạo mạnh nhất và được người người tranh nhau vào nhất toàn quốc. Và quan trọng hơn là, thời gian thành lập của câu lạc bộ này tương đối ngắn, chỉ mới ba mươi năm mà thôi. So với những môn phái truyền thừa đã có trên trăm năm khác thì câu lạc bộ Long Hồ này chỉ như một đứa bé mới được sinh ra. Mà “đứa bé” này lại dựa vào số tuổi mới thành lập trường võ đạo ít ỏi của mình mà đánh vào các môn phái mạnh mẽ, cao quý và lâu đời kia. Không những thế, nó còn đạt được hàng loạt các thành tựu huy hoàng, một trong những “Long Vương”, người đang là đương kim vô lâm “Tuyệt Đại Song Kiêu” - Trần Kỳ Đào cũng là được bọn họ đào tạo mà đạt được hàm tước đó.

Một câu lạc bộ như vậy, một võ giả như thế đương nhiên sẽ có sức hấp dẫn khó cưỡng lại và số lượng người hâm mộ cực kỳ lớn, mà Lâu Thành cũng là một người trong số vô vàn người hâm mộ ấy.

Đăng nhập vào diễn đàn xong, Lâu Thành lại bất giác cười ngốc xít, dùng tài khoản “Con hổ của Schrödinger” để đăng bài:

“Cảm thấy nôn nóng quá đi! Cuối cùng hôm nay cũng đã tham gia vào câu lạc bộ, làm sao để có thể vờ như bản thân tham gia thường xuyên đây?”

(*) 110: Số địa thoại của cảnh sát Trung Quốc.

VÕ ĐẠO TÔNG SƯ

Mực Thích Lặn Nước

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Sức Người Có Hạn

Trên diễn đàn Long Hồ tập trung rất nhiều người hâm mộ, số lượng người có thể nói là nhiều vô kể. Vừa đăng bài, nếu như không có người bình luận thì vài phút sau bài đăng đó sẽ bị trôi xuống trang thứ hai. Bài của Lâu Thành vì có tiêu đề bắt mắt nên không lâu sau đã có người chú ý đến nó.

Một tài khoản có tên là “Bầu trời trên không” và có ảnh đại diện là một thiếu nữ mặc trang phục phong cách rock & roll trả lời: “Bạn phía trên, nhận tôi làm sư phụ đi rồi tôi sẽ nói cho bạn biết!”

Người này chính là cô gái nổi tiếng nhất diễn đàn, Lâu Thành suýt nữa là nghe theo mà gọi cô ta bằng sư phụ, nhưng trong đầu lại đột nhiên hiện ra hình ảnh của Nghiêm Triết Kha, đáy lòng cậu lập tức tràn ra một loại cảm giác như bản thân đang mắc phải một tội lỗi nào đó. Đang lúc thầm mẩn người ta, sao cậu có thể đùa giỡn mập mờ với một cô gái khác được.

Vào lúc này, bình luận thứ hai xuất hiện, nick “Thủy quân công ăn năm” nói:

“Đầu tiên bạn hãy mua một bộ quần áo chuyên mặc khi luyện công, sau đó canh ngay lúc buổi luyện tập đã bắt đầu được vài phút rồi bước vào võ quán, gương mặt phải thật lạnh lùng vào, bước chân phải thật vững chãi, trông thấy huấn luyện viên liền nói: “Thật xin lỗi, vì trận đấu lần trước mà em bị thương đến gân cốt nên bây giờ chỉ có thể vào tập luyện để phục hồi lại”.

Nếu huấn luyện viên đồng ý, bạn hãy múa một bài thái cực quyền ở bên cạnh, ép chân rồi đi chậm các kiểu. Nếu huấn luyện viên không đồng ý thì bạn hãy lạnh lùng nhìn chăm chăm vào người đó, phải có khí thế vào, giống như bản thân đang ở địa vị cao mà nhìn xuống, như vậy thì căn bản sẽ không có vấn đề gì. Cơ mà, quên hỏi bạn một chuyện, bạn có thể đánh thắng huấn luyện viên không?”

Được phần bình luận thông minh như vậy cổ vũ, Lâu Thành bật cười. Cậu lập tức trả lời lại: “Lỡ như đánh không lại huấn luyện viên thì làm sao đây?”

Sau khi đăng câu trả lời này xong, vừa tải lại trang thì Lâu Thành đã nhìn thấy vài bình luận mới.

Tài khoản “Tôi luôn luôn đẹp trai và thuần khiết” bình luận: “Huấn luyện viên là nữ hả? Vậy thì چرا cô ta đi! “Đẩy ngã” cô ta đi!”

“Một quyền vô địch” nói: “Trường võ đạo của bọn tôi chưa từng xảy ra vấn đề này, đánh không lại huấn luyện viên thì đành hoàng lại đi.”

“Đường đến lôi đài” nói: “Hồi lộ ít tiền cho huấn luyện viên đi! Dù sao bạn cũng chẳng có nền móng gì, chỉ muốn tập luyện cho cơ thể khỏe mạnh hơn thôi. Không giống như tôi năm đó vì muốn bước chân vào giới võ đạo chân chính mà nỗ lực.”

“Nhanh mồm nhanh miệng” nói: “Trước tiên phải rèn luyện thân thể, nâng cao thể lực, nếu không, lúc tham gia huấn luyện, mới đứng tấn có mấy phút đã không chịu nổi, thậm chí ngay cả con gái cũng không bằng. Vậy chẳng phải sẽ càng mất mặt hơn sao?”

Bốn cái tên này đều là những người hay gặp trên diễn đàn. Mặc dù Lâu Thành lăn lộn trên diễn đàn này chưa lâu lắm, nhưng nhờ sự giúp đỡ thầm kín từ mấy tháng trước, cậu cũng khá hiểu bọn họ:

“Tôi luôn luôn đẹp trai và thuần khiết” là một tên thô bỉ, cái gì cũng có thể suy nghĩ sâu xa được. “Một quyền vô địch” là học sinh của một trường võ đạo, lớn hơn cậu một tuổi, hiện tại đã đạt được cấp một nghiệp dư, anh ta luôn luôn nỗ lực hết mình vì tin rằng một ngày có thể tiến vào giới võ đạo, phân tích võ công khá chuẩn xác, tích cách cũng rất tốt nên được nhiều người trên diễn đàn yêu mến.

“Đường đến lôi đài” là một tên khá độc miệng, luôn luôn khoác lác rằng anh ta có tiền, anh ta đã được võ giả nổi tiếng chỉ dạy, anh ta có giấy chứng nhận đã đạt cấp chín, rồi còn nói khoác thêm rằng bản thân vì gia tộc mà phải vứt bỏ con đường võ đạo.

Tên này có rất nhiều loại bạn bè ở diễn đàn. Còn cái tên “Nhanh mồm nhanh miệng” này, người giống như tên, cậu có cảm giác tên này có chỉ số tình cảm khá thấp, nói chuyện câu nào câu nấy đều như muốn gây thù chuốc oán với người ta vậy.

Hiếu thì hiếu, nhưng với tư cách là một người mới, Lâu Thành vẫn trả lời lại từng bình luận của bọn họ. Cậu trả lời với “Tôi luôn luôn đẹp trai và thuần khiết” rằng: “Khiến bạn phải thất vọng rồi, huấn luyện viên của tôi là một ông chú và một ông bác”, với “Một quyền vô địch” rằng: “Không cần trả lời nghiêm túc như vậy đâu...”, với “Đường đến lôi đài” là: “Sinh viên nghèo, có tiền cũng là cho bản thân mình xài”, còn với “Nhanh mồm nhanh miệng” thì là: “Cũng vậy cả thôi, mấy năm học cấp ba đều không có luyện tập, sau khi thi đại học xong thì ăn chơi hết mình trong hai tháng, cho nên thể lực rất kém”.

Cậu vừa trả lời xong thì lại có thêm mấy bình luận mới.

“Long Vương cái thế” nói: “Là câu lạc bộ của trường đại học nào thế? Sơn Bắc, Đế Đô hay Hoa Hải? Nếu là mấy cái này thì bạn hãy tranh thủ đi tìm Bành Nhạc Vân, Nhậm Lị xin chữ ký của bọn họ đi! Có cái gì để lưỡng lự chứ? Bọn họ đều là những thiên tài thực sự, có hy vọng đạt được cấp ba

đó. Trong trận chung kết của hội võ đạo đại học năm ngoái, bọn họ đã đánh cho các đàn anh đàn chị có huyết mạch (3) đặc biệt phải chịu thua một cách thảm hại đó. Không biết tại sao bọn họ lại đi học đại học nữa, bỏ qua cơ hội này thì biết chờ đến bao giờ chứ!”

“Có bán hoành thánh nha” còn gửi một icon đáng yêu rồi nói: “Tiểu Hồ cố lên! Rèn luyện thân thể cho tốt vào!”

“Long Vương cái thế” là một tên mê võ đến cuồng si, cực kỳ sùng bái Trần Kỳ Đào, Lâu Thành đành phải trả lời anh ta rằng: “Chỉ là một trường nhỏ mà thôi, không đáng nhắc tới.”

Năm ngoái, cậu tập trung cao độ để ôn tập, dù có rảnh thì cũng dành để xem “thi đấu chức nghiệp võ đạo” cùng ngũ đại hàm tước chiến (1), thật sự chưa từng chú ý đến “hội võ đạo đại học toàn quốc”, mấy cái tên như Bành Nhạc Vân, Nhậm Ly này, cậu hoàn toàn không biết đến.

“Có bán hoành thánh nha” là một cô bé dễ gần có tính cách hoạt bát, năm nay mới học cấp hai. Cô bé rất được đàn anh, đàn chị các cô và các chú trên diễn đàn yêu thương. Lâu Thành cười tủm tỉm đáp: “Sao không chúc anh xưng bá (5) trong giới Võ đạo Đại học hả?”

Lúc này, phần cậu trả lời đã có người trả lời lại.

“Thủy quân công ăn năm” nói: “Đánh không lại huấn luyện viên, vậy với tư cách là con hổ của Schrödinger, bạn chỉ có thể dùng cách “hổ lạc đồng bằng” thôi.”

“Hổ lạc đồng bằng” trong lời của anh ta chính là cầu xin người ta tha thứ.

“Tôi luôn luôn đẹp trai và thuần khiết” thì nói: “Là nam à? Vậy thì bạn chỉ có thể hiến dâng “hoa cúc” (6) của bạn cho người ta thôi!”

Lâu Thành vừa xem các bài đăng khác trên diễn đàn để nghe ngóng thị phi và các lời đồn thổi của các loại võ công trong giới Võ đạo, vừa ngốc nghếch cười và chú ý đến bài đăng của mình để kịp thời trả lời bình luận.

Đương nhiên các câu trả lời chắc chắn sẽ hơi nghiêng về một số người. Cậu vô thức trả lời qua lại nhiều với một tài khoản có quan hệ khá tốt với cậu là “Đại hiệp cười heo”, cũng chính là một tiểu đoàn nhỏ mà truyền thuyết luôn nói, ví dụ như “Thủy quân công ăn nấm”: “Bầu trời trên không”: “Long Vương cái thế” cùng “Có bán hoành thánh nha”.

Bởi vì trước khi học trung học phổ thông, hoàn cảnh gia đình cậu không được tốt lắm, lúc học trung học phổ thông, hoàn cảnh có khá khấm hơn nhưng lại phải vùi đầu vào ôn luyện, ít khi có thể lên mạng. Phải đến khi thi Đại học xong mới xem như thật sự bước chân vào thế giới ảo. Cậu cảm thấy trò chuyện QQ trên cái diễn đàn mà mọi thứ trong đó đều thật giả lẫn lộn này rất thú vị, nhất là khi đối phương có cùng sở thích với mình.

Tâm trạng vui vẻ, sắc trời cũng dần tối, cậu thấy được câu trả lời của “Có bán hoành thánh nha”: “Đừng thấy em nhỏ tuổi mà gạt em nhé! Anh Tiểu Hồ ngay cả cấp chín nghiệp dư còn chưa đạt được, làm sao có thể xưng bá trong giới võ đạo đại học được chứ? Tiểu Hồ, anh vẫn nên làm tốt cái nghề cổ động viên mà anh đang rất có triển vọng này đi.”

Lúc Lâu Thành mỉm cười tính trả lời lại cô bé thì sau lưng truyền đến tiếng gõ cửa nhẹ. Cậu quay đầu lại thì nhìn thấy Thái Tông Minh đang đứng ở cạnh cánh cửa đang khép hờ, cười gượng nói: “Cam à, cậu đi ăn cơm một mình nhé. Máy người đồng hương của tôi hẹn mời cơm tôi rồi.”

Ngón tay trỏ và ngón cái của Lâu Thành mở rộng rồi hướng xuống đất, động tác tỏ rõ sự khinh bỉ của cậu với Thái Tông Minh.

Lúc này, hoàng hôn đã buông xuống, mấy tiết học ngắn của buổi chiều sắp kết thúc, cậu lo lắng khi đến nhà ăn lại phải xếp hàng. Không thêm tiếp

tục khinh bỉ Thái Tông Minh nữa, cậu nhanh chóng tắt máy tính, ra khỏi ký túc xá và chạy thẳng đến nhà ăn gần nhất.

Nhà ăn vẫn chưa đông lắm, Lâu Thành đi tới cửa sổ bán cơm, chỉ vào thau sắt bên trái nói:

“Một phần thịt bò hầm khoai tây, cho nhiều nước hầm một chút.”

Vì đại học có trợ cấp của quốc gia nên nhà ăn bán đồ khá rẻ. Một ngày Lâu Thành ăn ba bữa cơm sáng, trưa, tối không tốn đến hai mươi đồng. Nếu là người tiết kiệm, ăn ít thịt đi thì tiền ăn còn chưa đến mười đồng. Đương nhiên, trên đời này không có gì là vẹn toàn cả, đồ ăn rẻ cũng có cái “giá” của nó. Một là mùi vị, tiêu chuẩn cùng phân lượng dao động chênh lệch khá lớn. Hai là thỉnh thoảng phải biết chấp nhận những những món ăn kỳ quái do đầu bếp sáng chế ra, mà thứ ấy có một cái tên thân mật gọi là “nhóm món ăn chính thứ chín - đồ ăn nhà bếp”.

Thịt bò hầm khoai tây của Tùng Thành không giống với những nơi khác, người ta cho rất nhiều nước vào hầm, gần như nhấn chìm cả khoai tây và thịt bò ở bên trong, khoai tây được hầm đến nhũn ra và hòa tan vào trong nước làm tăng thêm hương vị cho thịt bò cùng nước hầm. Nước hầm thơm ngon đặc biệt đến nỗi dù chỉ ăn kèm với bát cơm trắng cũng có thể làm người ta cảm thấy muốn ăn thêm bát nữa. Lâu Thành thích nhất là ăn phần thịt có mỡ trong món bò hầm khoai tây này. Mỡ được hầm cho tan ra và hòa vào nước hầm, khi ăn vào miệng sẽ có cảm giác tươi ngon vô cùng. Nhưng nếu dùng cách làm này mà hầm phần thịt chỉ toàn thịt nạc, hương vị của nó chắc chắn sẽ không thể nào sánh bằng.

Sau khi ăn cơm xong, Lâu Thành cảm thấy no nê và thỏa mãn vô cùng, đang định quay về ký túc xá để tiếp tục nghịch máy tính, đăng nhập QQ cùng nói chuyện phiếm với Nghiêm Triết Kha thì chợt nhớ tới lời bình luận của “Nhanh mồm nhanh miệng” đã đăng trong bài đăng của cậu.

“Đạo gần đây thể lực tương đối kém, cũng nên luyện tập rồi, không thể để mất mặt trước mặt Nghiêm Triết Kha trong câu lạc bộ võ đạo được...” Lâu Thành thầm nghĩ. Sau đó cậu tản bộ bên cạnh hồ Vi Thủy, chờ thức ăn tiêu hóa xong thì chạy thêm một, hai vòng gì đó.

Lâm trận mới mài gương, dù nó không sắc bén nhưng ít nhất cũng sáng bóng hơn một chút.

Đại học Tùng Thành vốn nằm ở trong nội thành thành phố, nhưng vì số lượng sinh viên tăng lên nhanh chóng nên hai năm trước đã xây thêm một khu giảng đường mới. Nghe đâu bên trên muốn xây thành một khuôn viên trường học có đầy đủ núi, nước và rừng nên cái hồ Vi Thủy này mới ra đời. Tuy hồ nước không lớn nhưng sóng nước mênh mông gợn lên theo từng cơn gió, xung quanh lại đầy cỏ xanh và chim hót, khung cảnh rất thơ mộng và nên thơ.

Lâu Thành đi được nửa vòng hồ thì dần tiến vào khu đất trống đang định xây thêm một khu giảng đường mới. Lúc này, sắc trời đã chuyển sang một màu đen ma mị, gió đêm thổi mát lạnh, bốn phía không có một bóng người, chỉ có mùi hương nồng đậm đặc trưng của cây cỏ khiến người ta có cảm giác không rét mà run và vô thức liên tưởng đến các lời đồn kỳ bí và những câu chuyện ma quái.

Nắm chặt lấy áo khoác mỏng trên người, Lâu Thành quyết định bỏ chạy, trong lòng cậu thầm nghĩ phải ra khỏi nơi này thật nhanh, bản thân cậu không sợ ma quỷ, chỉ sợ giữa đường nhảy ra một tên chặn đường cướp của.

Chạy men theo bờ hồ một hồi, cậu bắt đầu thở hồng hộc. Cậu cảm nhận được thân thể cậu yếu như thế nào, thể lực kém ra sao. Bước chân cũng chậm lại, miệng há ra hít thở liên tục.

Đúng lúc này, cậu nghe thấy một tiếng quẫy bọt nước, cậu tập trung tinh thần nhìn lại thì thấy một con cá trắm đen không biết xuất hiện từ bao giờ đang giẫy giụa bên bờ hồ. Con cá dài chừng hai mươi centimet, vảy khô và có vết cháy sém, giống như bị ai đó dùng lửa đốt qua.

“Bộp!”

Con cá trắm giẫy một hồi rồi nảy lên cao, khi rơi xuống đất lần nữa thì đã lật sang mặt khác. Mặt bên này, vảy cá bị đông lạnh trong một lớp băng mỏng, giống như mới được lấy ra từ tủ lạnh.

“Cái này...” Lâu Thành hít một hơi lạnh, cảm thấy tình huống này quá khó tin. Ở đâu có cái vụ kho một mặt cá và đông lạnh mặt còn lại để ăn chứ, không, phải là nướng một mặt, đóng băng mặt còn lại mới đúng.

Lúc cậu chuẩn bị bỏ chạy thì con cá trắm đen không giẫy nữa. Những nơi bị cháy đen và đóng băng theo đường vân mà nứt ra, lộ ra bụng cá.

Nơi đó giống như đang ẩn chứa một vầng trăng bạc, trong sáng mà lạnh lẽo. Nó từ từ tỏa sáng và thứ ánh sáng mộng ảo và đầy mê ly đó bắt đầu chiếu rọi bốn phía.

Lâu Thành dừng bước và nhìn qua. Trong bong bóng cá hình như đang chứa một quả cầu được bao quanh bởi các hạt băng nhỏ xíu. Nhìn kỹ một chút, quả cầu như ẩn chứa hình bóng của các ngôi sao trong vũ trụ bao la, và chúng đang chuyển động không ngừng. Mỗi hạt băng như một tiểu hành tinh xoay quanh một hạt có hình ngọn lửa màu tím nhạt. Băng cùng lửa như đạt được đến sự thống nhất hài hòa.

Lâu Thành ngây người trong chốc lát rồi nhú mày, tự nhủ:

“Sao tự nhiên có cảm giác như mình đang nhìn thấy kim đan trong tiểu thuyết tiên hiệp nhỉ?”

Quả cầu đầy huyền ảo vẫn nằm đó, trong lòng Lâu Thành chợt nảy lên một chút chờ mong cùng tham lam. Nhưng cậu nghĩ lại một chút rồi cảm thấy bản thân vẫn nên lấy điện thoại ra, mở mạng lên, vào giao diện tìm kiếm và tìm xem những thứ có liên quan đến nội đan và kim đan.

Đồ của người lạ không nên chạm vào!

Những đồ vật không rõ của ai và từ đâu ra càng không nên chạm vào!

Không tìm thì thôi, chứ khi đã tìm thì cậu lại cảm thấy giật mình, Lâu Thành tìm thấy một trang võ đạo uy tín có viết một đoạn ngắn rằng:

“Thời cổ đại, trong giới võ giả đã từng phân chia thành các nhánh nhỏ. Một bộ phận võ giả muốn đột phá qua giới hạn của sự sống để đạt được sự bất tử mà truyền thuyết đã nhắc đến. Vì vậy bọn họ đã ở ẩn trong rừng núi, thay đổi và cải biến lại võ đạo và tự gọi đó là tu tiên, tu chân. Trải qua hai ngàn năm, thông qua các mối quan hệ với các gia tộc đó cùng với các manh mối được tìm thấy trong các di tích động phủ, chúng tôi đã phát hiện ra rằng: cho dù bọn họ có tu được đến mức có thể luyện thành nội đan, nhưng vẫn không thể thoát khỏi được quy luật sinh tử để đạt đến sự trường sinh. Dù sao thì sức người cũng có hạn...”

“Sức người có hạn...” Lâu Thành thì thầm tự nhủ, trong lòng cậu không khỏi có chút xúc động.

Có thể nhận ra được đây chính là nội đan của một vị tu chân giả (2) để lại, tình cờ lại bị con cá trắm đen này nuốt phải khi bơi lạc vào một di tích động phủ nào đó, nhưng nó lại không có cách nào tiếp nhận được nguồn sức mạnh to lớn này.

Cái này có tính là kỳ ngộ của cậu không nhỉ?

Có nguy hiểm nào ẩn giấu bên trong không? Bản thân cậu có khi nào cũng sẽ giống như số phận của con cá trắm đen kia không?

Sống trên đời, chúng ta sẽ gặp được một, hai cơ hội lớn có thể làm xoay chuyển số mệnh của bản thân mình. Nếu để vụt mất cơ hội đó thì ta sẽ không còn gặp lại cơ hội đó lần thứ hai. Cái này sẽ là may mắn hay tai họa của cậu đây?

Sau khi suy nghĩ kỹ càng, Lâu Thành hít sâu một hơi, cởi áo khoác ra rồi lấy nó bao tay phải lại, bước nhanh lại chỗ con cá trắm đen kia và cẩn thận cầm viên nội đan lên.

Kỳ ngộ không thể bỏ qua dễ dàng như vậy được, nhưng cũng không nên vì tham lam trong phút chốc mà lơ là được, phải luôn cẩn thận, đề phòng chuyện không may có thể xảy ra bất cứ lúc nào.

(1) Ngũ đại hàm tước chiến: năm hàm tước có sức chiến đấu mạnh nhất.

(2) Tu chân giả: người tu chân.

VÕ ĐẠO TÔNG SƯ

Mực Thích Lặn Nước

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Một Thoáng Nghĩ Suy

Gió đêm lành lạnh thổi từng cơn, tiết trời cuối thu se se lạnh. Dù đã cởi áo khoác ra nhưng Lâu Thành không cảm thấy lạnh một chút nào, ngược lại còn cảm thấy trong người khô nóng một cách khó hiểu, cảm giác như khi cậu liên tục gặp phải các đề thi khó trong kỳ thi Đại học.

Cậu đã đến gần hơn với viên kim đan óng ánh và đầy ảo mộng kia. Cậu nín thở, cẩn thận từng li từng tí cúi người xuống. Cậu cẩn thận vươn cánh tay phải đã được bọc kỹ bằng áo khoác ngoài ra. Cảm xúc như ngưng tụ lại làm lòng người cảm thấy nặng nề. Bằng mắt thường cũng có thể nhận ra được sự lạnh lẽo cùng nóng rực này chỉ là ảo giác, không hề tồn tại trong hiện thực.

Lâu Thành hơi dùng sức một chút, cậu dễ dàng cầm được viên kim đan lên, nhẹ nhàng tựa như trên tay không hề cầm bất kỳ thứ gì cả. Cảm giác này không hề giống với tưởng tượng của cậu.

Cảm giác mâu thuẫn này khiến Lâu Thành giật mình, tập trung nhìn kỹ lại, chỉ thấy viên kim đan lẳng lặng nằm trong lòng bàn tay được bọc lại cẩn thận bằng áo khoác. Các hạt băng nhỏ không ngừng xoay tròn một cách lộn xộn xung quanh ngọn lửa ở giữa viên kim đan. Và dường như chúng đã không còn đáng vẻ hung bạo và khủng bố như khi ở trong cơ thể của con cá trắm đen vừa bị đốt vừa bị đóng băng kia nữa.

“Đây đúng là một vật thần kỳ mà...” Lâu Thành đột nhiên nảy ra một ý nghĩ như vậy, và cũng nhờ sự thay đổi này mà cậu đã tìm ra được nguyên

nhân: “Có lẽ lệ khí (*) còn sót lại bên trong kim đan đã bị con cá trắm đen kia dẫn hết ra ngoài rồi...”

Tạm thời nguy hiểm đã được giải trừ. Lâu Thành bắt đầu cân nhắc xem tiếp theo nên làm gì. Vật cậu đang cầm trên tay này không thể nào chỉ dựa vào hai, ba câu đã xác định nó là kim đan được. Cho dù nó có đúng là kim đan thật chẳng nữa thì nó đến cùng là có tác dụng gì, bản thân cậu thật sự vẫn chưa rõ ràng.

Hay là cứ giao cho nhà nước và coi như đây là một lần vất vả để cả đời nhàn nhã? Không có tai họa về sau nhưng cũng không có bao nhiêu lợi ích. Hay là tiếp tục giấu giếm, tiếp tục tìm thêm tài liệu và nghiên cứu để có thể có được lợi ích cao nhất, có thể thay đổi số mệnh bình thường đến tầm thường của cậu? Nhưng mà cái này cũng ẩn chứa trong đó quá nhiều mạo hiểm, thậm chí có khả năng đến cuối đời cậu vẫn không thu được bất kỳ điều gì.

Nhưng nếu muốn đem đi giấu thì nên giấu ở đâu? Giấu chỗ nào mới gọi là đảm bảo đây?

Những suy nghĩ ấy hiện ra dồn dập trong đầu Lâu Thành và không ngừng mâu thuẫn lẫn nhau. Nhưng một chút tỉnh táo còn sót lại đã cảnh báo cậu rằng mặc kệ cậu quyết định như thế nào thì cũng không nên ở lại nơi này quá lâu, phải mau chóng rời khỏi đây để tránh gặp phải chuyện phát sinh ngoài ý muốn.

Bỗng nhiên cậu cảm thấy kim đan trong lòng bàn tay đang chậm rãi co vào dần ra không ngừng, giống như một sinh vật còn sống đang hô hấp vậy, hơn nữa tần suất của nó đang không ngừng tự điều chỉnh lại.

Điều chỉnh?

Lâu Thành ngẩn người, đầu óc cậu đột nhiên trống rỗng. Bây giờ cậu chỉ có thể cảm nhận được hô hấp của bản thân mình. Nhịp hô hấp của cậu

cùng với tiết tấu co giãn của kim đan kia không ngờ lại hài hòa với nhau một cách kỳ lạ. Chẳng lẽ chúng đang cộng hưởng với nhau!

Cộng hưởng?

Suy nghĩ này vừa nảy ra trong đầu cậu, viên kim đan đột nhiên trở nên hư ảo rồi hóa thành một dòng ánh sáng lung linh và chui vào lòng bàn tay cậu, dù có áo khoác của cậu ngăn cản nhưng vẫn không mảy may có tác dụng gì.

Vậy mà cũng được hả?

“Cái này, cái này!” Lâu Thành cảm thấy hoảng sợ, một cảm giác sợ hãi bao trùm lấy cậu, trong đầu cậu hiện ra tình trạng thê thảm của con cá trắm đen kia.

Lâu Thành không kịp suy nghĩ gì cả, bước chân theo bản năng xuôi theo con đường bên hồ chạy về phía trạm y tế của trường học. Trong lòng cậu bây giờ đã không còn quan tâm đến chuyện người trong trạm y tế đó có thể xử lý được vết thương do kim đan này gây ra hay không.

Chạy được một lát thì Lâu Thành bình tĩnh lại. Chuyện đã đến nước này, bối rối hay sợ hãi cũng chẳng có tác dụng gì ngoài việc làm tiêu tốn thể lực của bản thân một cách vô ích.

Khi đã bình tĩnh lại, cậu bắt đầu cảm thấy không đúng.

Bụng dưới của cậu như có luồng khí nóng kỳ lạ, cảm giác rất không thoải mái. Mỗi lần hít thở, luồng khí nóng ấy lại từ phía bụng truyền xuống dưới hai chân. Cảm giác bủn rủn vì lần chạy thực mạng vừa rồi đã không còn. Hô hấp trở nên bình thường lại. Lúc này cậu có cảm giác bản thân mình có thể dư sức chạy thêm ba ngàn mét nữa. Băng hàn và lửa nóng cũng không xuất hiện như lo lắng của cậu.

“Này...” Lâu Thành hít nhẹ vào một hơi và chạy chậm lại. Cậu cố gắng bình tĩnh lại rồi nhìn xuống bụng dưới.

Vừa cúi đầu nhìn xuống, Lâu Thành có cảm giác như bản thân đang bị hoa mắt. Cậu mơ hồ nhìn thấy một cảnh tượng khó tin đang diễn ra trước mắt mình: Vị trí bụng dưới của cậu, hay còn được Võ đạo gọi là vùng đan điền, nơi đó có một viên kim đan mà bao quanh nó là các đám mây huyền ảo đang cuồn cuộn chuyển động. Và viên kim đan ấy đang không ngừng co giãn theo từng nhịp hô hấp của cậu. Vừa nhìn vào viên kim đan, cậu đã nhận ra ngay những hạt băng bé xíu và dòng khí nóng của lửa.

Cảnh tượng kỳ diệu này mới hiện ra một lát đã biến mất. Trước mắt Lâu Thành bây giờ chỉ là một cái áo sơ mi xanh sẫm của cậu. Cậu cẩn thận nhấc áo lên kiểm tra vài lần. Nhưng phần bụng ấy vẫn không hề có một chút kì lạ nào. Nó mềm mềm và hơi nhô lên. Cái này chẳng biểu hiện điều gì ngoài việc nó là cái bụng đã được lấp đầy bằng cơm tối và chưa kịp tiêu hóa hết.

Bước chân của cậu càng lúc càng chậm dần, cuối cùng thì dừng hẳn lại. Hô hấp cũng trở lại bình thường. Luồng khí nóng ban nãy cùng với dòng khí ấm áp có tác dụng xóa tan cơn mệt mỏi kia cũng biến mất.

“Kim đan có thể bổ sung thể lực khi mình mệt mỏi sao?” Lâu Thành nhíu mày, rất nhiều suy nghĩ nảy ra trong đầu: “Đây là một chuyện tốt nha. Cũng chưa thấy xảy ra nguy hiểm gì. Có lẽ đây là sự khác biệt giữa người và cá trắm đen ...”

Chờ thêm một lúc lâu nữa nhưng dự đoán của cậu rằng thân thể bản thân sẽ bị thiêu đốt và nội tạng sẽ bị đóng băng đã không xảy ra. Lúc này, cậu mới cảm thấy nhẹ nhõm.

“Thử lại lần nữa xem sao...” Cậu quyết định quay người lại và chạy nhanh men theo con đường cũ.

Người rồi cũng sẽ chết, chạy hoài cũng cảm thấy mệt. Một hồi sau, Lâu Thành bắt đầu cảm thấy mệt mỏi. Đúng lúc này, dưới đan điền của cậu lại xuất hiện cảm giác ấm áp ấy, dòng khí ấy phân chia thành những nhánh nhỏ và chạy đi khắp cơ thể cậu.

“Thì ra là thật! Nếu cứ như thế này thì mình có thể tham gia trận đấu chạy cự ly dài mà trường học tổ chức rồi...” Sự vui sướng trong lòng Lâu Thành dần dần thế chỗ cho sự lo lắng lúc ban đầu. Chạy một lúc, cậu đã quay lại chỗ con cá trắm đen chết kia.

Lâu Thành suy nghĩ một lát rồi cúi người nhặt con cá trắm đen lên, nhét đá vào ổ bụng rồi ném nó vào hồ Vi Thủy.

Làm xong xuôi đâu vào đó hết thấy, Lâu Thành xoay người men theo con đường bên hồ quay về ký túc xá dành cho sinh viên nam.

Trên đường đi về, Lâu Thành cảm giác cả người cứ lâng lâng và vui mừng không thôi. Mừng vì cậu đã nhặt được thứ quý giá kia, không chừng sau này nhờ nó mà cậu sẽ trở thành một trong những người mạnh nhất của câu lạc bộ võ đạo, sẽ được Nghiêm Triết Kha yêu mến, sẽ có hàng ngàn người hâm mộ vây quanh chào đón cậu. Chỉ nghĩ đến thôi mà cậu đã cảm thấy sướng rơn cả người. Nhưng trong sự vui mừng đó cũng đan xen một ít lo lắng. Cậu lo rằng viên kim đan ấy sẽ mang lại tai họa ngầm cho mình. Cậu sợ số phận của bản thân sẽ giống như con cá trắm đen kia, người còn chưa già mà số đã tận. Vì thế, bước chân của cậu khi thì nhẹ tênh, khi thì nặng nề.

“Trước cứ tạm thời quan sát một chút, nếu có xảy ra chuyện gì thật thì sẽ tranh thủ đi tìm sự giúp đỡ sau.” Đứng trước cửa phòng 302, Lâu Thành hít sâu một hơi, quyết định thật nhanh rồi lấy chìa khóa mở cửa.

...

Tại bờ hồ Vi Thủy, trên một con đường yên tĩnh, một ông lão mặc trên mình bộ quần áo có kiểu cách rất cổ xưa đang đứng tại chỗ mà con cá trắm đen kia đã nằm lúc trước.

Ông lão nhìn xung quanh rồi nói: “Nơi này hình như đã xuất hiện một chấn động kỳ lạ nào đó?”

Một lúc lâu sau, ông lại lắc đầu, rồi không biết móc từ đâu ra một bình rượu nhỏ bằng kim loại có màu trắng bạc, uống một ngụm lớn. Sau đó ông lão ngâm nga vài ba câu hát rồi chậm rãi đi mất hút.

...

Lúc trở lại phòng ký túc xá, lòng Lâu Thành nặng trĩu tâm sự, cũng không quan tâm xem Thái Tông Minh có quay lại hay chưa mà đi thẳng vào phòng ngủ nhỏ của mình. Đèn vừa được bật lên, cả căn phòng lập tức xua tan bóng tối và thay vào đó là một ánh sáng rực rỡ.

Cậu đóng cửa lại rồi ngồi thờ thẩn trước bàn máy tính, không di chuyển con chuột, cũng không thèm nhìn màn hình.

Dù có an ủi bản thân như thế nào, dù có kiếm cớ để biện minh ra sao, thì từ đầu đến cuối cậu vẫn là một kẻ tầm thường có một cuộc đời tầm thường và chưa hề trải qua bất kỳ bước ngoặt vĩ đại hay lớn lao gì. Cho nên cậu không thể nào giữ được bình tĩnh khi phải đối mặt với những sóng gió đầy hiểm nguy phía trước.

Mạng của cậu chỉ có một, mà thế giới này thì đẹp để biết bao nhiêu!

Cho dù có nhiều lợi ích như thế nào và viễn cảnh tương lai tươi đẹp hiện ra trước mắt ra sao thì cũng không thể nào dẹp yên được nỗi lo lắng đang dâng tràn trong lòng cậu.

Áp lực nặng nề đè xuống người Lâu Thành. Cậu cắn răng rồi bất giác lại lấy điện thoại ra và gọi vào một dãy số quen thuộc.

“A lô, Thành Tử hả con?” Giọng khàn khàn của một người phụ nữ từ trong điện thoại truyền vào tai Lâu Thành.

“Mẹ, là con đây.” Nghe được giọng nói quen thuộc này, Lâu Thành cảm thấy sống mũi cay cay, sợ hãi trong lòng dường như đã được ai đó nhẹ nhàng vuốt ve và xua tan đi phần nào.

Những lúc như thế này, cơn nhớ nhà lại chợt ứa về. Cậu nhớ tới mái ấm có thể bao dung cậu, có thể xoa dịu cơn đau và sợ hãi đang ngự trị trong lòng cậu lúc này.

“Thành Tử, giọng nói của con sao kỳ lạ vậy? Có phải là lại bị ức hiếp nữa không?” Mẹ Lâu Thành nhạy cảm phát hiện ra có gì đó không đúng.

Hốc mắt Lâu Thành nóng lên, cậu cười lớn bảo: “Làm gì có chứ. Con chỉ là đang nhớ nhà thôi.”

“Nhớ nhà? Thế sao mấy ngày nghỉ lễ trước mẹ đã hỏi có về nhà không thì chẳng phải ai đó đã bảo rằng đàn ông con trai phải tự biết tự lập sao?” Mẹ Lâu Thành thân thiết cười nói: “Nói thật đi, có phải con lại tiêu hết tiền rồi không?”

Lâu Thành ừ ừ và chậm rãi nói: “Thật mà, con nhớ mẹ, nhớ ba, nhớ thịt nướng cà, lươn cắt khúc xào, canh trứng cà chua mà mẹ làm, nhớ cả bồn rau hẹ mà con trồng trên ban công...”

Nếu cậu cứ như thế mà chết đi giống con cá trắm đen kia thì thật sự, thật sự sẽ có rất nhiều tiếc nuối.

Mẹ Lâu Thành im lặng vài giây, sau đó giọng của bà như nước nở mà nói với cậu: “Mẹ với cha con cũng thế.”

“A, thằng oắt con này, mày lại tính chọc cho mẹ khóc nữa hả?”

Lâu Thành nhin không được mà cười thành tiếng, sự buồn lo trong lòng cũng vơi đi không ít. Cậu nói: “Con nào dám chứ, mà đúng rồi, cha con đâu?”

Khi Lâu Thành học lớp ba, công ty mà cha cậu làm việc lâm vào tình trạng khủng hoảng. Là nhân viên kỹ thuật nòng cốt của công ty, cha cậu chỉ có thể lãnh được mức tiền lương cơ bản. Cho nên mọi gánh nặng đều đè lên đôi vai mẹ. Toàn bộ sinh hoạt phí trong gia đình đều dựa vào từng chút tiền lời kiếm được từ quầy hàng của mẹ. Cuộc sống lúc đó rất vất vả. Đến năm cậu học cấp hai, cha cậu cuối cùng cũng quyết định đổi chỗ làm mới. Nhưng vì tính cách có chút tự phụ của cha cậu mà mối quan hệ giữa ông ấy với ông chủ mới không hề tốt đẹp. Làm chưa được bao lâu thì cha cậu lại bỏ đi. Trong nhà toàn bộ mọi chuyện là do mẹ cậu chống đỡ. Những giọt mồ hôi vất vả và mệt nhọc của mẹ, cậu đều cảm nhận được và giữ thật sâu trong lòng.

Đến năm cấp ba, cha cậu cuối cùng cũng quay về. Mấy năm lăn lộn ở bên ngoài, tính cách gai góc của ông ấy đã bị cuộc sống và cái xã hội khắc nghiệt này mài mòn không ít. Ông ấy quyết định quay về quê và an ổn làm một quản lý kỹ thuật của một công ty ở đó. Lúc này, cuộc sống của cả nhà mới khởi sắc hơn. Nhưng mẹ cậu lại không phải là một người có thể ngồi yên một chỗ. Bà ấy tham gia vào một câu lạc bộ có tên là việc làm tạm thời và cùng với các cô, các dì trong ấy vui vẻ làm việc mỗi ngày.

“Con còn chưa rõ tính của ba con sao? Chẳng phải vừa ăn cơm xong là ông ấy lại đi đánh cờ tướng mấy tiếng đồng hồ à?” Mẹ Lâu Thành tức giận nói nhưng bà ấy lại càng quan tâm tới tình hình bên Lâu Thành hơn. Chớp lấy cơ hội, bà liền hỏi cậu từng li từng lí về học tập, về sinh hoạt hằng ngày. Bà ấy còn hỏi rất nhiều thứ như: Chương trình học có nặng không? Thầy giáo giảng bài có dễ hiểu không? Bạn cùng phòng có dễ sống chung không? Ở có quen không? Có bị ai ăn hiếp không?

Bình thường thì cậu sẽ không kiên nhẫn mà trả lời qua loa đại khái cho qua chuyện. Nhưng hôm nay, Lâu Thành cảm thấy trầm lặng và trong lòng cậu đang hoài niệm về những ngày xưa kia nên cậu chậm rãi trả lời từng câu hỏi của mẹ.

Tính nói nhiều của mẹ Lâu Thành lại bộc phát. Bà nói rất nhiều về chuyện nhà cửa, từ nhà ông ngoại đến nhà dì nhỏ, từ đám họ hàng không đáng tin cậy của cha cậu đến mấy người bên nhà nội, ai ai cũng không chịu ngồi yên, cứ gây chuyện suốt ngày.

Lâu Thành lặng lặng nghe mẹ nói, thỉnh thoảng nói thêm vào hai, ba câu. Trên môi cậu nở một nụ cười thật nhẹ.

Trò chuyện hồi lâu, cuối cùng mẹ Lâu Thành cũng mở lòng từ bi, quyết định tháng này sẽ gửi thêm cho cậu tám trăm đồng để cậu có thể nhanh chóng quen với cuộc sống đại học.

“Không ngờ tự nhiên gọi điện thoại về nhà như vậy lại được mẹ già cho thêm tiền...” Lâu Thành dờ khóc dờ cười. Áp lực cùng lo lắng trong lòng đã mất sạch.

Đến tận bây giờ vẫn chưa có chuyện gì xảy ra, xem ra kim đan thật sự không có gì nguy hiểm rồi. Chỉ cần cậu cẩn thận một chút, nếu xuất hiện vấn đề thì lập tức báo lên trên. Như vậy mọi thứ chắc sẽ ổn cả thôi...

Phiền não qua đi, niềm vui lại trở lại. Lâu Thành vuốt nhẹ bụng mình. Trong thoáng chốc, suy nghĩ của cậu lại bay bổng tới một phương trời thật xa.

Có kim đan, ít nhất cậu cũng có đủ điều kiện để tập luyện võ đạo. Nếu có thể đạt được cấp chín nghiệp dư thì Nghiêm Triết Kha sẽ nhìn cậu với con mắt khác. Không chừng trước khi tốt nghiệp đại học cậu có thể đạt được cấp chín, sau đó sẽ có rất nhiều cơ hội mở ra trước mắt cậu.

Nếu như kim đan còn thần kỳ hơn cả sức tưởng tượng của cậu, thế thì... thế thì có khi nào cậu có thể bước chân vào giới võ đạo chân chính như tưởng tượng của bản thân khi còn bé hay không? Sẽ có thể cùng với các võ giả khác tranh thắng thua, rồi lấy được một trong năm hàm tước đỉnh nhất cả nước?

A, nếu Thái Tông Minh mà nhìn thấy bộ dạng đang sờ bụng bây giờ của cậu, cậu ta nhất định sẽ trêu chọc rằng: “Cậu có thai rồi hả?”

Miên man trong dòng suy nghĩ, Lâu Thành cảm thấy cuộc sống này dường như đã có động lực hơn. Lúc này, ổ khóa ở cửa lớn chuyển động, âm thanh nói chuyện ầm ĩ từ ngoài cửa truyền vào trong.

Lâu Thành biết, ba tên cuồng học cùng phòng ngủ với mình đã trở lại.

(*) Lệ khí: những oán khí và khí xấu tích tụ trong các đồ vật.

VÕ ĐẠO TÔNG SƯ

Mực Thích Lặn Nước

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Không Thể Xem Mặt Mà Bắt Hình Dạng

Người vào phòng đầu tiên là Khưu Chí Cao, cao một mét bảy mươi lăm, chiều cao xấp xỉ Lâu Thành, nhưng cậu ta thuộc dạng cao to vạm vỡ, cơ bắp cuồn cuộn. Sở thích là khoe cơ thể lực lưỡng của mình ở trong phòng mỗi ngày. Cậu ta cũng là thành viên của câu lạc bộ võ đạo. Dù chưa từng trải qua khóa huấn luyện võ đạo chính quy nào, nhưng dựa vào thân thể cường tráng trời sinh mà đạt được cấp sáu nghiệp dư, chỉ kém Thái Tông Minh một chút.

Dù có thân hình như vậy nhưng cậu ta lại không hề ngang tàn và thô lỗ, ngược lại còn rất chất phác, ngoại trừ sở thích xem mấy phim người lớn ra thì không có tật xấu nào. Cậu ta là một người rất lý trí và rất rõ ràng một chuyện: cho dù bản thân là cấp sáu nghiệp dư nhưng cậu không thể nào dựa vào võ đạo mà tạo dựng sự nghiệp. Cho nên cậu ta tập trung vào việc học, đến cả lễ chào đón cũng không tham dự.

“Cam, lễ chào đón có gì hay không? Buổi tập luyện hằng tuần bắt đầu khi nào? Khi nào mình được dùng phòng năng lực?” Khưu Chí Cao vừa nhìn thấy Lâu Thành đã liên tục hỏi thăm về lễ chào đón chiều nay.

Lâu Thành ngẩn ra một lát rồi mới nói: “Chiều nay tôi về sớm nên chưa nghe tới phần này, để lát nữa tìm người hỏi cho.”

Gặp phải chuyện lớn liền quên mất kế hoạch đã vạch ra, quên tìm Nghiêm Triết Kha nói chuyện phiếm mất rồi!

“Vậy thà rằng cậu đừng đi cho rồi!” Người vừa nói chuyện chính là người thứ hai bước vào phòng, Triệu Cường. Cậu ta có một đôi mắt to và

một cặp lông mày rậm, là trưởng phòng phòng ngủ, là người học tập dẫn đầu, là kẻ có năng lực tự học cao siêu và là tên có cái đầu vạn năng. Lâu Thành cảm thấy thật sự khâm phục sự chăm chỉ và khắc khổ của cậu ta trong học tập.

“Đúng vậy, ai mà biết cái lễ chào đón đó lại nhàm chán như vậy.” Lâu Thành có ngu mới kể cho bọn họ việc cậu đã tìm được tài khoản QQ của Nghiêm Triết Kha trong lễ chào đón. Cậu cố ý đánh trống lảng nói: “A Cường, các cậu vừa nãy đang nói về chuyện gì vậy?”

Triệu Cường nghiêm túc nói: “Lão Khửu cùng Chiến sĩ thi đua phát hiện ra trên bàn phòng tự học có một dãy số điện thoại, hình như là của bạn sinh viên nữ phòng nào đó muốn giao lưu kết bạn. Tôi khuyên mấy tên kia đừng để ý chuyện này, cứ học hành cho đàng hoàng đi đã.”

Chiến sĩ thi đua là người nhỏ tuổi nhất trong phòng ngủ nhỏ này, tên là Trương Kính Nghiệp, là người vùng Tây Bắc, tính cách trầm ổn, ngoại hình ưa nhìn. Vì sống trong bão cát mà lớn lên nên da mặt hơi rỗ một chút nhưng rất khó nhìn ra.

Trương Kính Nghiệp đi phía sau Triệu Cường, cậu ta cười ha ha nói: “Phòng ngủ chúng ta không phải còn chưa có đối tượng giao lưu kết bạn nào sao?”

“Này, tuổi trẻ chính là khi hormone tiết ra dư thừa nhất, lão Khửu cùng Chiến sĩ thi đua thật không biết kiềm chế gì cả.” Triệu Cường lắc đầu thở dài, vừa nói vừa đặt cặp sách xuống và sửa sang lại sách vở.

Lâu Thành lúc này lại trầm tĩnh như một người lớn tuổi, vừa tiêu hóa các loại cảm xúc do viên kim đan mang lại, vừa nói với bạn cùng phòng: “Viết lên bàn số điện thoại của con gái? Cái này có khi nào là trò đùa của ai đó không? Hay là đang trả đũa người ta? Làm gì có cô gái nào lại chủ động

yêu cầu giao lưu kết bạn như vậy chứ? Mấy cậu không sợ sẽ bị người ta đánh mắng hả?”

Mỗi phòng ngủ trong ký túc xá Đại học Tùng Thành đều có một cái máy điện thoại bàn riêng, nhưng kể từ khi di động trở nên phổ biến, chiếc điện thoại ấy cũng rơi vào quên lãng.

“Tôi cùng Chiến sĩ thi đua xem xét rồi so sánh với dãy số điện thoại của phòng chúng ta rồi, đúng là của bên ký túc xá nữ. Chúng ta chỉ cần sửa mấy số ở phía sau một chút, chẳng phải sẽ thành số của phòng ngủ các bạn nữ khác sao? Vậy thì không cần lo là trò đùa hay sự trả đũa của ai nữa.” Khưu Chí Cao vui vẻ nói.

Trương Kính Nghiệp cũng gật đầu đồng ý: “Chưa biết chừng xin giao lưu kết bạn bằng cách này, mấy bạn nữ lại thích thì sao? Cái cảm giác “hữu duyên thiên lý năng tương ngộ” rất là thú vị nha.”

Lâu Thành cẩn thận nghĩ lại một chút rồi nói: “Cũng đúng, suy nghĩ rất chu đáo. Hay là các cậu cứ thử đi.”

Hai tên này cũng còn có đầu óc nha.

Trương Kính Nghiệp cùng Khưu Chí Cao nhìn nhau, cả hai đều muốn thử xem cảm giác cùng một cô gái xa lạ gọi điện và giao lưu kết bạn sẽ như thế nào.

Xác suất ngẫu nhiên, kết quả không biết trước. Vậy sẽ rất kích thích đây!

“Lão Khưu, cậu làm đi!” Trương Kính Nghiệp bấu môi nói.

Lão Khưu bước lên trước một bước rồi dừng lại, không hiểu sao trong lòng cậu ta cảm thấy hơi sợ. Cậu ta nói: “Chiến sĩ thi đua, hay là cậu làm trước đi!”

“Vụ này, vụ này...” Trương Kính Nghiệp hơi chùn bước lắp bắp nói.

Lúc này, người vẫn luôn đứng ngoài cuộc - Triệu Cường nói: “Các cậu...”

Lúc bọn Lô Thành tưởng rằng cậu ta sẽ bảo học hành quan trọng hơn, tuổi trẻ phải biết tự kiềm chế thì cậu ta lại buông sách xuống, nhìn quanh một vòng rồi bước đến bàn Lô Thành. Cậu ta cầm điện thoại bàn đặt ở cạnh cửa lên và nói: “Đổi số đuôi thành 32 đi, phòng chúng ta là 302 mà.”

Lô Thành, Khưu Chí Cao và Trương Kính Nghiệp sửng sờ nhìn cậu ta. Cả ba đều cảm thấy ánh mắt vừa rồi của Triệu Cường nhìn bọn họ như nói rằng: “Một đám vô dụng!”

Điện thoại vừa kết nối, trên mặt Triệu Cường liền cười thật tươi, nói chuyện với thái độ hết sức chân thành:

“Xin chào, chúng tôi ở ký túc xá nam, đang gọi đại vào một số điện thoại của ký túc xá nữ. Chúng tôi định sẽ tùy vào duyên phận để giao lưu kết bạn. Không biết các bạn có cảm thấy hứng thú hay không?”

“Ừm ừm, phòng chúng tôi đều là sinh viên học viện phần mềm.”

“Chúng tôi ở tòa số bảy, phòng 302 nên gọi vào số đuôi 32.”

“Các cậu học trung văn sao?”

“Ừm, ừm, được được được, cậu hỏi thử đi...”

“Ừm, ừm, ừm.”

“Được, được...”

Bọn Lô Thành có thể lờ mờ nghe được tiếng cười của cô gái ở bên kia đường dây. Qua vài phút sau, Triệu Cường mới lưu luyến thả điện thoại

xuống. Cậu ta quay lại tươi cười nói:

“Xong! Các bạn ấy đồng ý rồi, học trung văn, dự định thứ Sáu tuần này sẽ gặp mặt và cùng đi ăn cơm tối. Nếu thấy hợp thì lần sau sẽ hẹn tiếp.”

“Sao? Quá đỉnh luôn, đúng không?”

Nói xong, Triệu Cường mới phát hiện mọi người đang yên lặng nhìn cậu ta. Triệu Cường sờ mặt mình rồi khó hiểu hỏi: “Sao thế? Trên mặt tôi có gì sao?”

Ấn tượng ban đầu về Triệu Cường với Lâu Thành đã sụp đổ triệt để, cậu thầm phỉ nhổ cậu ta trong lòng. Chợt Lâu Thành nhớ tới một đoạn kịch ngắn mà cậu thích nhất, vì vậy cậu liền giả vờ xúc động, lắc đầu nói: “Không thể tưởng tượng được, thật không thể tưởng tượng được mà! Tên mà y rậm mắt to A Cường cậu lại dám phản bội “cách mạng” nha!”

Nói xong, mọi người đều bật cười. Đến cả Triệu Cường cũng nhin không được mà khua ngón trỏ nói: “Cách mạng kết bạn, cách mạng kết bạn, cách mạng cũng cần kết bạn chứ!”

Mọi người cười đùa một hồi liền nói đến buổi hẹn ngày thứ Sáu. Mặc dù bây giờ mới là thứ Hai, nhưng Triệu Cường, Khưu Chí Cao và Trương Kính Nghiệp đã vẽ ra đủ mọi cảnh tượng tươi đẹp cho ngày hẹn hôm đó.

Nghe được một lúc, trong lòng Lâu Thành chợt hiện lên bóng dáng xinh đẹp của Nghiêm Triết Kha. Tâm tình vui vẻ khi nãy cũng biến mất, thay vào đó là sự trầm tĩnh.

Trong khi đang thầm thương một cô gái, cậu lại đi gặp gỡ và giao lưu với một cô gái khác. Như vậy có vẻ không tốt lắm nhỉ?

Mình mặc kệ người khác thấy sao, mình chỉ biết mình không thể làm thế được...

Cậu suy nghĩ một lát rồi nói: “A Cường, thứ Sáu tôi phải vào nội thành, không thể đi giao lưu với các cậu được rồi.”

“Có chuyện gì?” Triệu Cường ngạc nhiên hỏi.

“Chút chuyện trong nhà ấy mà.” Lâu Thành lật đật nói. Cho dù cậu có nói thật, chắc cũng chẳng có ai tin.

Triệu Cường gật đầu không chút do dự nói: “Được rồi, vậy cậu hỏi Tình Thánh giúp tôi xem cậu ta có đi không. Dù sao cũng phải gom đủ bốn người. Nếu không thì thật không phải phép.”

Ấy, sao lại thoải mái đồng ý như vậy, quá suôn sẻ luôn, giống như cậu ta đã tính trước... Lâu Thành giật mình nói: “Tại sao lại là Tình Thánh?”

Triệu Cường nhìn Khưu Chí Cao và Trương Kính Nghiệp một cái, rồi cười ha ha nói: “Cậu cũng biết, bọn tôi hơi cục mịch, mồm miệng vụng về không khéo ăn nói, rất khó bắt chuyện với người ta. Khi giao lưu cũng phải có một người biết ăn nói để mở đầu câu chuyện chứ. Tôi tính nhờ Tình Thánh đi cùng, nhưng năm người đi thì không tốt lắm. Vừa vặn cậu có việc bận không đi được, cho nên...”

Cậu cục mịch, mồm miệng vụng về không khéo ăn nói... Lâu Thành nhớ tới dáng vẻ vui vẻ trò chuyện với bạn nữ lúc nãy của cậu ta. Cậu rất bình tĩnh nhìn Triệu Cường.

“Sao thế?” Triệu Cường nghi hoặc hỏi.

Lâu Thành lời lẽ nghiêm chỉnh nói: “A Cường, cậu lại phản bội “cách mạng” rồi!”

Nói xong cậu đứng dậy, đi ra ngoài xem thử Thái Tông Minh về chưa.

Cửa phòng khép hờ, bên trong khá vắng, chỉ có một mình Thang Văn, người nhỏ tuổi nhất trong tám người ở phòng 302, đang ở bên trong. Cậu ta học rất khá, đã từng nhảy lớp. Nhưng sau khi tốt nghiệp cấp ba lại trở thành một tên nghiện game. Chỉ cần không phải là thầy cô nào cực kỳ nghiêm khắc hay có sở thích điểm danh vào mỗi buổi học thì cậu ta đều cúp học ở phòng chơi game.

“Thang Văn, Tình Thánh chưa về hả?” Lâu Thành hỏi.

Thang Văn không hề quay lại nhìn cậu mà nói: “Chưa, chưa có ai về hết.”

Phòng ngủ nhỏ của Thái Tông Minh còn hai người khác. Một là Mâu Nguyên Tinh, cậu ta và cô bạn gái quen từ thời học cấp ba cùng thi vào Đại học Tùng Thành. Cậu ta là chuyên gia gây nên những cơn phẫn nộ cho đám thanh niên ế lâu năm như bọn họ. Ngày nào cậu ta cũng về trễ, chưa tới giờ tắt đèn thì đèn hồng thấy mặt cậu ta. Người còn lại là Tần Mặc, cũng là người vùng này. Gia cảnh cậu ta thuộc loại khá. Quan hệ khá tốt với mọi người nhưng lại hay ra ngoài chơi bời. Cậu ta kết bạn với rất nhiều hạng người khác nhau.

Lâu Thành “à” một tiếng rồi dứt khoát cầm theo di động, ra khỏi phòng và xuống sân nhỏ của tòa nhà số bảy. Cậu ngồi xổm xuống cạnh mấy bồn hoa, vừa châm thuốc vừa gọi điện thoại.

Chuyện này nếu nói trong phòng thì hơi bất tiện nên cậu không dùng điện thoại bàn.

“Tình Thánh, tôi muốn nói với cậu một chuyện.” Điện thoại vừa được kết nối, Lâu Thành liền đi thẳng vào vấn đề chính.

Phía bên Thái Tông Minh khá ồn ào, nhưng một lát sau lại yên tĩnh hơn, có lẽ cậu ta đã ra một chỗ ít người nào đó. Thái Tông Minh cười nói: “Chuyện gì thế? Sao gấp vậy? Bọn tôi còn đang ăn lẩu đó.”

“Bọn A Cường gọi điện đại vào một số bên ký túc xá nữ và hẹn được một buổi giao lưu kết bạn, mấy bạn nữ ấy học trung văn. Đám A Cường muốn cậu đi cùng. Dù sao cậu cũng là Tình Thánh, giỏi ăn nói lại thích tán gẫu. Mấy cái này rất thích hợp với cậu.” Lâu Thành vừa cười vừa nói.

“Cậu đang khen tôi hay đang nói xấu tôi đó hả?” Thái Tông Minh cười mắng: “Nghe hay đó, tôi sẽ đi thử xem sao, nhưng mà năm người đi có phải hơi thiếu tôn trọng đối phương không?”

Lâu Thành ngừng một lát rồi nói: “Tôi không đi.”

“A, sao cậu lại không đi?” Thái Tông Minh kinh ngạc hỏi.

Lâu Thành cũng không giấu giếm Thái Tông Minh mà nói thật: “Tôi nghĩ bản thân đã có người mình thương mà còn có quan hệ tốt với các cô gái khác như vậy thì không tốt lắm.”

“Hả?” Thái Tông Minh sững sờ một lát rồi nói: “Cam à, có quan hệ tốt không phải là mình đang qua lại với người ta. Mọi người gặp nhau, làm quen với nhau, cái đó chỉ đơn giản là mở rộng mối quan hệ mà thôi. Cũng không ai ép cậu phải hẹn hò với người ta cả. Tôi giữ mình thì không nói, nhưng cậu với Nghiêm Triết Kha có là cái lông gì của nhau đâu, cô ta cách bạn gái tương lai còn xa tận trăm ngàn cây số đó. Cái này thì sao xem như là một vấn đề được chứ?”

“Thôi, dù sao trong lòng tôi cũng cảm thấy tội lỗi. Tôi không đi đâu.” Lâu Thành quyết đoán nói.

Thái Tông Minh tặc lưỡi một tiếng rồi nói: “Cam à, cậu thật bảo thủ. Xem cậu kia, bộ cậu muốn lập đền thờ trinh tiết luôn à?”

“Cậu nghĩ sao tùy cậu.” Lâu Thành cúp máy. Cậu không đứng dậy ngay mà vẫn ngồi xõm ở đó và hút thuốc. Lửa ở đầu thuốc lập lòe trong bóng đêm yên tĩnh đến lạ thường này.

Khóe miệng cậu cười nhẹ, cậu cảm thấy bản thân hình như đã được lây nhiễm cảm xúc phấn khởi của đám bạn cùng phòng ngủ rồi. Hơn nữa cuộc hẹn này cũng rất thú vị. Nếu không phải đã có người thương, chắc cậu đã đồng ý tham gia rồi.

Đây chính là cuộc sống đại học, ồn ào nhưng lại thật tươi đẹp và nhiệt huyết.

Còn kim đan lại là một thế giới khác, nó mờ ảo và không chân thật nhưng lại tràn đầy sự hy vọng.

Sau ngày hôm nay, cuộc sống của cậu sẽ thay đổi như thế nào? Có thể khiến Nghiêm Triết Kha nhìn bằng con mắt khác trong võ đạo hay không?

Lâu Thành dập thuốc rồi lấy điện thoại ra, đăng nhập vào QQ rồi ấn vào ảnh đại diện của Nghiêm Triết Kha.

Trong sân liên tục có mấy sinh viên quay về phòng ngủ, nhưng trong góc nhỏ mà Lâu Thành ngồi lại vô cùng yên lặng và bình yên, giống như hai thế giới khác biệt.

VÕ ĐẠO TÔNG SƯ

Mực Thích Lặn Nước

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Huấn Luyện Viên Mới

“Tít tít tít” Tiếng báo có tin mới của QQ vang lên không ngừng. Lâu Thành bắt đầu cảm thấy bản thân mình nhìn không kịp nữa rồi. Trên màn hình liên tục nhảy ra những tin tức mới như dự báo thời tiết địa phương, tin nhắn của đám bạn trên mạng, các tin nhỏ và mấy nhóm tán gẫu trên QQ.

Nhưng cậu nhanh chóng không để ý đến những thứ đó nữa, bởi vì cậu nhìn thấy tin báo Nghiêm Triết Kha đã đồng ý lời mời kết bạn của cậu.

Sau khi bấm vào giao diện nhắn tin, cậu lại đột nhiên cảm thấy hơi do dự. Nên gọi người ta như thế nào đây?

Nếu gọi thẳng họ tên ra thì không phải phép lắm, còn gọi “Triết Kha”: “Tiểu Kha” hay “Kha Kha” thì hơi lỗ mãng. Quan hệ của hai người chỉ mới dừng ở mức “vừa quen biết”, nếu gọi thân mật như vậy thì người ta có thể sẽ cảm thấy phản cảm. Còn nếu gọi là “bạn Nghiêm” hoặc “bạn Nghiêm Triết Kha” thì có cảm giác xa cách quá, nghe cứ như muốn đẩy người ta ra xa vậy.

Gọi là “bạn học cũ”? Không được, nghe cứ như người đã ra ngoài xã hội gọi ấy, chắc cô ấy sẽ không thích đâu.

Suy nghĩ cân nhắc hồi lâu, cuối cùng Lâu Thành quyết định sử dụng biểu tượng icon thay thế.

Sau khi thả icon nhếch mép cười to, cậu nhắn thật nhanh rằng: “Ngại quá, hôm nay tôi có chuyện nên về sớm, phần sau của lễ chào đón là cái gì vậy?”

Sau khi gửi tin đi, tim Lâu Thành đập “thình thịch” liên hồi, cậu vừa cảm thấy chờ mong lại vừa cảm thấy lo lắng. Cậu cảm thấy thời gian chờ đợi tin nhắn dường như dài đằng đẵng. Đột nhiên có tiếng “tít tít” vang lên. Ảnh đại diện của Nghiêm Triết Kha từ màu tối chuyển sang màu sáng, trạng thái từ “offline” chuyển sang “đang online”. Lúc này Lâu Thành mới chú ý tới ảnh đại diện của cô là một con mèo vẽ theo phong cách truyện tranh, nó có màu xám nhạt và đôi mắt to tròn.

“May mà cậu có một người bạn vừa nhiệt tình vừa tốt bụng như tôi đây.” Cô gửi một icon hình con quái thú nhỏ trông vừa ngộ nghĩnh vừa đáng yêu, sau đó nhắn tiếp:

“Phần sau nói về thời gian của các buổi tập. Sáng thứ Ba, Năm, Bảy hàng tuần, từ chín giờ đến mười hai giờ, sẽ dạy cùng một nội dung, cậu chỉ cần đi một buổi là được. Dựa vào thời khóa biểu của cậu mà sắp xếp thời gian. Nếu rảnh rỗi thì cứ tham gia hết, như vậy cậu sẽ có thể mau chóng thành thực võ đạo hơn. Hi hi”

Câu lạc bộ Võ đạo trải rộng khắp cả trường Đại học Tùng Thành, từ sinh viên năm nhất đến sinh viên năm tư, từ viện y học đến viện cơ giới, thành ra chương trình tập luyện chắc chắn sẽ giống nhau. Vì thế mới có ba buổi tập mỗi tuần, trong đó có một buổi là vào cuối tuần, điều này nhằm giúp tất cả thành viên trong câu lạc bộ đều được tham gia luyện tập ít nhất một buổi.

Nhìn thấy tin nhắn trả lời của Nghiêm Triết Kha, khóe miệng Lâu Thành nhếch lên cười thật tươi. Lo lắng không yên trong lòng cũng chuyển thành vui sướng và thích thú.

Lâu Thành nhanh chóng soạn tin nhắn lại. Cậu tính hỏi rằng cô định tham gia luyện tập vào buổi nào, nhưng nghĩ lại thì hai người chưa thân đến mức đó, nếu hỏi ra thì sẽ khiến cả hai lâm vào tình cảnh xấu hổ.

Bởi vì quá dễ tâm đến người ta, cho nên từng câu từng lời cậu đều phải suy nghĩ và cân nhắc thật kỹ mới dám viết ra.

Suy nghĩ một hồi, cuối cùng Lâu Thành nhắn lại rằng: “Sáng thứ Năm tôi có lớp “Vi phân và tích phân” và “Đại số tuyến tính” nên chỉ tham gia được thứ Ba và thứ Bảy.”

Nghiêm Triết Kha gửi một icon cười hì hì rồi đáp: “Cả ba buổi tôi đều có thể tham gia.”

“Trùng hợp như vậy sao? Thứ Ba và thứ Năm cậu không có học à?” Tay trái Lâu Thành siết chặt lại, trong lòng thầm khen ngợi bản thân mình “nhanh trí” - thông qua tình huống của bản thân mà dẫn dắt đối phương đi sâu vào chủ đề, sau đó có thể lấy được tin tức bản thân muốn biết.

Nghiêm Triết Kha gửi một icon vò đầu xấu hổ: “Sư huynh ở câu lạc bộ đã nói lịch luyện tập cho tôi trước nên lúc chọn lớp tôi đã cố ý chừa trống hai buổi sáng ấy ra.”

Ở Đại học Tùng Thành, sinh viên có thể tự do lựa chọn lớp muốn học. Mỗi môn sẽ có nhiều giảng viên và nhiều buổi học khác nhau cùng dạy một chương trình học. Sinh viên có thể tự chọn theo học giảng viên nào mà mình muốn, học ở buổi mà mình thích. Đương nhiên, mỗi môn đều hạn chế số lượng sinh viên, nên những giảng viên dạy hay và những khoảng thời gian tốt thường được giành giật rất nhiều. Phải điên cuồng cạnh tranh mới mong có thể lựa chọn được lớp như ý muốn.

Ngoài ra, sinh viên có thể chọn môn không phải chuyên ngành của mình hoặc không thuộc khóa của mình để học. Nhưng sau đó có qua môn được hay không thì tùy thuộc vào năng lực của sinh viên.

Con đại gia vùng này, Tần Mặc của phòng cậu chọn các buổi học tập trung vào thứ Ba, thứ Tư, thứ Năm. Bọn trong phòng gọi thời khóa biểu của cậu ta là học ba ngày, nghỉ bốn ngày.

Lâu Thành định trả lời thì Nghiêm Triết Kha lại gửi tới một tin khác: “Đúng rồi, học kỳ này sẽ đổi huấn luyện viên mới. Nghe nói hiệu trưởng cảm thấy không hài lòng với thành tích mấy năm gần đây nên muốn dựa vào chuyện Lâm Khuyết nhập học năm nay mà chấn chỉnh lại câu lạc bộ võ đạo. Trước kia, câu lạc bộ chúng ta đã từng tiến vào trận chung kết cuối cùng của cả nước đó.”

“Lợi hại thế sao? Tôi chưa từng nghe ai nói qua chuyện này cả.” Lâu Thành kinh ngạc nhả tin, trong lòng cậu cảm thấy nghi hoặc không thôi.

“Chuyện rất lâu về trước rồi. Cậu mà biết cái này, người giết mình sẽ là tôi đó.” Nghiêm Triết Kha gửi một icon hình một con chó ngốc nghếch đang trừng mắt.

Lâu Thành hỏi lại: “Vậy sao cậu biết hay vậy?”

“Bí mật.” Nghiêm Triết Kha gửi một icon chống nạnh cười to. Ngay lúc này, Lâu Thành có thể tưởng tượng ra biểu cảm đáng yêu trên khuôn mặt cô. Nụ cười trên mặt cậu càng tươi hơn.

“Ôi, tôi là người không bao giờ ngăn nổi sự tò mò của bản thân trước những bí mật. Trong lòng sẽ cảm thấy sốt ruột muốn biết được bí mật đó. Chẳng lẽ cậu muốn đêm nay tôi mất ngủ hay sao?”

Lâu Thành gửi icon đáng thương. Đồng thời lúc này trong lòng cậu cảm thấy ngạc nhiên vô cùng, không ngờ bản thân lại có thể mặt dày như vậy, chưa nói chuyện được bao lâu đã biết lợi dụng thời cơ như thế.

Đây có lẽ là bản năng của đàn ông?

Nghiêm Triết Kha gửi một icon cười trộm: “Ngủ không được thì đọc sách.”

“Tôi đã chìm đắm trong đồng sách vở lâu rồi, người càng ngày càng gầy...” Lâu Thành nghĩ một lát, cậu không muốn tiếp tục nói về chuyện này nữa, nên hỏi: “Huấn luyện viên mới tới là người như thế nào?”

“Còn chưa đến.” Nghiêm Triết Kha đáp: “Nghe đâu là một Võ giả khá lão luyện, thầy hiệu trưởng phải nhờ vào quan hệ cá nhân mới mời được. Tóm lại là người này không hề đơn giản. Tập luyện cùng người đó thể nào cũng sẽ có ích. Lâu Thành, với một người chưa từng có nền móng võ đạo như cậu, không chừng trước khi tốt nghiệp cậu có thể nhận được giấy chứng nhận cấp ba nghiệp dư đấy.”

Cấp ba nghiệp dư... Đột nhiên Lâu Thành nhớ tới viên kim đan trong cơ thể mình, nhưng suy nghĩ một lát, cậu lại tập trung sự chú ý đến Nghiêm Triết Kha: “Còn cậu thì sao? Cậu có mong muốn gì?”

“Tôi ấy hả? Tôi không hi vọng vào mấy cái chức nghiệp xa vời đó, nên chỉ tính toán học mấy chiêu có ích để phòng thân là được!”

Nhìn dòng tin nhắn Nghiêm Triết Kha gửi cho mình, không hiểu sao Lâu Thành lại cảm nhận được đáng vẻ cô đơn ẩn giấu phía bên kia màn hình.

Là ảo giác của cậu sao?

“Tại sao chứ? Có chí thì nên mà.” Lâu Thành nghi hoặc hỏi.

“Không nói cho cậu đâu.” Nghiêm Triết Kha trả lời ngắn gọn.

Đúng là có lý do rồi, nhưng lại không muốn nói ra ngoài. Đại não Lâu Thành nhanh chóng phân tích kỹ càng, ngay cả ba năm học cấp ba cũng chưa thấy cậu nghiêm túc như bây giờ.

Cậu ghi nhớ chuyện này vào trong lòng. Vài giây sau cậu lại chuyển chủ đề: “Ừm, ừm. À, đúng rồi. Nghe nói một phần võ quán ở trường cũ đã

được tu sửa xong. Sửa từ lúc chúng ta vừa bước chân vào trường, khi ra trường mới sửa xong. Tiếc thật đấy!”

Nghiêm Triết Kha đáp: “Vậy hả? Tôi không có chú ý cái này. Ha ha. Nhưng dù võ quán được sửa xong trong lúc chúng ta còn học ở trường thì chắc gì chúng ta đã được sử dụng. Đấu võ rất dễ bị thương, nếu không có trọng tài trình độ cao giám sát thì hai bệnh viện gần trường mình bữa trước bữa sau sẽ chật kín người, vậy thì làm sao còn học hành được gì nữa. Tôi có thể tưởng tượng ra được vẻ mặt của chủ nhiệm Lý phòng giáo dục khi nhìn thấy cảnh đó đấy.”

Khi nhắc tới trường học cũ, cô chủ động nói chuyện nhiều lên trông thấy.

“Chủ nhiệm Lý phòng giáo dục? Thầy ấy dạy toán lớp tôi, thầy ấy rất thú vị, đúng rồi, hình như thầy ấy còn dạy toán lớp cậu nữa mà, phải không?” Lâu Thành nương theo chủ đề này mà nói tiếp.

Nghiêm Triết Kha gửi một icon gật đầu không ngừng: “Đúng vậy, thầy Lý rất thú vị. Lần nào lên lớp, thầy ấy cũng khoác lác ít nhất mười phút đầu giờ. Hơn nữa, mỗi lần thầy khen người nào là người nấy sẽ bị thầy làm cho xấu hổ muốn đào hố chui xuống đất luôn.”

Sau đó cô lại nhắn tiếp: “Có một lần tôi muốn làm trước bài tập về nhà để khi ở nhà có nhiều thời gian rảnh xem Long Vương và Võ Thánh quyết đấu. Nên tôi tranh thủ làm bài trong giờ Số học. Tôi còn tưởng làm lén lút như vậy thầy Lý sẽ không phát hiện. Kết quả là lúc sắp tan học, bạn ngồi kế bên nói chuyện bị thầy Lý bắt được và phê bình. Thầy còn nói: “Các em, nếu các em có thể noi gương bạn Nghiêm Triết Kha, có thể đạt điểm tối đa trong kỳ thi. Vậy thì lúc đi học, chỉ cần các em không làm ảnh hưởng đến các bạn khác, thì làm gì thầy cũng không nói, dù là sinh con hay gì đấy thầy cũng không quan tâm. Các em xem, ngay cả Nghiêm Triết Kha làm bài tập Ngữ văn nguyên một tiết, thầy có nói gì đâu.” Lúc ấy tôi xấu hổ

chết đi được, hình tượng học sinh ngoan mà tôi gây dựng bao lâu bị sụp đổ hoàn toàn.”

“Đúng đúng đúng, thầy Lý hay thích đùa như vậy đấy. Có một lần thầy rất đặc chí mà cho bọn tôi một đề bài. Kết quả là làm cả buổi trời vẫn chưa ra, đầu chảy mồ hôi nhiều quá trời luôn. Sau đó kiểm tra lại một hồi lâu mới phát hiện ra là viết sai đề...” Lâu Thành gửi một icon cười ha ha: “A, Long Vương và Võ Thánh quyết đấu, cậu ủng hộ bên nào vậy?”

Võ Thánh là một trong năm hàm tước danh giá và quang vinh nhất cả nước. Vì những năm gần đây bị Tiền Đông Lâu của Thanh Tông độc chiếm, cho nên khi người ta nhắc đến Võ Thánh nghĩa là nhắc đến Tiền Đông Lâu. Ông ấy cũng là người còn lại trong đương kim Võ lâm “Tuyệt Đại Song Kiêu”. Ông ta và Trần Kỳ Đào cùng lấy được phần lớn các hàm tước mấy năm gần đây.

Mà Long Vương Trần Kỳ Đào còn có một hàm tước khác là Vương giả. Sau khi đánh bại các cường giả võ đạo trên khắp cả nước mới đạt được hàm tước này. Nhưng nếu cứ gọi là “Vương giả” thì tầm thường quá, nên người ta sẽ căn cứ vào tên riêng hoặc đặc điểm võ công rồi ghép với chữ “vương” để thành tên gọi, ví dụ như Long Vương, Kiếm Vương, Sư Vương, Thương Vương gì đó.

“Đương nhiên là Long Vương rồi!” Nghiêm Triết Kha nói như đinh đóng cột.

“Tôi cũng vậy.” Lâu Thành mừng rỡ trả lời: “Tiếc là Thanh Tông lại nhỉnh hơn Long Hồ một chút. Về tổng thể thì Long Hồ lép vế hơn một xiu.”

“Đúng vậy, nhưng tôi vẫn thích Long Vương hơn.” Nghiêm Triết Kha gửi một icon hai con mắt bắn ra hình trái tim.

Hai người nói qua nói lại, trò chuyện rất vui vẻ. Từ chuyện Long Vương đến chuyện bạn nào đó ở lớp nào đó thời cấp ba đang qua lại với ai, rồi vụ án cưỡng gian không thành năm nào đó và cả chuyện các bạn nam phải tiễn các bạn nữ không ở ký túc xá về tận nhà...

Cùng quê, cùng học chung một trường, cùng thích chung một thứ, những điều này làm Lâu Thành cười mãi không thôi, cậu cảm thấy buổi tối hôm nay thật tốt đẹp.

“Bộp!”

Bỗng nhiên bả vai Lâu Thành bị ai đó vỗ một cái. Cậu hoảng sợ vội vàng quay lại thì nhìn thấy Thái Tông Minh tay dứt vào túi quần đang đứng sau cậu. Cậu ta cười tủm tỉm nói: “Cam, cậu khá lắm, không cần dạy cũng biết làm.”

“Biết làm cái gì hả? Cậu đang nói gì vậy?” Lâu Thành lật đật lấp liếm cho qua chuyện.

Thái Tông Minh tặc lưỡi nói: “Cậu tự soi gương lại đi, mặt cười tươi như vậy, trên mặt còn ghi rõ dòng chữ “tình yêu phơi phới” thế kia mà còn chối à. Có phải nói chuyện với người ấy không?”

“Ừm” Lâu Thành đỏ mặt thừa nhận.

Thái Tông Minh lấy di động ra xem giờ sau đó nói: “Tốt đấy, Cam. Nói tới đây được rồi. Dừng lại trước khi câu chuyện trở nên nhạt nhẽo hơn. Như vậy mới có thể để lại cho người ta ấn tượng tốt được. Cũng làm cô ấy cảm thấy muốn nói chuyện tiếp với cậu vào lần sau.”

“Đúng là chuyên gia có khác...” Lâu Thành lập tức lấy di động ra, dù cảm thấy lười luyến nhưng vẫn gửi một icon hình khuôn mặt cười: “Tôi phải làm bài tập rồi, lần sau nói chuyện tiếp. Hẹn gặp lại vào buổi tập ngày mai.”

Nghiêm Triết Kha cũng gửi lại một icon cười tủm tỉm: “Hẹn gặp lại vào buổi tập ngày mai.”

Rời khỏi giao diện nhắn tin, Lâu Thành lướt xuống xem những tin tức khác, xem sơ mấy cái quan trọng, sau đó đăng xuất khỏi QQ. Nhét điện thoại vào túi quần xong, cậu quay lại nhìn Thái Tông Minh và nói: “Tình Thánh, buổi tập luyện võ đạo ngày mai cậu có đi không?”

Đang nói chuyện vui vẻ với người mình thầm thương thì phải dừng lại, bây giờ lòng cậu đang bị xâm chiếm bởi một nỗi buồn vô cớ.

“Đi chứ! Phải để cho bọn người đó mở mang tầm mắt biết thế nào mới là cao thủ thực sự!” Thời khóa biểu của Thái Tông Minh giống với Lâu Thành nên cậu ta không một chút do dự mà đồng ý ngay.

“Thôi đi... Coi chừng lúc đó lại bị người ta tẩm một trận ra trò đó.” Lâu Thành chế giễu nói. Sau đó hai người lại vừa cười vừa nói đi về phòng.

Sau khi rửa mặt, mọi người đều leo lên giường. Triệu Cường, Khưu Chí Cao và Trương Kính Nghiệp tiếp tục tưởng tượng ra các loại tình huống tốt đẹp sẽ xảy vào buổi hẹn ngày thứ Sáu, tưởng tượng ra ngoại hình cùng tính cách của các bạn nữ phòng bên ấy. Riêng Lâu Thành thì rút điện thoại ra. Cậu đọc lại từng câu từng chữ trong cuộc trò chuyện lúc nãy với Nghiêm Triết Kha. Đọc đi đọc lại mà không hề cảm thấy chán. Mỗi lần đọc là trong lòng lại vui vẻ không thôi. Thình thoảng cậu mới nói chêm vào một hai câu với ba tên kia.

Sau đó, cả phòng tắt đèn đi ngủ. Đêm dần về khuya, ký túc xá dần trở nên yên tĩnh. Lâu Thành cũng dần chìm vào mộng đẹp. Cậu mơ một giấc mơ kỳ lạ, trong đó có sự vui mừng xen lẫn với nỗi sợ hãi.

VÕ ĐẠO TÔNG SƯ

Mực Thích Lặn Nước

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Lớp Luyện Võ

Trong mơ, Lâu Thành tiếp thu võ thuật với tốc độ cực kỳ nhanh, mới vài năm ngắn ngủi đã đứng vững chân trong giới võ đạo chân chính. Đồng thời cậu còn đánh bại Tiền Đông Lâu, đạt được hàm tước Võ Thánh và cùng đứng trên đỉnh cao danh vọng của Võ Đạo với Long Vương Trần Kỳ Đào.

Cậu còn có không biết bao nhiêu người hâm mộ cuồng nhiệt luôn dõi theo cậu. Và sau lưng cậu là biết bao nhiêu thế lực hùng hậu. Cậu còn được rất nhiều cô gái xinh đẹp theo đuổi nhưng cậu luôn nghiêm túc nghe theo con tim mình, không màng tới các loại hoa thơm ngoài kia. Cuối cùng, cậu dắt tay Nghiêm Triết Kha bước vào lễ đường. Xung quanh là Thái Tông Minh, Triệu Cường, Khưu Chí Cao, Trương Kính Nghiệp và nhiều bạn bè thân thiết khác đến chúc phúc. Và trước mặt là hai đấng sinh thành vì dường dục cậu đã vất vả hơn nửa đời người đang mỉm cười nhìn cậu.

Nhưng lúc này da Lâu Thành bắt đầu cháy đen. Cậu cảm thấy như có cái gì đó đang thiêu đốt trong mạch máu mình. Nhưng sau lưng cậu lại có sương trắng bao quanh, khí lạnh tỏa ra. Cậu cảm thấy lạnh lẽo tựa như bản thân đang ở trên một ngọn núi được phủ đầy tuyết ở Nam Cực. Cảnh tượng này giống như cảnh tượng khi chết của con cá trắm đen kia.

Trong lòng hiện ra một nỗi sợ hãi không tên, Lâu Thành quay đầu lại. Cậu nhìn thấy Nghiêm Triết Kha đang nhìn mình bằng ánh mắt xa lạ và sợ hãi.

“Á!”

Lâu Thành hoảng sợ mở mắt ra. Cậu phát hiện bản thân đang cuộn tròn người lại. Những tia sáng nhàn nhạt chiếu vào khung cửa sổ, xóa tan phần nào màn đêm u tối của ký túc xá. Cậu nhìn thấy giường, bàn, ghế dựa và màn ngủ vừa quen thuộc lại vừa xa lạ. Cậu có cảm giác giấc mơ vừa rồi rất chân thật, giống như đó là một đời mà cậu đã từng trải qua.

Hoảng sợ qua đi, sau khi hít sâu vài hơi, cuối cùng cậu mới xác định được bản thân đang ở đâu.

“Mơ thấy ác mộng sao...” Lâu Thành nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt trời dần lên cao. Cậu ngẩn ngơ trong chốc lát. Giấc mơ vừa rồi như trở nên mơ hồ, chỉ còn đọng lại trong cậu là cảm giác không thực và tràn đầy sợ hãi.

Cậu cầm điện thoại lên và ấn sáng màn hình. Bây giờ vẫn chưa đến bảy giờ. Cậu muốn ngả lưng ngủ một chút để ổn định lại cảm xúc. Nhưng lại không tài nào chợp mắt được, trần trọc không yên một hồi, cuối cùng cậu ngồi dậy, ra khỏi phòng ngủ và vào nhà vệ sinh.

Sau khi làm vệ sinh cá nhân xong, cậu ngồi trong phòng khách. Cậu lấy điện thoại ra và vào diễn đàn để xem có bài viết nào mới không. Khi nhìn đến bài viết về câu chuyện của nhóm bác tài lớn tuổi lái xe lúc đêm khuya, cậu nhìn không được mà bật cười. Tâm trạng trở nên vui hơn, sự mong đợi vào viên kim đan trong người sẽ giúp ích cho việc tập võ của cậu cũng quay trở lại. Cậu mong chờ vào buổi tập luyện hôm nay, cũng mong chờ sẽ được gặp Nghiêm Triết Kha.

Lâu Thành bắt đầu cảm thấy phấn khởi, cậu quay lại phòng ngủ. Làm lơ ánh mắt còn mơ ngủ của Triệu Cường khi sắp rời giường để chuẩn bị học ngoại ngữ, cậu mở tủ lấy một bộ võ phục còn rất mới ra.

Đây là võ phục chính thức của câu lạc bộ Long Hồ, là món quà mà Lâu Thành tự tặng bản thân sau khi tốt nghiệp cấp ba. Bộ võ phục này lấy màu xanh đen làm tông màu chính, kiểu dáng được pha trộn giữa hiện đại

và truyền thống, đơn giản mà tinh tế. Võ phục trông có vẻ khá bó sát vào người nhưng thật ra lại hơi rộng một chút, điều này nhằm mang lại sự thoải mái và không bị bó buộc khi tập võ. Ngoài ra bộ võ phục này còn mang lại cho người mặc cảm giác phần chần lạ thường.

Thay xong võ phục, buộc kỹ ống tay áo và bấp chân lại, Lâu Thành lại vào nhà vệ sinh. Cậu nhìn bản thân mình trong gương lớn. Thanh Long và Bạch Hồ lượn vòng và quấn lấy nhau ở ngực trái tạo thành một huy hiệu trông rất oai hùng, xung quanh còn được tô điểm thêm các hoa văn hình đám mây. Tất cả những thứ ấy tượng trưng cho thế lực hùng mạnh của Long Hồ.

Lấy chút nước vuốt nhẹ lại tóc, Lâu Thành nhếch miệng cười và nói với bản thân trong gương: “Khá được đó chứ!”

“Lỡ quá rồi đó!” Thái Tông Minh vừa ngáp vừa đi tới, dù lúc này mới là sáng sớm nhưng cậu ta vẫn không quên xỏ xiên Lâu Thành một câu.

Lâu Thành tặc lưỡi nói: “Thế tên lỗ bịch nào ngày nào cũng dùng Nivea men vậy?”

“Ha ha, sinh ra đã điển trai như thế này thì phải làm sao cho xứng với nó chứ.” Thái Tông Minh đi vào phòng nhỏ bên trong. Không giống như Lâu Thành và Triệu Cường tự tỉnh dậy, Thái Tông Minh vì ngày hôm qua uống quá chén, nên sáng nay bị cơn buồn tiểu làm cho tỉnh giấc.

Nghe đoạn đối thoại của hai người, Triệu Cường đang rửa mặt ở bên cạnh cũng trợn tròn mắt lên, nhìn Thái Tông Minh bước vào và đóng cửa phòng nhỏ lại, cậu ta nói: “Hai cậu vẫn nên chuyển đến câu lạc bộ tấu hài đi, mới sáng sớm đã thế rồi!”

“Ha ha.” Lâu Thành cười một tiếng: “Tên này ba ngày không bị đòn sẽ làm trời làm đất đó.”

Cậu vừa nói vừa ra khỏi nhà vệ sinh. Cậu mang giày luyện công vào, chờ Thái Tông Minh vệ sinh xong sẽ cùng nhau đi ăn sáng.

Trong lúc chờ đợi, cậu đăng nhập vào QQ, định nhắn tin với Nghiêm Triết Kha một hai câu nhưng lại không dám, sợ làm người ta cảm thấy không thoải mái. Thế là cậu lướt xem sơ các tin tức mới. Sau đó, cậu bất ngờ nhìn thấy trạng thái Nghiêm Triết Kha mới cập nhật mười phút trước: “Buồn ngủ muốn chết! Nhưng cũng thấy vui vui! Hôm nay tôi sẽ giúp mấy bạn dậy muộn ném thử bữa sáng hôm nay như thế nào. Không cần cảm ơn tôi đâu!”

Thật dễ thương... Lâu Thành thầm nghĩ như thế. Sau đó cậu đột nhiên vỗ nhẹ vào mặt mình. Sao hôm qua cậu có thể quên vào tường của Nghiêm Triết Kha để xem mấy bài đăng cũ nhỉ?

Đây chả phải cũng là một đường tắt để hiểu rõ thêm hay về Nghiêm Triết Kha hay sao?

Trong lúc Lâu Thành lướt xem các tin cũ của Nghiêm Triết Kha, Thái Tông Minh đã chuẩn bị xong xuôi. Cậu ta vừa ngáp vừa đi tới: “Cam à, cậu cười dễ tiện như vậy là sao hả? Đang có ý đồ không tốt gì đúng không?”

“Làm gì có.” Lâu Thành cười tủm tỉm, cậu đăng xuất QQ rồi cất điện thoại vào túi quần.

Thái Tông Minh liếc cậu một cái rồi gật gù hả hê nói: “Đây chính là bộ dạng ngốc xít của một tên thiếu niên đang yêu đấy.”

Hai người vừa châm chọc nhau vừa đi đến nhà ăn gần nhất. Cả hai đều uống sữa đậu nành, trứng luộc nước trà và bánh bao hấp, sau đó cùng tới vô quán của câu lạc bộ.

.....

Các dãy phòng học cùng ký túc xá Đại học Tùng Thành được xây thành thế Kỳ Giốc (*). Trong đó, gần bờ hồ có một tòa nhà ba tầng nhỏ rất tinh tế, kết hợp với vẻ đẹp của hồ Quang Thủy tạo thành một nét đẹp cuốn hút. Tòa nhà đó chính là tòa làm việc hành chính của Đại học Tùng Thành.

Phòng cuối cùng bên trái tầng thứ ba của tòa nhà treo một cái biển ghi “Phòng làm việc của hiệu trưởng”. Trong màn hơi nước mờ ảo có một người đàn ông khoảng năm mươi tuổi với mái tóc đen nhánh đang thưởng thức trà để khởi đầu một ngày mới.

Đối diện với ông là một ông lão tầm bảy, tám chục tuổi với dáng vẻ cà lơ phất phơ, mặc chiếc áo đơn màu trắng có phong cách và hoa văn cổ xưa. Dù mái tóc lão đã trắng xóa nhưng lại có khá ít nếp nhăn trên mặt.

Lão nhắm nửa con mắt, cánh mũi phập phồng như đang hít vào mùi hương của trà: “Ha, ha, hắt xì.”

Tiếng nhảy mũi vang lên suýt chút nữa làm cho người đàn ông tóc đen, mang giày tây kia run tay mà ném cả ấm Tử Sa ra ngoài.

“Ông không thể yên lặng năm phút giùm tôi hay sao?” Người đàn ông mang giày tây nói.

Ông lão tóc trắng vuốt mũi nói: “Nếu thứ ông đang rót là rượu chứ không phải trà thì chắc chắn tôi sẽ ngoan ngoãn yên lặng như con chó già nhà ông.”

“Được rồi, được rồi, nếu ông có thể làm cho câu lạc bộ võ đạo vào được giải thi đấu cả nước thì ông có thể lấy một bình trong tủ rượu và hầm rượu của tôi. Nếu lọt vào được tám đội mạnh nhất, ông có ba bình. Còn nếu lấy được quán quân, tôi sẽ cho ông vào đó uống nguyên một đêm!” Người đàn ông mang giày tây phất tay như đang diễn thuyết nói:

“Với tư cách là một hiệu trưởng, với tư cách là một người yêu thích võ đạo, chỉ sợ lần này là cơ hội cuối cùng tôi có thể thấy câu lạc bộ võ đạo Tùng Thành quật khởi lại lần nữa.”

Ừc, ông lão mặc áo trắng nuốt một ngụm nước bọt và gượng cười nói: “Một lời đã định! Thật ra chúng ta là anh em với nhau cả mà, chỉ cần ông nói một tiếng, tôi chắc chắn sẽ giúp ông. Ông cứ yên tâm chờ tin tốt lành của tôi đi.”

Chờ khi ông lão bảy, tám chục tuổi rời khỏi phòng làm việc chừng năm phút, hiệu trưởng mới gọi điện thoại cho một người nào đó: “A lô, Nguyệt Kiến, cha cháu không đổi ý... Yên tâm, ta sẽ kiểm thêm việc cho lão ấy làm, sẽ không còn ngồi không ở nhà nữa đâu... Cảm ơn cái gì mà cảm ơn, ta với cha cháu là bạn nối khố của nhau mà!”

.....

Trong một cánh rừng ven hồ, ông lão nhìn sóng nước sóng sánh, lỗ tai khê nhúc nhích. Sau đó lão hớp một hớp rượu trong chai kim loại, thở dài một hơi rồi cười.

.....

Vì hôm nay là buổi tập đầu tiên nên bên trong võ quán của câu lạc bộ có rất nhiều người, ngay cả Khưu Chí Cao cùng phòng với Lâu Thành cũng đến.

Ngẩng đầu nhìn xung quanh để kiểm tìm bóng dáng của Nghiêm Triết Kha một lúc, rồi lại nhìn Thái Tông Minh đang đứng bên cạnh, Lâu Thành liền chọc cho cậu ta kêu oai oái không ngừng.

Lại đưa mắt nhìn vào đám đông một vòng, cuối cùng Lâu Thành cũng nhìn thấy bóng dáng xinh đẹp quen thuộc của Nghiêm Triết Kha, cô ấy đang bước ra từ phòng thay đồ.

Cô búi mái tóc đen huyền của mình lên và mặc một bộ võ phục màu trắng. Ở ngực trái cũng có trang trí bằng hoa văn rồng, hổ và mây. Đây chính là một phiên bản võ phục khác của câu lạc bộ Long Hồ.

Ánh mắt hai người gặp nhau, khi nhìn thấy võ phục mà người kia mặc thì ăn ý cười một tiếng.

Lâu Thành đang muốn bước đến tán gẫu với Nghiêm Triết Kha vài câu thì nhìn thấy chủ nhiệm câu lạc bộ võ đạo, Trần Trường Hoa với dáng người đô con, đôi lông mày rậm như râu róm và Lâm Khuyết với dáng người cao gầy, gọn gàng sạch sẽ, hai người một trước một sau bước ra khỏi phòng thay đồ nam. Bầu không khí bỗng chốc trở nên ngột ngạt.

“Mọi người từ vị trí đang đứng mà xếp thành hàng nào, huấn luyện viên mới sắp tới rồi.” Trần Trường Hoa đứng trước đám người ra sức hô to.

Mọi người đều đã trải qua kỳ huấn luyện quân sự nên nhanh chóng đã xếp thành hàng. Lâm Khuyết đi tới đứng trước hàng của bọn Lâu Thành. Trần Trường Hoa nhìn cậu ta chăm chăm nhưng cậu ta không thèm để ý đến.

Lúc này, một bóng người xuất hiện ở trước cửa lớn của võ quán. Sau đó là một ông cụ trông khá già yếu, mặc một chiếc áo đơn màu trắng có phong cách cổ xưa, mái tóc trắng xóa, nhưng trên mặt lại có khá ít nếp nhăn.

“Thầy Thi.” Trần Trường Hoa tiến lên chào hỏi.

Thầy Thi gật đầu, ra hiệu cho anh ta cũng đứng vào hàng. Sau đó ông đứng trước hàng người, ho khan vài tiếng rồi nói: “Ta họ Thi, chữ “Thi” trong “bố thí”. Từ hôm nay trở đi, ta sẽ là huấn luyện mới của các cô cậu. Các cô cậu có thể gọi ta là thầy Thi hoặc là lão Thi. Ta không phải là một người tự cao mà là một người khá giản dị và gần gũi, luôn biết kính già yêu trẻ.”

Kính già yêu trẻ... Kính già? Tìm đâu ra người nào còn già hơn cả ông ấy chứ? Lâu Thành nhìn Thái Tông Minh, trong đầu thầm chế giễu một câu. Bạn Tiểu Minh của chúng ta rõ ràng cũng nghĩ giống Lâu Thành.

Lão Thi lại cười tủm tỉm và nói tiếp: “Tháng mười một sẽ tổ chức “hội võ đạo đại học cả nước”, các trường sẽ được phân thành các bảng và so tài với nhau. Hiệu trưởng hy vọng thành tích năm nay sẽ khá hơn năm ngoái. Nếu chỉ dựa vào ba buổi tập một tuần chắc chắn sẽ không có đủ thời gian huấn luyện. Cho nên, ta sẽ tập trung những người có triển vọng lại và tiến hành huấn luyện đặc biệt từ tám giờ sáng đến mười hai giờ. Mọi người cũng yên tâm, thầy hiệu trưởng đã đồng ý với ta một chuyện là chỉ cần ai tham gia huấn luyện đặc biệt thì môn nào có lịch học vào buổi sáng sẽ được đổi thành buổi khác có chương trình học giống thế, chẳng hạn như buổi tối.”

Lão Thi vừa nói xong, mọi người đều cảm thấy kinh ngạc, lập tức xì xào bàn tán không ngừng.

“Sáng nào cũng tập luyện, không có ngày nghỉ. Ha ha. Vậy thì làm gì còn thời gian chơi, thời gian yêu đương và thời gian rảnh rỗi nữa chứ.” Thái Tông Minh giễu cợt.

Chương trình học năm nhất cũng không nhiều, nhưng nếu mỗi buổi sáng đều luyện võ, rồi trừ thời gian học và ngủ nghỉ ra, vậy thì thời gian rảnh vốn đã ít lại còn ít hơn.

Lão Thi lấy ra một bản danh sách và khàn giọng đọc: “Lâm Khuyết, có muốn tham gia huấn luyện đặc biệt hay không?”

Lâm Khuyết lạnh nhạt trả lời: “Dạ, có.”

“Được, người tiếp theo, Trần Trường Hoa, cậu thì sao?” Lão Thi tiếp tục hỏi.

Trần Trường Hoa liếc nhìn Lâm Khuyết một cái rồi nghiêng răng nghiêng lợi trả lời: “Dạ, có.”

“Ngô Đông?”

“Dạ, có.”

“Tôn Kiếm?”

“Dạ, có.”

“Lâm Hoa?”

“Dạ, có.”

...

“Lý Mậu?”

“Dạ, có.”

Những người vừa được đọc tên là những sinh viên năm bốn hoặc là những người đã đạt cấp sáu nghiệp dư trở lên. Đại đa số đều đồng ý tham gia huấn luyện đặc biệt, nhưng một số ít vẫn lựa chọn không tham gia.

“Thái Tông Minh?” Lão đọc đến tên sinh viên năm nhất đạt được chứng chỉ võ đạo nghiệp dư.

Thái Tông Minh không chút do dự trả lời: “Thưa huấn luyện viên, em không tham gia, học tập mới là trọng tâm của em.”

“Khưu Chí Cao.”

“Em, em cũng không tham gia.”

“Quách Thanh?”

“Dạ, có.”

...

Sau khi đọc xong danh sách, lão Thi lấy bầu rượu ra và uống một hớp rượu, rồi lão chậm rãi nói tiếp: “Vì công bằng nên những ai không phải cấp sáu nghiệp dư trở lên cũng có thể tham gia huấn luyện đặc biệt. Tục ngữ có câu: “Có đi mới tới”. Ừm, đối với nhóm này, yêu cầu huấn luyện sẽ giảm xuống một chút. Vậy có ai muốn tham gia không? Nếu có thì giơ tay lên đăng ký.”

Các thành viên câu lạc bộ võ đạo hai mắt nhìn nhau, trong chốc lát, cả võ quán trở nên im lặng. Mặc dù yêu thích võ đạo, nhưng mỗi ngày phải bỏ ra nhiều thời gian như vậy để luyện tập, như thế sẽ mất đi rất nhiều thời gian rồi. Còn một chuyện khác, đó chính là cho dù đã giảm yêu cầu xuống nhưng huấn luyện đặc biệt chắc chắn sẽ vẫn rất khắc khổ.

Võ quán hoàn toàn yên lặng. Bỗng nhiên lúc này có một cánh tay giơ lên. Thái Tông Minh quay đầu lại nhìn. Khi nhìn thấy người giơ tay là ai, cậu ta ngạc nhiên muốn lòi cả con mắt ra ngoài. Không thể tin được, người giơ tay chính là Lâu Thành!

Lâu Thành lớn tiếng hô to: “Thầy Thi, em muốn tham gia huấn luyện đặc biệt.”

Âm thanh cao vút và vang vọng trong võ quán.

Chạy bộ có thể làm kim đan tự động vận chuyển một cách chậm rãi, vậy thì có khi nào tập luyện võ đạo chính thức đầy gian khổ ấy có thể giúp cậu hấp thụ hoàn toàn viên kim đan ấy không?

(*) Kỹ Giốc: Thường dùng trong đánh trận, ý là co một bên, chia quân đóng hai mặt để khắc chế quân giặc.

VÕ ĐẠO TÔNG SƯ

Mực Thích Lặn Nước

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Lôi Bộ Tuyệt Học

Trong mấy phút ngắn ngủi này, Lâu Thành mới hiểu rõ được câu “cây dù cao hơn rừng, gió vẫn thổi bạt rẽ”. Khi Lâu Thành vừa nói muốn tham gia huấn luyện đặc biệt, hàng ngàn ánh mắt lập tức đổ về cậu. Có người ngạc nhiên, có người tò mò, cũng có cả người nhìn cậu đầy nghi ngờ.

Những ánh mắt đó khơi lên nỗi sợ hãi và sự căng thẳng trong cậu. Cảm giác ấy có lẽ giống với cảm giác đứng diễn thuyết trên bục cờ, nhìn xuống hàng người đông đúc bên dưới, trong lòng cảm thấy mất tự nhiên, suýt nữa thì nói lắp. À, may mà cậu không phải là nhân vật chính ấy.

Lão Thi thấy thế thì cười nói: “Tốt, xem ra cậu thật lòng yêu thích võ đạo. Ủm, cậu tên gì?”

“Lâu Thành.” Lâu Thành hít sâu một hơi rồi nói.

Lão Thi nhìn vào danh sách rồi tìm tên Lâu Thành, miệng hỏi: “Sinh viên năm mấy? Đạt được cấp bao nhiêu rồi? Cấp bảy hay cấp tám?”

Võ quán hoàn toàn yên tĩnh. Lâm Khuyết mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, không quan tâm đến chuyện đang xảy ra. Trần Trường Hoa lợi dụng cơ thể cao lớn của mình nhìn đến chỗ Lâu Thành, cậu ta nhú mày suy nghĩ xem người vừa nói là ai, là thành viên của câu lạc bộ võ đạo mà sao cậu ta lại không có ấn tượng gì. Lúc này, cậu ta rất chờ mong được biết đáp án. Riêng vài người quen biết Lâu Thành như Thái Tông Minh, Nghiêm Triết Kha và Khưu Chí Cao thì rất kinh ngạc.

Lâu Thành cũng không nghĩ nhiều mà bình thản đáp: “Năm nhất, không có cấp.”

“Không có cấp mà cũng tham gia huấn luyện đặc biệt?” Lão Thi buột miệng nói. Kể từ khi bước vào võ quán, đây là lần đầu tiên lão lỡ lời.

Lão Thi vừa dứt lời, mọi người trong võ quán liền cười ầm lên, bầu không khí lập tức thay đổi.

Lúc này, Lâu Thành có chút lúng túng, mặt cũng đỏ lên.

“Tốt, tốt.” Lão Thi ra hiệu cho mọi người im lặng, sau đó cười tủm tỉm nói: “Đúng là nghe con mới để không sợ cộp! Nhớ năm đó ta cũng như vậy. Ngày mai nhớ đến buổi huấn luyện đặc biệt. Khi nào chịu không nổi nữa thì hãy ngừng lại, đừng có miễn cưỡng quá, lỡ xảy ra án mạng thì ta không gánh nổi đâu.”

"Ông đang khen tôi hay là khen bản thân ông vậy?"

Lâu Thành vừa nghĩ thầm vừa đáp:

“Vâng, huấn luyện viên.”

Nói xong, cậu vô thức đưa mắt tìm kiếm bóng dáng của Nghiêm Triết Kha thì thấy cô ấy cũng vừa lúc nhìn sang. Đôi mắt cô ấy như đang cười cổ vũ cho cậu.

Lão Thi không để ý đến những lời thì thầm bàn luận của các thành viên câu lạc bộ võ đạo, lão hỏi tiếp:

“Nghe con thứ nhất, Lâu Thành đã đăng ký, còn ai nữa không?”

“Huấn luyện viên, em cũng tham gia.” - Một giọng nữ ngọt ngào quen thuộc truyền vào tai Lâu Thành. Cậu quay đầu nhìn lại, là Nghiêm Triết Kha.

Cô ấy, cô ấy cũng tham gia? Chỉ vì yêu thích võ đạo hay vì lý do khác?

“Một trong những ảo tưởng của cuộc đời: Cô ấy làm thế là vì mình...”
Thái Tông Minh đứng bên cạnh đập tan ảo tưởng của Lâu Thành một cách nhanh gọn.

“Cho tôi vui sướng thêm mấy giây không được sao?” - Lâu Thành trừng Thái Tông Minh một cái.

Thái Tông Minh cười ha ha nói:

“Loại bỏ cảm giác tốt đẹp của bản thân là tiền đề của việc theo đuổi con gái. Nhưng mà Cam à, tôi đúng là phải nhìn lại cậu đó. Vì theo đuổi con gái nhà người ta mà quyết định mỗi buổi sáng đều đến tham gia huấn luyện đặc biệt. Rất có nghị lực, rất có dũng khí! Điểm này tôi đúng là không bằng cậu! Có chí thì nên! Trời sẽ không phụ lòng người đâu!”

“Thì đi thử thôi, không chịu được thì rút lui.”

“Có lý.”

Thái Tông Minh vừa gật đầu vừa giơ ngón cái:

“Trẻ nhỏ dễ dạy.”

Nghiêm Triết Kha vừa đăng ký xong thì có không ít sinh viên nam bắt đầu rục rịch đăng ký theo. Một lúc lâu sau, lão Thi mới ghi chép xong. Lão nghiêm mặt và nói: “Mọi người, nghiêm! Chuẩn bị vào tập!”

“Mặc dù trong các cô các cậu ở đây, có người thì cấp chín nghiệp dư, thậm chí có cả cấp chín chuyên nghiệp, hay là những người ngay cả tư cách thi đấu định cấp nghiệp dư cũng không có, nhưng trong mắt ta, các cô các cậu đều như nhau, đều là những kẻ yêu thích võ đạo nhưng chưa chân

chính nhập môn, đều là một lũ ranh còn chưa dứt sữa. Cho nên, buổi tập luyện Võ đạo đầu tiên, tất cả mọi người đều bắt đầu từ những bước cơ bản, đừng có chưa học bò đã lo học chạy.”

Lão Thi chấp hai tay ra sau lưng và đi qua đi lại trước mấy hàng người. Mặc dù giọng lão không lớn, nhưng cũng đủ cho tất cả sinh viên có mặt trong võ quán nghe rõ.

“... Nhập môn Võ đạo, trước hết bắt đầu từ Trang công, dựa vào luyện tập bộ pháp (1) và huấn luyện sức mạnh theo kiểu hiện đại, ví dụ như hít đất, ngồi xổm, rướn người và các động tác co duỗi lưng. Sau khi đạt đến một trình độ nhất định thì mới học đến đấu pháp (2), nắm vững các kỹ xảo dùng lực đặc biệt của các chiêu thức khác nhau...”

“... Hiệu trưởng của cô cậu phải tốn biết bao nhiêu sức lực để cung kính mời ta đến đây. Điều đó có nghĩa là ta không phải là hạng người chỉ có danh hào. Buổi học Trang công đầu tiên, ta sẽ dạy cho các cô các cậu nền móng của Lôi bộ tuyệt học, Âm Dương Trang.”

Cả võ quán “ồ” lên một tiếng, các thành viên câu lạc bộ võ đạo, dù là vui mừng hay là bị làm cho chấn động, đều thì thầm bàn luận âm ỉ.

Lôi bộ tuyệt học nổi tiếng gần xa và rất có tiếng tăm trên thế giới. Nền tảng Trang công của nó đã sớm được lưu truyền rộng rãi trong giới võ đạo nhưng trong mắt những kẻ nghiệp dư yêu thích võ đạo và trong xã hội, thứ này khá là hiếm thấy, không phải những Trang công đơn giản tầm thường khác có thể sánh được.

Lâu Thành cũng kích động, cậu nghiêng đầu hỏi Thái Tông Minh:

“Là Lôi bộ tuyệt học của phái Thượng Thanh?”

“Chắc là nó đó.” - Thái Tông Minh cũng phấn khởi đáp.

Võ công mặc dù không tính là xuất hiện sớm, cũng không phải là nguồn gốc thật sự của võ đạo nhưng cũng nhận được sự truyền thừa từ thời Tiên Tần, chỉnh sửa lại hệ thống Cửu Thần Cổ Quý và mở ra một chi võ đạo phong phú cho đời sau. Nó là một chi rất quan trọng của trường phái võ đạo. Võ công nòng cốt được gọi là Ngũ bộ tuyệt học, cao nhất là Cấm bộ, thấp hơn là Lôi bộ, Hỏa bộ, Đấu bộ và Ôn bộ.

Hai thế lực lớn nhất hiện nay là phái Thượng Thanh và câu lạc bộ Long Hồ đều lần lượt được truyền thừa Lôi bộ và Hỏa bộ. Một thế lực lớn khác tên là Thục Sơn trai cũng lấy Đấu bộ làm truyền thừa hoàn chỉnh. Còn về Ôn bộ tuyệt học, trải qua chiến tranh và loạn lạc đã sớm bị thất lạc. Có nhiều thế lực chỉ có được một phần nhỏ của nó.

Được dạy nền móng tuyệt học bậc này, thử hỏi làm sao đám học viên ngày ngày nghe ngóng tin tức về võ đạo không vui mừng hay kích động cho được.

Đặc biệt, huấn luyện viên Thi là do hiệu trưởng đích thân mời tới nên chắc chắn sẽ có một ít bản lãnh, không thể bịa đặt được!

“Đáng tiếc không phải là Trang công trong Hỏa bộ của câu lạc bộ Long Hồ...” - Lâu Thành có chút tiếc nuối nghĩ.

Lão Thi hai chân đứng vững, khí thế sừng sững như biển như núi. Sau đó hai tay nâng lên, nắm lại và đặt ngang ngực, miệng lão liên tục nói:

“Động tác Tĩnh Trang rất đơn giản. Vấn đề là cô cậu “tĩnh” như thế nào thôi. “Lôi bộ có mây, gộp lại thành một khối, bề ngoài tự lui.” Câu này nghĩa là không có khả năng đấu chúng ta không suy nghĩ bất kỳ chuyện gì, trừ khi người đó không còn thở. Cho nên hãy nghĩ đến một vật gì đó, rồi toàn bộ sự chú ý tập trung vào nó, và sau đó sẽ giữ được trạng thái “tĩnh”...”

“Các cô các cậu cứ nghĩ đại đến một thứ gì đó đi, nam, nữ, chó, mèo hay thần tượng gì gì đó, cái gì cũng được, chỉ cần không phải thứ dẫn đến ham muốn là được. Giống như ta, bình thường đều nghĩ đến tờ tiền một trăm đồng, rồi lấy Thái tổ khai quốc ra để ép ý niệm tham lam của bản thân xuống, cái này gọi là xem tiền tài như cỏ rác...”

Dựa theo động tác và lời giải thích hài hước của lão Thi, Lâu Thành làm theo tư thế đó, tính nhập vào trạng thái “tĩnh”. Nhưng suy nghĩ trong đầu cứ chuyển từ cái này sang cái khác, cậu làm sao cũng không thể nào “tĩnh” được. Và khi nghĩ đến Nghiêm Triết Kha, những suy nghĩ đen tối lại như thủy triều cuộn cuộn nổi lên, làm cậu nhịn không được cứ tưởng tượng lung tung về tương lai.

Lúc này, trong lòng cậu khẽ động, cậu nghĩ đến viên kim đan bên trong đan điền của mình.

Nghĩ là làm, Lâu Thành chậm rãi đem suy nghĩ tập trung về viên kim đan, tưởng tượng đến thứ có những hạt băng tụ lại như những đám mây vũ trụ xinh đẹp và ngọn lửa nhỏ ấy.

Sau khi khống chế được suy nghĩ trong đầu, trong tầm mắt của Lâu Thành lập tức có sự thay đổi. Cậu như nhìn thấy viên kim đan tựa như mơ kia.

Kim đan chậm rãi chuyển động, các hạt băng nhỏ như hóa thành những ngôi sao nhỏ di chuyển xung quanh ngọn lửa. Cảm giác như cậu đang lạc vào một vũ trụ mênh mông, xa xăm và hùng vĩ.

Thế này... là trực tiếp nhìn thấy kim đan ở bên trong cậu sao? Dù sao Lâu Thành cũng là một người hâm mộ võ đạo nhiều năm, không hề xa lạ gì với các danh từ học thuật, cậu rất nhanh đã hiểu rõ trạng thái trước mắt của bản thân.

Đây chính là trạng thái “tĩnh” cao nhất!

Trước kia, phải chạy bộ để cho cơ thể trở nên mệt mỏi, cậu mới cảm nhận được viên kim đan. Bây giờ dựa vào “tĩnh”, cậu đã có thể trực tiếp nhìn thấy. Cậu bắt đầu cậu cảm thấy thích thú khi từng bước khống chế được viên kim đan, không còn nơm nớp lo sợ và mờ mịt như ngày hôm qua nữa.

Tập luyện võ đạo quả nhiên giúp cậu khống chế được viên kim đan, mà viên kim đan lại giúp cậu tập luyện võ đạo một cách nhanh chóng, giống như lúc vào trạng thái “tĩnh” vừa rồi vậy!

Cậu đã đúng khi lựa chọn tham gia huấn luyện đặc biệt!

Lâu Thành tập trung vào đan điền, giữ lấy trạng thái “tĩnh”, những suy nghĩ còn lại cứ nảy ra rồi biến mất, biến mất lại tiếp tục nảy ra. Không phải là không muốn mà là những thứ đó đã không còn có thể ảnh hưởng đến cậu nữa.

Xung quanh phảng phất như trở nên mờ mịt hơn, dường như khoảng không gian được kéo dài đến đường chân trời. Âm thanh của lão Thi như từ phía xa truyền vào tai cậu:

“Sau khi tiến vào trạng thái “tĩnh” thì chậm rãi thay đổi trọng tâm. Đầu tiên là chuyển qua bên trái để chân trái nặng, chân phải nhẹ. Sau đó thì ngược lại, đem trọng tâm chuyển sang bên phải, chân phải nặng, chân trái nhẹ. Rồi tự mình cảm nhận mỗi sự thay đổi của từng tắc thịt của cơ thể trong quá trình này. Đây chính là Âm Dương Trang, nhìn thì như bất động nhưng bên trong lại là “tĩnh” và “động” phối hợp lẫn nhau, thay đổi liên tục.”

“Luyện Trang công này, thứ nhất là để cho các cô cậu nắm giữ được cách tiến vào trạng thái “tĩnh”, thứ hai là để cho các cô cậu có thể cảm nhận được mỗi sự thay đổi kỳ diệu và sự vận động hài hòa lẫn nhau của cách dùng lực của cơ thể. Từ đó có thể khống chế tốt cơ thể và biết cách

phối hợp vận động cơ thể hơn, có thể luyện đến giới hạn cuối cùng. Tinh thần, cơ thể và suy nghĩ hòa làm một cách hài hòa và nhịp nhàng. Điều này giống như viên đại đan hình người, đan luyện thành là vì khí. Đây cũng chính là bước vào cảnh giới Đan khí, là chân chính nhập môn võ đạo. Cái này thấp nhất cũng đạt được cấp tám chuyên nghiệp.”

“Ha ha, ta nói chơi vậy thôi, các cô các cậu đừng có nghĩ nhiều, dù sao cũng không thể luyện đến trình độ này. Trong số cô cậu có lẽ có mỗi Lâm Khuyết là có hy vọng. Những người khác cứ nghe vào tai này đi ra tai kia là được.”

"Mẹ nó, mặc dù đây là sự thật, nhưng miệng của lão này hơi “thật thà” quá rồi..." - Suy nghĩ đó chợt lóe lên trong đầu Lâu Thành, nhưng cậu vẫn giữ được trạng thái “tĩnh”. Cùng lúc đó, cậu bắt đầu chậm rãi thay đổi trọng tâm, dồn lực xuống chân trái.

Trọng tâm khẽ thay đổi, bấp chân, lòng bàn chân như có sự biến hóa nào đó, từng chút một soi vào trong lòng cậu, khiến cậu có cảm giác cả người dường như nhẹ hẫng đi.

Bình thường chạy bộ, nhìn như đang vận động thân thể, không hề lười biếng, nhưng sự biến hóa lại quá nhỏ bé. Hèn chi có lúc tư thế sai sẽ làm cho cơ thể mệt mỏi rất nhiều thì ra là dùng lực không đúng.

Nhìn núi nhưng không phải núi, nhìn nước nhưng không phải nước.

Rất nhanh Lâu Thành đã chìm vào cảm giác mới mẻ như vừa mở ra được một thế giới mới. Cậu chậm rãi di chuyển trọng tâm. Cơ thể trở nên trống rỗng với các biến hóa của cơ thể ở giữa “động” và “tĩnh”, nặng và nhẹ. Đặc biệt là sau khi viên kim đan bắt đầu vận hành và truyền từng dòng nước ấm đi khắp cơ thể, cậu cảm thấy bản thân mơ hồ chạm đến sự huyền diệu nào đó.

Lão Thi dạy Âm Dương Trang xong, bắt đầu chấp tay đi quan sát từng học viên. Lần thứ nhất luyện Tĩnh Trang gần như không có khả năng giữ được trạng thái “tĩnh”. Lão dạy cái này để cho đám nhóc ở đây có thể tập thích nghi trước một chút.

Lâm Khuyết khá ổn, gia đình có truyền thống võ học, đã sớm nhập môn Tĩnh công... Lão Thi đi qua Lâm Khuyết, khẽ gật đầu.

“Suy nghĩ của Trần Trường Hoa quá phức tạp, tâm không thể tiến vào trạng thái “tĩnh”... Thân thể Ngô Đông thiếu sót, dù có muốn nhập vào trạng thái “tĩnh” cũng không được... Nghiêm Triết Kha hiểu tốt, tập vài lần là có thể tiến vào trạng thái “tĩnh”... Đây là cái quỷ gì, đang suy nghĩ gì mà đến cả nước bọt đều chảy ra thế này?”

Lão Thi đi qua từng người, trong lòng đưa ra lời bình luận cho từng người:

“Đây là Thái Tông Minh? Có một chút thiên phú đấy nhưng suy nghĩ đến mấy thứ nhỏ nhặt quá nhiều, không chịu cố gắng đàng hoàng lại một chút thì rất lâu mới có thể nhập môn Âm Dương Trang. Hừm?”

Lão Thi chợt dừng chân lại, đứng ở bên cạnh Lâu Thành. Ánh mắt lão hơi kinh ngạc, không chắc chắn.

(1) Bộ pháp: phương pháp di chuyển, là nghệ thuật di chuyển cơ thể trên nền tảng các bộ tấn.

(2) Đấu pháp: cách thức, phương pháp áp dụng trong thi đấu.

VÕ ĐẠO TÔNG SƯ

Mực Thích Lặn Nước

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Mỗi Người Đều Có Một Triển Vọng Riêng

Lão Thi nhướn mày rồi híp mắt lại, sau đó lại mở ra. Con người đục ngầu, vô thần, đầy quỷ dị biến thành màu trắng, trong suốt và lạnh lẽo. Hình ảnh của Lâu Thành phản chiếu nơi đáy mắt của lão.

Lão nhíu mày và trầm ngâm một lát. Màu sắc kỳ lạ trong mắt cũng mất đi. Lão chấp tay đi qua Lâu Thành, đi được vài bước lại quay đầu nhìn lại một chút. Sau đó lão lại tiếp tục đi kiểm tra những người khác giống như chưa hề có chuyện gì xảy ra và lão cũng chưa từng phát hiện ra điều gì.

Lần luyện Tĩnh Trang lần thứ nhất có vẻ khá tẻ nhạt. Cơ thể trở nên dễ dàng mệt mỏi hơn. Lão Thi bấm đồng hồ, khi thấy thời gian đã trôi qua được nửa tiếng liền ho khan vài cái và nói:

“Ngừng lại, lần thứ nhất luyện Tĩnh Trang đến đây thôi.”

Giọng nói của lão Thi tựa như từ chân trời truyền tới tai Lâu Thành, mang lại cho cậu một cảm giác mờ ảo, không chân thật. Nhưng Lâu Thành chỉ có thể dần sự luyến tiếc trong lòng xuống mà rời khỏi trạng thái “tĩnh”. Tiếng ồn ào xung quanh, hình ảnh những chàng trai cô gái ở hiện thực như thủy triều cứ cuộn cuộn lao đến và lấp kín mọi giác quan của cậu.

“Mẹ nó, luyện Âm Dương Trang đúng là mệt mỏi mà!” Thái Tông Minh vừa duỗi tay duỗi chân vừa oán trách.

“Đúng vậy, nhưng mà cũng hay đấy chứ.” Lâu Thành bắt chước co duỗi tay chân. Cậu không thể nào nói với Thái Tông Minh rằng cậu đã có cảm giác như đứng giữa đất trời rộng lớn được.

Sau đó, lão Thi để cho Trần Trường Hoa phát cuốn tập ghi lại phương pháp luyện võ của câu lạc bộ và cho mọi người một giờ đồng hồ để đọc hiểu và luyện tập. Cách này vừa giúp dân cơ vừa rèn luyện thân thể và đem sự phối hợp đó tạo thành một thói quen.

Trong suốt quá trình đó, lão thành thơi ngậm điếu thuốc và ngồi trên lôi đài. Dáng vẻ nhàn nhã này của lão rước phải không ít sự khinh bỉ của mọi người.

Bỗng nhiên lão Thi nhìn đồng hồ đeo tay rồi nhảy xuống lôi đài. Lão chỉ vào hàng người và nói:

“Được rồi, từ đây mọi người chia làm hai nhóm. Phía bên tay phải của ta thì đi theo Trần Trường Hoa đến phòng năng lực rèn luyện cơ thể. Còn phía bên tay trái thì ở lại đây, Lâm Khuyết sẽ chỉ dẫn tập luyện Bộ pháp. Bốn mươi phút sau thì đổi lại.”

Lâu Thành và Thái Tông Minh đều đứng bên tay phải của lão Thi nên đi theo dòng người đến phòng năng lực nằm phía sau lôi đài để luyện tập.

Lúc đi ngang qua lão Thi, chân phải Lâu Thành hình như vấp phải cái gì đó, cơ thể cậu lao đảo rồi ngã nhào về phía trước.

Chuyện xảy ra quá đột ngột làm Lâu Thành sợ đến chảy mồ hôi lạnh. Mắt thấy bản thân sắp tiếp đất với tư thế ngã sấp rất mất mặt thì bỗng nhiên Lâu Thành cảm nhận được sự thay đổi của từng bắp thịt trong cơ thể. Cảm giác giống như khi cậu tiến vào trạng thái “tĩnh” vậy. Cậu theo bản năng nhúc nhích một chút, sau đó cậu nhanh chóng điều chỉnh lại trọng tâm của cơ thể. Sau vài lần lao đảo, cuối cùng cậu cũng ổn định được cơ thể. May mà vẫn chưa gây ra trò cười cho mọi người.

Lâu Thành quay đầu lại nhìn. Xung quanh đều là những gương mặt lạ lẫm. Cậu không thể nào tìm ra được nguyên nhân khiến cậu suýt bị vấp té.

“Cam à, cậu có sao không?” Thái Tông Minh cũng bị dọa cho sợ.

“Không sao, không sao. Chỉ là vừa nãy tôi vấp phải cái gì đó thôi.”
Lâu Thành lắc đầu nói. Cậu cũng không nghĩ nhiều mà tiếp tục đi về phía trước.

Lão Thi tay kẹp điều thuốc đứng trong đám người nhìn bóng lưng của Lâu Thành. Lão suy nghĩ đến điều gì đó rồi gật nhẹ đầu.

Trong phòng năng lực, Lâu Thành như gánh phải một cú sốc lớn. Vốn tưởng rằng có kim đan, cậu sẽ có thể dễ dàng nâng tạ, việc mà trước đây cậu không làm được. Nhưng cuối cùng, cậu vẫn như thế, vẫn không nâng được tạ.

Lâu Thành nhớ đến cảnh suýt chút nữa thì ngã xuống đất kia, sau đó yên lặng kết luận:

“Trước mắt thì viên kim đan có hai công dụng. Một là xua tan mệt mỏi, khôi phục lại sức lực. Hai là có thể giúp cậu tiến vào trạng thái “tĩnh”, cảm nhận được mọi sự biến hóa dù là nhỏ nhất nhất của cơ thể, tăng thêm khả năng điều chỉnh cân bằng cho cơ thể và có lợi khi luyện các bài tập Bộ pháp. Nhưng viên kim đan lại không thể bỗng dưng nâng cao sức mạnh, tốc độ và sự nhanh nhạy...”

Nghĩ thế, cậu lập tức lao đầu vào luyện tập. Ý vào khả năng có thể khôi phục lại sức lực và xua tan mệt mỏi một cách nhanh chóng của viên kim đan, cậu điên cuồng lao vào luyện tập cơ thể một cách toàn diện. Cậu tính dựa vào lợi thế này để nhanh chóng nâng cao thể lực của bản thân.

Thái Tông Minh thấy thế thì rất ngạc nhiên. Cậu ta cảm thấy không thể tin được. Đây có đúng là Cam, bạn của cậu ta không vậy?

...

Sau khi luyện thể lực và Bộ pháp xong, dù có kim đan truyền dòng nước ấm để xoa dịu cơn mệt mỏi, nhưng Lâm Thành vẫn ra mồ hôi đầy người. Cậu đang tính tìm Nghiêm Triết Kha tán gẫu vài câu, sau đó sẽ lôi Thái Tông Minh cùng đi quét thẻ tắm rửa. Nhưng lão Thi còn kịp chưa tuyên bố buổi tập hôm nay kết thúc thì Trần Trường Hoa đã bước ra khỏi hàng.

“Huấn luyện viên Thi, gần đây em muốn tham gia thi đấu định cấp, nhưng lại thiếu kinh nghiệm thi đấu thực tiễn.”

Trần Trường Hoa dừng một chút rồi nhìn về phía Lâm Khuyết, sau đó anh ta khẽ mỉm cười nói:

“Cho nên em mong được khiêu chiến với sư đệ Lâm Khuyết. Mong thầy làm sẽ trọng tài, tránh trường hợp xảy ra trọng thương.”

Trần Trường Hoa vừa nói xong, rất nhiều thành viên trong câu lạc bộ Võ đạo hít một hơi lạnh. Tuy trong buổi lễ chào đón, Trần Trường Hoa biểu hiện rõ sự không bằng lòng với Lâm Khuyết giống như một núi không thể chứa hai hổ. Nhưng không ai ngờ được rằng, Trần Trường Hoa lại khiêu chiến với Lâm Khuyết ngay tại buổi tập đầu tiên.

Anh ta năm chắc phần thắng như vậy sao?

Lẽ nào anh ta đã đạt được cấp chín chuyên nghiệp, đã không còn sự chênh lệch về cấp?

Lâm Thành cũng không ngờ Trần Trường Hoa lại vội vã như vậy. Cậu nghiêng đầu nhìn Thái Tông Minh một cái, cũng sẵn tiện tìm kiếm bóng dáng của Nghiêm Triết Kha. Nhưng tiếc là cậu không thể nhìn thấy cô trong biển người này.

Thái Tông Minh tặc lưỡi cảm khái:

“Không ngờ con tinh tinh kia cũng có đầu óc đấy chứ, cũng biết rõ bản thân nên tranh thủ khiêu chiến sớm.”

“Sao cơ?” - Lâu Thành nghi hoặc nhìn lại Thái Tông Minh và chờ cậu ta giải thích rõ ràng hơn.

“Trước cảnh giới Đan khí, chỉ cần những người có vóc dáng cao to biết tận dụng ưu thế về cơ thể thì dù chỉ mới cấp ba hoặc cấp hai cũng có thể thông qua cuộc thi định cấp chuyên nghiệp mà đạt được giấy chứng nhận cấp chín. Ủm, xét theo tổng thể thì cũng được xem là một người có thực lực cấp chín, không có vấn đề gì cả.”

Thái Tông Minh từng được tập luyện Võ đạo chính quy nên phân tích rất rõ ràng và hợp lý:

“Lâm Khuyết là một võ giả thiên tài, mới mười tám tuổi đã đạt được cấp chín chuyên nghiệp. Không biết chừng hai tháng, ba tháng hoặc nửa năm sau, cậu ta có thể lại đạt được một bước tiến mới. Cho dù cậu ta không đột phá lên được tầng Đan khí nhưng chắc chắn cậu ta sẽ tiến bộ hơn tên tinh tinh kia rất nhiều, chênh lệch giữa hai người bọn họ sẽ càng ngày càng lớn hơn.”

“Cho nên Trần Trường Hoa mới tranh thủ lúc hai người bọn họ còn không có bao nhiêu chênh lệch về thực lực để khiêu chiến và đánh bại Lâm Khuyết, rồi để lại cho cậu ta bóng ma tâm lý và duy trì địa vị của bản thân đến khi tốt nghiệp?” - Lâu Thành giật mình nói.

“Bóng ma tâm lý? Cậu xem tiểu thuyết nhiều quá rồi.”

Thái Tông Minh liếc Lâu Thành một cái rồi nói:

“Nhưng nếu Trần Trường Hoa có thể dựa vào khí thể thắng lợi này và thông suốt được một số thứ thì có khả năng sẽ có tiến bộ lớn trong tương lai. Ủm, hẳn là bây giờ anh ta rất tự tin rằng bản thân có thể đạt được cấp

chín chuyện nghiệp, nếu không cũng không dám khiêu chiến với Lâm Khuyết.”

Trong lúc hai người đang thì thầm to nhỏ, lão Thi nhìn Lâm Khuyết cười tủm tủm, nói:

“Cậu có chấp nhận lời khiêu chiến không?”

“Vâng.” Lâm Khuyết lạnh nhạt trả lời.

Trần Trường Hoa quay đầu cười “lễ phép” một cái rồi đi lên lôi đài. Theo từng bước chân, khí thế của anh ta dần thay đổi, giống như một con mãnh hổ đang nhe răng giương vuốt trước một con trâu nước đang cúi đầu run sợ.

“Có thể ngồi vào vị trí chủ nhiệm của câu lạc bộ Võ đạo, anh ta thật sự có mấy phần bản lĩnh...” Lâu Thành nghĩ thầm, sao đó ánh mắt cậu chuyển về phía Lâm Khuyết.

Lâm Khuyết lau sạch mồ hôi trên mặt rồi thong thả bước lên lôi đài. Bộ quần áo luyện công màu trắng làm tôn lên vẻ ngoài điển trai, và sự lạnh lùng trong trẻo của anh ta, khiến mọi người không thể nào rời mắt được.

Sau khi lên lôi đài, khí thế của Lâm Khuyết vẫn không thay đổi, hai chân đứng vững vàng trên sàn, vẻ mặt không cảm xúc nhìn về phía Trần Trường Hoa.

Đến khi lão Thi bước lên lôi đài và nhận làm trọng tài, Trần Trường Hoa vỗ tay lại rồi nói:

“Mong sư đệ chỉ bảo.”

Bởi vì cấp thấp hơn Lâm Khuyết nên anh ta ra đòn trước. Lưng anh ta hạ thấp xuống, chân di chuyển lồng vào nhau. Anh ta giống như một con

rắn độc đang di chuyển lại gần con mồi, con rắn đó nhìn thì như đang tính đánh vào bên trái nhưng thực chất lại tấn công vào bên phải.

“Bộ pháp của tên tinh tinh này khá tốt đấy.” - Thái Tông Minh đứng bên cạnh Lâu Thành khen một câu. Không ai ngờ rằng người mà mọi người nghĩ sẽ dựa vào vóc dáng cao to của mình làm lợi thế lại có bộ pháp linh hoạt như vậy. Hai ưu điểm ấy rất hài hòa với nhau, không hề giống như đang kiềm chế lẫn nhau. Hèn chi Trần Trường Hoa lại có tự tin mà khiêu chiến Lâm Khuyết như vậy.

Chân trái Lâm Khuyết nghiêng một chút như muốn tránh chiêu của Trần Trường Hoa. Không ngờ cậu ta vừa đặt chân trái xuống đất thì bộ pháp của anh ta lại thay đổi. Dựa vào sức đạp của chân phải, vai và cánh tay anh ta tạo thành một góc rồi mạnh mẽ đánh tới chỗ Lâm Khuyết đang có ý định né tránh kia. Khí thế rất hung mãnh, tựa như một con trâu mộng đang nổi điên.

Trong biển người dưới khán đài lập tức có vài tiếng khê kêu lên vì lo lắng cho Lâm Khuyết. Mới chỉ nhìn thấy Trần Trường Hoa ra chiêu mà bọn họ đã cảm thấy sợ hãi như vậy. Lâu Thành nghĩ nếu đổi lại cậu là người đứng ở vị trí của Lâm Khuyết thì cho dù cậu có thủ thế ngăn cản, nhưng một khi chiêu này đánh xuống, cánh tay và xương sườn của cậu có thể sẽ bị gãy nát.

Đây chính là thực lực của cấp chín chuyên nghiệp!

Hơn nữa đây còn là Trần Trường Hoa mạnh mẽ và Lâm Khuyết yếu thế.

Đúng lúc này, thắt lưng của Lâm Khuyết bung ra, xương sống của cậu ta như một con mãnh xà khê động một cái. Chân trái rút về, trọng tâm lại trở về bên chân phải. Chân phải như một cái trục, cậu ta xoay người một

cái đã xuất hiện ở phía sau Trần Trường Hoa. Tay trái cậu ta nâng lên và mạnh mẽ đánh vào sau lưng anh ta.

Động tác vừa rồi của cậu ta là động tác giả, là một cái bẫy!

Trần Trường Hoa đánh hụt, phía sau lại có tiếng xé gió truyền tới. Anh ta bèn thuận theo quán tính của cơ thể bổ nhào về phía trước và tránh được chiêu này của Lâm Khuyết.

Anh ta lăn mấy vòng trên sàn đấu, đang muốn mượn lực từ eo để bật dậy thì Lâm Khuyết đã bước tới bên cạnh, sau đó nâng chân phải lên và đập xuống.

Một tiếng “bộp” chói tai vang lên.

Hai tay của Trần Trường Hoa chắn ngang trước ngực, dù đã chặn được một cước của Lâm Khuyết nhưng người anh ta vẫn bị văng ra nửa mét. Da thịt ở hai lòng bàn tay đều bị rách, máu tươi chảy ra ròng ròng.

Lâm Khuyết được thế lao tới và ra đòn liên tiếp, một cước lại một cước hạ xuống. Cậu ta nhắc chân không cao hơn đầu gối, mang theo khí thế mạnh mẽ liên tục đập vào hai tay Trần Trường Hoa đang thủ ngang ngực kia.

Bộp bộp bộp!

Trần Trường Hoa bị ép đến mép lôi đài, hai tay anh ta lúc này đã be bét máu.

Đến khi ngã xuống phía dưới lôi đài, Trần Trường Hoa vẫn cảm thấy mơ hồ. Anh ta không thể tin được bản thân mình lại bị hạ đơn giản như vậy, ngay cả kỹ năng mà bản thân rèn nhất cũng chưa kịp sử dụng.

Toàn bộ Võ quán im lặng trong chốc lát rồi điên cuồng reo hò, bọn họ reo hò vì vị cường giả thật sự này!

Lâu Thành quay đầu lại nhìn. Cậu thấy Nghiêm Triết Kha cũng giơ hai tay lên cao, mặt cô đầy phấn khởi mà reo hò.

“Thật trâu bò mà! Thái Tông Minh tôi cũng phải bội phục, cấp chín chuyên nghiệp đúng là không thể đùa được!” - Bạn học Tiểu Minh lẩm bẩm.

Lâu Thành thu hồi ánh mắt, tâm tình cậu khá phức tạp. Mỗi lần nhớ lại trận quyết đấu hồi nãy, trong lòng cậu đều khẽ động.

Hư chiêu (*) giúp Lâm Khuyết giành được chiến thắng không phải cũng là biến tấu từ Âm Dương Trang sao?

Mà cậu nhận thấy rất rõ ràng trọng điểm của Âm Dương Trang chính là giữ cân bằng cho cơ thể, có thể sử dụng lực ở bất kỳ nơi nào trên cơ thể khi bản thân muốn. Và giới hạn cao nhất của nó chính là cảnh giới Đan khí.

Điểm này, Lâm Khuyết rõ ràng làm rất tốt. Khả năng giữ thăng bằng và khống chế cơ thể của cậu ta rất kinh khủng. Chẳng lẽ mọi người không nhận ra sao?

Có lẽ cậu ta đã tiến gần đến cảnh giới Đan khí, sắp đạt được cấp tám nghiệp dư.

Lâm Khuyết gật đầu với lão Thi rồi đi xuống lôi đài. Cậu ta không thèm liếc mắt nhìn Trần Trường Hoa lấy một cái mà đi thẳng vào phòng thay quần áo. Lúc này, một người trong nhóm Trần Trường Hoa, Ngô Đông, cũng là một cao thủ nghiệp dư khác, mới sức tỉnh lại. Cậu ta lập tức chạy ra khỏi đám đông đến chỗ Trần Trường Hoa và đỡ anh ta dậy.

...

Bữa trưa, Lâu Thành ăn cơm rất nhiều, lượng cơm cậu ăn tăng gấp đôi so với ngày thường. Thái Tông Minh và Khâu Chí Cao cũng thế. Năng lượng tập luyện hôm nay chính là năng lượng bọn họ đã tiêu hao nên cần phải bổ sung đầy đủ. Đương nhiên là bọn Lâu Thành phải chờ hơn một giờ đồng hồ mới ăn cơm, nếu ăn ngay lúc đang mệt mỏi thì thật làm mất khẩu vị.

Trong lúc chờ hai người kia ăn xong, Lâu Thành đăng nhập QQ và nói chuyện một hồi với Nghiêm Triết Kha.

“Lâm Khuyết thật giỏi!” - Cậu chủ động bắt chuyện.

“Đúng thế, đúng thế! Tôi tin là cậu ta sẽ thắng, không ngờ lại thắng nhẹ nhàng như vậy!” - Nghiêm Triết Kha gửi một icon hình gà con gật đầu như mổ thóc.

Lòng Lâu Thành cảm thấy chua chua, cậu nhún:

“Không biết bao giờ tôi mới mạnh được như cậu ta...”

Nghiêm Triết Kha gửi một icon răng trắng chột lóe sáng rồi nhún:

“Cậu muốn nghe tôi nói thật hay nói dối đây?”

“Nói thật thì sao? Mà nói dối thì sao?” - Lâu Thành tò mò hỏi.

Nghiêm Triết Kha gửi một icon hoạt bát và ngây thơ:

“Nói dối là nếu cậu cứ kiên trì luyện tập, dù trời có nắng hay mưa, vẫn đến huấn luyện đặc biệt đầy đủ, lại có sự chỉ bảo của thầy Thi, đến năm tư, trước khi tốt nghiệp, cậu có thể lấy được giấy chứng nhận cấp chín chuyên nghiệp.”

“Ấy, không ngờ cậu cũng coi trọng tôi như thế.”

Lâu Thành gửi một cái icon then tùng rồi nhả tiếp:

“Vậy còn nói thật thì sao?”

Nghiêm Triết Kha gửi một icon cười trộm:

“Nói thật sao? Cậu chắc chắn sẽ không kiên trì được tới năm tư. Chương trình học sau này rất nhiều và rất áp lực, cậu làm gì còn thời gian mà tham gia huấn luyện đặc biệt. Với lại, cho dù năm tư có đạt được cấp chín chuyên nghiệp, cậu cũng không thể bước chân vào giới Võ đạo được. Ủm, mỗi người đều có triển vọng của riêng mình. Không nhất thiết phải là Võ đạo.”

Mỗi người đều có triển vọng của riêng mình. Không nhất thiết phải là Võ đạo... Lâu Thành nhìn ánh đèn trước mắt, trong đầu cứ lặp đi lặp lại câu nói này.

Nếu lúc đó cậu không mạo hiểm cầm viên kim đan kia thì câu nói này sẽ là câu nói này sẽ rất phù hợp với cậu.

(*) Hư chiêu: ra động tác giả để đánh lừa đối phương, sau đó mới tung ra đòn đánh thật.

VÕ ĐẠO TÔNG SƯ

Mực Thích Lặn Nước

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Ba Vị Trí Dẫn Đầu

Có mục tiêu và khát vọng cần theo đuổi, Lâu Thành không những chờ mong vào buổi huấn luyện đặc biệt vào hôm sau mà còn lên lớp rất chăm chỉ. Tựa hồ như cậu đang tranh thủ làm tất cả mọi thứ để bù lại khoảng thời gian đã phí hoài lúc trước. Điều này khiến Thái Tông Minh ở bên cạnh nhìn mà lú lẫm. Cậu ta không ngừng châm chọc Lâu Thành, cậu ta nói đàn ông quả đúng là dựa vào hormone để suy nghĩ, vì theo đuổi con gái nhà người ta mà phản bội “cách mạng”, để cậu ta lại một mình sống không có lý tưởng như trước!

Sau khi học xong lớp “Máy tính đại cương” và trở lại phòng ngủ, Lâu Thành đăng nhập vào trang mạng của phòng đào tạo lên xem. Quả nhiên toàn bộ chương trình học của cậu đã được điều chỉnh lại. Buổi sáng trống tiết, buổi chiều và buổi tối thì có rất nhiều tiết học. Chỉ có tối thứ năm là thư thả, có thể nghỉ ngơi được.

“Cứ coi như lại một khóa học cấp ba nữa vậy!” - Cậu âm thầm an ủi bản thân. Vì sau khi luyện võ xong, cậu đã ghé qua phòng tắm rửa tắm rồi, cho nên cậu dùng nước nóng trong bình rửa sơ mặt. Sau đó cậu ngâm chân và đánh răng. Lúc sau, bọn Thái Tông Minh và Thang Văn rủ cậu chơi game online nhưng cậu từ chối. Cậu lên giường ngủ sớm để sáng hôm sau có sức dậy sớm.

Lâu Thành dậy sớm không phải vì đến buổi huấn luyện đặc biệt mà là cậu tự định ra giờ phải thức dậy, giống như lúc học cấp ba vậy. Hôm nay cậu cảm thấy bản thân luyện Âm Dương Trang vẫn chưa đủ, còn chưa có nhập sâu vào trạng thái “tĩnh” đã bị lão Thi bảo ngừng lại. Ngày mai có lẽ

cũng sẽ như thế. Dựa theo lời lão Thi nói thì khi mới bắt đầu sẽ không có bao nhiêu người kiên trì được lâu. Cho nên, cậu quyết định bản thân sẽ luyện Âm Dương Trang bốn mươi phút trước khi đến Võ quán.

Nằm ở trên giường, cậu lại bấm điện thoại theo thói quen, vừa nói chuyện phiếm với Nghiêm Triết Kha vừa đăng nhập vào diễn đàn “Câu lạc bộ Long Hồ”.

Trên diễn đàn có một bài viết mới được viết, tiêu đề là “Đồng Bá Tiên: Ba vị trí dẫn đầu hiện tại.”

“Chà, mạnh mẽ thật...” - Lâu Thành thầm khinh bỉ một câu, cậu ấn mở bài viết. Đây là Yến Triệu Minh sưu tầm viết về cao thủ Đồng Bá Tiên.

Đồng Bá Tiên là cường giả cấp một nhiều năm, trước khi Tuyệt Đại Song Kiều nổi tiếng, ông ta đã lấy được bốn hàm tước, trong đó có hai cái là Vương giả, nên được xưng là Chiến Vương. Ông ta là một kẻ kiêu căng và tự phụ, điều này ngay cả một đứa con nít bên đường cũng biết. Nhưng thực lực của ông ta lại rất tương xứng với tính cách như vậy, khiến người ta vừa thích vừa hận. Khi thích thì sùng bái vô cùng mà khi ghét lại hận đến thấu xương.

Trong bài viết, ông ta rất tự phụ mà tuyên bố:

“Trừ các cường giả làm người ta kiêng kỵ ra, tôi chắc chắn đứng trong ba vị trí dẫn đầu.”

Đây là diễn đàn Câu lạc bộ Long Hồ, đa số mọi người trong đây đều là người hâm mộ của Long Vương Trần Kỳ Đào. Phía sau bình luận sẽ viết những gì, Lâu Thành không cần suy nghĩ cũng biết.

Quả nhiên, tài khoản “Đại hiệp cười heo” chiếm ngay vị trí bình luận đầu tiên:

“Mặc dù tôi rất ghét ông Tiền nhưng vẫn phải nói rằng, ngoài các cường giả khiến người ta phải kiêng kị ra thì ông ta và Long Vương cùng một bậc, những người khác ở một cấp bậc khác. Tên Đồng Bá Tiên này đang lợi dụng địa vị của bọn họ.”

Tài khoản “Sun” gửi một icon đập sàn cười to:

“Thật ra Đồng Bá Tiên nói không sai, trừ Long Vương và tên ngụy quân tử (1) họ Tiền kia ra, dù có thêm mấy cao thủ ở nước ngoài vào thì đúng là ông ta có hi vọng giành vị trí còn lại thật. Đứng ở góc độ logic mà nói, ông ta ở ba vị trí đầu cũng không có sai. Nhưng mà, nhưng mà cái này khiến tôi buồn cười quá, ha ha ha ha ha ha.”

Cô gái này là người đứng đầu diễn đàn, thỉnh thoảng sẽ đăng ảnh của mình, cũng được xem như một người được yêu mến trong diễn đàn. Dưới bình luận của cô ấy có hàng trăm câu trả lời, so với “Đại hiệp cười heo” còn nhiều hơn.

Tài khoản “Nhanh mồm nhanh miệng” lúc trước đã đề nghị Lâu Thành chạy bộ để nâng cao thể lực nói:

“Nghe “hay” nhỉ? Ông ta cũng không biết tự xem lại bản thân mình. Từ lúc Long Vương đạt được hàm tước đứng đầu đến bây giờ, Đồng Bá Tiên đã đạt được bao nhiêu? Chỉ có một cái! Chỉ có một hàm tước Tông Sư! Mà cái hàm tước đó cũng là ông ta ngồi không mà nhặt được khi Long Vương cùng tên ngụy quân tử kia hai hổ cắn nhau!”

“Không làm lưu manh” nói:

“Đối với Đồng Bá Tiên, khiêm tốn là chẳng thể nào khiêm tốn, mà chắc cả đời này cũng khó mà khiêm tốn. Thực lực thì không có bao nhiêu, chỉ biết dựa vào khoác lác để giữ vị trí hiện tại.”

Lời bình luận này rất thú vị, Lâu Thành xem xong lập tức nở nụ cười, cậu trả lời lại bình luận của anh ta:

“Hay!”

“Không làm lưu manh” và “Tôi luôn luôn đẹp trai và thuần khiết” đều là những tay thô bỉ hay suy nghĩ đen tối. Đạo gần đây anh ta còn lần mò ra được danh tính của một tài khoản nữ khác nổi tiếng - “Thảo mộc của thế gian thật xinh đẹp”.

“Không làm lưu manh” nhanh chóng trả lời lại Lâu Thành:

“Ha ha, không phải là tôi hay mà là mấy lão ca trong giới cờ bạc hay thôi. Đây là tôn chỉ của bọn họ. Hình như là danh ngôn của Che Guevara, tôi chỉ sửa lại một chút thôi.”

“Giới cờ bạc?” Lâu Thành không hiểu hỏi lại.

“Không làm lưu manh” nói:

“Cậu chưa xem đoạn phim kia sao? Khi được phỏng vấn, tên trộm bị bắt đã nói rằng: “Làm thuê là chẳng thể nào làm thuê, cả đời này chắc cũng khó có thể đi làm thuê. Buôn bán cũng không làm được. Chỉ có đi ăn trộm mới có thể tiếp tục duy trì cuộc sống. Cảm giác bước vào trại giam giống như được quay về nhà...” Câu trả lời quá hài hước. Nên câu nói này rất nhanh đã nổi tiếng. Sau đó không biết vì sao lại được mấy tên trong giới cờ bạc tôn lên thành tôn chỉ của bọn họ.”

“Tôi luôn luôn đẹp trai và thuần khiết” cũng giải thích ở bên dưới:

“Giới cờ bạc hay đến mấy nơi có cờ bạc. Mà một đám cờ bạc tụ tập với nhau đương nhiên sẽ thảo luận nên làm cách nào có thể để có thể thắng bạc. Bình thường khi thiếu mười mấy “chai”, ừm, mười mấy “chai” ở đây chính là mười mấy vạn đồng ấy, còn có thể ngưng viết bài đăng. Nhiều khi

đang trốn nợ, bọn họ còn có tâm trạng nốc dấm ba bình giải sầu, sửa xe rồi còn chụp vài ba bức ảnh. Bọn tôi chỉ có thể nói: “Lão ca, khá à nha!” Thường được đi đến nơi này nơi kia, tôi cảm thấy bọn họ thật giỏi, sống rất thú vị.”

“Yêu Phùng Tiểu Mang nhất” cũng nói:

“Mấy người đừng có dạy hư ‘Con hổ của Schrödinger’, cậu ấy mới năm nhất thôi. Cơ mà, tôi lại thích một câu nói kinh điển khác của bọn họ hơn: Tôi mượn tiền dựa vào bản lĩnh của mình, tại sao phải trả chứ.”

Lâu Thành nhịn không được nói:

“Quá đúng, tôi cũng không cãi lại được.”

Lúc này “Có bán hoành thánh nha” lại gắn thẻ Lâu Thành:

“Tiểu Hổ, đi tập buổi đầu tiên của câu lạc bộ có cảm giác thế nào rồi?”

“Huấn luyện viên mới tới rất hay đó, mới buổi đầu đã dạy Âm Dương Trang cho bọn tôi.” - Lâu Thành khoe khang nói. Cậu không nói ra việc bản thân mình lần đầu tiên luyện Âm Dương Trang đã thành công.

“Coi chừng sau này Tiểu Hổ sẽ trở thành cao thủ đứng đầu của diễn đàn chúng ta đó.” - “Có bán hoành thánh nha” nói đùa và gửi một icon chụp vai.

Tên “Đường đến lô đài” hay khoe khoang cũng trêu:

“Ờ, vậy chẳng phải cậu thành phản đồ rồi sao?”

Chủ đề câu chuyện nhanh chóng được bàn ra xa, mọi người lại bắt đầu nhao nhao nói sang chuyện khác, hiếm khi Lâu Thành lại trở thành trung tâm của câu chuyện. Vốn dĩ cậu cũng cảm thấy hứng thú, nhưng hai mắt cứ dúi lại. Kim đan có thể giúp cậu giảm đi sự mệt mỏi của cơ thể, chứ không

giúp cậu xua tan đi mệt nhọc ở trong lòng. Cả một ngày bận rộn, lúc này cậu cảm thấy rất mệt.

Gắng gượng cài báo thức xong, Lâu Thành cất điện thoại rồi chìm vào giấc ngủ.

Hôm sau, 6 giờ 40 phút, đây là giờ sinh học của Lâu Thành vào những năm học cấp ba. Lâu Thành tỉnh dậy, cậu tắt chế độ báo thức lại vào năm phút sau, tránh đánh thức đám bạn cùng phòng.

Vệ sinh cá nhân xong, Lâu Thành rón rén thay một bộ võ phục thông thường vào. Cậu rời khỏi ký túc xá, chạy ra khỏi sân nhỏ, tiến đến hồ Vi Thủy. Không khí sáng sớm rất trong lành, mỗi lần hít thở là mỗi lần cảm thấy khoan khoái.

“Ôi, thế giới này đẹp làm sao! Ôi, không khí thật trong lành làm sao!” Tâm tình tốt, Lâu Thành nhại lại hai câu kệ rồi chạy trong không gian yên tĩnh và vắng lặng này, thỉnh thoảng cậu nhìn thấy vài tên cuồng học tập.

Đến bên hồ, tìm một nơi vắng người, Lâu Thành định tập ngay luôn, nhưng suy nghĩ một chút, cậu lại cung kính hướng về phía hồ nước vái ba vái, thầm nói trong lòng:

“Không biết viên kim đan là của vị tiên bối nào để lại. Văn bối (2) có thể may mắn gặp được, đó chính là duyên phận. Tương lai nếu có thể thành công, có thể ở trong nước như ở trên bờ, văn bối sẽ tìm kiếm di cốt của ngài, sẽ đem an táng và cúng bái tử tế.”

Cậu làm theo tiểu thuyết, nói lời cảm tạ và hứa hẹn với chủ nhân vốn dĩ của viên kim đan.

Làm xong, hai chân cậu khụy xuống, hai tay nâng lên, bắt đầu luyện Âm Dương Trang. Cậu một lần nữa tiến vào trạng thái “tĩnh” và cảm nhận từng sự từng sự biến hóa của cơ thể.

Từng phút trôi qua, cậu đã có thể cảm nhận được gần hết cơ thể bản thân, cảm giác cơ thể thuộc về mình giống như lần trước. Cậu cảm thấy, nếu thêm một đoạn thời gian nữa, cậu có thể hoàn toàn khống chế cơ thể bằng ý chí của mình.

Thấy núi hay đó là núi, thấy nước hay đó là nước.

Đắm chìm hoàn toàn vào trong đó, Lâu Thành không còn nhận biết gì về thời gian nữa. Cậu cứ thế mãi đến khi chuông báo thức lần hai, cậu đã cài đặt để tránh đi trễ buổi huấn luyện đặc biệt, vang lên.

Bỗng, cậu có cảm giác gì đó, cậu mở mắt ra. Trước mặt cậu đột nhiên xuất hiện một khuôn mặt đầy nếp nhăn và hai con người đục ngầu đang nhìn cậu chăm chăm.

Lâu Thành hoảng sợ, suýt chút nữa cậu đã tung ra một cú đấm. May mà cậu kịp nhận ra người đó là ai.

“Thầy, thầy Thi, sao thầy lại ở đây?” - Cậu lắp bắp nói.

Lão Thi cười tùm tùm hỏi:

“Tại sao ta không được ở đây? Ngày hôm qua ta đã nhận ra cậu có thể tiến vào trạng thái “tĩnh” rồi. Nếu không phải cơ bắp cậu không có lực, căn cơ còn không vững, ta còn tưởng cậu tuổi còn nhỏ đã biết giả heo ăn hổ chứ. Lão già ta đây phải đến năm ba mươi tuổi mới hiểu rõ điều này mà giấu đi gai nhọn của mình đấy.”

Lâu Thành gượng cười nói:

“Em cũng không biết nữa, cứ nghĩ đến đan điền là tự nhiên tiến vào trạng thái “tĩnh”.”

Ông ấy vậy mà có thể nhận ra, may mà không phát hiện ra kim đan trong cơ thể mình.

“Điều này thể hiện rằng cậu rất có năng khiếu trong lĩnh vực này.”

Nói đến đây, mặt lão bỗng nhiên trở nên nghiêm túc:

“Cậu có muốn tương lai bước chân vào giới Võ đạo chân chính hay không? Có muốn đạt được cấp chín chuyên nghiệp trong vòng hai năm hay không?”

Mỗi người đều có triển vọng của riêng mình. Không nhất định phải là Võ đạo... Lâu Thành đột nhiên nhớ đến lời nói ấy cùng với sự sùng bái và kích động của Nghiêm Triết Kha và những người xung quanh khi Lâm Khuyết chiến thắng trận quyết đấu. Cậu không do dự mà nói:

“Muốn!”

Sau đó cậu hỏi:

“Thầy có cách gì sao?”

“Đương nhiên có, nhưng mà cậu phải nhận ta làm sư phụ.”

Lão Thi hừng hực khí thế, nói:

“Luyện Võ đạo chính là đang lội ngược dòng nước. Dù cậu có khả năng trời sinh đi nữa, nếu như buông bỏ không chịu luyện tập, cộng thêm hiểu biết ít thì trong vòng hai năm tới, e rằng khó mà đạt được cấp chín chuyên nghiệp. Nếu bái ta làm thầy và chăm chỉ tập luyện, cuối cùng có thể thành công hay không thì tùy thuộc vào chính cậu.”

Lâu Thành gật đầu, chuyện này cậu hiểu rất rõ. Cậu bắt chước làm theo nghi lễ bái sư của giới Võ đạo:

“Đệ tử bái kiến sư phụ.”

“Được rồi, không cần mấy nghi lễ phiền phức này đâu, xem như hôm nay đã nhập môn đi.”

Lão Thi cười không đứng đắn nói:

“A, phải rồi. Không được nói với bất kỳ người nào về chuyện ta là sư phụ của cậu.”

A? Giữ bí mật sao? Lâu Thành buột miệng hỏi lại:

“Vì sao?”

Hơn nữa cứ vậy là coi như đã nhận thầy sao? Có phải đùa không vậy? Sao cậu không có cảm giác chân thật gì vậy trời!

“Dù cậu có tài năng trời sinh, nhưng chưa chắc đã luyện võ thành công. Có một đồ đệ như vậy, ta sợ nói ra lại mất mặt nữa.” - Lão Thi khinh bỉ nhìn Lâu Thành.

Sự thật quá phũ phàng mà... Lâu Thành không thể cãi lại được.

“Ta thực tế vậy đấy.”

Dường như lão Thi xem thấu được suy nghĩ của Lâu Thành, lão cười nói:

“Đợi đến khi ta cảm thấy trình độ của cậu tạm được. Lúc đó hẳn nói ra ngoài.”

Lâu Thành suy nghĩ một lát rồi nói:

“Sư phụ, có nói ra hay không cũng không quan trọng, nhưng con cũng nên biết một ít chuyện của người chứ.”

Lão Thi cười nói:

“Chỉ là vài chuyện con con thôi, ta cũng không tính nhắc đến. Mấy năm trước, ta phối hợp với bên quân đội làm một nghiên cứu. Cậu biết đó, sau khi bước vào cảnh giới Ngoại Cương, võ giả sẽ khác hẳn người thường. Sẽ phát sinh ra các loại thần dị, hơn nữa tu vi càng cao, loại thần dị này có khả năng sẽ di truyền cho con cháu, thứ được di truyền lại cho con cháu đó chính là dị năng. Cái bọn ta nghiên cứu chính là mối liên hệ giữa Võ đạo và dị năng.”

Nhớ đến sự xuất hiện của lửa tím và sấm sét khi Long Vương và Võ Thánh giao đấu, Lâu Thành trịnh trọng gật đầu tỏ vẻ đã hiểu. Một lúc sau, cậu lại tò mò hỏi:

“Sư phụ, người phụ trách nghiên cứu cái gì trong đó?”

Lão Thi yếu ớt nhìn cậu, lão thản nhiên nói:

“Bị người ta nghiên cứu.”

Phụt... Lâu Thành bật cười, cười đến thở không ra hơi. Sau đó cậu thấy lão Thi quay lưng đi về phía Võ quán của câu lạc bộ.

Vất vả lắm mới ngưng cười được, Lâu Thành đột nhiên sững sốt.

Theo lời sư phụ thì, muốn nghiên cứu cái này phải cần đến cường giả đã đạt tới cảnh giới Ngoại Cương. Vậy chẳng phải, sư phụ là cường giả Ngoại Cương hay sao? Sao ông ấy lại uyển chuyển bảo rằng bản thân trên cấp ba chuyên nghiệp?

(1) Ngụy quân tử: những kẻ đạo mạo, thích giả vờ làm người tốt đẹp

(2) Văn bối: tự xưng với người đi trước.

VÕ ĐẠO TÔNG SƯ

Mục Thích Lặn Nước

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Cấm Nhé!

Lâu Thành đang cảm thấy kinh ngạc thì đột nhiên trước mặt xuất hiện một gương mặt đầy nếp nhăn, làm cậu bị dọa một trận:

“Sư phụ, sao, sao người lại quay lại rồi?”

Lão Thi cười nói:

“Vừa rồi quên nhắc cậu. Đã báỉ sư rồi thì bắt đầu từ ngày mai, mỗi ngày phải rời giường lúc năm giờ rưỡi. Và phải có mặt ở đây lúc năm giờ năm mươi phút. Phải tu luyện thêm hai giờ trước buổi huấn luyện đặc biệt.”

“Phải dậy lúc năm giờ rưỡi?” - Lâu Thành kinh ngạc hỏi lại. Chẳng phải lúc đó trời vẫn còn chưa sáng sao? Hồi học lớp mười hai cũng không khổ như thế này!

Mỗi ngày dậy lúc năm giờ rưỡi, vậy thì ngủ được bao nhiêu tiếng chứ? Cứ luyện tập như vậy, cho dù cậu có kim đan thì cơ thể cũng chưa chắc có thể chống đỡ nổi.

“Sao? Không muốn hả?”

Lão Thi lấy tay sờ cái cằm lưa thưa râu trắng của mình:

“Cậu đã bỏ lỡ tuổi thích hợp để luyện võ rồi. Bây giờ muốn đạt được cấp chín nghiệp dư trong vòng hai năm, nếu không chịu được cực khổ thì làm sao thành công được. Siêng làm thì có, siêng học thì hay. Oắt con, nghe lời ta sẽ không bị thiệt thòi đâu.”

Lâu Thành trầm mặc một chút. Cậu nhớ đến những mong đợi gần đây của mình với Võ đạo, cuối cùng cậu gật đầu:

“Dậy sớm thì được, nhưng mà, không phải sáu giờ ký túc xá mới mở cửa sao?”

“Chuyện nhỏ, ta sẽ kêu người đưa chìa khóa ký túc xá cho cậu.”

Lão Thi khoát tay, vẻ mặt như muốn nói đây chỉ là chuyện con con với lão:

“Dậy lúc năm giờ rưỡi, đây chính là thời điểm tu luyện thích hợp nhất ở thời cổ đại. Nhưng cậu vẫn phải đảm bảo bản thân ngủ đủ giấc. Cho nên cậu phải đi ngủ vào lúc mười giờ rưỡi. Ta sẽ gọi điện để đôn đốc cậu.”

Mười giờ rưỡi đi ngủ? Mười hai giờ ký túc xá mới tắt đèn mà... Lâu Thành hít một hơi lạnh. Như vậy chẳng phải cậu sẽ không có thời gian thư giãn sao?

Hiện tại, trừ tối thứ năm và thứ bảy ra, còn lại cậu đều có tiết học từ bảy giờ đến chín giờ ba mươi lăm. Sau đó quay về ký túc xá, tắm táp và làm mấy việc lặt vặt xong cũng đã mười giờ rồi. Vậy thì cậu chỉ còn lại nửa tiếng để lướt QQ. Ha ha... Bấy nhiêu cậu còn thấy ít chứ nói chi là chơi game...

Chẳng lẽ sau này cậu chỉ có thể nghỉ ngơi vào giữa trưa và nghỉ giữa giờ thôi sao?

Còn việc trốn học để đi chơi, tạm thời cậu không làm được. Lỡ như bị tụt thành tích thì cậu làm sao còn mặt mũi nhìn cha mẹ nữa.

Được rồi, có nếm được cái khổ mới có thể đứng trên vạn người. Tạm thời cứ thử một học kỳ để xem bản thân có thể tiến bộ được tới đâu. Cứ coi như lại sống thêm một năm lớp mười hai nữa vậy!

Lâu Thành lắp bắp nói:

“Đệ, đệ tử sẽ ngủ đúng giờ.”

Lão Thi vuốt cằm:

“Còn nữa, cậu có hút thuốc không?”

Lâu Thành thành thật nói:

“Có.”

“Cấm nhé!”

Lão Thi thẳng thừng nói:

“Thân thể còn chưa luyện tốt, rượu với thuốc lá chỉ tổ hại thân. Tên nhóc Ngô Đông trong câu lạc bộ Võ đạo kia cũng vì rượu, thuốc lá mà hại đến thân thể. Bây giờ nó xem như bị phế rồi. Ừm, nên ta cấm cậu đụng vào mấy thứ đó!”

“Vâng.” - Lâu Thành cũng không nghiện rượu với thuốc lá bao nhiêu, dù có bỏ cũng không thấy khó chịu.

“Có bạn gái chưa?” - Lão Thi hỏi tiếp.

“Không có...”

Lâu Thành ngập ngừng nói:

“Nếu có thì sao?”

“Cũng cấm luôn!” - Lão Thi nghiêm túc nói.

Cái gì? Bạn gái cũng cấm luôn? Lúc Lâu Thành đổ mồ hôi hột, lão Thi đột nhiên cười rất không đứng đắn nói:

“Được rồi, ý của ta là, nếu có bạn gái, sau khi sắp xếp tập võ, học tập xong thì thời gian còn lại để hẹn hò không có nhiều. Lúc đó, lỡ như bị người ta đá, cậu đau lòng rồi dẫn đến tổn thương ở thân thể thì sao? Vả lại, bây giờ cậu còn trẻ trung, sức lực dồi dào, mấy chuyện trên mười tám tuổi vẫn nên hạn chế. Dù không có bạn gái, cũng phải hạn chế... ừm... tay trái tay phải. Ha ha, trước hết nói bấy nhiêu thôi. Năm giờ năm mươi sáng ngày mai, đứng đây đợi ta. Ta sẽ đem mấy môn Trang công của phái Thượng Tông cùng Băng bộ dạy cho cậu.”

Võ đạo truyền thừa đến bây giờ đã có rất nhiều môn phái nhưng Ngũ bộ tuyệt học vẫn nổi tiếng nhất. Cho nên có không ít môn phái không được coi là một môn võ công. Bọn họ bắt chước theo tên của Ngũ bộ tuyệt học để đặt tên cho võ công của mình, ví dụ như Băng bộ tuyệt học hay Thủy bộ tuyệt học,...

Lâu Thành nghe mà cảm thấy phấn khởi, trong lòng không còn chút miễn cưỡng nào đối với việc dậy sớm nữa.

Bởi vì quan hệ thầy trò hai người vẫn chưa thể nói với bên ngoài nên chờ cho lão Thi đi xa, cậu mới chạy đường vòng đến Võ quán. Lúc đến nơi, cậu là người đến cuối cùng bước vào.

So với buổi tập hôm qua, hôm nay chỉ có lác đác mấy người. Năm tư có Trần Trường Hoa và Ngô Đông, năm ba có Tôn Kiếm, Lâm Hoa và Ngô Mạnh, năm hai có Khương Phù Sinh, Lý Mậu và Lê Tiểu Văn, năm nhất có Lâm Khuyết, Quách Thanh, Nghiêm Triết Kha, Lâu Thành, Từ Thu Bạch và vài người nữa. Năm nhất tổng cộng có chín người, chiếm hơn một nửa. Một phần nguyên nhân là năm hai, năm ba có chương trình học rất nặng, năm tư thì đang vội vã xin việc làm. Phần nguyên nhân còn lại là vì có hoa khôi của câu lạc bộ Võ đạo, Nghiêm Triết Kha, đăng ký nên có không ít sinh viên nam đăng ký theo.

Cho nên nhìn sơ qua thì hàng ngũ khá dương thịnh âm suy (*). Trừ Nghiêm Triết Kha ra, chỉ có Lâm Hoa, Lê Tiểu Văn và Quách Thanh là nữ. Mà Quách Thanh khá đô con, mày rậm mắt to, bắp tay còn to như bắp đùi người thường, nhưng võ công khá được, cùng đã đạt được cấp năm nghiệp dư như Thái Tông Minh.

Về phần nghiên cứu sinh, đương nhiên là bọn họ đang cày như trâu bò cho sếp bọn họ, làm gì có thời gian tham gia các hoạt động của câu lạc bộ Võ đạo.

“Nãy mới chạy thực mạng, suýt nữa là trễ rồi.” - Trong đây Lâu Thành chỉ quen Nghiêm Triết Kha. Thế nên cậu mặt dày mày dạn chạy tới bắt chuyện.

Nghiêm Triết Kha cười nói:

“Tôi còn tưởng hôm qua sau khi bị tôi nói sốc mấy câu thì cậu đã bỏ cuộc chứ.”

“Làm sao vậy được, tôi yêu võ thuật thành si đó.”

Lâu Thành hài hước nói:

“Nguyên ngày hôm qua tôi chả được nghỉ ngơi bao nhiêu, vừa quay về phòng thì đánh răng rửa mặt, sau đó thì cảm thấy rất buồn ngủ nên leo lên giường sớm, chưa được bao lâu đã thiếp đi rồi.”

Cho nên mới không tán gẫu với Nghiêm Triết Kha trên QQ.

Trên mặt Nghiêm Triết Kha hiện lên hai lúm đồng tiền nhàn nhạt, cô nói:

“Tôi cũng thế. Buổi sáng tập võ, chiều học “Nhập môn triết học”, tối học Anh văn. Lúc quay lại phòng ký túc xá, tôi không còn sức để tắm rửa

luôn, chỉ muốn nằm ngay lên giường và đánh một giấc.”

“Cậu học học viện nào?” - Lâu Thành hỏi ra câu hỏi mà bản thân đã muốn hỏi từ lâu.

“Học viện quản lý...” - Cô đang nói thì nhìn thấy lão Thi tiến vào Võ quán.

Huấn luyện đặc biệt cũng khá giống với hôm qua: Trang công, rèn luyện thể lực và luyện tập bộ pháp. Lâu Thành luyện rất nhanh, nhất là Trang công và bộ pháp, cậu luyện tập rất suôn sẻ. Thậm chí còn mơ hồ cảm nhận được sự tiến bộ của bản thân qua từng giây từng phút. Cảm giác khi mọi sự nỗ lực của mình được đền đáp xứng đáng làm cho cậu cảm thấy vui mừng và như được tiếp thêm động lực. Về phần rèn luyện thể lực, ý vào việc kim đan có thể xua đi cơn mệt mỏi của cơ thể, Lâu Thành liên tục tập luyện và phối hợp các bài tập với nhau, cho nên cũng có một chút thu hoạch.

Sau ba tiếng luyện tập vất vả, đến mười một giờ, lão Thi tập hợp mọi người lại. Lão cười nói:

“Tiếp theo là các chiêu thức đơn giản và bài tập về kỹ xảo dùng lực. Nửa tiếng sau, hai người một tổ, kết hợp tập luyện và sau đó đấu tập với nhau. Vì số người ở đây là số lẻ nên Lâm Khuyết, cậu cùng Tôn Kiếm và Từ Thu Bạch là một tổ. Cậu hãy giúp đỡ bọn họ luyện tập. Võ công của cậu cao hơn những người khác, trong thời gian ngắn sẽ không có đối thủ có thực lực ngang cậu. Cho nên chuyển sang cách khác là làm huấn luyện viên, vừa dạy vừa học, khả năng sẽ đem lại lợi ích cho cậu, có thể giúp cậu tiến bộ hơn.”

Lâm Khuyết yên lặng gật đầu.

Lão Thi lại tiếp tục phân tổ:

“Quách Thanh, cô giúp đỡ Nghiêm Triết Kha, Lâm Hoa và Lê Tiểu Văn luyện tập. Lý Mậu, cậu cùng một tổ với Lâu Thành...”

Lý Mậu là một sư huynh năm hai. Mặt hình chữ quốc, lông mày rậm, bả vai rộng. Anh có một khuôn mặt nhìn như lúc nào cũng cười, trông rất cởi mở. Anh vẫn nhớ rất rõ cậu sinh viên năm nhất Lâu Thành chưa đạt được cấp gì trong Võ đạo đã làm liều xin được tham gia huấn luyện đặc biệt này. Anh đi đến trước mặt cậu, nói:

“Lâu sư đệ, mong được cậu giúp đỡ.”

“Cậu này phải là em nói mới đúng.”

Lâu Thành lễ phép đáp lại. Sau đó, cậu dõng chủ đề nói:

“Lý sư huynh, anh đạt cấp mấy rồi?”

“Cấp ba.” - Lý Mậu tự đắc nói.

“Vậy chẳng phải là thực lực không chênh lệch bao nhiêu so với chủ nhiệm Trần, Ngô Đông sư huynh và Tôn Kiếm sư huynh sao? A, đây là trước khi có Lâm Khuyết.” - Lâu Thành chỉ biết cấp của Trần Trường Hoa và Ngô Đông vì hai người bọn họ phụ trách chiêu sinh. Một người là cấp một nghiệp dư, có hi vọng đạt được cấp chín chuyên nghiệp, nhưng hôm qua bị thương ở tay nên có lẽ sẽ không tham gia cuộc thi định cấp năm nay được. Một người là cấp hai nghiệp dư, trong phạm vi trường đại học mà nói, đạt đến cấp này cũng xem như rất khá rồi.

Lâu Thành vừa dứt lời thì bên cạnh có tiếng hừ lạnh. Cậu quay đầu lại nhìn. Là Ngô Đông và sinh viên năm nhất mà anh ta hướng dẫn. Bọn họ đúng lúc đi ngang qua hai người và đi về chỗ hiện đang bị bỏ trống ở bên cạnh.

Nhìn vẻ mặt u ám của Ngô Đông sư huynh, Lâu Thành không dám nói gì. Chờ đến khi bọn họ đi xa, cậu mới nghe thấy Lý Mậu lên tiếng:

“Ngô Đông sư huynh hay là một con quỷ?”

“Hả?” - Lâu Thành không hiểu.

Lý Mậu nhìn xung quanh rồi hạ giọng nói:

“Câu lạc bộ Võ đạo có tình trạng như hôm nay, một nửa là do Trần Trường Hoa và Ngô Đông. Lòng dạ bọn họ hẹp hòi, nhỏ nhen, không bao giờ muốn ai giỏi hơn mình. Mặc kệ người cũ hay người mới, chỉ cần biểu hiện ra khả năng tiềm ẩn bên trong vượt qua bọn họ, thì hai người đó sẽ tìm cách tẩy chay đối phương, ép cho người đó không muốn đến tham gia các hoạt động của câu lạc bộ. Năm hai, năm ba, năm tư vốn có không ít người có khả năng nhưng lại bỏ phí một năm. Và lại chương trình học cũng nặng nên không còn thời gian luyện tập để tiến bộ được nữa.”

Nói đến đây, anh ta cười tự giễu:

“Nếu không phải anh có quan hệ khá tốt với Lâm Kiếm sư huynh thì có lẽ bây giờ anh đã vùi đầu vào chương trình học chuyên ngành rồi.”

“Lâm Kiếm sư huynh có thể đánh lại Trần Trường Hoa và Ngô Đông sao?” - Lâu Thành nghe mà kinh ngạc không thôi, không ngờ lại có chuyện như vậy trong câu lạc bộ Võ đạo.

“Mặc dù Lâm Kiếm sư huynh cũng là cấp ba như anh, nhưng cha cậu ta là giảng viên của trường, bọn Trần Trường Hoa và Ngô Đông không dám làm gì anh ấy. Mà Lâm Kiếm sư huynh không thích nhiều chuyện và nhúng tay vào nên chỉ giúp đỡ anh và Lâm Hoa, ừm, là bạn gái của anh ấy.” - Lý Mậu giải thích.

Nói ra thì Ngô Mạnh, Khương Phù Sinh, Lê Tiểu Văn thuộc dạng khả năng bình thường, không mang lại uy hiếp gì. Cứ nhìn vào việc bọn họ chỉ đạt được cấp năm nghiệp dư là hiểu.

“Thì ra là thế, hèn chi Thái Tông Minh lại hờ hững trước cuộc gọi của câu lạc bộ Võ đạo như thế.”

Lâu Thành giật mình:

“May mà còn có Lâm Khuyết đánh bại được anh ta.”

Lý Mậu cười:

“Cho nên các cậu có thể tập trung luyện võ, không cần dư hơi mà để ý đến hai tên Trần Trường Hoa và Ngô Đông kia. Được rồi, anh sẽ dạy cậu một ít chiêu và kỹ xảo dùng lực.”

Gọi là chiêu thức nhưng thật ra chính các loại động tác đơn giản như đâm thẳng, thúc khuỷu tay, lên gối... phối hợp với các loại bộ pháp như bước thêm, bước lướt, bước thấp và kỹ xảo dùng lực. Quan trọng là ở phần sau, nếu sai bộ pháp, tư thế không đúng, đòn đánh được tung ra sẽ không mạnh.

Lâu Thành học rất chăm chú. Vì cậu tiếp thu Âm Dương Trang khá tốt, khả năng giữ thăng bằng cho cơ thể cũng tốt nên cậu vượt xa những người mới học. Do đó, cậu tiến bộ rất nhanh. Cơ thể cậu bắt đầu thay đổi nhiều hơn và dần trở nên thành thực.

Chớp mắt, đã đến nửa giờ cuối cùng, Lý Mậu bảo ngừng rồi nói với lão Thi một tiếng, sau đó cười tủm tỉm nói:

“Lâu sư đệ, lại đây, chúng ta đấu tập. Yên tâm, anh tự biết chừng mực.”

Cả người Lâu Thành trở nên căng thẳng, có chút hoảng sợ, nhưng đồng thời còn có một chút thích thú xen lẫn trong đó. Đây là lần đầu tập đầu tiên của cậu!

(*) Dương thịnh âm suy: nam nhiều nữ ít.

VÕ ĐẠO TÔNG SƯ

Mực Thích Lặn Nước

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Như Vây Thì Sao Mà Sống Nổi Hả Trời!

Nhìn dáng vẻ của Lâu Thành, Lý Mật nhin không được cười nói: “Lâu sư đệ, không cần phải căng thẳng vậy đâu. Căng thẳng sẽ ảnh hưởng đến khả năng phát huy của bản thân, khiến cho động tác trở nên cứng nhắc và không đúng lực. Đương nhiên, lúc tỷ võ cũng có chút căng thẳng. Cái này dân chuyên nghiệp hay đùa là kích thích để sản sinh ra adrenalin (*), cho nên võ giả chân chính đều muốn đạt được trình độ “gấp mà không loạn” này. Ôi, nhưng anh không làm được như thế. Mới tham gia thi đấu định cấp nghiệp dư mà cơ thể đã run lẩy bẩy. May mà gặp toàn đối thủ yếu và căng thẳng hơn anh.”

Đây là lời khuyên chân thành của một sư huynh. Lâu Thành cảm thấy rất cảm kích. Cậu ghi tạc điều đó vào trong lòng rồi hít thở thật sâu và cố loại bỏ sự căng thẳng đang ngự trị trong cậu ra ngoài. Cậu bày ra tư thế nghênh chiến mà Lý Mật đã chỉ. Chân cậu khụy xuống, lưng hơi cong. Lúc này trông cậu như một con mèo hoang đang chuẩn bị tấn công kẻ thù.

Lý Mật cũng bày ra tư thế nghênh chiến. Anh bình thản: “Tiếp chiêu đi!”

Anh bước một chân lên trước, chân dùng lực, eo di chuyển. Tay phải nắm lại rồi đánh về phía cổ Lâu Thành. Đây là chiêu thức đơn giản nhất, Trục Thủ Trung Cung.

Lâu Thành vội vàng nghiêng sang một cạnh để tránh. Nhưng chân cậu bỗng nhiên mất thăng bằng khiến cả người cậu mất trọng tâm. Cậu lập tức

vận dụng Âm Dương Trang để giữ thăng bằng cho cơ thể và tránh được một cú ngã sắp xuống đất.

Không biết từ lúc nào, chân phải của Lý Mậu đã đá tới, ngăn ở hướng cậu tránh né.

“Lúc tỷ võ, không phải không thể tránh né, cũng không nhất định phải phản công lại, nhưng cậu phải chú ý đến bộ pháp, phải chú ý đến từng động tác của đối phương. Trên đánh dưới gạt chân là cách đánh thường thấy trong các trận đấu. Lúc này, cậu đã quên đi thân phận võ giả của mình, cứ chăm chăm vào tránh né như người bình thường. Thành ra, bộ pháp rối loạn và chỉ nhìn thấy được năm dặm phía trên của anh.” Lý Mậu dùng tay phải kéo Lâu Thành đứng dậy rồi chỉ ra chỗ sai của cậu. Sau đó anh nói tiếp: “Cậu nghỉ ngơi một chút rồi chúng ta tiếp tục.”

Lâu Thành trở lại vị trí cũ, cậu ghi nhớ điều này rồi yên lặng suy nghĩ một lúc. Sau đó lại tiếp tục thi triển thể ngênh chiến thứ hai.

Lần này, Lý Mậu dần dần tiếp cận Lâu Thành. Bộ pháp linh hoạt. Lâu Thành mở to hai mắt tập trung nhìn từng động tác của anh ta.

“Là một quyền bên trái? Hay một quyền bên phải?

Là đá chân? Hay là một đòn bằng khuỷu tay?

Nếu là một quyền phải, mình nên tránh bằng cách nào?

Nếu là quyền trái, thì mình có cơ hội nào để phản công lại không?”

...

Trong đầu Lâu Thành hiện ra rất nhiều hướng có thể xảy ra, và cậu cũng nghĩ xem nên đối phó bằng cách nào. Nhưng khi cậu vẫn còn chưa nghĩ hết thì Lý Mậu đã bước tới gần cậu. Bước chân anh xoay tròn và áp

sát vào người Lâu Thành. Sau đó anh tung ra một đòn cùi chỏ khiến Lâu Thành phải lùi lại hai bước. Mặc dù anh không dùng nhiều lực, nhưng cũng khiến ngực Lâu Thành cảm thấy đau đớn.

Mà trong toàn bộ quá trình này, đầu óc Lâu Thành hỗn loạn, tay chân luống cuống. Lần này cậu còn kém hơn lần trước, còn không biết tránh sang một bên.

“Tại sao lại như vậy?” Lâu Thành ngậy người ra.

Lý Mật xoay người cười nói: “Mặc dù bình thường dòng suy nghĩ của chúng ta rất nhanh, một giây có thể suy nghĩ ra rất nhiều thứ, thân thể lúc nào cũng không theo kịp đại não. Nhưng lúc tỷ võ, đại não lại thường không theo kịp cơ thể. Muốn rất nhiều, nhưng lại cứ do dự, không quyết đoán, đến mức có thể xem như là rụt rè, dẫn đến tay chân luống cuống. Đây chính là ý nghĩa của việc luyện tập lặp đi lặp lại, là ý nghĩa của việc giao đấu. Chúng ta phải tập luyện thật nhiều, giao đấu thật nhiều để các tình huống đó trở thành bản năng của chúng ta. Cậu cần phải quan sát và phán đoán được tình huống, sau đó quả quyết và nhanh chóng đưa ra quyết định. Lâu sư đệ, không sao cả. Lần đấu tập thứ nhất đều như vậy. Lần đầu của anh so với em còn tệ hơn nữa cơ.”

“Luận võ trong tưởng tượng lúc nào cũng dễ dàng cả.” Lâu Thành cười tự giễu. Cậu đã bắt đầu hiểu ra vấn đề mình gặp phải rồi.

Lại thêm một lần nữa, Lâu Thành bày ra tư thế nghênh chiến. Lý Mật lại tiếp tục lặp lại chiêu cũ. Chân bước lên phía trước và tung ra một quyền. Lực từ chân truyền lên, đi qua eo và truyền qua cột sống.

Sau hai lần đấu tập vừa rồi, Lâu Thành đã rút kinh nghiệm hơn. Cậu lập tức cúi người xuống rồi tính dùng chiêu gạt chân vừa rồi của Lý Mật để gạt lại chân anh ta.

Bỗng nhiên, cậu cảm thấy phần lưng hơi nặng. Lý Mật đã đổi quyền thành chưởng và chưởng xuống lưng cậu.

Cơ thể Lâu Thành ngã nhào về phía trước. Cậu chỉ bị Lý Mật ấn nhẹ một cái đã ngã sấp xuống đất.

“Tốt, bước chân vững chắc, ra chiêu quyết đoán. Chỉ là hơi thiếu kinh nghiệm, vẫn còn chưa đoán được sự thay đổi trong chiêu thức của đối thủ.” Lý Mật vừa khen Lâu Thành vừa đưa tay kéo cậu đứng dậy.

Tâm tình Lâu Thành khá tốt. Có thể nhìn thấy sự tiến bộ của bản thân cũng là một loại thú vui ở đời. Vì thế cậu càng chuyên tâm đấu tập hơn nữa. Thông qua nhiều lần thực chiến, cậu chậm rãi nhuần nhuyễn những chiêu thức đơn giản đã được chỉ dạy cùng bộ pháp tương ứng và kỹ xảo dùng lực.

...

“Sắp hết buổi tập rồi, làm thêm một lần cuối nào!” Lý Mật nhìn lên đồng hồ điện tử treo tường rồi nói.

Lâu Thành gật đầu. Trong đầu cậu lướt qua một lần các chiêu đã được học và tiếp thu được trong mấy lần đấu tập vừa rồi, rồi cậu suy nghĩ đến những chiêu mà bản thân có thể sử dụng.

Lâu Thành khụy chân đứng vững. Cậu khởi động kim đan ở bụng dưới, vừa tiến vào trạng thái “tĩnh” để cảm nhận các loại biến hóa thần kỳ trong cơ thể, vừa quan sát Lý Mật.

Lý Mật thận trọng cười một cái với Lâu Thành rồi lại một lần nữa bước chân lên và tung ra quyền.

Thân thể Lâu Thành nghiêng sang một bên. Cậu đem trọng tâm sang bên phải. Sau đó cậu nhanh chóng dùng lực điều chỉnh trọng tâm sang bên

trái.

Chân dịch chuyển, cậu né được một quyền của Lý Mật. Lý Mật đá chân phải vào bên trái người cậu nhưng lại bị hụt.

“Cơ hội đến!”

Lý Mật vẫn chưa thu kịp chân phải lại, trọng tâm không vững. Đây chính là cơ hội!

Lâu Thành đến bên cạnh Lý Mật, vai thấp xuống. Cậu mô phỏng theo động tác hôm qua của Trần Trường Hoa, truyền lực từ chân lên rồi đánh vào anh.

Lý Mật thấy thế, vội vàng dựa vào chân phải còn chưa kịp thu về kia để nghiêng sang một bên. Sau đó lấy hai tay ngăn lại đòn đánh của Lâu Thành.

Bộp!

Lâu Thành đá trúng Lý Mật, nhưng chỉ có thể làm anh lùi một bước. Sau đó Lý Mật đổi chiêu thành trào, bắt lấy đầu vai của Lâu Thành và đuổi chân phải ra. Lại là một cú quật qua vai khác. Lâu Thành bị anh ném văng ra xa.

Rầm!

Dù bị rơi xuống đất nhưng Lâu Thành lại không hề cảm thấy đau đớn, ngược lại còn có vẻ khá vui. Bởi vì cậu đã có thể thực hiện được những động tác mà bản thân mình muốn làm.

“Khá lắm! Mới lần đầu tập thứ nhất mà cậu đã suýt chút nữa làm anh bị lật thuyền trong mương rồi.” Lý Mật cười cười, anh bước tới đỡ Lâu

Thành đứng dậy: “Nhưng mà lực còn chưa đủ nên chỉ có thể làm cơ thể anh hơi lão đảo thôi.”

Lâu Thành phủ bụi trên ngực xuống. Cậu cười nói: “Là sư huynh dùng chiêu này nhiều nên em mới có thể cảm được thôi.”

Bản thân cậu chỉ mới tập luyện vài ngày đương nhiên năng lực không thể nào đột nhiên tăng cao lên được. Nhưng mà... hình như sư huynh không phát hiện ra cậu dùng đến kỹ năng Âm Dương Trang.

“Hôm nay đến đây thôi, ai về nhà nấy, mẹ ai người nấy tìm.” Lão Thi thối còi rồi cao giọng nói: “Ngày mai nhớ đi đúng giờ.”

“Được rồi, chúng ta vào phòng thay đồ tắm một cái rồi về nào.” Lý Mậu chỉ theo bóng lưng của Lâm Khuyết. Cậu ta đang đi về hướng phòng thay đồ nam.

Ở câu lạc bộ Võ đạo, phòng thay đồ được xem như một nơi “thần thánh”. Chỉ khi đủ tư cách và được cho phép thì bạn mới có thể được sử dụng. Nếu Lâu Thành không tham gia khóa huấn luyện đặc biệt này thì chắc chắn cậu sẽ không bao giờ được phép bước vào nơi này.

Các công trình kiến trúc của câu lạc bộ Võ đạo đều do nhà trường bỏ vốn ra xây dựng. Cho nên, dù là sân tập hay phòng năng lực thì bất cứ ai trong trường cũng đều vào được. Nhưng chỉ có phòng thay quần áo, người không có phận sự thì không được vào. Còn một chuyện nữa, thời gian mở sân tập và phòng năng lực khá hạn chế. Điều này nhằm tránh quấy rầy đến các thành viên trong câu lạc bộ Võ đạo.

Luyện tập xong, Lâu Thành không rảnh đùa giỡn với Lý Mậu. Cậu xoay người tìm kiếm Nghiêm Triết Kha thì nhìn thấy cô đang đi cùng Quách Thanh. Có vẻ như cả hai đã thân thiết với nhau hơn rồi. Hai người vừa cười nói vừa đi vào phòng thay đồ nữ. Xung quanh có không ít cậu

sinh viên nam đang nhìn chăm chăm, muốn tiến lên bắt chuyện nhưng lại không dám.

Tình Thánh nói không sai mà! Chỉ cần cậu dũng cảm tiến lên bắt chuyện thì đã đánh bại hơn tám mươi phần trăm tình địch vô hình – tám mươi tên nhóc không dám bước đến làm quen, chỉ có thể đứng xa xa và tưởng tượng đủ thứ trong đầu...

Sau khi ra hiệu với Lý Mật rằng bản thân có việc gấp, Lâu Thành chạy nhanh lên chỗ Nghiêm Triết Kha và Quách Thanh. Cậu vừa thở gấp vừa hỏi: “Sao rồi? Luyện tập sao rồi?”

Tham gia huấn luyện đặc biệt chỉ có mười mấy người. Trước buổi tập, Quách Thanh đã nhìn thấy Lâu Thành và Nghiêm Triết Kha đứng chung một chỗ nên cũng không cảm thấy có gì lạ cả. Cô cười cười nhìn hai người. Còn Lý Mật đang đứng sau lưng Lâu Thành chỉ biết lắc đầu ngao ngán, anh cảm khái trong lòng: “Số người thấy sắc quên bạn thật không ít mà”, rồi chậm rãi bước đến phòng thay đồ nam cách đó không xa.

Nghiêm Triết Kha cười mỉm chi, đáp: “Tôi không sao. Mà cậu có vẻ rất thảm đó. Bọn tôi liên tục nhìn thấy cậu bị đánh cho đo ván.”

“Đúng vậy. Lần đầu đấu tập, tay chân hơi luống cuống ấy mà.” Đang nói thì đột nhiên Lâu Thành nhú mày lại. Lúc này cậu mới cảm nhận được cơn đau đang truyền tới từ nhiều nơi trên cơ thể, có lẽ là những vết thương bị ứ đọng máu được hình thành trong lúc đấu tập.

Thấy thế, mắt Nghiêm Triết Kha cong lên, cô nói: “Có phải là có nhiều chỗ bị thương không?”

Lâu Thành thành thật đáp: “Phải.”

Miệng Nghiêm Triết Kha nhếch lên: “Không có rượu thuốc hay cao dùng để tiêu trừ những vết máu ứ đọng khi ngã phải không?”

Lâu Thành lại thành thật đáp: “Phải.”

Cầm Nghiêm Triết Kha khẽ nâng lên, ánh mắt sáng sủa: “Biết ngay mà. Đám con trai các cậu không bao giờ chịu chuẩn bị mấy thứ này cả. Chỉ khi nào cần dùng đến mới nhớ tới nó thôi.”

Lâu Thành cười đáp: “Ha ha, nếu chuẩn bị trước thì sao còn gọi là con trai được chứ.”

Nghiêm Triết Kha cười khúc khích. Trong dáng vẻ xinh đẹp của cô có pha vài nét quyến rũ, cô nói: “Cậu chờ một chút. Tôi có dư một bình cao thuốc. Đây là do thế gia Võ đạo điều chế ra đấy. Đảm bảo với cậu rằng chỉ tới ngày mai, toàn bộ vết máu ứ đọng đều biến mất.”

“Được, được nha.” Lâu Thành ngấn người một chút rồi sau đó cảm thấy vui sướng trong lòng.

Nhìn theo Nghiêm Triết Kha cùng Quách Thanh bước vào phòng thay đồ nữ, Lâu Thành bỗng nhiên có hứng ngâm nga vài ba câu hát. Cậu rất sung sướng nha, cậu rất thích chí nha...

Lâu Thành đang cười thì đột nhiên cảm thấy không đúng. Có rất nhiều ánh mắt khó hiểu dừng ở trên người cậu.

Cậu quay đầu nhìn lại. Ra là những sinh viên nam muốn bắt chuyện với Nghiêm Triết Kha nhưng không dám kia.

“Ha ha, mấy người chỉ dựa vào nhiệt tình thì có thể chống đỡ được bao lâu chứ. Không chừng, đến ngày mai, mấy người đã bỏ cuộc rồi...” Lâu Thành oán thầm trong lòng.

Mấy phút sau, Nghiêm Triết Kha bước ra, tay cô cầm một bình pha lê nhỏ màu nâu sẫm. Cô đưa cho Lâu Thành và nói: “Xoa lên những chỗ bị bầm, rồi xoa bóp chừng năm phút là sẽ có hiệu quả.”

Nhận lấy bình cao thuốc, Lâu Thành cố ý cường điệu nói: “Cám ơn, cảm ơn cậu. Đúng là bạn học Nghiêm Triết Kha nổi tiếng tốt bụng mà!”

Nghiêm Triết Kha đưa tay ra và nói: “Ba mươi đồng, không cần cảm ơn.”

“Hả?” Lâu Thành ngẩn người, ghệt mặt ra nhìn cô.

Nghiêm Triết Kha bật cười, đuôi mắt cong cong. Cô nói: “Tôi đùa đó. Ha ha. Cậu thật là!”

Lâu Thành như bị lây nhiễm sự vui vẻ từ cô. Cậu không cảm thấy xấu hổ chút nào. Lâu Thành tán gẫu thêm vài câu với cô rồi đi vào phòng thay đồ nam.

Phòng thay đồ rất lớn. Vừa bước vào cửa đã có ba băng ghế dài tựa vào tường. Ba băng ghế này là để cho các thành viên câu lạc bộ Võ đạo ngồi tán gẫu với nhau lúc nghỉ ngơi và để bàn bạc về chiến thuật hay về đối thủ lúc tỷ thí. Và phía bên kia có mười mấy tủ quần áo. Các thành viên tham gia đặc huấn đã đạt các cấp nghiệp dư như Lâm Khuyết, Trần Trường Hoa thì có tủ quần áo chuyên dụng riêng. Còn đám chưa đạt được cấp gì như Lâu Thành phải tạm thời dùng những chiếc tủ vô chủ.

Xuyên qua căn phòng này, phía bên trong là các gian phòng nhỏ khác. Những phòng ấy đều có vòi sen tắm rửa, còn có ngăn để xà phòng cùng nơi để quần áo để thay. Ở sâu bên trong nữa là ba nhà vệ sinh nhỏ.

Ào ào. Tiếng nước từ vòi sen xả xuống vang lên không ngừng. Lâu Thành chọn đại một phòng để tắm. Cậu đang tính bước vào thì thấy Lâm Khuyết bước ra từ phòng bên cạnh. Cậu ta vừa xoa đầu vừa đi về phía trước.

Lâu Thành gật đầu nhẹ xem như chào hỏi cậu ta. Lâm Khuyết khẽ vuốt cằm, không nói gì.

“Lâm Khuyết cũng không kiên cường như mình nghĩ...” Lâu Thành lắc đầu. Cậu bước vào phòng, cởi quần áo và mở vòi sen.

Cảm giác không cần phải xếp hàng chờ tắm ở phòng tắm của trường thật tốt!

Tắm xong, cậu lấy bình cao thuốc ấy ra. Cậu vừa cười ngốc vừa bôi thuốc.

...

Đêm đến, sau khi học xong các tiết học của ngày hôm nay, Lâu Thành trở lại phòng ngủ. Rửa mặt xong, cậu chơi vài ván game online với đám Thái Tông Minh, Tần Mặc, Thang Văn, Khâu Chí Cao để thư giãn. Và sau đó cậu sẽ lên giường trò chuyện QQ với Nghiêm Triết Kha. Vậy là một ngày tuyệt vời sẽ trôi qua như vậy!

Nhưng, đang đánh quái hăng say với các anh em cùng phòng thì có một dãy số lạ gọi vào di động của cậu.

Cậu nghi hoặc bắt máy: “Cho hỏi, ai vậy?”

“A lô, Lâu Thành, tới giờ lên giường đắp chăn đi ngủ rồi đó!” Một giọng khàn khàn vang tiếng.

“Ấy... Là, là lão Thi...” Lâu Thành bất giác trả lời: “Vâng, vâng.”

Trời ơi, đến giờ giấc đi ngủ mà cũng gọi điện thoại đến giám sát! Như vậy thì sao mà sống nổi hả trời!

(*) Adrenalin: thuốc kích thích làm tăng nhịp tim.

VÕ ĐẠO TÔNG SƯ

Mực Thích Lặn Nước

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Lâu Tiểu Thành, Kiện Tướng Chạy Cự Ly Dài

Lâu Thành nghiêng răng nghiêng lợi cúp điện thoại. Nhưng nghĩ tới tương lai tốt đẹp sau này, cuối cùng cậu cũng cố gắng dứt khỏi sự mê hoặc của game online. Cậu dùng có chết máy để rút lui và rước lấy mấy tiếng mắng chửi của đám “bạn xấu”.

Lúc cậu leo lên giường, còn mười phút nữa mới đến giờ đi ngủ quy định của lão Thi. Cậu lấy điện thoại ra và đăng nhập vào QQ để tán gẫu vài câu với Nghiêm Triết Kha. Cậu mở giao diện nhắn tin với Nghiêm Triết Kha ra và nhắn: “Lại một ngày mệt mỏi, nằm ở trên giường mà cảm thấy mệt như chó.”

“Gâu gâu gâu.” Nghiêm Triết Kha nhắn lại ba chữ.

Lâu Thành bật cười: “Cậu cũng vậy à?”

“Tự mình chọn tham gia huấn luyện đặc biệt, dù có ngã quỵ cũng phải hoàn thành!” Nghiêm Triết Kha gửi một icon hai tay chống chống nạnh vờ ngây thơ.

“Đúng vậy, nhất định phải chống cự đến hết học kỳ này.” Lâu Thành cũng không dám mạnh miệng nói. Ngược lại, cậu nhắn: “Tôi thật sự không nghĩ rằng cậu trên mạng với ngoài đời lại khác nhau như vậy. Cái tin “gâu gâu gâu” vừa rồi làm tôi cười muốn bể bụng luôn.”

Nhắn xong, cậu gửi một icon dở cười dở khóc.

Nghiêm Triết Kha gửi icon đỏ bừng mặt: “Không phải lúc nào tôi cũng nghiêm túc đâu.”

Tâm tình của Lâu Thành lúc này rất tốt. Đến mười giờ rưỡi, cậu mới luyện tiếu chúc Nghiêm Triết Kha ngủ ngon. Sau đó cậu chìm vào giấc ngủ cùng với hi vọng cùng mơ tưởng về một tương lai tốt đẹp.

Hôm sau, chuông báo thức đúng giờ vang lên. Lâu Thành tỉnh giấc, cậu vội vàng tắt chuông báo thức để tránh đánh thức đám bạn cùng phòng.

Nếu không phải khu giảng đường mới nằm ở vùng ngoại ô, không thể ra ngoài thuê phòng thì cậu đã dọn ra ngoài để tránh làm phiền đến người khác rồi... Suy nghĩ ấy chợt thoáng qua trong đầu cậu. Cậu leo xuống giường và rửa mặt bằng nước lạnh. Lúc này cậu mới thật sự tỉnh táo. Sau đó cậu thay bộ đồ luyện công thứ ba, đây cũng là bộ cuối cùng của cậu. Lúc này trời đã vào cuối thu, bộ đầu tiên cậu còn chưa giặt xong. Xem ra cậu phải mua thêm một bộ nữa để tiện thay đổi rồi.

Đánh răng xong, cậu cầm lấy chìa khóa mà lão Thi đã cho người mang tới rồi nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng và xuống lầu. Lúc này, ánh đèn đường còn chiếu hiu hắt vào cổng ký túc xá. Cậu nhẹ nhàng mở cửa ra. Rồi trong màn đêm giăng đầy sương mù, cậu chậm rãi đi về phía hồ Vi Thủy.

Cậu đến nơi sớm hơn giờ lão Thi quy định những mấy phút đồng hồ. Nhưng từ xa cậu đã trông thấy lão Thi đứng đợi sẵn ở đó, bên cạnh lão là một chiếc xe đạp.

“Sư phụ còn đến sớm hơn mình...” Lâu Thành đột nhiên cảm thấy hơi xúc động. Cậu chạy tới rồi cung kính thi lễ.

“Rất tốt, không cần ta gọi điện để thúc giục.” Lão Thi cười khà khà: “Hôm nay, ta sẽ dạy cậu một Trang công khác với cái trước. Đầu tiên, cậu hãy chạy cự ly dài trước đi.”

“Chạy cự ly dài?”

Cậu đã có kim đan có thể xua tan sự mệt nhọc của cơ thể, vậy thì chạy cự ly dài đối với cậu còn có ích lợi gì nữa đâu!

Lão Thi lấy một điều thuốc ra: “Mặc dù cậu đang ở giai đoạn luyện thể, lúc luận võ đều dựa vào lực bộc phát. Sức lực của cơ thể và bộ pháp bấy nhiêu cũng đủ rồi. Nhưng, cậu phải nhớ kỹ trọng điểm của cảnh giới Đan Khí không phải là “khí” mà là “đan”. Thân thể phải hài hòa thống nhất đến mức gần như hoàn mỹ. Sức mạnh, ý chí, cơ thể hòa làm một. Cứ như thế mà vận hành nhịp nhàng với nhau, khi cần sử dụng có thể ngay lập tức phát động, giống như đại đan. Nếu như sức chịu đựng của cơ thể không tốt, cậu rất khó đạt tới cảnh giới này.”

“Vì sao Võ đạo ở trường học, ở các câu lạc bộ Võ đạo ở Trung học phổ thông, Đại học và các Võ quán phổ thông khác lại ít khi xuất hiện Võ giả đạt đến cảnh giới Đan Khí, cho dù không thiếu người có thể tập nhuần nhuyễn Trang công? Đến Lâm Khuyết cũng nhận ra điều đó. Khà, đừng thấy ta nói đơn giản như vậy mà khinh, một câu chân truyền bằng vạn cuốn sách đó nhé.”

“Đệ tử đã hiểu.” Lâu Thành khó xử nói: “Nhưng phải chạy thật sao, sư phụ?”

Sư phụ nói rất có lý. Nhưng bản thân cậu có kim đan có thể xua tan mệt nhọc, vậy thì chạy cự ly dài còn có thể nâng cao khả năng chịu đựng của cậu được hay không?

Lão Thi tặc lưỡi: “Không được sợ khó, sợ khổ, sợ mệt nhọc. Có cường giả Võ đạo nào mà không trải qua giai đoạn luyện tập gian khổ đâu? Yên tâm, sư phụ sẽ chạy với cậu, giám sát cậu.”

Nói xong, lão cười không đứng đắn nói: “Nhưng mà, tuổi ta đã già, sức đã yếu, không còn dẻo dai như xưa nữa. Cho nên, cậu chạy bộ, ta đập

xe đi theo phía sau.”

Lão võ mấy cái vào ghi-đông xe đạp, điệu bộ rất đặc chí.

“Thật sự phải chạy sao?” Lâu Thành vừa do dự vừa thành khẩn nhìn lão Thi.

“Chạy đi! Còn trẻ mà sợ mệt cái gì!” Lão Thi nhăn mặt nói.

...

Một lúc lâu sau, Lâu Thành mặt không đỏ, hơi thở không gấp chạy ở phía trước, mà lão Thi đạp xe lại bị tụt về phía sau. Lão thở phì phò, nghe như tiếng kéo ống bễ.

“Thằng ranh kia! Dừng lại! Dừng lại ngay!”

“Cậu, cậu muốn sư phụ của cậu mệt chết à!”

Lâu Thành dừng lại. Cậu nín cười và cố ý thở gấp. Dáng vẻ lão Thi như thể vừa trèo đèo lội suối.

“Cậu, cậu ăn gì để lớn vậy hả? Luyện Võ đạo cái gì, có mà tập chạy cự ly dài thì có!” Lão Thi thở không ra hơi.

“Là, là sư phụ bảo con chạy mà...” Lâu Thành vô tội nhìn lão.

Nhưng mà lần chạy cự ly dài này cũng có thu hoạch. So với trước kia, sức chịu đựng của cậu đã tăng lên đáng kể. Không giống như cái hôm nhất được kim đan, mới chạy một xíu đã thở hồng hộc, phải cần tới sự hỗ trợ của kim đan. Quãng đường hôm nay cậu chạy còn dài hơn quãng đường mà bình thường cậu chạy chậm.

Nói cách khác, kim đan không những có ảnh hưởng đến sự nâng cao sức chịu đựng của cậu, mà khiến cho sức chịu đựng của cậu vượt xa người

thường!

Nghĩ đến điều này, Lâu Thành suýt nữa là không giấu được nụ cười.

Một hồi sau, cuối cùng lão Thi cũng hết giận. Lão đen mặt nói: “Sau này vẫn tiếp tục chạy cự ly dài, nhưng một mình cậu chạy thôi. Không được phép lười biếng!”

Nói xong, lão mang Lâu Thành đến một nơi vắng vẻ gần đó. Lão chậm rãi nói qua Lôi bộ của Điện Hỏa Trang và Băng bộ của Ngưng Thủy Trang một lần. Lôi bộ lấy việc luyện ra lực bộc phát làm chính. Còn Băng bộ chuyên về rèn luyện giác quan, nâng cao sự tập trung, tăng khả năng nắm giữ những biến hóa của Âm Dương Trang. Hai cái này kết hợp với luyện tập thể lực, chạy cự ly dài và tập luyện bộ pháp sẽ tạo thành một hệ thống tu luyện hoàn chỉnh.

Dựa theo lời lão Thi nói, Lâu Thành đổi Lôi bộ Lôi Minh Trang thành Băng bộ Ngưng Thủy Trang. Mặc dù hiệu quả không tốt lắm nhưng lại thích hợp với người đã bỏ lỡ thời cơ tập võ tốt nhất như Lâu Thành.

Mỗi khi tập luyện Trang công, Lâu Thành đều rất nỗ lực luyện tập và cậu đã được đền đáp lại bằng những sự tiến bộ tương ứng. Cho nên cậu càng đắm chìm và luyện tập hăng say hơn, không hề lơ là dù chỉ một chút. Trong các buổi huấn luyện đặc biệt, cậu càng ra sức cố gắng hơn nữa.

Tối thứ năm, cậu không có tiết học nào. Cho nên đây là khoảng thời gian cậu có thể thư giãn sau những ngày tập luyện mệt nhọc vừa qua.

Tối thứ sáu, Lâu Thành vác cặp sách về phòng ngủ. Cậu còn chưa bước chân vào phòng đã nghe thấy tiếng cười nói vui vẻ từ bên trong truyền ra.

“Có chuyện gì mà vui vậy?” Cậu đẩy cửa ra. Thái Tông Minh đang ngồi ở vị trí của cậu.

“Cậu quên rồi hả? Hôm nay là buổi hẹn giao lưu kết bạn giữa chúng ta với mấy bạn nữ bên khu ký túc xá nữ.” Chiến sĩ thi đua – Trương Kính Nghiệp cười đáp.

“À... Vậy kết quả sao rồi?” Mặc dù Lâu Thành không đi nhưng vẫn cảm thấy tò mò, cậu rất muốn biết tiếp theo đã xảy ra chuyện gì.

Về mặt Thái Tông Minh tràn đầy sự đắc ý, cậu ta cười nói: “Cam à, có anh đây ra tay, chẳng lẽ còn không thành sao?”

“Đúng thế. Bọn tôi còn đang suy nghĩ xem nên đổi biệt danh gì cho Tình Thánh đây. Cậu ta hoàn toàn làm chủ cuộc trò chuyện. Mỗi lần cậu ta há mồm nói thì y như rằng các bạn nữ bên kia cười không ngớt. Cái tên này ấy, mọi tài năng của cậu ta đều tập trung vào cái miệng.” Trưởng phòng Triệu Cường cũng cười nói: “Cho nên dựa theo lệ cũ của cách gọi các hàm tước trong Vương giả chiến, bọn tôi định gọi cậu ta là Khẩu Vương!”

“Mấy người đang khen tôi hay đang giễu tôi vậy?” Có vẻ như Thái Tông Minh khá vừa lòng với biệt danh này.

“Chuẩn, Khẩu Vương vừa ra tay, cả thiên hạ đều phải bái phục.” Lâu Thành trêu chọc. Nhưng sau đó cậu nhú mày: “Mấy người đừng có đánh trống lảng nhá. Tôi hỏi kết quả của cuộc hẹn giao lưu kết bạn hôm nay ra sao mà.”

“Rất tốt.” Lão Khâu im lặng cả buổi, lúc này mới mở miệng nói.

Thái Tông Minh cười hì hì: “Tốt lắm. Có gái đẹp, rất đẹp nha.”

“Đúng, đúng. Trang Tiểu Quân rất xinh. Cô ấy dù đeo kính hay không cũng đều xinh cả.” Trương Kính Nghiệp phụ họa nói: “Tiếc là, nghe Quách Thanh bảo cô ấy đã có bạn trai.”

“Không phải là bạn trai, là người theo đuổi cô ấy. Chỉ có điều là hai người bọn họ khá thân thôi.” Triệu Cường phản bác lại.

Lâu Thành ngấn người: “Quách Thanh?”

Cái tên này sao nghe quen quen vậy.

“Đúng, là Quách Thanh của câu lạc bộ Võ đạo, Quách Thanh mà cùng tham gia huấn luyện đặc biệt với cậu đó. Thật trùng hợp mà! Đúng là có duyên với nhau nha.” Thái Tông Minh cười nói: “Nhưng mà hình như cô ấy có cảm tình với lão Khâu.”

“Ô hay, làm gì có chuyện đó.” Khâu Chí Cao vội vàng phủ nhận.

“Tôi cũng thấy thế. Cô ấy cứ bắt chuyện với lão Khâu. Mà hai người bọn họ trông cũng xứng đôi đó chứ.” Triệu Cường đồng ý nói.

Trương Kính Nghiệp cũng hòa thôi: “Lão Khâu, đừng chối nữa! Lúc chia tay, Phan Tuyết có nói với tôi rằng Quách Thanh khá thích cậu đó.”

“Lão Khâu, cậu hãy hi sinh nhan sắc đi! Cậu hãy làm cầu nối kéo gần quan hệ giữa hai bên lại đi. Sau này A Cường, Chiến sẽ thi đua với Trang Tiểu Quân cũng có cơ hội gặp mặt nhau nhiều hơn.” Thái Tông Minh trêu Khâu Chí Cao. Triệu Cường và Trương Kính Nghiệp cũng ồn ào một trận.

Lão Khâu bất đắc dĩ nhìn Lâu Thành: “Cam à, bọn nó bị sắc đẹp làm mờ mắt rồi, cậu phải lấy lại công bằng cho tôi!”

Ý... Hình như Quách Thanh khá thân với Nghiêm Triết Kha... Lâu Thành nhin cười nói: “Lão Khâu, hãy hi sinh vì anh em đi!”

“Biến!” Lão Khâu vừa bực vừa buồn cười mắng.

Lâu Thành đùa một lúc rồi quay đầu hỏi tiếp: “Quách Thanh và Trang Tiểu Quân, mới hai người thôi, còn hai người nữa đâu? Phan Tuyết?”

“Một người gọi là Phan Tuyết, một người gọi là Du Phương Phương. Du Phương Phương khá hướng nội, đáng người... cũng được.” Thái Tông Minh nói: “Phan Tuyết thì hơi nhỏ con. Cô ấy rất hoạt bát, rất hoà đồng, rất đáng yêu.”

“Nhưng cô ấy có bạn trai rồi.” Trương Kính Nghiệp xen vào: “Hình như là du học sinh gì đó đến từ Nam Á.”

“Hở, ở trường chúng ta sao?” Lâu Thành hỏi.

“Đúng vậy. Mấy du học sinh Nam Á đó có mùi sao sao ấy. Lần nào gặp phải, tôi cũng đều muốn bịt mũi. Không hiểu sao Phan Tuyết lại thích cậu ta nữa.” Triệu Cường thở dài.

Lão Khâu cũng tiếp lời: “Quách Thanh nói hai người đó quen nhau qua Góc Ngoại Ngữ.”

Triệu Cường nói: “Ôi, Góc Ngoại Ngữ lúc nào cũng là nơi sản sinh ra mấy loại chuyện như vậy!”

Trương Kính Nghiệp và lão Khâu cũng phụ họa nói: “Đúng vậy, một cô gái tốt của chúng ta cứ thế mà... Góc Ngoại Ngữ đó thật đáng chết!”

Lúc này, Triệu Cường đột nhiên đứng dậy, cầm một cuốn sách rồi chuẩn bị đi ra ngoài.

“Ấy, A Cường, cậu định đi đâu đó?” Thái Tông Minh và Lâu Thành cùng hỏi. Vẻ mặt cả hai đều mờ mịt, không hiểu.

Triệu Cường quay người lại và trịnh trọng nói: “Bây giờ vẫn còn sớm nên tôi tính ra Góc Ngoại Ngữ luyện tiếng Anh.”

Phụt... Suýt chút nữa là Lâu Thành phun nước bọt: “A Cường, cái tên mày rậm mắt to này, sao cậu có thể phản bội “cách mạng” như thế hả?”

Những người còn lại đều bật cười. Triệu Cường đỏ bừng cả mặt.

Lúc này, điện thoại của Lâu Thành vang lên nhạc chuông báo hiệu có cuộc gọi đang gọi đến.

Cậu cầm lên xem, là lão Thi. Lâu Thành thầm nghĩ: “Không phải là gọi điện giục đi ngủ đó chứ?”

“A lô.” Vì đang có người trong phòng ngủ nên cậu không gọi sư phụ.

Giọng lão Thi truyền tới từ đầu dây bên kia: “Cậu tự đặt cho mình một vé tàu lửa đi thành phố Bình Giang vào lúc bảy giờ tối ngày mai đi. Giờ đó chỉ có một chuyến tàu duy nhất thôi.”

“A?” Lâu Thành cảm thấy không hiểu: “Thành phố Bình Giang?”

“Đúng, thành phố Bình Giang tỉnh Sơn Bắc.” Giọng lão Thi trầm trầm: “Đừng có hỏi tại sao. Sáu giờ rưỡi tối ngày mai đứng chờ ta tại ga xe lửa.”

VÕ ĐẠO TÔNG SƯ

Mực Thích Lặn Nước

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Cậu Ta Như Thế...

Cúp máy rồi, Lâu Thành vẫn còn ngẩn ngơ. Sao tự nhiên lão Thi lại bảo cậu đến thành phố Bình Giang?

Cậu đột nhiên nghĩ về mấy con buôn, về những người đa cấp. “Đừng nói lão Thi còn có “nghề tay trái” khác nhé? Chuyển đi này sẽ không có nguy hiểm gì đấy chứ?”

Thái Tông Minh trông thấy vẻ mặt khác lạ của Lâu Thành, cậu ta vỗ nhẹ lên vai cậu một cái: “Cam, ra ngoài hút với tôi một điếu nào!”

Suy nghĩ một lát, Lâu Thành quyết định đi với Thái Tông Minh. Cậu ra ban công, hai tay dựa vào lan can và nhìn xuống sân tòa nhà số bảy. Còn chưa tới thời gian tắt đèn nên bên dưới có rất nhiều sinh viên đi qua đi lại. Có người thì mang theo bình thủy, có người thì ôm theo một chồng sách vở, có người lại mang đồ ăn khuya về, và có cả những cặp đôi đang lưu luyến không muốn rời xa nhau ở bên ngoài cổng.

Ký túc xá của Đại học Tùng Thành được xây thành bốn tòa cư xá nhỏ vây quanh một cái sân. Bên trong có bồn hoa, có đèn đường và có bàn chơi bóng bàn. Cư xá mà Lâu Thành đang ở đối diện với cổng ra vào.

“Sao vậy, Cam? Có chuyện gì sao?” Thái Tông Minh lấy điếu thuốc ra, ngậm trong miệng nhưng không châm lửa.

Hôm qua, Lâu Thành tuyên bố với đám bạn cùng phòng rằng cậu sẽ cai thuốc. Thái Tông Minh cứ tưởng rằng cậu ta nói đùa nên trong lúc nói chuyện video với bạn gái đã vô tình nhắc đến. Sau đó cậu ta bị bạn gái

cường chế cai thuốc, còn nói phải học tập tấm gương tốt của Lâu Thành. Điều này làm cậu ta cảm thấy thèn thẹn.

Lâu Thành quyết định nói với cậu ta một ít chuyện mà cậu đang giấu giếm: “Tình Thánh, à không, Khấu Vương, để cậu khỏi thắc mắc, tôi muốn nói với cậu một chuyện. Lúc trước tôi đăng ký tham gia huấn luyện đặc biệt, một phần là vì theo đuổi Nghiêm Triết Kha, một phần là vì lúc tập luyện Âm Dương Trang, tôi phát hiện ra bản thân có khả năng trời sinh trong chuyện tiến vào trạng thái “tĩnh”. Sau đó lão Thi phát hiện ra và muốn tập trung bồi dưỡng tôi.”

Khóe miệng Thái Tông Minh nhếch lên: “Cậu đừng có khoác lác.”

“Tôi nói thật.” Lâu Thành cố gắng làm cho ánh mắt của mình trông có vẻ chân thành.

Thái Tông Minh nhìn cậu chăm chăm: “Cậu nói thật?”

“Thật!” Giọng điệu Lâu Thành đầy chắc chắn.

“Ghe nha! Tôi không nhìn ra luôn đấy!” Thái Tông Minh hiểu khá rõ Lâu Thành nên cậu ta quyết định tin lời cậu nói. Cậu ta vỗ vai Lâu Thành và cười hì hì: “Một người làm quan, cả họ được nhờ! Sau này cậu thành người giỏi nhất câu lạc bộ Võ đạo, tôi là bạn thân của cậu cũng cảm thấy hãnh diện. Xem ra cậu kia khá đúng, kẻ ngốc có suy nghĩ đơn giản, thật thà mới có thể tiến vào trạng thái “tĩnh”.”

“Cậu nói dễ nghe một chút thì chết à?” Lâu Thành liếc cậu ta một cái.

“Chắc chắc chắc. Đúng là không thể xem mặt mà bắt hình dong. Tôi đúng là có mắt mà không thấy núi Thái Sơn. Đại ca Lâu Thành, à không, Cam đại gia, cho tôi ôm bắp đùi cậu cái nào!” Thái Tông Minh tinh nghịch diễn trò.

Hai người cười một trận. Sau đó Lâu Thành nói: “Lúc này, không biết tại sao lão Thi lại gọi điện bảo tôi đặt vé tàu đi thành phố Bình Giang vào tối ngày mai.”

“Bình Giang?” Thái Tông Minh vô thức hỏi lại: “Tỉnh Sơn Bắc?”

“Đúng vậy. Không biết đến đó làm gì nữa. Tôi thấy hơi lo.” Lâu Thành thở dài.

“Lão Thi là người mà hiệu trưởng đích thân mời tới, nên chắc sẽ không có vấn đề gì đâu. Với lại, Cam à, cậu vừa không đẹp trai, vừa không có tài năng, lại không có tiền. Vậy lừa cậu thì được gì chứ? Có lẽ là vì chuyện của hội Võ đạo Đại học thôi, Đại học Sơn Bắc nằm ở thành phố Bình Giang mà.”

“Có lý.” Lâu Thành gật đầu.

Chẳng lẽ lão Thi muốn điều tra tỉ mỉ tình hình của quán quân hội Võ đạo Đại học năm ngoái, Đại học Sơn Bắc? Rồi tiện tay mang theo đồ đệ, là cậu, đi du lịch bằng tiền công?

Nhưng tại sao lại muốn cậu tự bỏ tiền mua vé?

Thấy Lâu Thành thở phào nhẹ nhõm, Thái Tông Minh lập tức nở một nụ cười hề tiện: “Nghe nói có mấy lão già biến thái vì thân thể đã trở nên già cỗi, không còn trẻ nữa nên cực kỳ ham thích cơ thể của những đứa bé và thanh niên, để tìm lại cảm giác ngày xưa. Cậu nói xem, không phải lão Thi sẽ...”

“Ôi trời!” Chỉ mới tưởng tượng, cậu đã cảm thấy buồn nôn rồi. Trong lòng cậu lại cảm thấy lo lắng và e ngại.

Lỡ như thế thật thì sao?

Cậu chỉ sợ có điều bất trắc xảy ra...

Thái Tông Minh cười sặc sụa, sau đó bĩ ổi nói: “Nhưng mà, Cam à, cậu không cần lo lắng đâu. Cho dù lão Thi đúng là tên già biến thái thật thì người lão nhắm tới cũng là một người có sắc có tài như Lâm Khuyết, sẽ không để mắt tới cậu đâu.”

“Lời an ủi của cậu thật làm tôi cảm động.” Lâu Thành nghiêng răng nói.

Bị Thái Tông Minh trêu chọc một trận, tâm trạng của Lâu Thành cũng ổn định hơn. Cậu dùng nước nóng còn trong bình thủy để đánh răng, rửa mặt, ngâm chân rồi leo lên giường. Cậu không dám mở máy tính lên, cậu sợ sẽ bị cảm dỗ rồi không muốn ngủ nữa.

Cậu nằm ngửa và lấy di động ra đăng nhập vào QQ. Trên diễn đàn không có cập nhập gì mới.

Cậu gửi icon cười lớn cho Nghiêm Triết Kha: “Kể cho cậu nghe một chuyện.”

Mấy chục giây sau, Nghiêm Triết Kha trả lời lại: “Chuyện gì? Cấp ba hả?”

“Không phải, không phải. Lúc này tan học, tôi quay lại phòng ngủ thì phát hiện ra đám bạn cùng phòng mới đi giao lưu kết bạn trong đó có gặp một người học ngành Trung văn mà cậu quen. Cậu biết người đó là ai không? Là Quách Thanh đó!” Lâu Thành nói bóng gió rằng cậu ta không có tham gia buổi hẹn ấy.

Nghiêm Triết Kha gửi một icon hình con chó ngốc nghếch đang trừng mắt. Cô nhắn lại: “Sao trùng hợp thế? Sao các cậu lại hẹn được buổi giao lưu kết bạn với phòng của cô ấy vậy?”

“Lão Khâu của phòng bọn tôi nhìn thấy một dãy số được viết trên bàn kèm theo lời nhắn muốn giao lưu ở phòng tự học. Dãy số ấy là số bên ký túc xá nữ. Bọn tôi sợ cái đó là trò đùa ác ý của người nào đó nên sửa số đuôi lại. Phòng của bọn tôi là 302 nên sửa số đuôi thành 32. Không ngờ số điện thoại ấy lại là số của phòng Quách Thanh.” Lâu Thành thành thật kể lại mọi chuyện.

“Hai phòng của các cậu thật có duyên. Mà các cô ấy cứ thế đồng ý hẹn gặp sao?” Nghiêm Triết Kha thích thú hỏi.

Lâu Thành gửi icon cười trộm: “Chắc là vì mới vào đại học, cái gì cũng thấy mới mẻ, cái gì cũng thấy tò mò nên mới muốn nếm thử cảm giác của một buổi hẹn gặp ngẫu nhiên. Lên năm hai, khi đã biết nhiều thứ rồi, có lẽ sẽ không còn cảm giác như bây giờ nữa.”

“Chắc là vậy.” Nghiêm Triết Kha gửi một icon mười ngón tay đan vào nhau và nâng cằm đầy suy ngẫm: “Nếu như phòng tôi cũng vậy, có lẽ tôi cũng sẽ đồng ý, như thế rất thú vị.”

“Đúng rồi, nghe nói Quách Thanh có cảm tình với lão Khâu của phòng tôi!” Lâu Thành lại tiếp tục nhiều chuyện.

“Hử?” Nghiêm Triết Kha gửi icon hai mắt sáng rực: “Thật hả?”

Lâu Thành không dám chắc, nói: “Nghe nói thế. Mấy tên cùng phòng tôi đều cảm thấy như vậy, bạn cùng phòng của cô ấy cũng bảo thế.”

“Ồ...” Nghiêm Triết Kha ngay lập tức nhắn lại: “Lão Khâu này là người như thế nào? Tôi muốn kiểm định giúp A Thanh một chút.”

“Tướng tá to cao, cũng xứng với Quách Thanh. Cậu ta khá chất phác, dễ sống chung. Và cậu ta khá cuồng học...” Lâu Thành nói ấn tượng của bản thân với lão Khâu cho Nghiêm Triết Kha nghe.

Đương nhiên, lão Khâu sẽ là cầu nối quan trọng của cả phòng, là người tốt tạo phúc cho các anh em trong phòng. Mà chuyện này vẫn không nên nói ra thì hơn.

Hai người tiếp tục nói chuyện say sưa. Thời gian trôi qua nhanh chóng, chớp mắt đã đến mười giờ rưỡi. Lâu Thành dù cảm thấy luyện tiếc nhưng vẫn bấm bụng lấy cố mỗi ngày đều mệt nhọc vì bận rộn tham gia huấn luyện đặc biệt và đi học, rồi chúc Nghiêm Triết Kha ngủ ngon.

...

Sau khi đấu tập xong, lão Thi tuyên bố buổi huấn luyện đặc biệt hôm nay kết thúc. Buổi tập vào sáng chủ nhật, tức là sáng ngày mai, vì lão có việc đột xuất nên sẽ bắt đầu vào lúc chín giờ.

Tin này làm mọi người reo hò một trận. Những người tham gia huấn luyện đặc biệt đều cảm thấy vui mừng. Cuối cùng bọn họ cũng được ngủ nướng thêm một tiếng.

Trải qua mấy ngày “đau khổ” vừa rồi, số sinh viên năm nhất tham gia huấn luyện vì Nghiêm Triết Kha đã giảm hơn một nửa, chỉ còn lại hai người vẫn tiếp tục kiên trì. Nhưng dựa theo sự quan sát của Lâu Thành, hai người đó thể nào cũng bỏ cuộc trong tuần tới thôi.

Lúc này, Lâu Thành nhìn thấy Nghiêm Triết Kha và Quách Thanh đi tới chỗ cậu, không cần cậu chủ động đi tới như mấy hôm trước nữa.

“Cậu là Cam? Thì ra phòng chúng tôi giao lưu chính là phòng của cậu.” Vừa đến gần, Quách Thanh đã vào thẳng vấn đề. Cô thẳng thắn nói: “Thật là khéo! Đúng rồi, sao cậu lại không tham gia?”

“Lúc đó tôi có việc bận, nên để bạn học Tiểu Minh, à, chính là cậu bạn tên Thái Tông Minh đi thay.” Lâu Thành nhìn thoáng qua Nghiêm Triết Kha. Vẻ mặt của cô không có gì khác lạ.

Quách Thanh không hỏi thêm nữa. Cô cười nói: “Chúng ta đều là thành viên của câu lạc bộ Võ đạo, phòng ngủ cả hai lại kết bạn với nhau. Đây cũng xem như có duyên. Với lại, buổi gặp mặt hôm qua rất vui. Chỉ bằng chọn lúc nào đó như cuối tuần sau, hoặc là cuối tuần sau nữa đi, hai phòng chúng ta sẽ đi hát karaoke? Hoặc đi đâu đó làm một bữa tiệc dã ngoại?”

Cô gái này, tính tình thẳng thắn, lại thuộc phái hành động... Lâu Thành do dự một chút. Cậu không tính đồng ý ngay. Cậu đang nghĩ bản thân có nên tìm cái cớ nào đó để không phải đi hay không.

Với lại, chuyện này phải thương lượng với lão Khâu, A Cường và Chiến sĩ thi đua, không thể tự ý quyết định được. Nhưng xem sự yêu thích của bọn họ với Trang Tiểu Quân, cậu dám chắc bọn họ sẽ đồng ý ngay.

Trong lúc cậu còn đang do dự, Quách Thanh quay đầu lại nói với Nghiêm Triết Kha: “Hôm qua có Thái Tông Minh, nếu lần gặp tiếp theo không mời cậu ta thì phải phép lắm. Lần này lại có thêm Cam, bên nữ có thiếu một người cũng không sao, nhưng cậu với Cam là bạn học cũ, cũng quen biết nhau. Cậu có muốn đi cùng không?”

Nghiêm Triết Kha thích thú đáp: “Được! Đây là lần đầu tiên tôi đi giao lưu đó.”

“Cứ quyết định vậy đi! Tuần sau hoặc tuần sau nữa chúng ta sẽ gặp nhau!” Lâu Thành đồng ý ngay lập tức.

“Về phần ý kiến của bọn A Cường, Tiểu Minh ấy hả? Kệ xác bọn nó đi!”

Quách Thanh vui mừng nói: “Vậy được. Mỗi người về xem lại thời khóa biểu xem ngày nào rảnh, rồi thống nhất lại ngày hẹn.”

Lần nói chuyện này, mọi người đều cảm thấy vui vẻ.

...

Sau khi nghe lời đề nghị ấy, một đám trai tráng sung sức và dư thừa hormone không hề do dự mà đồng ý ngay. Thái Tông Minh cũng khá thích thú chuyện này.

Chiều thứ bảy là thời gian nghỉ ngơi hiếm hoi của Lâu Thành. Cậu dạo một vòng trên diễn đàn, xem tiểu thuyết, nói chuyện phiếm với Nghiêm Triết Kha và đánh quái với đánh bạn cùng phòng. Cậu tận hưởng cảm giác thanh thoi mà lâu rồi không cảm nhận được.

Đến năm giờ, cậu xếp quần áo vào ba lô. Sau đó cậu ngồi xe vào nội thành rồi đi đến ga tàu hỏa.

“May mà tháng này mẹ gửi thêm tám trăm đồng, nếu không thì không đủ tiền xài rồi...” Lâu Thành thuận tay sờ ví tiền, rồi xuôi theo dòng người đi qua cửa kiểm tra an ninh.

Khi cậu đến gần cửa soát vé, đồng hồ mới điểm sáu giờ. Thời gian còn sớm, cậu vừa lên diễn đàn và tán dóc trong nhóm chat QQ vừa đợi lão Thi đến.

Sáu giờ bốn mươi phút. Lão Thi mặc một bộ quần áo có hoa văn cổ xưa bước đến. Lão khen Lâu Thành: “Tốt! Cậu rất đúng giờ!”

Buổi tu luyện sáng nay, Lâu Thành tập rất chuyên chú, không hề mở miệng hỏi về chuyện đi Bình Giang. Lúc này nhìn thấy lão Thi, trong đầu cậu lập tức nghĩ đến lời nói biến thái của Thái Tông Minh. Cậu vô thức lui về sau một bước, kéo dài khoảng cách với lão Thi.

“Ánh mắt cậu có ý gì đấy?” Lão Thi nghi hoặc nhìn cậu.

“Không, không có gì. Con chỉ tò mò chúng ta đi Bình Giang làm gì thôi.” Lâu Thành khô khan nói.

“Ôi trời, chỉ tại tên Tiểu Minh kia ăn nói tung lung, hại mình cũng suy nghĩ lung tung theo!”

“Lúc cần biết thì cậu sẽ biết!” Lão Thi không để ý nói.

Đến khi đã soát vé và ngồi trên tàu rồi, Lâu Thành vẫn cảm thấy bất an và rất không tự nhiên. Chỉ khi nào lão Thi hỏi thì cậu mới mở miệng trả lời.

May là hai người không ngồi chung một toa. Điều này làm cậu thở phào nhẹ nhõm.

Từ Tùng Thành đến Bình Giang chỉ mất nửa tiếng đồng hồ, Lâu Thành ngủ một lát là tới ngay tỉnh thành có nền lịch sử lâu đời này.

Sau đó, hai người cùng đi taxi. Không có gì bất ngờ, mục đích của lão Thi là Đại học Sơn Bắc. Điều này làm Lâu Thành thả lỏng một chút. Nhưng rất nhanh sau đó, cậu lại cảm thấy căng thẳng, vì cả hai bước vào một khách sạn.

“Nếu lấy một gian phòng có giường đôi thì...” Lâu Thành cảm thấy hơi căng thẳng.

“Hai phòng.” Lão Thi lấy tiền và giấy chứng nhận ra.

Nghe thấy câu này, tâm trạng lơ lửng của Lâu Thành cuối cùng cũng buông xuống. Sau đó cậu hưng hăng mắng thầm tên Thái Tông Minh chuyên nói năng linh tinh kia một trận.

“Ngày mai, giờ cũ.” Trước khi vào phòng, lão Thi dặn dò một câu.

Một đêm yên bình trôi qua. Thỉnh thoảng Lâu Thành nghe thấy tiếng ho khan nặng nề từ phòng bên cạnh truyền tới. Năm giờ bốn mươi phút

ngày hôm sau, rửa mặt xong, cậu cùng lão Thi rời khách sạn và đi vào sân trường Đại Học Sơn Bắc.

Đi vào một bãi tập lớn, khá vắng vẻ, lão Thi quan sát một lúc rồi chỉ vào một chàng trai đang tập luyện ở đằng xa: “Thấy người kia không?”

Lâu Thành tập trung nhìn qua. Đại học Sơn Bắc vẫn còn chìm trong đêm tối, dưới một gốc cây Bạch Quả rơi đầy lá vàng, một chàng trai mặc một bộ võ phục trắng đang luyện quyền. Vì trời vẫn còn tối nên cậu không thấy rõ khuôn mặt anh ta. Nhưng nhìn vào bộ quyền cước mà anh ta đang đánh, cậu có thể thấy được trình độ Võ đạo của đối phương thâm hậu như thế nào.

“Thấy ạ.” Lâu Thành khó hiểu đáp.

“Đến Bình Giang là vì anh ta?”

Lão Thi cười một tiếng: “Cậu ta tên là Bành Nhạc Vân, năm ngoái nhập học vào Đại học Sơn Bắc, lúc đó cậu ta đã luyện đến Đại Đan, đạt đến cảnh giới Khí Tự Thể Sinh, đạt được cấp tám chuyên nghiệp. Sau đó cậu ta đánh bại chủ nhiệm của Câu lạc bộ Võ đạo và dẫn dắt Đại học Sơn Bắc lọt vào bán kết và đạt giải quán quân của hội Võ đạo Đại học toàn nước.”

“Anh ta là Bành Nhạc Vân?” Lâu Thành đã nhìn thấy cái tên này rất nhiều lần trên diễn đàn, không ngờ hôm nay lại được nhìn thấy người thật ngoài đời.

Nghe nói anh ta là thiên tài trong thiên tài, là một người tài giỏi có triển vọng tiến xa hơn cấp ba chuyên nghiệp.

Lão Thi khẽ vuốt cằm: “Cậu ta là đích truyền của phái Thượng Thanh, là sư chất của Võ Thánh hiện nay, Tiền Đông Lâu. Thuở nhỏ rất ham học, cậu ta thường nói: “Võ đạo dựa theo tự nhiên, mà tự nhiên là gì? Là vật lý

và sinh học!” Cho nên năm ngoái, trong sự kinh ngạc của mọi người, cậu ta đã lựa chọn nhập học vào ngành vật lý của Đại học Sơn Bắc.”

“Ta mang cậu đến đây để cho cậu biết một điều rằng loại thiên tài chân chính, thiên tài có thân phận, có bối cảnh trong giới Võ đạo đều không dám buông lỏng bản thân dù chỉ một chút. Cho dù người đó bình thường ham chơi, thích chơi đùa hay thích làm gì đó thì năm giờ rưỡi sáng mỗi ngày, người đó đều đứng giờ tu luyện. Cho dù cậu đến vào ngày nào cũng đều nhìn thấy cậu ta. Cậu xem, chúng ta tới bất ngờ như vậy mà vẫn nhìn thấy cậu ta tập luyện.”

“Dạng thiên tài này lúc nào cũng biết cố gắng. Muốn đuổi kịp bọn họ, cậu phải ăn khổ nhiều hơn, ăn mệt nhiều hơn nữa thì may ra mới được.”

Lúc đầu Lâu Thành còn bị bối cảnh của Bành Nhạc Vân làm kinh ngạc, nhưng sau đó lại bị lời nói của lão Thi làm chấn động. Nếu như không phải cậu tận mắt chứng kiến, nếu như cậu đã sớm chuẩn bị tâm lý, thì có lẽ hình ảnh này đã không có hiệu quả với cậu như vậy. Khi trình độ nhóm các cậu bắt đầu nâng cao hơn một chút thì Bành Nhạc Vân lại đều đặn thức dậy vào lúc năm giờ, luôn quyết tâm bền bỉ, chăm chỉ, kiên trì luyện tập đều đặn. Điều này thật sự làm cậu chấn động.

Có so sánh mới biết bản thân yếu ở chỗ nào, mới có thể tỉnh ngộ!

Đây mới là thiên tài chân chính, cậu ta đã như thế, bản thân cậu có sá gì?

“Nếu cậu đã nhìn thấy và hiểu được thì chúng ta cũng nên quay về thôi.” Lão Thi quay người lại, vỗ tay ra sau lưng và bỏ đi.

VÕ ĐẠO TÔNG SƯ

Mực Thích Lặn Nước

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Quyền Cước Thuần Thực

Từ sau khi đi Bình Giang về, Lâu Thành cảm thấy bản thân trở nên yên tĩnh. Đó là một sự yên tĩnh thực sự, yên tĩnh từ trong ra ngoài. Lúc trước, mỗi lần khổ luyện, cậu đều dùng nghị lực lớn nhất để kiên trì bám trụ. Sau mỗi lần kiên trì cậu đều nhận được hồi báo xứng đáng nên cậu càng kiên định hơn. Nhưng cuối cùng đây cũng chỉ là một hồi trống bất chợt, cậu chỉ cố gắng tiếp tục vì muốn đạt được cấp chín chuyên nghiệp trong vòng một, hai năm tới, vì muốn chiếm được cảm tình của Nghiêm Triết Kha, vì tiền đồ tốt đẹp trong tương lai của cậu. Cảm giác như cậu chỉ cố gắng vì những thứ trước mắt mình.

Tình trạng này có thể duy trì trong thời gian ngắn, có thể giúp cậu tiếp tục khổ luyện. Nhưng, nếu như vấp phải một chướng ngại nào đó, thì cậu sẽ sụp đổ, sẽ có cảm giác uể oải và đầy thất bại, tinh thần sẽ bị giày vò. Hậu quả để lại khó mà tưởng tượng nổi.

Không tự phụ, không nóng nảy. Đó là lời mà cha ông đã dạy. Bản thân cậu không tự phụ nhưng lại nóng nảy.

Sau khi ổn định tinh thần, Lâu Thành hoàn toàn đem những buổi tập luyện hòa vào cuộc sống của cậu, và khiến chúng hóa thành một phần trong sinh hoạt hằng ngày. Bình thản, an tĩnh, ôn hòa, kiên định. Khí chất của cậu cũng thay đổi dần. Điều này khiến Thái Tông Minh ngạc nhiên. Cậu ta thường tặc lưỡi trêu chọc cậu: “Thằng nhóc Cam này có khi nào bị “quy tắc ngầm” rồi hay không? Đạo này tính tình thay đổi hẳn.”

Lâu Thành chỉ lạnh nhạt đáp lại lời cậu ta rằng: “Cậu tới đây, tôi bóp chết cậu giùm cho.”

Thấm thoát thoi đưa, hai tuần đã trôi qua. Lâu Thành cảm thấy Âm Dương Trang, Lôi Hỏa Trang, Ngưng Thủy Trang trong cơ thể cậu đã đột phá được cửa ải mới. Bước vào tầng mới, cơ thể cậu có thể tùy ý giữ thăng bằng, năng lực cũng nâng cao hơn. Lực bộc phát trong hai ba chiêu ngăn ngui cũng tăng lên. Sự tập trung và tinh táo khi luận võ cũng được nâng cao. Thị lực ở hai con mắt hơi cận thị của cậu tăng lên, có thể nhìn thấy rõ ràng như ngày xưa. Thậm chí cậu còn có thể cảm nhận được ai đó đang chăm chú nhìn mình.

Lại một buổi sáng thứ bảy, thời gian sắp điểm mười hai giờ. Lý Mật thu lại nụ cười trên môi, anh trịnh trọng nói: “Cam, làm một trận cuối nào.”

Lâu Thành khẽ gật đầu rồi thi triển thế nghênh chiến để chuẩn bị tiếp chiêu của vị sư huynh năm hai này.

Lý Mật không còn ra chiêu thức Trực Thủ Trung Cung đơn giản như những lần trước nữa. Anh bước một bước, cả người di chuyển sang bên trái của Lâu Thành. Anh nghiêng người một chút và lấy tay trái chưởng về phía cổ Lâu Thành.

Lâu Thành bình tĩnh nhắc tay trái lên và phá được một chưởng này của Lý Mật. Nhưng cậu còn chưa kịp phản kích lại thì anh đã bước đến sau lưng cậu.

Thế nhưng, Lý Mật vừa bước tới thì chân Lâu Thành đột nhiên đá ra sau, giống như cậu đã chuẩn bị trước vậy.

“Tốt!” Anh khen một câu. Anh lại bước tiếp một bước để né tránh cú đá kia. Sau đó triển khai bộ pháp, cả người anh như một con du long, vòng quanh và không ngừng tấn công Lâu Thành.

Lúc này Lâu Thành đã không cần phải vừa phòng thủ vừa nhập “tĩnh” nữa. Ý niệm trong cậu như tách biệt lại như hợp nhất. Cậu vừa chuyên chú quan sát động tác của đối phương, vừa tỉnh táo và nhanh chóng quyết định chiêu thức. Cậu gặp chiêu phá chiêu, phòng thủ ổn định, không bị Du Thân Chương của Lý Mật làm rối loạn mà dẫn đến sơ hở.

Đánh một trận, bộ pháp của Lý Mật đột nhiên thay đổi. Đột nhiên anh bước lại gần, ngay sau đó là chiêu Xung Bộ Pháo Quyền. Một quyền xuất ra như bắn pháo, xé toạc không khí mà lao tới, khí thế này có thể ví như lấp sông phá núi.

Lâu Thành không dám cứng rắn chống đỡ, cậu lách người sang một bên và đẩy cổ tay anh ra. Nhưng một chân của Lý Mật đã thuận thế đá tới và chặn giữa hai chân cậu. Nếu như làm được điều này, anh vừa có điểm tựa để sử dụng kỹ năng quật ngã, vừa có thể gây ảnh hưởng cho Lâu Thành, làm cậu không thể phát lực để thi triển bộ pháp. Anh làm một phát liền trúng ngay.

Gặp phải tình hình này, dòng suy nghĩ của Lâu Thành trở nên lộn xộn. Trong đầu cậu tuôn ra đủ mọi cách để ứng phó, nhưng cậu đã không còn sự do dự như lần đầu đấu tập nữa, cậu nhanh chóng đưa ra quyết định. Cậu lui về sau một bước, Lý Mật lại tiến lên một bước, cậu lại lui thêm bước nữa.

Người này tiến thì người kia lui, người này tiến tiếp thì người kia lại lui tiếp. Trông hai người lúc này như đang ăn ý phối hợp nhảy với nhau một vũ điệu. Khoảng cách giữa hai người từ đầu đến cuối vẫn không thay đổi bao nhiêu.

Lý Mật cười gian xảo một tiếng, anh không tiếp tục thử cậu nữa. Anh mạnh mẽ xông tới, lấy cước bộ làm gốc, kéo thắt lưng, song quyền tung ra liên tục như pháo liên hoàn, tốc độ cực kỳ nhanh.

Lâu Thành có cảm giác như gặp phải cuồng phong bão táp, bất cứ lúc nào cũng sẽ bị đánh ngã. Cậu phải dốc hết sức mới đỡ được một, hai quyền. Nhưng cậu vẫn chưa đến mức rơi vào thế thất thủ, cậu thay phiên sử dụng nắm tay, khuỷu tay, cánh tay,... để ngăn cản. Và dù thế, cước bộ dưới chân cậu vẫn không rối loạn. Từ đầu đến cuối cậu đều giữ vững trạng thái phát lực thích hợp.

Dưới loại công kích này, nếu bộ pháp rối loạn, lực dùng không đủ thì cậu sẽ bại trận trong nháy mắt!

Liên Hoàn Pháo Quyền, Hồ Khiếu Phong Ngâm. Lâu Thành đều hết sức chống đỡ. Lúc này cậu không còn để ý gì đến thời gian nữa. Ngay lúc Lâu Thành cảm thấy bản thân đã tới cực hạn, không thể tiếp tục được nữa thì Lý Mậu lui về sau, áp lực mà anh gây ra cho cậu đột nhiên biến mất.

Cậu mờ mịt nhìn anh. Lý Mậu lắc đầu cười: “Hết giờ rồi, huấn luyện viên đã thổi còi báo hiệu buổi tập kết thúc. Đây là lần thứ nhất chúng ta đánh ngang tay.”

Lâu Thành nhẹ nhàng thở ra, cậu cảm thấy hai tay vô cùng đau nhức. Cậu lắc đầu, khẽ cười: “Là nhờ sư huynh hạ thủ lưu tình.”

Lời này không phải là lời nói khiêm tốn mà là lời nói thật lòng. Lúc đấu tập, Lý Mậu chưa bao giờ dùng toàn lực, chiêu thức anh sử dụng đều là những chiêu quen thuộc.

“Lời này sai rồi. Nếu không phải hơn hai tuần vừa rồi anh đều đấu tập với cậu, mỗi ngày đều nhận thấy sự tiến bộ rõ ràng của cậu thì có lẽ hiện tại anh đã không tin cậu là Cam của ngày trước.” Lý Mậu cảm khái: “Hơn hai tuần trước, cậu chỉ là một tay mơ, tốc độ không nhanh, lực không đủ, phản ứng lại chậm. Nhưng bây giờ, có thể khen cậu một câu “quyền cước thuần thực” rồi.”

“Quyền cước thuần thực...” Lâu Thành nhẩm lại, trong lòng cậu khá vui.

“Đừng thấy câu “quyền cước thuần thực” này nghe có vẻ như một lời bình thường hay dùng để khen người mới. Đây là một trong những lời để khen một người đủ tiêu chuẩn đạt cấp chín nghiệp dư đấy.” Lý Mậu cười ha ha nói.

“Sư huynh, anh đang nói đến trình độ cấp chín nghiệp dư?” Lâu Thành vui mừng hỏi.

Vẫn chưa được ba tuần mà cậu đã đạt được trình độ của cấp chín nghiệp dư?

Lý Mậu gật đầu: “Quyền cước thuần thực có nghĩa là khi cậu muốn thì có thể làm được ngay, trong lúc thi đấu có thể vận dụng nhuần nhuyễn và linh hoạt các chiêu thức, cước bộ không bị loạn. Chỉ riêng điều này đã ăn đứt chín mươi phần trăm mấy tên chỉ biết đâm đá lung tung. Cho nên tất nhiên là dùng để khen cấp chín nghiệp dư. Ha ha. Nhưng chưa hẳn ai đạt được cấp chín nghiệp dư đều có thuần thực quyền cước. Có người có lợi thế về cơ thể, mà thi đấu định cấp là một cuộc thi tranh tài, không đánh giá hình thức thi đấu ra sao, cho nên bọn họ ỷ vào cơ thể khó bị đánh ngã của mình và nắm đấm có thể đánh gục đối phương để giành chiến thắng, bọn họ không hề xem trọng đến việc sử dụng nhuần nhuyễn các chiêu thức và quyền cước.”

Dừng một chút, Lý Mậu nói tiếp: “Hãy, vẫn câu nói cũ. Nếu không phải ngày nào cũng đấu tập với cậu, có lẽ anh đã kêu các bạn nữ đến xem * để rồi. Cậu biết tôi mất bao lâu mới đạt được cấp chín nghiệp dư không? Mười tuổi bắt đầu luyện võ, mười lăm tuổi mới thông qua được cuộc thi định cấp, đạt được cấp chín nghiệp dư. Dù không phải ngày nào cũng tập, nhưng mất tận năm năm, là năm năm đấy. Còn cậu chỉ cần chưa đầy ba tuần!”

Lâu Thành không hề đắc chí, ngược lại cậu khá bình thản nói: “Sao mà giống nhau được. Đa số mọi người đều luyện võ lúc nhỏ, đều trong lúc cơ thể đang phát triển. Rèn luyện thân thể thì sức lực mới được nâng lên. Phải mất nhiều năm mới có thể vượt qua được một người trưởng thành. Mà em đã là người trưởng thành rồi, không cần phải chờ đến khi trưởng thành nữa.”

“Mặc dù cậu nói có lý, nhưng điều này cũng chứng minh rằng cậu rất có tài năng. Thật đáng tiếc mà! Sao lúc nhỏ cậu không học võ? Bỏ lỡ mất tuổi thích hợp luyện võ rồi.” Lý Mậu tiếc nuối nói. Sau đó anh vỗ vai Lâu Thành vài cái rồi xoay người đi đến phòng thay đồ.

Nhìn bóng lưng của Lý Mậu, Lâu Thành vui mừng nghĩ: “Gần ba tuần đã đạt được trình độ cấp chín nghiệp dư, chờ đến đầu năm học sau, không biết mình có thể đạt được cấp mấy đây?”

Không nói đâu xa, hiện tại lực bộc phát của mình đã tăng cao, sự tập trung và tỉnh táo được nâng lên, khả năng cân bằng cũng tăng lên nhanh chóng, nhưng mình vẫn chưa hoàn toàn dung hòa được chiêu thức và bộ pháp. Chiêu thức làm một đường, bộ pháp đi một nẻo. Cứ có cảm giác như có một chướng ngại vô hình nào đó ngăn ở giữa. Nếu có thể phá vỡ được chướng ngại này, dung hòa hai thứ ấy lại làm một thì lúc ấy, thực lực của mình sẽ đạt đến mức nào đây?”

Nghĩ đến những chuyện này, Lâu Thành bước nhanh về hướng phòng thay đồ nữ, đuổi kịp Nghiêm Triết Kha và Quách Thanh: “Thời tiết hôm nay thật tốt, xem ra ông trời rất thương chúng ta đấy.”

Sau khi sắp xếp thời gian, mọi người thống nhất chiều nay sẽ giao lưu với nhau. Một giờ rưỡi tập hợp rồi đến hồ Triệu Sơn chèo thuyền, đêm đến thì ăn tối ở bên ngoài. Vì Lâu Thành, Nghiêm Triết Kha và Quách Thanh phải dậy sớm để tham gia huấn luyện đặc biệt nên mọi người quyết định sau khi ăn cơm xong không đi hát karaoke.

Mái tóc đen huyền của Nghiêm Triết Kha được cột thành kiểu đuôi ngựa, trông cô tràn đầy sức sống và hoạt bát: “Tôi luôn là mặt trời nhỏ mà. Từ nhỏ đến lớn, lần nào tham gia chơi xuân hay du lịch vào mùa thu, trời đều nắng đẹp cả. Cậu phải cảm ơn tôi đấy!”

Lâu Thành đang tính thừa cơ tiến tới nói với Nghiêm Triết Kha rằng: “Vậy tôi mời cậu một bữa để cảm ơn nhé.” hay “Tôi dẫn cậu đi ăn vặt để cảm ơn nhé.” thì Quách Thanh đứng bên cạnh nói chen vào: “Lát còn gặp nữa mà, cậu vội vàng cái gì? Con trai các cậu thì khỏe rồi, chỉ đến ăn một bữa cơm, nhưng con gái bọn tôi phải sửa soạn lại, còn phải gội đầu nữa.”

Bị cô ấy nói như vậy, mặt Lâu Thành đỏ lên, cậu chỉ có thể cười nói: “Vậy tôi đi tắm đây. Chiều lại gặp nhau.”

“Hẹn gặp lại vào buổi chiều.” Nghiêm Triết Kha tủm tỉm phất tay với cậu.

Kiểm chế xúc động trong lòng, Lâu Thành bước vào phòng thay đồ. Cậu khẽ thở dài trong lòng.

Sau nhiều lần trò chuyện, gặp mặt, đùa giỡn lại thêm cái danh bạn học cũ, quan hệ giữa cậu và Nghiêm Triết Kha ngày càng tốt lên. Cô ấy cũng đã gọi cậu là Cam. Nhưng dường như thiếu một cái gì đó khiến cả hai không thể nào tiến thêm một bước nữa. Cảm giác này giống như một quan hệ tốt của một nam một nữ ngồi cùng bàn thời cấp ba, mập mờ nhưng lại có gì đó hơi xa cách.

Sau đó nên làm gì?

Lâu Thành tắm rửa rồi ăn cơm trưa. Lúc quay lại ký túc xá, cậu thấy Triệu Cường, Trương Kính Nghiệp và Khưu Chí Cao đang chọn quần áo. Có vẻ cả ba đều muốn lấy diện mạo phần chín nhất, hoạt bát nhất để xuất hiện trước mặt các bạn nữ. Về phần Thái Tông Minh, cậu ta đang đứng ở một bên chỉ đạo ba người kia.

“Không ngờ Khấu Vương cậu lại có cả tài năng này.” Lâu Thành giễu cợt ta một câu.

Thái Tông Minh cười nói: “Không phải tôi hay mà vì bọn này ăn mặc quá tầm thường, hùm, nhìn vào là biết ế có thâm niên, cả cậu cũng vậy nữa.”

Lâu Thành nhìn cậu ta một cái, lại quay đầu nhìn đám người đang bận rộn trong phòng. Cậu hạ giọng nói với Thái Tông Minh: “Tình Thánh, cậu nói xem, có phải trong người có một chút võ công liền bùng bùng khí thế muốn thể hiện không?”

“Đúng vậy. Hiệp khách thường không cưỡng lại được việc dùng võ mà.” Đang nói thì Thái Tông Minh bỗng nhiên quay đầu lại, dò xét Lâu Thành từ trên xuống dưới rồi giả vờ hoảng sợ nói: “Này Cam, đừng nói cậu tính làm thế nhé! Coi chừng ngồi tù đó!”

“Nghĩ gì vậy hả?” Lâu Thành cười mắng: “Ý tôi là, lúc trước, khi tôi chưa có công phu quyền cước trong người, nếu đi giao lưu với Nghiêm Triết Kha, nhất định tôi sẽ hi vọng một đường bình an, sẽ cầu mong không gặp gì phi pháp, không gặp lưu manh, không gặp cướp giữa đường. Tóm lại là mọi chuyện thuận lợi, không gặp gì trắc trở. Nhưng bây giờ tôi lại mong gặp được lưu manh, hay gặp được một tên con nhà giàu không có đầu óc nào đó. Sau đó tôi sẽ được làm anh hùng cứu mỹ nhân.”

Thái Tông Minh không phản bác, chỉ bình tĩnh nói: “Tĩnh giùm cái, người tình trong mộng của cậu còn mạnh hơn cậu đấy. Hơn nữa còn có một cấp chín nghiệp dư là lão Khưu, còn tôi với Quách Thanh nữa. Máy chuyện anh hùng cứu mỹ nhân này chắc đến phiên cậu nhỉ?”

“Ờ...” Khóe miệng Lâu Thành giật nhẹ.

Được rồi, mấy vụ này không tới phiên cậu ra tay thật...

VÕ ĐẠO TÔNG SƯ

Mực Thích Lặn Nước

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Con Trai Không Được Rụt Rẻ

Thấy Triệu Cường đã thay xong quần áo và đang cầm gel đi vào phòng rửa mặt, không hiểu sao Lâu Thành lại hơi căng thẳng, không còn bình tĩnh và tự tin như lúc tập võ nữa.

“Khẩu Vương, Tình Thánh, tôi nên mặc gì đây?” Cậu khiêm tốn hỏi.

Thái Tông Minh khoanh hai tay trước ngực, đặc ý nói: “Sao? Giờ mới biết nên hỏi tôi sao? Có ngon thì mặc nguyên bộ võ phục của cậu mà đi đi.”

Không đợi Lâu Thành bóp chết cậu ta, cậu ta nói tiếp: “Chèo thuyền là thể loại vận động, mặc quần jean hoặc quần thường là thích hợp nhất. Chẳng hạn như A Cường, Chiến sĩ thi đua và lão Khưu đều thuộc dạng vừa không đẹp trai vừa không có khí chất, tốt nhất nên mặc quần áo màu sáng, lúc nhìn vào sẽ thấy sạch sẽ và có tinh thần. Vốn dĩ cậu cũng như bọn họ, nhưng gần đây không biết do uống lộn thuốc hay luyện võ đến tẩu hỏa nhập ma mà trở thành mặt người dạ thú, tính tình thâm trầm. Vì thế, cậu nên mặc quần áo màu sẫm, ừm, nên mặc áo sơ mi đen, phối với cái áo khoác da ngắn kia, cả cái nón màu nâu kia nữa. Như vậy trông sẽ hoạt bát hơn. Này, này, này, sơ mi đừng có đóng thùng, cũng đừng kéo khóa áo khoác da lên. Cậu thật lỗi thời!”

Dựa trên sự chỉ đạo của bạn học Tiểu Minh, Lâu Thành thay xong quần áo. Cậu nhìn bản thân trong gương một lượt từ trên xuống. Khá ổn, mang lại cho người nhìn cảm giác trầm ổn nhưng không mất đi sự năng động của sinh viên. Về phần Triệu Cường, Khưu Chí Cao và Trương Kính Nghiệp, dù lấy sự sạch sẽ và hoạt bát làm chủ đạo nhưng Thái Tông Minh

cố gắng chọn kiểu quần áo khác nhau cho bọn họ, tránh khi ra ngoài, người ta nhìn vào còn tưởng là đồng phục của ký túc xá hay đồng phục làm việc.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi, cả đám vừa hưng phấn vừa thấp thỏm đi theo Thái Tông Minh ra khỏi phòng, đến nơi hẹn gặp.

“Khẩu Vương, sau đó tôi nên làm gì đây?” Bước nhanh vài bước, tiến lên sòng vai với Thái Tông Minh, Lâu Thành thấp giọng hỏi.

Thái Tông Minh cười nói: “Phóng khoáng, mạnh mẽ một chút. Con trai không được rụt rè. Hơn nữa, người thương của cậu không quen biết bạn cùng phòng của Quách Thanh, lại càng không quen biết bọn tôi. Dưới hoàn cảnh lạ lẫm này, chắc chắn cô ấy sẽ càng dựa dẫm và gần gũi với người cô ấy quen hơn. Quách Thanh thì để mắt đến lão Khưu, cơ hội của cậu sẽ tới. Cậu cứ mạnh mẽ bước đến lôi kéo nói chuyện với cô ấy, nói mấy chủ đề mà bình thường hay trò chuyện trên QQ ấy. Lúc đó cô ấy sẽ cảm thấy vui, sẽ không thấy buồn chán. Về phần chi tiết sau đó, tôi không thể chỉ cậu được, cậu phải tự mình làm thôi. Nhớ kỹ, phải phóng khoáng và mạnh mẽ!”

“Nói chuyện phiếm giống như khi nói trên QQ? Nhưng lúc không biết nói gì thì làm gì có icon để biểu lộ cảm xúc...” Lâu Thành khẽ hít sâu một hơi.

“À, cái này thì cậu phải nhớ kỹ nguyên tắc: lấy việc chọc cô ấy cười là mục đích chính. Con trai hài hước khá ăn điểm trong mắt con gái, nhưng không được phép “tục”. Ít nhất, trước khi hai người cực kỳ thân thiết với nhau, cậu không được phép như thế.” Thái Tông Minh vỗ vai Lâu Thành vài cái: “Cứ bình tĩnh và thoải mái đi nào. Dù sao tôi cũng không trông chờ vào cậu lắm, thất bại cũng không sao, coi như tăng thêm kinh nghiệm là được.”

Lâu Thành khinh bỉ nhìn cậu ta một cái. Nghe cậu ta thẳng thắn nói như thế, cậu cũng bớt hồi hộp hơn.

Địa điểm hẹn gặp là bên cạnh cổng phía đông. Chờ chừng mười phút đồng hồ, cả bọn đã trông thấy năm cô gái duyên dáng đang đi tới. Nháy mắt Lâu Thành đã nhìn thấy Nghiêm Triết Kha, trong mắt cậu chỉ có cô mà không hề quan tâm đến sự tồn tại của các cô gái khác.

Bởi vì đi chèo thuyền nên cô không mặc váy mà mặc quần jean màu nhạt, chân mang một đôi giày màu trắng. Phía trên là một chiếc áo màu trắng, trước ngực thêu những hoa văn nhỏ tinh tế. Cô khoác một chiếc áo khoác nhỏ màu xanh nhạt ở bên ngoài. Hôm nay cô thả tóc và không để tóc mái. Dáng vẻ của cô lúc này trông rất xinh đẹp, khéo léo và thanh thuần.

“Cô gái có can đảm để lộ trán đều đẹp cả.” Thái Tông Minh cười nhẹ.

Triệu Cường, Khưu Chí Cao và Trương Kính Nghiệp cũng nhìn Nghiêm Triết Kha. Cho dù ở đâu, cô cũng là tâm điểm của mọi sự chú ý.

Bọn họ nhếch miệng rồi khẽ liếc về phía Lâu Thành. Mặc dù đã biết trước lần giao lưu này có bạn cũ của Lâu Thành, nhưng không ai trong bọn họ nghĩ rằng bạn cũ của cậu ta sẽ như vậy cả.

Đứng bên cạnh cô ấy, Trang Tiểu Quân, người bọn họ cảm thấy rất xinh đẹp, cũng bị lu mờ.

“Cam...” Triệu Cường gọi Lâu Thành.

“Hả?” Lâu Thành mờ mịt nhìn cậu ta.

Triệu Cường vô cùng đau khổ nói: “Tôi xem như đã rõ rồi. Chó không sủa là chó cắn người. Cậu cứ nói tôi phản bội “cách mạng”, nhưng thật ra cậu mới là kẻ phản bội!”

Cậu ta vừa nói xong, đám người Thái Tông Minh cười ầm lên. Mặt Lâu Thành cũng trở nên đỏ bừng.

Lúc năm cô gái kia tới gần, Lâu Thành yên lặng lẩm nhẩm: “Mạnh mẽ lên, phóng khoáng lên, mạnh dạn lên!”

Sau đó, Lâu Thành bước lên và nở nụ cười mà bản thân đã luyện tập hàng trăm lần ra: “Tôi còn tưởng các bạn nữ sẽ đến khá trễ, không ngờ các bạn lại đến sớm hơn giờ hẹn như thế này. May mà bọn tôi đến sớm.”

Nghiêm Triết Kha không hề cảm thấy ngại ngùng, vì có người quen nên cô thả lỏng tinh thần. Cô chỉ vào Quách Thanh ở bên cạnh rồi cười nói: “Ai bảo Quách Thanh là kiểu người hấp tấp, vội vội vàng vàng kéo chúng tôi đi. Vì lần giao lưu này mà cô ấy còn đặc biệt gọi đầu vào buổi trưa đây.”

Cô vừa nói xong, mấy bạn gái bên cạnh liền cười trộm. Một bạn nữ có dáng người thấp nhất còn phụ họa thêm: “Đúng, đúng. Đặc biệt gọi đầu chính là xem trọng buổi hẹn hôm nay đây.”

Dù tính tình Quách Thanh có thẳng thắn cũng phải ngại ngùng vì lời nói này. Cô tranh thủ giới thiệu các bạn nữ với Lâu Thành: “Đây là Trang Tiểu Quân, con nhỏ đáng đánh đòn này là Phan Tuyết, và đây là Du Phương Phương.”

Lâu Thành nhìn sơ một lượt. Trang Tiểu Quân đeo kính, trông rất lịch sự và nho nhã, khuôn mặt đúng là ưa nhìn. Phan Tuyết có tóc mái ngang và cơ thể nhỏ nhắn, trông rất dễ thương. Du Phương Phương có làn da ngăm, đeo mắt kính đen, bề ngoài thuộc dạng cũng được.

Cậu mỉm cười gật đầu với ba người rồi tranh thủ giới thiệu mấy người bạn cùng phòng cho Nghiêm Triết Kha: “Cái tên đom đống kia là Thái Tông Minh, là Khấu Vương và Tình Thánh mà tôi đã kể cho cậu. Cái tên mày rậm mắt to là Triệu Cường, trưởng phòng bọn tôi. Đừng nhìn bề ngoài đạo mạo của cậu ta mà bị lừa, chuyện hẹn gặp giao lưu này đều là do cậu ta khởi xướng cả. Trương Kính Nghiệp – Chiến sĩ thi đua, Khưu Chí Cao –

lão Khuê, hai người này đều chất phác và trung thực nhưng bây giờ đều đang trong kỳ dư thừa hormone, muốn được yêu.”

Lâu Thành vừa giới thiệu vừa kể xấu đám bạn cùng phòng chọc cho các bạn nữ cười ha ha không ngừng, đám người Triệu Cường thì vừa bực mình vừa buồn cười. Bầu không khí liền vui vẻ lên.

Nghiêm Triết Kha che miệng cười một trận, rồi hạ giọng nói với Lâu Thành: “Cậu nói như thế không sợ bọn họ trả thù à?”

“Yên tâm, tôi là người ngay thẳng, sống tốt, không bị bọn họ nắm thóp.” Lâu Thành bày ra bộ dáng chính trực, khiến Thái Tông Minh ở bên cạnh phải lặng lẽ dựng ngón cái. Cậu ta dùng khẩu hình miệng nói: “Cam à, hay lắm!”

Bọn Triệu Cường cũng thừa cơ kể xấu Lâu Thành. Bầu không khí ngày càng vui vẻ và sôi nổi hơn. Cả bọn đều rất ăn ý, nói chuyện đều có giới hạn, biết nên nói những gì, không ai muốn làm bạn mình có ấn tượng xấu trong mắt các bạn nữ cả.

Lúc nói chuyện, Lâu Thành mới để ý Nghiêm Triết Kha đang đeo một ba lô màu đen, làm nổi bật lên sự hoạt bát của cô. Trên tay cô đang cầm một túi giấy, không biết bên trong có gì.

Cậu ta hít sâu một hơi, cố tỏ ra vẻ bình thường rồi chỉ vào túi giấy, nói: “Để tôi xách hộ cậu. Nếu cứ để con gái xách đồ mà con trai thì không, thế nào cũng sẽ bị phê phán trên mạng cho xem, còn nói đàn ông con trai nước mình không có phong độ thân sĩ (*).”

Câu nói hài hước của cậu làm Nghiêm Triết Kha nhìn thoáng qua, sau đó cười yếu ớt nói: “Được thôi, Cam thân sĩ!”

Yes! Trong lòng Lâu Thành hò hét một trận. Cậu nhận lấy túi giấy rồi tùm tùm nói đùa: “Không đúng, từ “thân sĩ” nay đã biến nghĩa thành biến

thái rồi, mà tôi thì chính trực như vậy...”

Các bạn nữ bị chọc cười vang. Thái Tông Minh tranh thủ nháy mắt để Triệu Cường, Khưu Chí Cao và Trương Kính Nghiệp xách đồ hộ các bạn nữ, còn cậu thì xách hộ Du Phương Phương.

Nói nói cười cười vài phút, thì xe thuê đã đến. Ba chiếc đều dừng ở cổng phía đông.

Về chuyện chia chỗ ngồi, Thái Tông Minh đã dặn trước Lâu Thành. Lâu Thành lấy hết dũng khí kéo Khưu Chí Cao: “Lão Khưu, cậu ngồi chung với tôi đi.”

Lúc nói, cậu đưa mắt ra hiệu cho Nghiêm Triết Kha. Nghiêm Triết Kha lập tức hiểu ý. Cô kéo Quách Thanh lại và nói: “A Thanh, chúng ta cũng ngồi chiếc xe kia đi.”

Những người khác lập tức nhao nhao lên. Lão Khưu không tiện từ chối, chỉ có thể theo Lâu Thành lên xe, ngồi vào bên trái hàng ghế sau.

Lâu Thành suy nghĩ một chút, rồi phát huy phong độ quý ông, ngồi vào ghế phụ. Nghiêm Triết Kha lôi kéo Quách Thanh: “nhét” cô ấy ngồi vào giữa, còn bản thân thì ngồi ở bên phải.

Xe nổ máy và xuất phát. Lâu Thành không quan tâm sáu người kia chia chỗ ngồi ra sao, cậu vừa tìm chủ đề để mọi người nói chuyện vừa mở di động ra và nhắn tin với Nghiêm Triết Kha: “Lão Khưu và Quách Thanh đáng người khá đồ. Cậu ngồi ở phía sau bị hai người bọn họ ép vào cửa xe thật tội.”

Chuông reo lên, Nghiêm Triết Kha lấy điện thoại ra. Cô nhìn lướt qua một cái, trên môi liền hiện lên nụ cười. Cô vừa tham gia vào chủ đề nói chuyện vừa lặng lẽ nhắn lại cho Lâu Thành: “Chao ôi, may mà người tôi thon thả. Vì hạnh phúc của A Thanh, bây giờ tôi phải nhịn thôi! Cậu không

biết đâu, bình thường cô ấy rất hoạt bát, rất năng động. Vậy mà hôm nay lại ít nói như vậy. Nếu tôi không ra tay, chắc cô ấy sẽ không dám ngồi xe này đâu.”

Lâu Thành và Nghiêm Triết Kha ăn ý gợi lên chủ đề nói chuyện, dẫn dắt Khưu Chí Cao nói chuyện với Quách Thanh. Nhưng cả hai cũng lén lút nhắn tin với nhau trên QQ. Cảm giác này giống như hai người thuộc về một thế giới, cùng có chung một bí mật. Điều này làm Lâu Thành cảm thấy quan hệ giữa hai người như được kéo lại gần hơn.

Chỉ ngại đường không dài. Hơn nửa tiếng, cả nhóm đã đến hồ Triệu Sơn. Cả đám thuê áo phao màu cam và năm chiếc thuyền dành cho hai người. Các bạn nữ thì đi gửi ba lô và túi xách.

Thái Tông Minh cười nói: “Nếu là giao lưu, vậy nam nữ phải xen kẽ nhau. Mọi người cùng so xem thuyền nào chèo ra giữa hồ rồi vòng lại nhanh nhất. Lão Khưu, cậu với Quách Thanh một đội.”

“Này, cả hai chúng tôi đều rất khỏe, chia chúng tôi một tổ thì không công bằng với mọi người rồi...” Lão Khưu giãy giụa nói. Thật ra Quách Thanh cũng xinh nhưng mà đáng người hơi đô.

“Tính của cậu khá cầu thả, trước đây lại chưa từng chèo thuyền bao giờ, không chừng chính cậu mới là kẻ ngáng chân Quách Thanh. Với lại tôi đã hỏi rồi, Quách Thanh biết bơi, mà cậu thì không. Có Quách Thanh bên cạnh bảo vệ cậu, anh em bọn tôi cũng yên tâm...” Thái Tông Minh bịa ra một tràng dài, mấy bạn nữ bên cạnh không ngừng phụ họa, lão Khưu ù ù cạc cạc đồng ý.

Thái Tông Minh nói tiếp: “Lâu Thành, cậu với Nghiêm Triết Kha là bạn học, khá thân nhau, vậy hai người một thuyền. Chiến sĩ thi đua, cậu là chàng trai lực lưỡng của tây bắc, vậy hãy giúp đỡ bạn học Phan Tuyết nhỏ xinh của chúng ta. A Cường, cậu chung một thuyền với Trang Tiểu Quân,

cố gắng phát huy tài năng học vấn nhé. Du Phương Phương, chúng ta một tổ. Đừng để bọn họ vượt mặt!”

Trong trường hợp đông người như thế này, nhiều người không có chủ kiến, gió chiều nào thì theo chiều đó, hoặc là có ý kiến nhưng không dám phát biểu. Thế nhưng chỉ cần một người chủ động, tích cực và mạnh dạn nói ra thì người đó sẽ thành người cả nhóm tin tưởng và nghe theo. Hiện giờ Thái Tông Minh giống như thế, cậu ta mạnh mẽ sắp xếp mọi thứ đâu ra đấy, mọi người không ai có ý kiến gì.

Lặng lẽ vỗ vai Lâu Thành, Thái Tông Minh thì thầm nói: “Cam à, tôi chỉ có thể giúp cậu được đến đây thôi!”

(*) Phong độ thân sĩ: phong độ quý ông.

VÕ ĐẠO TÔNG SƯ

Mục Thích Lặn Nước

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Giác Mơng Võ Đạo Của Nghiêm Triết Kha

Sắc thu đã đậm nét hơn, bầu trời cao xanh, thời tiết lạnh lạnh. Hồ Triệu Sơn sóng nước chập chùng làm người ta cảm thấy mát lạnh.

Lâu Thành vốn định để Nghiêm Triết Kha vịn tay cậu để lên thuyền, nhưng không ngờ, cô như một con nai nhỏ linh hoạt, nhẹ nhàng nhảy lên rồi vững vàng đáp xuống sàn thuyền mà không hề làm thuyền chao đảo.

“Quả nhiên thực lực của cô ấy cao hơn mình... Không những không thể làm anh hùng cứu mỹ nhân, mà ngay cả anh hùng giúp mỹ nhân cũng không được làm...” Lâu Thành thầm tự giễu. Lâu Thành tự hiểu thực lực của bản thân đến đâu nên đành hoảng leo lên thuyền nhỏ, ngồi đối diện với Nghiêm Triết Kha. Mỗi người đều có mái chèo riêng.

“Tôi còn định kéo cậu lên đấy.” Nghiêm Triết Kha khẽ cười trêu ghẹo cậu. Gió hôn nhẹ nhẹ lên mái tóc đen huyền của cô, thổi lên những sợi tóc tinh tế sau lưng cô.

“Vậy chẳng phải sẽ thành mỹ nhân cứu anh hùng rồi sao?” Lâu Thành giả vờ kinh ngạc. Tình Thánh đã dặn, lúc không biết trả lời đối phương như thế nào thì pha trò làm cô ấy cười.

Quả nhiên, Nghiêm Triết Kha cười hai tiếng rồi hỏi: “Cam, cậu biết chèo thuyền không?”

“Không biết...” Lâu Thành thành thật trả lời. Trước khi học cấp ba, nhà cậu không có điều kiện; khi học cấp ba, cậu lại không có thời gian rảnh; sau khi tốt nghiệp, cậu chìm đắm trong đồng tuyển tập tranh tài võ

đạo và các tin tức liên quan, rồi gặp gỡ bạn thân, bạn học; đồng thời, lúc đó cậu cũng đang đắm mình trong thế giới ảo; thế nên, cậu làm gì có thời gian đi chèo thuyền!

Nghiêm Triết Kha mím môi, đôi mắt đen của cô vụt sáng. Cô nghiêm túc nói: “Thật khéo, tôi cũng vậy...”

Lâu Thành cười nói: “Không phải cậu là con gái vùng sông nước Giang Nam sao?”

Thuyền của Thái Tông Minh và Du Phương Phương, Triệu Cường và Trang Tiểu Quân đã chậm rãi chèo ra ngoài. Nhưng thuyền của Khưu Chí Cao và Quách Thanh, Trương Kính Nghiệp và Phan Tuyết lại chèo vòng vòng một chỗ.

“Nhưng tôi lớn lên ở Tú Sơn. Hơn nữa, không phải người con gái nào ở Giang Nam cũng biết bơi, cũng biết chèo thuyền nhé. Hai người chị họ của tôi đều như thế.” Nghiêm Triết Kha vừa bực mình vừa buồn cười trả lời.

Lâu Thành cứ thấy tốt là được, cậu không tìm hiểu sâu hơn về tình huống của gia đình Nghiêm Triết Kha. Cậu cười ha ha nói: “Xem ra, chuyện gì cũng không được vợ đũa cả nắm. Nếu cả hai chúng ta đều không biết thì cùng nghiên cứu xem chèo thuyền ra sao. Việc này cũng khá thú vị đấy.”

Nghiêm Triết Kha khẽ gật đầu. Vì hai tay cô đang cầm mái chèo nên hất cằm về hướng Triệu Cường và Trang Tiểu Quân: “Cậu xem hai người họ kìa. Chèo tốt đấy, chúng ta thử làm theo đi.”

“Được.” Lâu Thành nhìn qua Triệu Cường và bắt chước động tác của cậu ta, vung mái chèo lên.

Mái chèo chèo vào mặt nước, gợn lên những gợn sóng xanh biếc, nhưng thuyền không tiến lên phía trước mà cứ chao đảo.

Nghiêm Triết Kha cũng vung mái chèo. Cô như người thiếu nữ Thái Lãng ở giữa trời nước mênh mông xanh biếc, người và cảnh hòa vào nhau tạo thành một bức tranh tuyệt mỹ. Nhưng, thuyền của hai người vẫn không tiến lên phía trước được, vẫn xoay vòng tại chỗ. Hai người liếc mắt nhìn nhau rồi bật cười.

Lâu Thành muốn thể hiện bản thân, cậu đã sớm nghĩ đến chuyện chèo thuyền nên lúc này trong lòng cậu không hề cảm thấy hoang mang. Cậu đem tinh thần nhập vào Đan Điền, nhìn viên kim đan và tiến vào trạng thái “tĩnh”. Xung quanh đột nhiên chìm vào yên lặng. Tinh vân chậm rãi chuyển động, các vị trí chi tiết trên cơ thể dần dần hiện ra. Cậu có thể cảm nhận được sự chập chùng của con thuyền, nghe thấy tiếng sóng gợn từng cơn.

Loạng choạng. Mái chèo hạ xuống, gợn ra nhiều con sóng lăn tăn hơn. Sức mạnh liên tục được sinh ra bên trong cậu. Cậu mượn lực thay đổi phương hướng và tư thế để phù hợp với việc chèo thuyền.

Cùng lúc đó, Lâu Thành phát hiện Nghiêm Triết Kha cũng trở nên nhuần nhuyễn hơn. Mỗi lần cô vung mái chèo đều phối hợp với con thuyền, với sóng nước và với cậu, tăng thêm sức mạnh.

Mở mắt ra, Lâu Thành và Nghiêm Triết Kha bốn mắt nhìn nhau.

“Cậu luyện thành công Âm Dương Trang rồi sao?”

“Cậu đã thành thực Âm Dương Trang rồi sao?”

Hai người đều kinh ngạc mở miệng hỏi nhau, sau đó lại bật cười thành tiếng. Hai người khá ăn ý với nhau.

Là một người con trai, không đợi Nghiêm Triết Kha hỏi lại, cậu đã chủ động trả lời: “Thật ra tôi có khả năng trời sinh trong việc nhập “tĩnh”. Lần thứ nhất luyện Âm Dương Trang đã có thể nhập “tĩnh”. Nếu không, sao tôi có thể chống đỡ qua nổi ba tuần cơ chứ?”

Vẻ mặt Nghiêm Triết Kha thay đổi, con người trong trẻo của cô hiện rõ sự kinh ngạc: “Một lần đã nhập “tĩnh” được sao?”

“Đúng.” Lâu Thành thật thà gật đầu.

Nghiêm Triết Kha vô thức chu môi nói: “Tôi còn nghĩ chuyện luyện mười ngày đã tiến vào được trạng thái “tĩnh” của bản thân rất đáng mừng chứ.”

“Trường hợp đặc biệt, chỉ là trường hợp đặc biệt thôi. Máy mặt khác tôi đâu có bằng cậu. Với lại, mới mười ngày đã tiến vào được trạng thái “tĩnh” đã không tầm thường rồi. Rất nhiều cường giả nổi tiếng phải mất nửa tháng mới nhập “tĩnh” mà.” Lâu Thành vội vàng an ủi Nghiêm Triết Kha.

Lúc trước, hai người luôn nói đến những chuyện liên quan đến võ đạo nhưng lại không hỏi đối phương đã luyện tập đến đâu.

“Không cần nói mấy lời như vậy, trông tôi giống người nhỏ mọn hay sao?” Nghiêm Triết Kha cười một tiếng, một chút buồn rầu trong cô cũng vơi đi. Cô trình trọng gật đầu nói: “Từ nay về sau, cậu chính là thần tượng của tôi! Trong lịch sử võ đạo, người có thể nhập “tĩnh” ngay ngày đầu tiên luyện tập không có bao nhiêu người đâu.”

“Đừng như thế, tôi không nhận nổi đâu.” Lâu Thành âm thầm đặc ý nhưng ngoài mặt lại khiêm tốn, sau đó cậu lại đá sang chuyện khác: “Bây giờ cậu đạt được cấp bao nhiêu rồi? Nhớ không nhầm thì lúc đăng kí tham gia huấn luyện đặc biệt, cậu chưa đạt được cấp nào.”

Không phải “nhớ không nhầm” mà cậu dám khẳng định như thế.

Hai người vung mái chèo một cách ăn ý, con thuyền chậm rãi lướt trên mặt nước. Nghiêm Triết Kha suy nghĩ một lát rồi nói: “Từ nhỏ tôi đã theo dưỡng luyện võ, lúc học xong lớp mười thì đạt được trình độ của cấp chín nghiệp dư, nhưng không tham gia thi đấu định cấp. Sau này, thời gian luyện võ cũng ít đi, không tiến bộ được gì nhiều. Theo lời A Thanh nói thì lúc tôi và cô ấy đấu tập với nhau, thực lực của tôi đã ở giữa cấp tám và cấp bảy. Nhưng sau khi tập Âm Dương Trang, tôi thấy bản thân đã tiến bộ khá nhiều. Hôm qua A Thanh nói với tôi rằng, tôi đã đạt đến trình độ cấp sáu nghiệp dư.”

Nói xong câu cuối, giọng nói của cô hơi nâng cao, lộ ra sự đắc chí nho nhỏ đầy đáng yêu.

“Hay! Mới ba tuần đã tăng ít nhất một cấp. Tôi cũng phải xem cậu như thần tượng của mình.” Lâu Thành cố ý nói lại lời của Nghiêm Triết Kha.

Dựa theo những gì Nghiêm Triết Kha đã trải qua, nếu không phải năm cấp ba cô ấy tập trung vào việc học thì có khả năng khi nhập học, cô ấy đã đạt được trình độ cấp bốn, cấp năm nghiệp dư. Mới ba tuần đã có thể thăng lên một cấp không phải là một chuyện dễ dàng, còn chưa tính tới sự luyện tập chăm chỉ và tiềm năng vốn có của cô. Chuyện này cùng với chuyện một tay mơ như Lâu Thành mới ba tuần đã đạt được cấp chín nghiệp dư là hai chuyện khác nhau.

Nghe Lâu Thành nửa đùa nửa thật khen ngợi mình, mặt Nghiêm Triết Kha đỏ lên, nụ cười trên môi ngày càng đậm. Nhưng, như chợt nhớ tới chuyện gì đó, cô bỗng nhiên thở dài, vẻ mặt cũng trở nên âm trầm và đầy phiền muộn.

“Sao vậy?” Lâu Thành quan tâm hỏi.

Mái chèo trên tay Nghiêm Triết Kha chưa từng dừng lại, cô im lặng mấy giây rồi nói: “Dựa theo cách nói của cổ đại, tôi được xem như căn cơ non yếu. Nếu không phải được luyện võ từ nhỏ thì bây giờ, có khả năng tôi chỉ là một cái ấm thuốc di động. Nhưng dù thế, cơ thể vẫn bị khiếm khuyết, không thể nào bù đắp được, không bao giờ có thể toàn vẹn được, không thể nào mạnh hơn. Và cũng có nghĩa là không thể đột phá được cảnh giới Đan Khí, chân chính bước chân vào giới võ đạo.”

“Cho nên, mỗi lần nhìn thấy những người có tài năng bẩm sinh, tôi đều cảm thấy ngưỡng mộ và sùng bái, giống như đem toàn bộ giấc mộng võ đạo của bản thân ký thác vào người bọn họ vậy.”

Nghe giọng nói êm tai tràn đầy sự bất đắc dĩ và đau thương của cô, trong lòng Lâu Thành tràn đầy dịu dàng. Cậu rất muốn nói với cô rằng hãy để cậu thực hiện giấc mộng ấy cho cô.

Nhưng có những chuyện nói bằng miệng không bằng trực tiếp thực hiện. Nếu bây giờ chỉ biết nói suông bằng miệng, đối phương sẽ cho rằng cậu có thái độ đùa giỡn, ngả ngớn với chuyện này.

Đến lúc này, cậu mới hiểu tại sao Nghiêm Triết Kha và các cô gái khác lại sùng bái Lâm Khuyết. Và cũng biết câu “mỗi người đều có triển vọng của riêng mình, không nhất định phải là võ đạo” kia của cô không những nói cậu mà còn nói chính bản thân cô.

“Sư huynh Lý Mậu, người đấu tập với tôi, nói rằng tôi đã đạt được trình độ cấp chín nghiệp dư.” Cậu nhìn vào mắt cô, giọng nói đầy bình tĩnh và kiên định.

Nghiêm Triết Kha ngẩn người: “Cậu đã đạt được trình độ của cấp chín nghiệp dư?”

Rõ ràng ba tuần trước, Lâu Thành chỉ là một người bình thường, không có nền móng võ đạo gì. Vậy mà mới có ba tuần, cậu ấy đã đạt đến

trình độ quyền cước thành thực?

Kết hợp với khả năng nhập “tĩnh” trời ban, thêm ba tháng, nửa năm rồi một năm nữa, cậu ấy có thể đạt được đến trình độ nào đây?

“Sư huynh Lý Mậu nói như vậy.” Lâu Thành lời ít ý nhiều nói.

Nghiêm Triết Kha bình tĩnh nhìn cậu. Con người của cô đen như hồ sâu. Một lúc sau cô thấp giọng nói: “Cậu phải cố gắng lên nhé.”

“Ừm.” Lâu Thành gật đầu.

Dù nói chuyện nhưng động tác trên tay vẫn không ngừng lại. Hai người phối hợp vô cùng quen thuộc và ăn ý. Rất nhanh, thuyền của họ đã đuổi kịp thuyền của Khưu Chí Cao và Quách Thanh.

Mắt thấy đối phương sắp vượt qua, Quách Thanh đột nhiên vẩy mái chèo, tát nước về phía Lâu Thành và Nghiêm Triết Kha để hai người bọn họ vì tránh né mà chèo chậm lại.

“Khưu Chí Cao, cậu chèo thuyền đi! Tôi sẽ chặn đánh bọn họ.” Quách Thanh hùng hực khí thế nói.

Nghiêm Triết Kha vừa bực mình, vừa buồn cười. Cô nhìn về phía Lâu Thành, hỏi: “Muốn đánh lại không?”

Nhìn Nghiêm Triết Kha như đang nóng lòng muốn thử, Lâu Thành không hề do dự nói: “Muốn!”

“Vậy chèo thuyền cho chắc nha.” Nghiêm Triết Kha căn môi, mắt đầy ý cười. Cô cũng vung mái chèo lên.

Lâu Thành kéo khóa áo khoác lên, tập trung quan sát sự biến hóa của thuyền và sóng nước. Cậu phối hợp chèo theo để giảm tối đa sự chao đảo của thuyền do động tác của Nghiêm Triết Kha mang lại. Cả hai người đều

kiên trì đánh tới. Nhưng bên lão Khửu và Quách Thanh thì không như vậy. Chỉ cần Quách Thanh mạnh tay, thuyền sẽ chao đảo theo. Điều này khiến Quách Thanh không thể nào thẳng tay đánh tới được.

Chờ đến khi đã vượt qua tất cả mọi người, là đội thứ nhất chèo tới giữa hồ rồi vòng lại điểm xuất phát. Lâu Thành và Nghiêm Triết Kha lại ăn ý nhìn nhau rồi bật cười.

Người về thứ hai là Thái Tông Minh và Du Phương Phương. Thái Tông Minh dùng ngôn ngữ mạng nói: “Lần nữa, lại lần nữa! Mèo lục lạc tôi không phục!”

Một lần rồi lại một lần nữa, các bạn nữ chơi rất vui vẻ và chơi rất hết mình. Mắt thấy mặt trời đã ngả về phía tây, cả bọn liền quyết định về sớm, tránh khi đi ăn tối phải xếp hàng lấy số.

Về phần chi phí, có Lâu Thành và Thái Tông Minh làm gương, đám con trai đã góp tiền từ trước.

Thuyền ngừng bên bờ: “kiện tướng chạy cự ly dài” Lâu Thành không hề cảm thấy mệt mỏi, cậu thoải mái bước xuống thuyền và đưa tay về phía Nghiêm Triết Kha.

Lúc này, cô ấy đã kiệt sức, chắc cô sẽ không đủ sức để nhảy xuống nữa nhỉ?

Tim Lâu Thành đập càng lúc càng nhanh. Nghiêm Triết Kha cũng không cảm thấy xấu hổ, cô thản nhiên nắm lấy tay Lâu Thành, mượn lực từ tay cậu để bước xuống thuyền. Dù lúc này chiếm ưu thế nhưng cô vẫn bị tạt trúng không ít nước. Lúc này, tóc cô ướt sũng, có vài sợi dãn vào má cô, ôm sát theo gương mặt tinh tế, làm người ta nghĩ ngay đến cụm từ “vừa tắm xong”.

“Sao thế?” Nghiêm Triết Kha vén đám tóc đang rối ra sau.

Lâu Thành nghĩ một chút rồi dịu dàng nói: “Mỗi lần nhìn thấy các bạn nữ mới gội đầu xong, tóc còn chưa khô trên ti vi, tôi đều thấy đáng vẻ ấy rất xinh đẹp.”

Ánh mắt Nghiêm Triết Kha sáng sủa, cô khẽ nháy mắt và nói: “Tôi đi thay quần áo đây.”

Lâu Thành giật mình: “Cái túi ấy chứa quần áo à?”

“Đúng thế, chèo thuyền dễ ướt đồ lắm, không mang theo một bộ phòng hồ lỡ ướt thật thì sao thay đồ ướt ra được.” Nghiêm Triết Kha cười tủm tỉm: “Đám con trai các cậu chắc không nghĩ đến chuyện này đâu.”

“Tôi mặc áo da, không sợ bị ướt.” Lâu Thành lau vài giọt nước dính trên áo khoác: “Rất thông minh, phải không?”

Nghiêm Triết Kha liếc cậu một cái rồi rào bước đến nơi giữ đồ.

Nhìn bóng lưng Nghiêm Triết Kha biến mất ở cửa phòng thay đồ nữ, Lâu Thành cảm thấy cực kỳ vui sướng, cậu nhin không được niềm vui sướng này, cứ đi qua đi lại không ngừng.

Trải qua ngày hôm nay, một chút xa lạ giữa cậu và Nghiêm Triết Kha đã triệt để biến mất, bằng chứng là cái liếc mắt lúc nãy của cô.

Mặc dù còn cách giai đoạn nắm tay rất xa, nhưng khoảng cách giữa hai người đã được rút ngắn lại một chút!

...

Sau khi quay về trường bằng xe đặt trên ứng dụng, cả nhóm mười người đến “tiệm cơm lão Lý” nổi tiếng ở trấn nhỏ bên cạnh. Món nổi tiếng nhất ở đây là chân giò hầm đậu trắng. Màu trà hòa với màu trắng sữa tạo nên màu sắc tươi đẹp. Hương vị đậm đà, mạnh mẽ đánh vào vị giác người

ăn. Đậu trắng được hầm mềm nhũn vì đã hấp thu các loại tinh hoa. Đây có thể nói là mỹ vị ở trần gian, làm các bạn nữ ăn rất thích thú.

Ăn tối xong, cả bọn đi bộ về Đại học Tùng Thành. Trên đường đi, mọi người luôn miệng kể về các hành động ngốc nghếch và hài hước ở buổi chiều của mỗi người, rồi cười vang. Một đường đến ký túc xá nữ này, không ai cảm thấy tẻ nhạt.

Nghiêm Triết Kha ở tòa đối diện, cách đó không xa. Lâu Thành tiễn cô đến trước cổng ký túc xá rồi chào tạm biệt.

“Hẹn gặp lại vào buổi huấn luyện đặc biệt ngày mai.” Cậu vẫy tay chào.

Lúm đồng tiền lại xuất hiện ở hai má của Nghiêm Triết Kha, cô cũng vẫy tay: “Mai gặp lại.”

Đưa mắt nhìn cô tiễn vào ký túc xá, biết tiếp theo cô sẽ đi tắm nhưng cậu không vội đuổi theo bọn Thái Tông Minh mà đi đến bờ hồ.

Hôm nay vui như vậy, không luyện tập để trút hết niềm vui ấy thì tối nay sao mà ngủ được.

...

Trong rừng cây ven hồ, thành viên năm tư của câu lạc bộ võ đạo, Ngô Đông đang uống rượu hút thuốc với hai người bạn ngoài trường. Cuối tuần, người ở bên ngoài có thể ra vào khu giảng đường mới, không tính người chuyển phát bưu phẩm.

“Ày, mấy nay làm sao ấy. Mẹ nó, đúng là khó chịu mà! Từ khi cái tên Lâm Khuyết nhập học, câu lạc bộ võ đạo đúng là không ở nổi. Một tên, hai tên đều không xem tôi ra gì.” Ngô Đông uống một ngụm bia. Về mặt cậu ta lúc này rất hung ác và nham hiểm.

Một tên có hình xăm trên cổ nói: “Anh với Trần ca liên hợp lại vẫn không đánh lại thằng đó sao?”

“Không dám! Bọn tôi sắp tốt nghiệp, nếu làm lớn chuyện này lên, bị dính biên bản hay bị phạt thì sau này làm sao kiếm việc được?” Ngô Đông nói.

Bỗng nhiên, ánh mắt anh ta nhìn chăm chăm vào một chỗ rồi hừ một tiếng.

“Sao vậy?” Tên còn lại quay đầu nhìn theo hướng ánh mắt Ngô Đông. Anh ta nhìn thấy Lâu Thành với vẻ mặt mang đậm ý cười đang chậm rãi chạy tới.

“Một thằng ranh trong câu lạc bộ võ đạo.” Ngô Đông tức giận nói.

Tên có hình xăm nói: “Ha ha. Thật là khéo! Hay là tấn cho nó một trận?”

“Không được! Lỡ xảy ra chuyện, mấy cậu còn chạy được, chứ tôi thì không.” Ngô Đông dù rất muốn nhưng lại không dám.

“Không sao, chỉ cần đánh có chừng mực là được, chỉ dạy bảo thằng đó một chút thôi.” Tên đầu đinh ngửa tay ngửa chân muốn thử nên ra sức xúi giục Ngô Đông: “Sinh viên ma sát đấu tập với nhau, lại không bị thương gì, ai mà rảnh rồi đi báo cho thầy cô chứ! Nếu không thì bọn tôi ra tay cho, anh không cần phải ra mặt đâu.”

VÕ ĐẠO TÔNG SƯ

Mục Thích Lặn Nước

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Khiêu Chiến

Khoảng thời gian này, tâm trạng Ngô Đông rất không tốt. Sau khi bị tên đầu đinh xúi giục, anh ta trầm mặc một lát rồi gật đầu nói: “Vậy để tôi canh chừng giúp các cậu.”

“Được!” Tên đầu đinh đứng dậy đuổi người.

Tên có hình xăm đặt chai bia xuống, cẩn thận hỏi lại một câu: “Thực lực thằng đó như thế nào? Cấp mấy nghiệp dư?”

Ngô Đông cười một tiếng: “Yên tâm. Nó chỉ là tay mơ, mới luyện võ, còn chưa đạt được cấp chín nghiệp dư. Bọn cậu có thể dễ dàng xử lý nó.”

Tên đầu đinh và tên có hình xăm bỏ học và bước chân vào xã hội đen từ sớm. Bình thường hai kẻ này hay ẩu đả đánh nhau nên quyền cước khá tốt. Vì muốn leo lên cấp cao hơn trong giới, hai kẻ này mới cố gắng làm quen với Trần Trường Hoa và Ngô Đông để có thể học lỏm võ đạo chính quy. Mặc dù mấy chuyện như ăn nhậu, cá cược, gái gú, chuyện nào bọn họ cũng có phần nhưng cũng khá chịu khó luyện võ, lại thường xuyên được “thực hành” nên hiện giờ thực lực thuộc tầm cấp bảy nghiệp dư. Vì thế, Ngô Đông rất yên tâm giao Lâu Thành cho hai tên này xử lý.

“Vậy còn không đơn giản sao? Đảm bảo Đông ca sẽ cảm thấy hài lòng.” Tên đầu đinh cười một tiếng.

Tên có hình xăm suy nghĩ một chút rồi đột nhiên nói: “Chờ một chút, hai người có ai biết tiếng Đông Bắc không? Dạy tôi vài câu đi.”

“Hả?” Ngô Đông và tên đầu đinh đều cảm thấy mờ mịt.

Tên có hình xăm giải thích: “Dù sao Đại học Tùng Thành cũng là đại học tốt nhất ở Tùng Thành, cũng nổi tiếng cả nước. Mấy tên xã hội đen chúng tôi mà gây chuyện trong đây thì rất dễ bị bắt. Dù bọn tôi có chùng mực thì chắc gì không xảy ra chuyện ngoài ý muốn? Không chùng còn bị vài giảng viên bắt gặp. Bây giờ trời tối, không thể nhìn rõ mặt, lát nữa tôi sẽ nói giọng Đông Bắc. Sau đó có xảy ra chuyện gì cũng không thể truy ra bọn tôi. Anh thấy đúng không?”

“Đúng, đúng, đúng.” Ngô Đông cũng sợ hai tên này bị truy ra sẽ làm liên lụy đến anh ta.

Tên đầu đinh khó hiểu nói: “Trời tối như vậy, giảng viên nào chạy đến đây chứ?”

“Đêm tối hẹn hò với sinh viên nữ, như thế này không phải là rất tuyệt sao?” Tên có hình xăm cười bỉ ổi nói.

.....

Men theo con đường nhỏ bên hồ, Lâu Thành chậm rãi chạy đến nơi hay luyện Trang Công. Một nửa mặt hồ Vi Thủy phản chiếu ánh sáng từ đèn của khu ký túc xá và khu giảng đường, trông như một nhánh biển bạc đang hiện hữu nơi đây. Nửa còn lại chìm trong đêm tối tĩnh mịch, thỉnh thoảng sẽ bắt gặp ánh sáng phản chiếu của một ngọn đèn đường đang đứng cô đơn chiếu sáng ở đâu đó gần đấy. Sát mép hồ ấy là nơi thu hút các cặp đôi “dã yên ương” (1) và đây cũng là nơi Lâu Thành đang đứng.

Quan sát xung quanh là thói quen của võ giả. Trải qua một đoạn thời gian khổ luyện, điều này đã trở thành bản năng của Lâu Thành. Lúc chạy bộ ven hồ, cậu thấy có hai bóng người ở trong rừng cây bên hồ nên vô thức nhìn lâu hơn một chút.

Tên có hình xăm lớn tiếng nói: “Nhìn cái gì mà nhìn?”

Lâu Thành ngẩn người. Không ngờ mới nhìn một chút mà đối phương đã phản ứng như thế. Vì không thích gây sự nên cậu khiêm tốn trả lời: “Không nhìn gì cả, không có ý gì cả.”

Tuy rằng luyện võ tăng thêm dũng khí, trước đó cậu còn mong gặp phải lưu manh để có thể làm anh hùng cứu mỹ nhân. Nhưng khi thật sự gặp phải thì cậu lại hành động theo thói quen và tính cách. Huống hồ lão Thi đã nói, xã hội bây giờ là xã hội pháp chế, dù có hung hăng tàn nhẫn như thế nào cũng không coi là gì cả, nhưng với tư cách là một võ giả, dù không sợ gặp phải phiền phức nhưng vẫn nên cố gắng tránh gây chuyện.

“Mẹ nó, còn dám mò BB (2)...” Tên có hình xăm trong lúc vội vã chỉ học được hai câu này nên không dám nhiều lời. Anh ta dùng ánh mắt ra hiệu cho tên đầu đinh đi lên trước cản Lâu Thành, còn bản thân thì chặn đường lui của cậu.

Lâu Thành không phải là kẻ ngốc, nhìn vẻ mặt hung hăng và hành động của đối phương, trong lòng cậu đã đoán được ít nhiều: “Tên này đang cố tình gây sự!”

Hơn nữa, hai tên này dù chia ra chặn trước, chặn sau nhưng bước chân vững vàng. Điều này thể hiện rằng thực lực của bọn chúng trên cấp chín nghiệp dư!

Người bình thường tập luyện quyền cước thường không chú ý đến bộ pháp dưới chân. Người có thể giữ vững bước chân trong những trận đấu, người đó chắc chắn là người luyện võ.

Hai bên cách nhau không xa, đây là khoảng cách mà hai người đang cãi nhau có thể lập tức đánh nhau. Thấy tên đầu đinh sắp tát mình, Lâu Thành đột nhiên bỏ chạy về phía bên cạnh. Bước chân cậu dần nhanh hơn, cậu chạy vào rừng cây bên hồ.

Chạy về phía rừng cây.

Chạy...

Chạy!

Tên đầu đinh và tên có hình xăm ngậy người ra nhìn nhau. Mẹ nó, thằng đó thế mà lại bỏ chạy?

Theo kinh nghiệm của bọn họ, khi xảy ra mâu thuẫn, thường thì người ta sẽ giải thích hoặc là dùng lý lẽ để biện luận. Nếu xảy ra đánh nhau, những kẻ nhu nhược sẽ cầu xin bọn họ bỏ qua, mà mấy kẻ không chịu thua thì xông lên đánh với bọn họ một trận, tới khi đánh không lại mới bỏ chạy. Không ai ngờ tới cậu ta chưa nói gì đã bỏ chạy như thế, chạy nhanh hơn cả thỏ!

Mẹ kiếp! Chạy sao? Xem mày chạy được đến đâu! Hai người lấy lại tinh thần, nhổ nước miếng rồi đuổi theo Lâu Thành. Vì cảm thấy mất mặt nên cơ mặt bọn họ trở nên vặn vẹo.

Nghe phía sau truyền tới tiếng bước chân đuổi theo, Lâu Thành không dám dừng lại. Vì thông thuộc địa hình ở đây, nên Lâu Thành chạy một mạch xuyên qua cánh rừng thưa bên hồ, chạy ra con đường ngoài rừng, đến nơi bình thường cậu hay rèn luyện sức chịu đựng.

Con đường này vừa dẫn tới khu giảng đường vừa đi qua một ngọn núi trong trường. Núi này không cao lắm, chỉ cao tầm mười mét, núi này đúng ra nên gọi là “gò đất” sẽ hợp lý hơn. Trên đó có xây thư viện lớn nhất Tùng Thành. Mà con đường này chạy vòng qua núi nhỏ ấy, chạy thẳng đến khu phía tây rộng lớn còn đang xây dựng. Lâu Thành rẽ sang hướng chạy về núi nhỏ.

Tên đầu đinh và tên có hình xăm vừa hét lớn vừa chạy ra khỏi rừng cây. Khi thấy Lâu Thành chạy trốn về phía núi nhỏ thì hai tên này mừng

thầm: “Thằng nhãi này hoảng sợ nên chạy bừa rồi!”

Nếu Lâu Thành trốn về hướng dẫn tới khu giảng đường, hai tên này chắc chắn sẽ không dám đuổi theo gây chuyện nữa. Nhưng cậu lại không chạy về hướng ấy nên hai tên này chắc mẩm là sẽ tấn cậu một trận nhớ đời.

Lúc hai tên kia chạy xuyên qua rừng cây, Ngô Đông vốn chờ xem trò vui lại cảm thấy không yên lòng. Anh ta sợ hai tên này không kiềm chế được lại gây ra chuyện lớn gì đó, làm liên lụy đến anh ta nên cũng vội vàng đuổi theo phía sau.

Người chạy, kẻ đuổi, người tiếp tục chạy, kẻ phía sau vẫn đuổi theo. Tên đầu đinh và tên có hình xăm vì thường ngày hay ăn chơi, rượu chè, gái gú nên mau chóng xuống sức. Khoảng cách giữa Lâu Thành và bọn họ cũng dần cách xa hơn, cả hai tên này đã bắt đầu muốn từ bỏ.

Mẹ kiếp! Nhớ năm xưa ông đây chạy một mạch qua năm con phố đấy!

Đúng lúc này, hai tên này phát hiện Lâu Thành đã chạy chậm lại. Thế là bọn họ nhìn nhau cười, đấm mắt hiện ra tia hưng phấn và hung ác.

Chúng ta không chạy nổi, tên nhóc này chắc chắn cũng không chạy nổi!

Ráng thêm chút nữa, đến khi đuổi kịp nó, chúng ta sẽ cho nó “đẹp mặt”!

Chạy vòng ra núi nhỏ, hai người đuổi theo đến mảnh đất hoang ở khu phía tây. Đuổi theo một lúc, khoảng cách giữa hai bên đã rút ngắn lại. Nhưng, lại chạy tiếp một lúc, tên đầu đinh đã không còn sức để đuổi theo nữa. Anh ta dừng lại, thở hốt hển nói: “Mẹ... học... kiếp... thằng... thằng nhãi này... mẹ nó... chạy dai thật!”

Tên có hình xăm chạy thêm hai bước nữa thì đuối sức, lưng cúi xuống, hai tay chống trên đầu gối, đưa mắt nhìn bóng dáng Lâu Thành chạy càng lúc càng xa: “Mệt, mệt chết bố mày rồi, chân muốn nhũn ra luôn...” Tiếng anh ta nói chuyện tựa như tiếng kéo ống bễ, ngực phập phồng lên xuống không ngừng.

Ngô Đông cũng đã đuối kịp hai người. Anh ta thở hồng hộc, trán đổ đầy mồ hôi lạnh. Thấy hai người không tiếp tục đuổi theo nữa, anh ta liền thở phào nhẹ nhõm rồi dừng lại cách đó không xa. Sau đó, anh ta liên tục nôn khan, nôn đến thở không kịp.

“Đủ... đủ rồi... Đừng đuổi theo nữa... Lãng... lãng phí thời gian...” Phổi không còn tốt vì hút nhiều thuốc, lại chạy nhanh và chạy một quãng đường dài như vậy, Ngô Đông cảm thấy mắt mình tối lại.

Anh ta vừa dứt lời, mắt đột nhiên nhìn chăm chăm về một phía. Trong màn đêm đen kịt, một bóng người đang chạy tới. Là Lâu Thành!

“Cậu...” Tên có hình xăm và tên đầu đinh kinh ngạc.

“Cậu ta còn dám chạy về sao?”

Chăm chú nhìn kỹ, bọn họ thấy mặt Lâu Thành vẫn như thường, hô hấp nhẹ nhàng, không hề có biểu hiện mệt mỏi nào của việc chạy một quãng đường xa như thế.

Mẹ nó, đúng là quái vật mà! Tên đầu đinh và tên có hình xăm đột nhiên cảm thấy sợ hãi.

Nhìn ba người đang há mồm thở dốc trước mắt, mặt Lâu Thành mang đầy ý cười, không nói gì. Rồi đột nhiên cậu tung ra một quyền, chân phát lực, truyền qua eo và dẫn lực đến nắm tay, lực toàn thân tập trung lại một chỗ và mạnh mẽ đánh vào giữa ngực tên đầu đinh.

Tên đầu đình muốn giơ tay đánh trả nhưng tay chân bủn rủn, thở không ra hơi. Động tác của anh ta bị chậm một nhịp nên bị Lâu Thành đánh trúng một quyền.

Bộp!

Một âm thanh trầm đục vang lên. Huyệt Thiên Trung của tên đầu đình bị đánh trúng. Anh ta lập tức cảm thấy khó thở, xương cốt đau đớn. Anh ta lùi ra sau hai bước. Bộ pháp của Lâu Thành vẫn không rối loạn, cậu theo sát phía sau, đề lên hai bả vai anh ta, một chân đưa lên tạo thế, tay dùng lực quăng anh ta về phía tên có hình xăm đang muốn xông lên, khiến tên này - tay chân cũng đang mềm nhũn - lão đảo.

Lâu Thành không bỏ qua cơ hội này, bước lên một bước, vặn lưng và đá một cước vào giữa chân trái của tên có hình xăm.

“Á!” Tên có hình xăm kêu lên thảm thiết. Dù không đến mức gãy xương, nhưng lại đau đến thấu xương, đau đến thở không ra hơi như tên đầu đình kia. Lúc này, cả hai tên này đều không còn sức đánh nhau nữa.

Sau khi xử lý xong hai tên kia, Lâu Thành nhìn về phía Ngô Đông. Cậu khẽ mỉm cười: “Ra là sư huynh Ngô Đông muốn dạy dỗ tôi, xem ra tôi phải nhờ sư huynh chỉ bảo rồi!”

Vẻ mặt Ngô Đông hung ác nhìn cậu: “Ông đây... ông đây rất mệt, chẳng lẽ cậu không thấy thế sao? Ai... ai cũng chạy... chạy như nhau mà!”

Tôi là cao thủ cấp hai nghiệp dư! Cậu là cái thá gì chứ?

Thật xin lỗi! Tôi vẫn chưa cảm thấy mệt... Lâu Thành bình tĩnh bày ra tư thế nghênh chiến.

Mặc dù Ngô Đông là cao thủ cấp hai nghiệp dư, nhưng sư phụ từng nói, anh ta uống rượu bia quá nhiều, làm tổn hại đến cơ thể, xem như đã

thành “tàn phế”. Bây giờ, anh ta còn đang đuối sức, chân tay mềm nhũn, hô hấp khó khăn. Anh ta như vậy mà mình còn không dám khiêu chiến để giao đấu thực tế một trận, thì mình còn học võ làm gì?

(1) Dĩ yên ương: cặp đôi thân mật ở nơi ánh sáng mờ mờ và không kín đáo.

(2) BB: chỉ những em gái ngực bự.

VÕ ĐẠO TÔNG SƯ

Mực Thích Lặn Nước

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Hiệp Khách Dùng Võ Vi Phạm Lệnh Cấm

Không nhiều lời, Lô Thành hạ trọng tâm xuống, triển khai bộ pháp, như trái lại tựa như bên phải xông lên đánh Ngô Đông.

Cậu mới luyện võ được ba tuần lễ, chỉ thuần thục các động tác cơ bản và các chiêu thức đơn giản. Còn những chiêu thức và động tác phức tạp để đánh thực chiến, cậu vẫn chưa học được bao nhiêu. Nhưng con người khác với động vật ở chỗ giỏi quan sát và bắt chước.

Đối với một Ngô Đông mạnh hơn cậu rất nhiều này, theo bản năng cậu muốn làm tốt hơn nữa. Cậu nhớ lại bộ pháp mà Trần Trường Hoa và Lâm Khuyết dùng khi đấu với nhau. Uốn lượn về phía trước, các chiêu thức tấn công đan xen nhau, tựa như một con rắn độc đáng sợ.

So với Trần Trường Hoa khi đó, rõ ràng Lô Thành yếu hơn rất nhiều nhưng cậu nhập môn Âm Dương Trang đã lâu, khả năng giữ cân bằng của cơ thể rất mạnh, khả năng tập trung cũng cao. Vừa tiến vào trạng thái “tĩnh”, cậu ung dung, khéo léo không ngừng điều chỉnh trọng tâm. Lúc chân trái bước lên, trọng tâm hơi lệch sang phải, lúc chân phải bước lên, trọng tâm lại nghiêng về bên trái, hư hư thật thật, trong thật có hư, làm người ta khó mà phán đoán rõ mục tiêu thực sự của người tấn công.

Một người luyện võ nhiều năm như Ngô Đông cũng cảm thấy khó giải quyết. Lúc trước, khi đấu tập với Trần Trường Hoa, anh ta còn miễn cưỡng nhìn ra được mảnh khoe ở bên trong mà đưa phán đoán. Nhưng bây giờ, khi đối mặt với bộ pháp còn chưa thành thục này của tên nhãi kia, anh ta lại

không có cách nào đoán trước được chiêu thức của cậu. Khi anh ta tưởng là bên phải thì cậu lại đổi trọng tâm sang bên trái.

Cậu ta thật sự là một tay mơ mới luyện võ được ba tuần thôi sao?

Chẳng lẽ cậu ta giả heo ăn hổ?

Điều tối kỵ nhất trong giao chiến là do dự không quyết. Ngô Đông đã tham gia nhiều cuộc thi đấu định cấp nên rất có kinh nghiệm và dĩ nhiên, anh ta cũng biết rõ điều tối kỵ ấy. Nhưng giờ phút này anh ta lại khá lúng túng.

Nếu là lúc bình thường, dù anh ta không phán đoán được thực hư trong Xà Bộ nhưng cũng vẫn có thể triển khai thân pháp để đáp trả. Đây chính là điểm mạnh của anh ta. Nhưng sau khi chạy một quãng đường xa như vậy để đuổi theo hai tên kia, bước chân run run, hô hấp anh ta đã không còn ổn định, khó mà phát ra lực. Nếu tiếp tục chạy nữa thì chẳng khác gì việc anh ta tự tìm đường chết.

A, chỉ có thể cố phòng thủ cho vững thôi!

Ngô Đông không vội vàng tấn công mà triển khai thế phòng thủ.

Thấy thế, trong lòng Lâu Thành vui thầm. Bởi vì đây chính là kế hoạch ban đầu của cậu khi dự đoán cục diện này. Không ngờ thế mà lại trở thành hiện thực.

Lúc đầu, khi chưa phát hiện sau hai người kia còn có Ngô Đông đuổi theo, cậu chỉ định dùng năng lực mạnh nhất của mình là chạy cự ly dài để làm hai tên lưu manh cố ý gây chuyện kia đuối sức, sau đó thừa lúc hai tên này tay chân bủn rủn mà phản kích lại. Nhưng khi phát hiện ra có Ngô Đông phía sau, cậu liền chạy chậm lại, dụ ba người bọn họ chạy nhiều hơn, cố gắng làm bọn họ tiêu hao thật nhiều thể lực. Sư phụ đã từng nói, Ngô Đông bị rượu chè, thuốc lá làm hư tổn cơ thể, phổi đã bị suy yếu. Đến khi

thể lực gần cạn kiệt, trong thời gian ngắn, anh ta sẽ không tài nào kịp lấy lại sức.

Dưới tình huống này, lấy sự nhanh nhẹn, sự linh hoạt, cách di chuyển của bước chân và cách đánh úp để khiến Ngô Đông không thể nào phát huy sở trường của anh ta, ép anh ta phải vào thế phòng thủ, giống như mọi chuyện đang xảy ra trước mắt cậu bây giờ!

Hơi dờn trọng tâm, chân bước lên một bước, Lâu Thành đột nhiên vọt về phía bên phải Ngô Đông. Chân phát lực rồi thông qua thắt lưng tập trung lại và truyền đến tay phải. Sau đó, tựa như đang cầm một cái thiết chùy, cậu nắm tay lại rồi tung một quyền về phía Ngô Đông.

Một quyền này xé gió mà lướt tới, khí thế rất hùng hổ. Vì không thể đoán trước thực hư của Xà Bộ nên phản ứng của Ngô Đông bị chậm một nhịp. Nhưng anh ta phòng thủ vững vàng, hai tay thủ thế. Khoảng cách của hai người càng lúc càng rút ngắn lại. Không ngờ anh ta thế mà lại đỡ được một quyền này của Lâu Thành.

Lúc cả hai va chạm nhau, Lâu Thành không cảm nhận được sức mạnh của anh ta. Cậu lập tức hiểu rõ, hô hấp của Ngô Đông thật sự đã không còn ổn định nữa, toàn thân anh ta không thể phát thêm lực, một cao thủ cấp hai nghiệp dư như Ngô Đông thoáng cái đã rơi vào thế yếu.

Được thế thì làm tới, chân phải Lâu Thành bước lên một bước, ngăn phía trước hai chân Ngô Đông để ngăn cản bộ pháp phát lực của anh ta. Tay trái của cậu dựa vào lực nắm tay phải mà tung ra một quyền về phía bụng Ngô Đông.

Ngô Đông không thể tránh được, chỉ có thể lấy một lần nữa cứng chọi cứng. Hai người thịt đụng thịt, một âm thanh “bộp” vang lên. Lâu Thành nhún chân, người hơi nghiêng, cậu gập tay lại rồi đâm cùi chỏ sang ngang.

Nhất định phải nắm lấy tình trạng không ổn này của Ngô Đông, buộc anh ta phải đánh giáp lá cà. Đây chính là điểm yếu, cũng là điểm chí mạng của anh ta. Một khi có thể khiến anh ta không kịp thở lấy sức, thắng bại sẽ rõ!

Nếu như di chuyển vào lúc này, anh ta sẽ có thời gian để lấy hơi!

Bốp bốp bốp, tay hai người liên tục ra chiêu, quyền chạm quyền. Dù sao Ngô Đông cũng đã luyện võ nhiều năm, có nhiều kinh nghiệm nên không để lộ sơ hở gì.

Hai tay lại tung quyền. Lần tấn công thứ hai của Lâu Thành lại bị Ngô Đông cản được. Nhưng cậu nhạy bén phát hiện thân thể của Ngô Đông hơi chệch về phía sau.

Như đá ngầm dưới cuồng phong bão táp, anh ta cuối cùng cũng xuất hiện sơ hở!

Lực ở phía sau Ngô Đông không đủ.

Thừa lúc anh ta mắc sai lầm mà đánh tới, Lâu Thành hạ thắt lưng xuống, phối hợp với cơ thể nhỏ con, cậu nhanh chóng điều chỉnh trọng tâm cơ thể rồi mau chóng tung ra một quyền.

Bốp!

Thế phòng thủ của Ngô Đông bị một quyền này phá vỡ. Anh ta loạng choạng lui về sau. Nhưng anh ta cũng lợi hại, không cho Lâu Thành có cơ hội đánh tới, anh ta lập tức lăn sang một bên để tránh né.

Nhìn anh ta lăn trên mặt đất, tự nhiên Lâu Thành cảm thấy khá vui. Cậu có thể ép một người có trình độ cấp hai nghiệp dư đến tình thế như vậy... Cậu sắp thắng đến nơi rồi!

Cậu lướt đến, rút ngắn khoảng cách lại. Cậu tính bắt chước Lâm Khuyết lúc trước, đá Ngô Đông một đá.

Đúng lúc này, mắt Ngô Đông híp lại, tay trái anh ta vòng ra sau lưng nắm lấy một nắm đất rồi ném về phía Lâu Thành.

Lâu Thành hoàn toàn không ngờ tới biến hóa trước mắt này. Thấy bụi đất văng tới, cậu theo bản năng nhắm mắt lại, tay trái che trước mặt, nghiêng người né tránh.

Nhưng có lẽ chuyện xảy ra quá bất ngờ, đất cát vẫn văng vào mắt cậu. Mắt cậu vừa đau vừa xót, trong thời gian ngắn không thể mở mắt ra. Nháy mắt, suy nghĩ của cậu trở nên hỗn loạn, đầu óc rối bời, tay chân trở nên luống cuống.

Bốp!

Lưng Lâu Thành truyền đến cảm giác đau xót. Bị đánh một quyền, thân thể cậu mất cân bằng và ngã về phía trước.

Tình huống quen thuộc: “trải nghiệm” quen thuộc khiến cậu nhập “tĩnh” theo bản năng, điều chỉnh thân thể để thay đổi trọng tâm.

Cả người yên tĩnh, đầu óc cũng rõ ràng. Khi trúng một quyền, dòng suy nghĩ của Lâu Thành ổn định lại. Cậu biết kinh nghiệm thực chiến của bản thân còn non kém, dễ bị thua thiệt khi đối phương sử dụng mảnh khỏe. Hiện tại, cậu nhất định phải giữ vững tinh táo, không thể để Ngô Đông thừa cơ tấn công liên hoàn.

Kim đan chậm rãi chuyển động, tinh vân co giãn, bắt chặt ở các vị trí trên cơ thể tự điều chỉnh hài hòa lại. Lâu Thành lão đảo vài bước rồi lấy lại thăng bằng.

Đồng thời, mỗi bước của cậu đều có biến hóa về phương hướng nhằm tránh truy kích phía sau lưng.

Sau khi đứng vững, Lâu Thành phát hiện mắt vẫn không thể mở ra, nước mắt tuôn ra không ngừng, giống như bị ai đó đánh đến khóc. Xung quanh chìm vào bóng tối, cậu không biết sắp tới Ngô Đông sẽ đánh từ phía nào. Điều đáng sợ nhất là, bản thân cậu tuân thủ luật pháp, không dám mạnh tay, không đánh vào điểm yếu có thể gây hại đến thân thể của tên đầu đình và tên có hình xăm, nên hai tên đó sẽ nhanh khôi phục lực chiến đấu.

Tĩnh táo.

Phải tĩnh táo!

Suy nghĩ của Lâu Thành lóe lên, xuất hiện một quyết định. Trong lòng cậu nghĩ đến hình ảnh nước đông lại thành băng, chỉ thấy đủ các loại suy nghĩ hỗn tạp về chuyện đóng băng, các giác quan trở nên nhạy bén khác thường.

Băng Bộ Ngưng Thủy Trang!

Mọi thứ như chìm lại trong yên tĩnh, trái ngược với Âm Dương Trang, Ngưng Thủy Trang thiên về bên ngoài. Tiếng gió thổi khe khẽ tiến vào tai, xen lẫn trong đó là tiếng động của bước chân. Trong không khí còn thoang thoảng mùi rượu.

Trong mơ hồ, Lâu Thành dựa vào tai mà cảm giác được có người đang đánh về phía bên trái của cậu.

Lâu Thành bình tĩnh, hai tay khẽ nâng lên như đang tạo thế phòng thủ để đợi cho mắt phục hồi lại.

Âm thanh hô hấp nặng nề tiến vào tai, Lâu Thành đột nhiên thay đổi suy nghĩ, trong lòng cậu phác họa ra hình ảnh một tia chớp màu trắng bạc

đánh xuống, đánh trúng cây cối rồi tóe ra lửa trong nháy mắt.

Lôi Bộ Điện Hỏa Trang!

Điện Hỏa vừa xuất hiện, cơ bắp cậu tự nhiên nhúc nhích. Lâu Thành chỉ cảm thấy xương cụt của mình tê rần, cơ thể hạ thấp như thể bị tia chớp bổ thẳng xuống. Sau đó, một dòng nước ấm theo xương sống lan ra khắp cơ thể, bít chặt các lỗ chân lông, tựa như lửa cháy lan ra đồng cỏ. Trong nháy mắt cậu hoàn thành một sự đột phá đáng sợ. Hơn nữa, sự thiêu đốt ấy thông qua thắt lưng truyền đến chân trái.

Chân trái cậu nhìn thì bình thường, nhưng lại đột nhiên căng ra và đá một cước sang bên cạnh mà không hề báo trước.

Bịch!

Lâu Thành cảm giác bản thân đã đá trúng cái gì đó, dưới chân mơ hồ có cảm giác như vừa chạm vào khớp xương. Sau đó cậu nghe thấy một âm thanh kêu đau và tiếng ngã xuống đất.

Xong... Cậu vẫn duy trì sự tỉnh táo, không dám buông lỏng cảnh giác. Cậu dùng một tay vuốt mắt. Nhờ vào nước mắt, bụi đất đã thổi hết ra ngoài, tầm mắt cậu được khôi phục lại.

Lúc đầu là mơ hồ, sau đó tầm mắt càng lúc càng rõ ràng hơn. Lâu Thành nhìn thấy Ngô Đông đang đau đớn lăn qua lăn lại ở bên trái, hình như bị cậu đá trúng đùi. Còn tên đầu đinh và tên có hình xăm đã bình thường lại, nhưng vẫn không có sức đứng lên.

Ha... Đánh đấm thật sự với đấu tập đúng là không giống nhau... Lâu Thành thở phào một cái, trên lưng lại truyền tới cảm giác đau đớn.

Nếu không phải Âm Dương Trang của cậu nhờ kim đan mà tiến tới cảnh giới Nội Thị (*), nếu không phải có Ngưng Thủy Trang nâng cao giác

quan và sự tập trung, nếu không có Điện Hỏa Trang có thể bạo phát một cách đáng sợ trong nháy mắt, bản thân cậu chắc chắn sẽ bị tên Ngô Đông có nhiều kinh nghiệm này tấn cho một trận như tử!

Âm Dương Trang, Điện Hỏa Trang và Ngưng Thủy Trang nhìn qua có vẻ đơn giản, ai cũng có thể luyện được, nhưng với tư cách là tuyệt học Trang Công cơ bản - Lôi Bộ và Băng Bộ, đương nhiên có chỗ khó của nó. Đó chính là nhập “tĩnh” như thế nào, tưởng tượng như thế nào, tưởng tượng ra cái gì, không ai giải thích và chỉ dẫn điều này cả. Cho dù có tìm được một bản giới thiệu chi tiết về nó, thì có lẽ trong một ngàn người chỉ có một người có thiên phú dị bẩm mới có thể dựa theo sự miêu tả đó để tu luyện thành công.

Trong đó, Âm Dương Trang là nền móng, không quan trọng là tưởng tượng ra những gì, mà là làm sao để nhập “tĩnh”, làm sao để tưởng tượng, làm sao để làm được, và sau đó làm sao để nắm giữ nó, lão Thi đã nói ngay từ ngày đầu tiên. Sau đó trải qua ba tuần lễ chỉ bảo và uốn nắn, đến bây giờ, người có thể thật sự nắm giữ được “tĩnh”, hiểu rõ được cần tưởng tượng những gì chỉ có Lâu Thành và Nghiêm Triết Kha. Ngay cả Quách Thanh, Lý Mậu cùng Lâm Kiếm cũng không có cách nào làm được. Về phần Lâm Khuyết, cậu ta vẫn tu luyện như cũ.

Trải qua lần thực chiến đầy mạo hiểm và kịch liệt này, Trang Công và Đấu Pháp của cậu đã vượt qua được cửa ải kia, hòa làm một. Nhưng cụ thể thực lực của bản thân đến đâu thì cậu không đoán được.

Khi bình tĩnh suy nghĩ lại, Lâu Thành đột nhiên cảm thấy hơi sợ. Vừa rồi vì một phút bông bột, muốn nếm thử cảm giác thực chiến là như thế nào nên mới hành động như vậy, còn bây giờ cậu lại lo lắng nên thu dọn tàn cuộc này như thế nào. Đánh nhau chắc chắn sẽ bị kỷ luật, nếu cậu xuống tay không biết chừng mực, khả năng sẽ phải ngồi bóc lịch trong biệt thự đá là rất cao!

Còn ổn, may mà vừa rồi ra tay có chừng mực, không có đánh vào những điểm chết người nào. Chỉ có một cước cuối đá Ngô Đông kia, vì mắt không nhìn thấy nên không khống chế được. Nhưng xem dáng vẻ anh ta lăn lộn trên đất, có lẽ không có vấn đề gì to tát lắm.

Hiệp khách dùng võ vi phạm lệnh cấm... Câu này nói không sai mà. Lâu Thành thôi không lo lắng nữa. Cậu bình tĩnh suy nghĩ một chút rồi mỉm cười nói với Ngô Đông: “Ngô sư huynh, anh đã lên năm tư, chắc sắp phải tốt nghiệp rồi nhỉ?”

Ngô Đông ôm chân, ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Lâu Thành. Anh ta chỉ thấy cậu sinh viên năm nhất trước mắt mình đây cực kỳ trầm ổn, nói một câu đâm ngay vào điểm yếu của anh ta mà hoàn toàn không có một chút lo lắng nào. Anh ta lại liên tưởng đến một cước xuất quỷ nhập thần, cùng với bộ dạng bình tĩnh khi không mở được mắt của cậu, anh ta bỗng có cảm giác không quen biết cậu.

Dưới ánh mắt của cậu, anh ta nhìn không được mà dời mắt sang chỗ khác.

(*) Nội Thị: nhìn bên trong.

VÕ ĐẠO TÔNG SƯ

Mực Thích Lặn Nước

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Khoe Khoang Và Chia Sẻ

Đây là tân sinh viên ngây ngô trước kia sao?

Đây là tên nhóc tay chân luống cuống của ba tuần trước sao?

Lần đầu tiên Ngô Đông cảm thấy nghi ngờ đầu óc mình. Trừ các tình huống đặc biệt tuyển thẳng của võ đạo, người có thể thi đậu Đại học Tùng Thành đương nhiên sẽ không phải là kẻ kém cỏi. Nhưng mâu thuẫn giữa nhận thức và điều xảy ra trước mắt khiến anh ta cảm thấy thế giới quan của bản thân như sụp đổ hoàn toàn.

Có phải anh ta đang mơ không?

Thấy Ngô Đông bị một câu nói của mình làm cho ngây người, Lâu Thành lặng lẽ thở hắt ra, cậu ra vẻ cao thâm nói:

“Tháng mười sẽ bắt đầu tuyển dụng tại trường, vậy mà Ngô sư huynh lại có tâm trạng lui tới với hai tên đầu đường xó chợ. Nhưng tôi cũng phải cảm ơn anh một tiếng. Nhờ anh mà võ đạo của tôi có thể tiến thêm một bước.”

Tuyển dụng tại trường chính là tuyển dụng các sinh viên còn đang học tại trường. Bình thường sự kiện này sẽ tập trung vào giữa năm tư. Số lượng sẽ giảm dần đến học kỳ sau. Nếu không nắm lấy cơ hội này thì sau này sinh viên sẽ phải tự sức bơi ra ngoài xã hội để kiếm việc làm. Ý tứ của Lâu Thành chính là chuyện hôm nay xem như luận bàn võ thuật, mọi chuyện chấm dứt tại đây. Anh ta có thể thanh thản suy xét đến các công việc trong tuyển dụng tại trường. Nếu muốn làm lớn chuyện, lấy tình huống mang hai

tên côn đồ vào đánh nhau trong trường của anh ta mà nói, anh ta chắc chắn sẽ bị liên lụy nhiều hơn, càng bị kỷ luật nặng hơn.

Về phần cậu, không chừng dựa vào cái cơ đánh trả bọn lưu manh mà cậu được nhà trường khen ngợi cũng nên. Cùng lắm thì cậu chỉ bị kỷ luật cảnh cáo, đến khi học năm tư, cậu vẫn có thể từ từ xóa nó khỏi hồ sơ lý lịch. Nhưng Ngô Đông thì khác, nếu bị kỷ luật, thời gian bốn năm đại học của anh ta coi như vô ích.

Mặt Ngô Đông âm trầm, một hồi lâu nói: “Lâu sư đệ, cậu đúng là Trường Giang sóng sau đê sóng trước. Tôi chỉ tiện tay chỉ bảo mà thôi, không cần phải để ý.”

Với tư cách võ giả, lại thường xuyên tiếp xúc những thứ tương tự như vậy, giọng nói khó tránh khỏi cố ý thân thiết ở một số mặt.

“Tôi vẫn nên cảm ơn sư huynh.” Thấy Ngô Đông chịu thua, Lâu Thành cười ha ha. Cậu chấp tay lại, nhìn tên đầu đinh và tên có hình xăm một chút, chân di chuyển và chạy tiếp.

Giải quyết xong Ngô Đông, mọi chuyện đều ổn thỏa. Về phần hai tên lêu lổng kia, Lâu Thành căn bản không cảm thấy có vấn đề gì to tát lắm. Với tư cách là một trong những trường đại học hạng nhất của cả nước, trường đại học tốt nhất ở Tùng Thành, nếu bọn côn đồ muốn dẫn người xông vào trường, bắt nạt sinh viên trong trường, vậy chẳng khác nào ngại mạng mình quá dài cả. Nếu muốn chặn đánh cậu ở bên ngoài thì trừ khi bọn họ không cần kiếm sống, ngày nào cũng canh chừng ở ngoài. Chỉ là đánh nhau thôi mà, có phải là thù giết cha đâu! Một phút bông bột lại gặp phải phiền phức.

Lâu Thành nâng bước, cậu ta lại tiếp tục chạy, chạy lướt qua hai tên kia. Tên đầu đinh và tên có hình xăm bốn mắt nhìn nhau, trợn mắt há mồm.

“Mẹ kiếp, vậy mà còn có thể chạy tiếp sao?” Về mặt tên đầu đình tựa như mới nhìn thấy đĩa bay.

“Thằng này là quái vật sao...” Tên có hình xăm dúi mắt nói.

Trong lòng hai người lại sinh ra một chút sợ sệt, sợ cái tên không phải người thường này.

...

Trở lại phòng ngủ, Lâu Thành không muốn xếp hàng ở phòng tắm nên đứng ngay phòng rửa mặt mà dội nước lạnh - nhà vệ sinh của phòng các cậu có ống nước, có vòi sen và có cả máy giặt, những thứ này đều do tên con nhà giàu, Tần Mặc lắp đặt, tất nhiên cậu ta đã dùng qua một lần, nhưng bình thường cậu ta đều như rồng thấy đầu không thấy đuôi. Về vấn đề kiểm tra của chỉ đạo viên, khai giảng đã hai tháng, cậu chỉ gặp mặt chỉ đạo viên bốn lần trên ban hội, ngoài ra thì chưa bao giờ gặp ở ký túc xá. Dù sao thì khu giảng đường mới quản lý theo hình thức khép kín, sẽ không xuất hiện vấn đề gì lớn, cùng lắm là bị giao cho ban cán bộ.

Thay đồ và lau tóc xong, Lâu Thành ra khỏi phòng rửa mặt. Vừa bước ra đã nhìn thấy Thái Tông Minh đang xem truyền hình trực tiếp võ đạo trong phòng khách.

“Ấy, Cam, cậu vừa đi đâu về đấy? Sao giờ mới về? Không phải đã tiến tới bước kia đấy chứ? Đến rừng cây nhỏ sao?” Thái Tông Minh nhiều chuyện, nháy mắt ra hiệu hỏi.

Lâu Thành suy nghĩ một lát rồi hỏi ngược lại: “Cậu thấy sao?”

“Tôi cảm thấy “cách mạng” vẫn chưa thành công, đồng chí cần cố gắng hơn. Người tình trong mộng của cậu cũng không dễ mua như vậy, nếu không thì làm gì đến lượt cậu? Dù sao cũng phải cố gắng, có công mài sắt có ngày nên kim, chỉ cần tiếp tục phát huy như hôm nay, cậu vẫn có hy

vọng. Trên đời này vẫn còn có rất nhiều trường hợp hoa nhài cắm bãi phân trâu, mèo mù vớ được cá rán.” Thái Tông Minh vừa cổ vũ vừa trêu chọc Lâu Thành.

Lâu Thành liếc cậu ta một cái, sau đó ngồi xuống sofa. Vừa định dựa vào thì cảm giác đau đốn từ lưng ập tới, cậu hít một hơi lạnh.

Ngô Đông ra tay đúng là không nhẹ!

“Tiểu Minh, giúp tôi xoa bóp tiêu trừ máu ứ đi.” Lâu Thành vừa nói vừa đứng dậy đi về phòng ngủ của cậu. Vết máu ứ phía sau chỉ có thể nhờ người khác giúp thôi.

“Hả?” Vẻ mặt Thái Tông Minh mờ mịt: “Không phải cậu tính bá vương ngành thượng cung (*) thì bị người tình trong mộng đánh một trận chứ?”

“Trong đầu cậu chứa cái thứ quỷ quái gì vậy hả?” Lâu Thành tức giận nói.

Trong phòng ngủ nhỏ, Triệu Cường vì buổi trò chuyện hợp ý trên thuyền hôm nay nên đang lao đầu vào làm bài tập để bản thân tỉnh táo hơn. Trương Kính Nghiệp thì vừa xem phim, vừa trò chuyện trên QQ với Phan Tuyết, cậu ta hỏi những chuyện thú vị trong phòng ngủ của các cô ấy. Khưu Chí Cao thì đứng cạnh cửa sổ nhìn xuống cây đèn đường bên ngoài, dáng vẻ khá trầm tư.

Lâu Thành cố nén cười. Cậu cầm lấy bình thuốc cao mà Nghiêm Triết Kha cho rồi quay lại phòng khách. Cậu ngồi phịch xuống, cởi áo sơ mi, lộ ra vết máu ứ nghiêm trọng phía sau lưng.

“Ôi trời, cậu đã làm gì vậy?” Thái tông Minh vừa nghi hoặc vừa ngạc nhiên.

“Không phải lúc này tôi đưa Nghiêm Triết Kha về ký túc xá sao? Nghĩ đến chuyện hôm nay tiến triển khá tốt, nên có hơi kích động và vui mừng. Không có cách bình tĩnh lại nên đành phải chạy tới hồ, tính luyện võ để lấy lại tinh thần.” Lâu Thành cũng không giấu giếm mà kể lại chuyện mới xảy ra cho bạn tốt.

Thái Tông Minh đang mở nắp bình thuốc cao ra, nghe vậy thì cười nói: “Cậu với A Cường là anh em ruột à? Một người thì lao đầu vào bài tập để tỉnh táo, một người thì ra bờ hồ luyện võ. Không chỉ có thiếu nữ đang yêu mang ý thơ mà ngay “thiếu nam” cũng vậy, ừm, thơ ở đây phải là “dâm thơ” mới đúng.”

Lâu Thành không để ý đến lời trêu chọc của Thái Tông Minh, lẩm bẩm nói: “Sau đó gặp ba tên côn đồ và đánh một trận với chúng.”

“Hèn chi.” Thái Tông Minh đổ thuốc cao lên tay rồi bôi lên phần bị máu bầm trên lưng Lâu Thành: “Đây gọi là học võ nên muốn thể hiện đây. Không bị thiệt thòi gì chứ?”

Cảm giác lành lạnh từng chút xuyên qua vết thương, giảm đi cơn đau đớn. Lâu Thành dễ chịu híp mắt nói: “Không có, tôi hạ gục cả ba người kia luôn.”

“Ha, anh trai, anh thật lợi hại. Mới học võ ba tuần đã như thế. Có phải lão Thi đã lén dạy tuyệt chiêu gì cho cậu không?” Thái Tông Minh đặt lọ thuốc cao xuống sofa, sau đó ra sức xoa bóp vết thương khiến Lâu Thành đau đến nhe răng: “Biết ba tên đó học ở học viện nào không? Không thể cứ cho qua như vậy được.”

“Ngô Đông ở câu lạc bộ võ đạo.” Lâu Thành ho nhẹ một tiếng, bình thản nói.

“Là Ngô Đông ở câu lạc bộ võ đạo sao? Vậy chúng ta kêu lão Khưu đi tìm xem xem... Ngô Đông của câu lạc bộ võ đạo? Ngô Đông học năm tư

kia sao?” Giọng của Thái Tông Minh đột nhiên cao vút, tay không khống chế được mà tì mạnh lên vết thương khiến Lâu Thành đau đến mức thiếu chút nữa là nhảy dựng lên.

A, đúng là không nên nói ra vào lúc này mà... Lâu Thành cảm thấy hơi hối hận: “Đúng vậy, là Ngô Đông ở câu lạc bộ võ đạo của chúng ta.”

Thái Tông Minh dừng động tác trên tay lại: “Cam, tôi đọc ít sách, cậu đừng lừa tôi. Nếu cậu có thể đánh bại Ngô Đông, thì tôi có thể hạ gục Lâm Khuyết.”

Lâu Thành che giấu sự đắc chí nói: “Thật đó. Ngô Đông hút thuốc uống rượu, ăn chơi đã quen, thân thể có thể xem như đã bị phế. Tôi thấy bọn họ có ba người liền quay đầu bỏ chạy. Chạy một lúc thì phát hiện bọn họ đều cúi gập người, thở không ra hơi, thế là lần mò quay trở lại. Nhưng mà Ngô Đông cũng thật lợi hại, trong tình huống như thế mà suýt nữa đã đánh gục được tôi!”

Thái Tông Minh bình tĩnh. Cậu ta tiếp tục xoa bóp lưng Lâu Thành: “Tôi đã bảo mà. Nếu là bình thường thì sao cậu có thể là đối thủ của Ngô Đông được! Nếu trong tình thế như vậy mà cậu có thể đánh bại được Ngô Đông và hai tên côn đồ kia, thì có lẽ cậu đã đạt được trình độ cấp chín nghiệp dư?”

“Sư huynh Lý Mậu nói tôi tầm tầm như thế.” Lâu Thành “thản nhiên” trả lời.

“Ba tuần đạt được cấp chín nghiệp dư...” Thái Tông Minh trầm mặc hồi lâu rồi vờ nói quá: “Huấn luyện viên, em cũng muốn tham gia huấn luyện đặc biệt.”

Lâu Thành cười nói: “Cậu vẫn nên làm cái nghề Khẩu Vương rất có tương lai này của cậu đi!”

Thái Tông Minh vừa xoa bóp cho Lâu Thành vừa thở dài: “Kỳ thật, thấy cậu tiến bộ như vậy, tôi rất giật mình. Nhìn thấy các cậu vì giấc mộng võ đạo mà cố gắng, tôi cũng cảm thấy muốn cố gắng như thế. Lúc trước tôi cũng nghiêm túc như vậy, lúc còn theo đuổi giấc mộng võ đạo.”

“Thích thì nhích thôi!” Lâu Thành nhìn vào ti vi. Trên ti vi là trận đấu giữa phái Thập Châu và Quan Ngoại Minh. Bọn họ đều thuộc cấp cao nhất, đều am hiểu trường phái thân thể của võ đạo. Một bên có thân hình hiện ra ánh kim của kim loại, một bên có năng lực khôi phục cực mạnh, dường như thể lực không bao giờ bị cạn kiệt, có thể làm vết thương biến mất trong nháy mắt.

Thái Tông Minh cười gượng hai tiếng: “Nói thì nói như vậy, nhưng tôi không nỡ bỏ thời gian ngủ nướng và chơi game.”

“Lúc trước cậu luyện võ ra sao?” Lâu Thành không thể tưởng tượng được trước kia Thái Tông Minh làm sao có thể kiên trì nổi.

Thái Tông Minh vừa xoa bóp vừa vỗ lưng Lâu Thành rồi khen một tiếng: “Rất rắn chắc. A, lúc đầu luyện võ ấy hả? Lúc đó, con trai của gia đình giàu sỗ một ở thành phố tôi bị bắt cóc. Nhà đó bị tên bắt cóc vợ vét một khoản tiền lớn nhưng con trai bọn họ vẫn bị giết. Điều này làm người dân trong thành phố lúc đó rất bàng hoàng. Gia cảnh của tôi cũng xem như khấm khá, cha mẹ cảm thấy lo lắng nên dứt khoát đưa tôi đến võ quán luyện võ. Mấy năm đó, các võ quán trong thành phố tôi kiếm một khoản kha khá đấy.”

“Cậu đấy, phải có người đốc thúc, giám sát mới chịu luyện tập đàng hoàng. Thế có bắt được bọn bắt cóc kia chưa?” Lâu Thành tò mò hỏi.

“Đương nhiên là bắt được, Cục Quản lý Võ giả Bộ Cảnh sát phái người xuống, ngăn bọn chúng ở trên núi. Sau đó bọn chúng chết trong mưa

đạn, nghe nói thi thể bọn chúng bị thủng lỗ chỗ.” Thái Tông Minh kể lại chuyện cũ ở quê.

Vừa trò chuyện, Lâu Thành vừa đăng nhập vào QQ. Cậu gửi một icon khuôn mặt cười cho cô: “Hôm nay chơi rất vui.”

Ngàn lời vạn từ, kích động và vui mừng được gói gọn trong một câu.

Đến khi trận đấu kết thúc, phái Thập Châu chiến thắng vào phút cuối, Lâu Thành quay về phòng ngủ nhỏ, Nghiêm Triết Kha mới nhắn lại. Cô cũng gửi icon khuôn mặt cười: “Tôi cũng vậy.”

Chỉ có ba chữ nhưng cũng đủ làm Lâu thành cảm thấy ấm áp.

Nghiêm Triết Kha tiếp tục nhắn: “Nãy mới xem phái Thập Châu tranh tài, Sư Vương vẫn uy mãnh như vậy.”

Sư Vương là cường giả cấp cao nhất của phái Thập Châu, là một đại cao thủ trong trí nhớ của Lâu Thành. Ông ấy có tới sáu hàm tước, bao gồm Sư Vương.

“Thật khéo! Tôi cũng đang xem. Nhưng chỉ xem một nửa, trước đó thì “so tài” một trận ở bờ hồ.” Lâu Thành nôn nóng muốn đem chuyện thực chiến vừa rồi chia sẻ cho Nghiêm Triết Kha.

Cô ấy vì sự tiếc nuối của bản thân, lại là một người thích tranh tài võ đạo một cách cuồng nhiệt, cô hẳn là sẽ cảm thấy có hứng thú với chuyện này nhỉ?

(*) Bá vương ngạnh thượng cung: ý chỉ cường gian.

VÕ ĐẠO TÔNG SƯ

Mực Thích Lặn Nước

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Lễ Khai Mạc Sắp Tới

Rất nhanh, Nghiêm Triết Kha đã nhắn lại: “So tài? Cậu không bị thương gì chứ?”

Sau đó cô gửi một icon sợ ngây người.

Thấy phản ứng đầu tiên của Nghiêm Triết Kha là quan tâm xem mình có bình thương gì không, trong lòng Lâu Thành cảm thấy rất ấm áp. Khóe miệng cậu bất giác nhếch lên, mười ngón tay lướt nhẹ trên bàn phím. Cậu gửi icon mỉm cười: “Không sao, trên lưng chỉ bị một ít máu bầm thôi. Tôi đã nhờ bạn học Tiểu Minh dùng bình thuốc cao mà cậu cho tôi xoa bóp rồi. Mà bình thuốc cao này tốt thật đấy.”

“Đương nhiên, tôi chọn mà lại.” Nghiêm Triết Kha gửi một icon đặc ý: “Đang yên đang lành sao cậu lại chạy tới bờ hồ làm gì? Không phải chúng ta vừa mới tạm biệt xong sao? Mà rốt cuộc là so tài hay là đánh nhau đấy?”

Thấy được sự hiếu kỳ của cô, Lâu Thành không muốn người mình thích hiểu lầm mình là một tên bất lương thích đánh nhau, cậu vội vàng nhắn lại: “Hôm nay đi chơi vui quá nên định đến bờ hồ luyện võ để tỉnh táo tinh thần.”

“Cậu cứ đùa tôi!” Nghiêm Triết Kha trả lời.

Lâu Thành nói tiếp: “Kết quả, khi đến hồ thì gặp hai tên côn đồ cố tình gây sự. Tôi vốn không định để ý đến hai tên đó, nhưng hai tên đó lại trực vây lấy tôi. Sau hai người kia còn có người quen.”

“Người quen?” Nghiêm Triết Kha gửi icon đỉnh đầu có dấu hỏi chấm dễ thương.

“Ừm, người quen, là Ngô Đông của câu lạc bộ võ đạo.” Lâu Thành cũng không thừa nước đục thả câu.

“Ngô Đông? Sao cậu có thể đánh thắng anh ta? Cậu không sao thật chứ?” Lần này cô không gửi icon nữa mà hỏi một chuỗi câu hỏi.

“Không có gì, nếu có chuyện thì làm sao bây giờ tôi có thể nói chuyện với cậu được?” Lâu Thành hài hước nói.

Nghiêm Triết Kha gửi icon con chó ngốc nghếch mà cô thường dùng: “Sau đó thì sao? Ngô Đông là cao thủ cấp hai nghiệp dư. Cậu đánh nhau với anh ta như vậy mà không bị thương sao...”

“Đương nhiên tôi không đánh lại rồi. Hơn nữa, xem cách di chuyển của hai tên côn đồ kia, có vẻ như thực lực của bọn chúng cũng tầm cấp chín nghiệp dư. Lúc đó trong đầu tôi chỉ có một suy nghĩ.” Lâu Thành cố gắng thắt gút câu chuyện, để Nghiêm Triết có thể hỏi lại.

“Nghĩ gì?” Nghiêm Triết Kha gửi icon tò mò.

“Ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách! Đánh không lại thì chạy thôi.” Lâu Thành gửi icon cười ha ha: “Nói thì chậm mà diễn ra thì nhanh. Trước khi bọn họ vây lấy tôi, tôi đã chạy vào rừng cây ven hồ.”

Nghiêm Triết Kha gửi icon hình siêu nhân điện quang và tiểu quái thú cùng ăn kem: “Cậu nhanh trí thật! Vậy sau đó thì tại sao lại thành đánh nhau? Bọn họ đuổi kịp cậu sao?”

“Làm gì có!” Lâu Thành gửi một icon vò đầu cười ngây ngô: “Tôi chạy một hồi, chạy đến thư viện dưới núi, vốn định lên đó tìm thầy cô hay bảo vệ giúp đỡ thì phát hiện ba người Ngô Đông đang thở không ra hơi ở

phía sau, khoảng cách cũng càng lúc càng kéo giãn. Lúc đó tôi thầm nghĩ, nếu bọn họ đã đuổi sức đến độ tay chân bủn rủn, cơ thể không còn phát nổi lực thì tôi có thể thử khiêu chiến bọn họ để đấu một trận thực chiến xem sao.”

Chỗ này, cậu đã thay đổi một chút, đổi từ vốn có ý đồ thành nhất thời nổi lòng tham, để tránh cho Nghiêm Triết Kha nghĩ cậu là một người chuyên gây chuyện. Sau khi trôi qua tuổi nổi loạn, nhiều bạn nữ đều xem những kẻ thích gây chuyện là hạng người không ra gì.

“Ừm, sau đó thì sao?” Nghiêm Triết Kha gửi một icon nháy nháy đôi mắt to để hỏi phần diễn biến tiếp theo.

“Sau đó tôi thay đổi ý định, không chạy đến thư viện dưới núi nữa mà chạy sang khu phía tây, hơn nữa còn cố ý chạy chậm lại để bọn họ có thể đuổi theo.” Lâu Thành kể từ từ nhằm lôi kéo sự hứng thú của Nghiêm Triết Kha: “Đến khi ba người đó ngừng lại, thở không ra hơi thì tôi quay người chạy về.”

“Bọn họ đều cảm thấy mệt, cậu không thấy mệt sao?” Nghiêm Triết Kha gửi icon một cái đầu hiện dấu chấm hỏi ở trên.

“He he, tôi nói cho cậu nghe một chuyện, tôi chính là kiện tướng chạy cự ly dài đó nhé, sức chịu đựng cực tốt luôn, chỉ là mấy năm cấp ba không được nổi tiếng thôi.” Lâu Thành khoác lác.

“Ừ, ừ” Sau đó, Nghiêm Triết Kha gửi một icon đôi mắt vụt sáng: “Lúc cậu chạy trở lại, cậu xử lý hai tên du côn kia đầu tiên đúng không?”

“Đúng vậy! Cậu thật thông minh.” Lâu Thành không hề keo kiệt mà khen ngợi hết mình.

Không có ai không thích bản thân mình được người khác khen ngợi cả, chỉ cần không quá lố là được. Cho nên, khi nói chuyện với các bạn nữ,

hãy khen cô ấy bất cứ khi nào có thể. Nếu như chưa tới lúc thích hợp để khen? Vậy thì tạo ra nó đi! Đương nhiên, nếu người đó có xu hướng hơi M (1) một xíu, thì nên trêu chọc và gây sốc cho đối phương một chút. Trên thế giới này không có gì gọi là tuyệt đối cả.

Nghiêm Triết Kha gửi lại một icon xấu hổ, Lâu Thành tiếp tục nói: “Tôi sợ hai tên con đồ kia có mấy thứ như dao găm gì đó, nên cứ xử lý hai tên đó trước đã. Hơn nữa, so với Ngô Đông, hai tên đó yếu hơn rất nhiều. Cái này trong game gọi là gì ta? A, là dọn đường. Như thế tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tôi không có kinh nghiệm gì, không chừng lại chịu thiệt thòi.”

Cậu nói rất kỹ, vì cậu cảm thấy Nghiêm Triết Kha khá thích nghe kể cái này. Cô ấy hẳn là thích nghe chi tiết và cụ thể về tâm lý và hành động trong trận đấu thực chiến.

“Tôi cũng nghĩ thế.” Nghiêm Triết Kha gửi icon đắc ý.

“Anh hùng cùng chí hướng!” Lâu Thành lại khen một câu, rồi nói tiếp: “Thấy hai tên côn đồ kia chạy đến không thở ra hơi, tay chân bủn rủn không còn sức, tôi liền bước tới và tung ra một quyền khiến một tên trong đó ngã lăn ra đất, anh ta suýt nữa là ngạt thở luôn. Sau đó tôi lại quật anh ta sang hướng khác, rồi đuổi theo đá vào mặt tên còn lại, khiến bọn họ mất đi lực chiến đấu trong thời gian ngắn. Sau khi làm xong, tôi mới chính thức mở miệng khiêu chiến với Ngô Đông. Cậu thấy, lúc này, nên dùng đấu pháp gì là thích hợp nhất?”

Nghiêm Triết Kha gửi một icon trầm tư: “Lực của Ngô Đông không mạnh, lợi thế của anh ta là sự nhanh nhẹn. Dưới tình huống đuổi sức sau khi chạy một đoạn đường dài như thế, để cho anh ta không có cơ hội nghỉ lấy sức, lựa chọn tốt nhất chính là đánh giáp lá cà.”

“Chính xác! Rất thông minh! Tôi cũng nghĩ như thế.” Lâu Thành lại khen cô lần nữa – đây chính là cái gọi là tạo ra cơ hội để khen người ta. Sau đó cậu nói tiếp: “Hơn nữa, huấn luyện viên Thi từng nói với tôi rằng, Ngô Đông vì thuốc lá mà làm hại đến thân thể, cũng coi như là đã bị phế. Cho nên chỉ cần tạo áp lực cho anh ta khiến anh ta không thể chống đỡ nổi là được. Vì thế nên tôi đã bắt chước Xà bộ, tiếp cận anh ta, liên tục tung ra những đòn cận chiến. Sau mấy chiêu đó, anh ta không còn đứng vững nữa, bị tôi đánh cho ngã lão đảo như con lật đật.”

“Sau đó thì sao? Vì sao lưng cậu lại bị thương?” Nghiêm Triết Kha chủ động hỏi thăm, cô còn gửi một icon có hỏi chấm trên đầu.

Mặt Lâu Thành chứa đầy ý cười, cậu nằm nghiêng người lại: “Lúc đó, tôi vốn muốn thừa thắng xông lên. Nhưng không ngờ Ngô Đông lại ném một nắm cát vào mắt tôi. Việc xảy ra quá bất ngờ, tôi chỉ kịp nghiêng người bảo vệ mắt, nhưng vẫn không tránh được. Có vài hạt bay vào mắt, làm tôi không tài nào mở nổi mắt.”

Nghiêm Triết Kha gửi icon mặt mèo với biểu cảm “bà đây bị dọa cho bay mất vía rồi” và nói: “Sau đó thì sao? Sau đó thì sao? Làm sao cậu có thể chuyển bại thành thắng? Trong lúc không mở được mắt như thế, đương nhiên chỉ trong một quyền...”

“Lúc đó tôi rất bối rối. May mà tôi đã nghiêng người sang một bên, nhưng vẫn trúng một quyền sau lưng, khiến cơ thể lão đảo, mất thăng bằng. Sau đó tôi dựa vào Âm Dương Trang điều chỉnh lại trọng tâm để không bị té ngã. Sau mấy bước lão đảo, cuối cùng tôi cũng giữ được thăng bằng. Đồng thời tôi cũng không ngừng điều chỉnh phương hướng để tránh bị Ngô Đông tấn công liên hoàn.” Lâu Thành chia sẻ cảm giác lúc đó của bản thân với cô: “Sau khi đứng vững, xung quanh đều chìm vào bóng tối, trong mắt thì toàn là nước mắt. Đáy lòng tôi không hiểu sao lại cảm thấy sợ hãi và hoảng loạn. May mà huấn luyện viên Thi thấy tôi có thiên phú trong luyện

tập Trang công nên đã lên dạy tôi Băng bộ Ngưng Thủy Trang cùng Lôi bộ Điện Hỏa Trang.”

“Ngưng Thủy Trang dùng để tĩnh tâm ngưng thần, rèn luyện giác quan, nâng cao sự tập trung, rất thích hợp với tình huống này.” Nghiêm Triết Kha gửi icon to mồm nói chuyện. Kiến thức của cô về võ đạo rất vững.

Lâu Thành gửi icon đặc chí: “Dựa vào Ngưng Thủy Trang, tôi lấy lại sự tỉnh táo, tôi nghe được tiếng bước chân của anh ta, còn ngửi được cả mùi rượu trên người anh ta nữa. Nhưng tôi vẫn vờ như không phát hiện ra, cố ý phòng thủ lỏng lẻo, chờ đến khi nghe rõ được hơi thở nặng nề của anh ta đang ở bên cạnh mình, tôi lập tức đổi sang Điện Hỏa Trang, giành thế tấn công trước anh ta, đá anh ta một cước. Anh ta bị tôi đá ngã lăn ra đất, trong thời gian ngắn anh ta không thể đứng dậy được.”

“Quá hay, tôi thấy trận này rất hay!” Nghiêm Triết Kha gửi icon chó cười xấu xa: “Cam à, không chừng sau này cậu trở thành thần tượng của tôi thật đấy.”

Lâu Thành đè nén sự đắc ý và niềm vui nói: “Đừng có khen tôi như vậy, mũi tôi sẽ hếch lên trời mất! Đúng rồi, cậu có kinh nghiệm thực chiến gì không?”

Khi nói chuyện cùng các bạn gái, phải biết đặt câu hỏi. Chỉ dựa vào chủ đề mà bản thân dẫn dắt ra vẫn chưa đủ, phải làm cô ấy mở miệng mới là cách đúng đắn nhất. Mặc kệ nói gì, chỉ cần là lời cô ấy nói ra, chúng ta đều thích nghe!

Đương nhiên, hỏi cũng phải có kỹ thuật, nếu hỏi như tra hộ khẩu, cô ấy sẽ cảm thấy ngại và khó chịu!

“Tôi sao?” Nghiêm Triết Kha gửi icon trầm tư nhìn trời giữa cơn gió thổi nhè nhẹ: “Không tham gia thi đấu định cấp, tôi chỉ có hai lần thực

chiến. Một lần là vào năm lớp mười, vì học quá say mê nên về nhà trễ. Rời trường chưa được bao lâu thì bỗng nhiên có ai đó vỗ vai tôi một cái. Lúc đó, tôi rất sợ hãi, theo bản năng liền quật ngã người sau lưng. Sau khi quật xong, tôi mới phát hiện người đó là cha tôi... Ông ấy thấy trễ như vậy mà tôi vẫn chưa về, nên đã đến trường tìm tôi... Ông ấy nói kiếp này đúng là mắc nợ. Khi trẻ thì bị mẹ tôi quật ngã, khi đứng tuổi thì lại bị tôi quật ngã... Cha, hãy tha tội bất hiếu cho con!”

Tôi cũng muốn thế, thật hâm mộ cha vợ mà... Lâu Thành mặt dạn mày dầy suy nghĩ. Cậu phụ họa vào: “Cái chiêu quật qua vai này đã thành thói quen rồi. Còn lần thứ hai?”

“Lần thứ hai là cùng bạn thân đi gặp một tên đều cáng. Tên này lừa lấy hết tiền dành dụm của bạn tôi xài, rồi còn bắt cá hai tay. Chưa hết, tiểu tam (2) kia còn muốn ra tay đánh người, tên đều cáng ấy còn che chở cho cô ta. Tôi tức điên lên liền đánh bọn họ một trận. Hai người đó cũng có vài ngón võ, nên cái này có thể miễn cưỡng xem như thực chiến...” Nghiêm Triết Kha gửi icon lửa giận bùng bùng.

“Thật là một tên đều cáng. Loại người như vậy nên bị thiến sạch!” Lâu Thành không chút do dự đứng vào phe các bạn nữ: “Bạn của cậu cũng là nhất thời mù mắt... Không ngờ cậu lại là một nữ anh hùng nha!”

Chủ đề vừa được gọi ra, hai người nói chuyện đến mười rưỡi, nói rất vui vẻ. Sau đó cậu lại tiếp tục quyến luyến chúc cô ngủ ngon rồi chìm vào mộng đẹp.

...

Hôm sau, ở bên hồ, Lâu Thành không kiềm chế nổi sự đắc ý mà khoe khoang với lão Thi: “Sư phụ, tối hôm qua con đã đánh thắng Ngô Đông đấy.”

Lão Thi nhíu mày: “Đánh thắng Ngô Đông? Vậy chắc là cậu đã dựa vào sức chịu đựng biến thái của cậu mà thắng chứ gì! Có phải khiến cậu ta chạy đến bờ hơi tai rồi mới tấn công, đúng không?”

Ồi chao... Bị nhìn thấu rồi... Lâu Thành không còn lời nào để nói.

“Mấy chuyện này, dùng đầu ngón chân ta cũng biết. Bao giờ thắng được Ngô Đông trên lôi đài, trở thành kẻ mạnh nhất của câu lạc bộ võ đạo, khi đó hãy khoe với ta!” Rồi Lão Thi hả hê nói: “Hội võ đạo toàn quốc năm nay, cậu vẫn nên làm bên đội hậu cần hoặc đội cổ vũ ấy, nhìn nhiều một chút.”

Những điều này, Lâu Thành điều biết rõ và không mấy bất ngờ lắm, dù sao cậu cũng chỉ mới luyện võ được ba tuần.

“Nói mới nhớ, sư phụ, cuối tuần này bắt đầu thi đấu võ đạo theo khu vực ạ?”

“Đúng vậy. Năm nay, lễ khai mạc được tổ chức ở Tùng Thành. Khi đó sẽ có cường giả cấp một làm khách quý.” Lão Thi nói.

“Ai vậy ạ? Là ai thế ạ?” Lâu Thành phấn khích hỏi. Cậu rất tò mò muốn biết điều này nên Khiêm Triết Kha chắc chắn cũng thấy tò mò và muốn biết. Cái này có thể dùng làm chủ đề nói chuyện với cô ấy.

Lão Thi cười nói: “Không phải cường giả có hàm tước gì đâu, là Lương Nhất Phàm của Tinh Hải.”

“Là ông ấy sao? Quá tốt! Con cũng rất hâm mộ ông ấy.” Lâu Thành vui mừng nói.

Lương Nhất Phàm là võ giả có tài nhưng thành danh muộn. Lúc còn trẻ, cuộc sống đầy trắc trở, ông ấy chỉ có thể luyện tập võ đạo bình thường, là người giúp người ta luyện tập tại các võ quán. Hai mươi hai tuổi mới đạt

được cấp hai nghiệp dư, so với Trần Trường Hoa thì đúng không bằng. Tuy vậy, ông ấy vẫn chăm chỉ tập luyện, đạt được nhiều cơ hội và lời khen. Năm ba mươi hai tuổi, ông ấy đã trên cấp ba, phá vỡ được câu nói “ba mươi tuổi vẫn không luyện thành thì cả đời này liền hết hi vọng” của người đời. Ông ấy là một người khiêm tốn, trầm ổn, luôn chăm lo cho gia đình và đối tốt với bạn cũ.

Đối với những người yêu thích võ đạo như Lâu Thành mà nói, Lương Nhất Phàm chính là hình tượng mà bọn họ luôn luôn mơ tới. Có tài nhưng thành danh muộn chính là bọn họ!

(1) M: viết tắt của từ masochism, có nghĩa là khổ dâm.

(2) Tiểu tam: chỉ người thứ ba trong quan hệ yêu đương, hoặc quan hệ vợ chồng.

VÕ ĐẠO TÔNG SƯ

Mục Thích Lặn Nước

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Chuẩn Bị

“Hâm mộ?” Lão Thi trề môi xem thường tư tưởng này của những kẻ yêu thích võ đạo như Lâu Thành: “Chờ đến một ngày cậu có thể đánh bại được võ giả mà cậu hâm mộ, như vậy mới là tôn kính bọn họ.”

Hâm mộ người ấy, tôn kính người ấy thì hãy đánh bại người ấy? Nghe lão Thi nói như vậy, đáy lòng Lâu Thành bốc lên một ngọn lửa, một ngọn lửa dã tâm. Không phải là ảo tưởng mà là dã tâm!

Mình có thể chứ? Thật sự có thể chứ?

Ngọn lửa này thiêu đốt lòng Lâu Thành, khiến cậu run run. Niềm vui khi đánh thắng Ngô Đông dựa vào sự nhanh trí, nhạy bén và thực lực tối qua đã bị cậu quăng ra sau đầu.

Cậu đối chủ đề: “Sư phụ, người nói xem, hội võ đạo năm nay trường chúng ta có thể bước vào chung kết cả nước hay không?”

Hội võ đạo đại học cả nước chia làm tám bảng thi đấu, hai người mạnh nhất mỗi bảng sẽ được tiến vòng chung kết, tập trung lại và tranh tài với nhau. Tháng mười hẳng năm sẽ bắt đầu thi đấu theo bảng, đến tháng năm thì thi đấu chung kết cả nước.

Lão Thi lườm cậu một cái: “Cậu cho rằng sư phụ cậu là thánh à? Mới huấn luyện đặc biệt có một tháng đã lấy được hai vị trí đứng đầu bảng?”

“Không phải còn có Lâm Khuyết sao...” Giọng Lâu Thành hạ dần xuống: “Sư phụ, người thấy câu lạc bộ võ đạo chúng ta trong bảng này năm

vào cấp độ gì?”

“Vượt xa nhiều người, nhưng không có khả năng nằm trong bốn vị trí đầu tiên, tám vị trí đầu thì may ra còn có cửa.” Lão Thi suy nghĩ một lát rồi nói: “Đối với sinh viên năm nhất, cấp chín chuyên nghiệp đã là đáng gờm, nhưng đối với năm ba, năm tư thì chưa chắc. Hạt giống tốt, môi trường tốt, huấn luyện viên tốt không phải chỉ mỗi Tùng Thành chúng ta mới có. Cuộc thi năm ngoái, trong tám vị trí dẫn đầu có ít nhất một cấp chín nghiệp dư. Nhưng đó là năm ngoái, bây giờ đã qua một năm, trừ khi là đã tốt nghiệp ra trường, còn lại không thể có chuyện bọn họ vẫn dậm chân tại chỗ.

Vẫn có khả năng bọn họ buông lỏng việc tập luyện mà... Lâu Thành trầm nghĩ, nhưng cậu không dám nói ra.

“Đại học Sơn Bắc có mấy cấp chín chuyên nghiệp ạ?” Cậu tò mò hỏi.

Đây chính là quán quân năm ngoái của cả nước đấy.

Lão Thi cười cười: “Hỏi bọn họ làm gì? Còn chưa biết đi đã lo học chạy sao? Năm ngoái, Bành Nhạc Vân đã đạt được cấp tám chuyên nghiệp, dựa trên thiên phú và nỗ lực rèn luyện của cậu ta, chuyện một năm tăng một cấp là không thành vấn đề. Chủ nhiệm câu lạc bộ võ đạo của bọn họ, Hứa Vạn Niên cũng là cấp chín, nhưng lại có dị năng, không thể đối phó như với các cấp chín chuyên nghiệp khác được. Năm tư tốt nghiệp cũng có một người, nhưng hình như tân sinh vào trường năm nay cũng có một người như vậy bù vào. Loại trường mạnh về mặt hấp dẫn và lôi kéo nhiều người luyện võ như vậy so với Đại học Tùng Thành chúng ta mạnh hơn rất nhiều.”

Chỉ mới nghe giới thiệu mà Lâu Thành đã thấy sự chênh lệch trình độ rất lớn giữa Đại học Tùng Thành và Đại học Sơn Bắc. Không tính tới Bành Nhạc Vân, chỉ cần mỗi Hứa Vạn Niên cũng đủ cân cả câu lạc bộ võ đạo bên mình.

Đây chính là sự chênh lệch giữa một trường có sức mạnh tầm tầm và quán quân cả nước?

Thấy sắc mặt Lâu Thành trở nên nặng nề, lão Thi tăng hắng một tiếng: “Cho nên, năm nay chỉ xem như tập luyện trước. Chờ sang năm, Lâm Khuyết mạnh lên, cậu cũng đã “trưởng thành”, trình độ võ đạo của những người khác được tăng cao. Lúc đó mới là lúc chúng ta tiến vào chung kết cả nước.”

Cậu cũng đã “trưởng thành”... Nghe những lời này, Lâu Thành trở nên kích động và tự hào, cậu thốt lên: “Sư phụ, không ngờ người lại coi trọng con như thế.”

Cậu cười ngây ngô như một đứa trẻ.

Lão Thi nhếch mép: “Ta chỉ thuận miệng nói cho vui thôi, cậu đừng tưởng là thật.”

“...” Lâu Thành ngửa đầu nhìn trời, vờ như không cảm thấy xấu hổ.

Lão Thi không tiếp tục chủ đề này nữa, lão nói đến cái khác: “Hôm qua đấu với Ngô Đông, có lẽ cậu đã thu hoạch được không ít nhỉ? Mà lão già ta nhìn cậu với Lâm Mậu đấu tập, cậu cũng miễn cưỡng xem như quyền cước thành thục. Bắt đầu từ hôm nay, ta sẽ chính thức dạy cậu các chiêu thức trong đấu pháp của cảnh giới Luyện Thể.”

Những thứ trước đây chỉ xem như là sự kết hợp giữa động tác cơ bản và kỹ xảo dùng lực.

Lâu Thành kiềm chế sự phấn khích trong lòng, cậu hành lễ và nói: “Cảm ơn sư phụ, không biết chiêu đó là chiêu gì ạ?”

Lão Thi lại tăng hắng một tiếng, miễn cưỡng thu lại dáng vẻ không đứng đắn: “Vi sư sẽ truyền lại Băng Phách Thần Công cho con, cũng chính

là Băng bộ tuyệt học. Nhưng cảnh giới Luyện Thể không quan tâm đến thuộc tính của công pháp và cũng không ảnh hưởng đến ngoại cường sau này. Chiêu hôm nay ta dạy cho con chính là khai triển từ Băng bộ tuyệt học thành đấu pháp luyện thể, chiêu đó tên là Bạo Tuyệt Nhị Thập Tứ Kích.”

Bạo Tuyệt Nhị Thập Tứ Kích? Vào lúc kích động như vậy, trong đầu Lâu Thành xuất hiện gương mặt của Thái Tông Minh, nếu bạn học Tiểu Minh “dễ thương” có ở đây, nhất định sẽ dùng vẻ mặt đáng đánh đòn nói: “Bạo Tuyệt Nhị Thập Tứ Kích? Kích thứ nhất chắc chắn tên là “ta là cha người”!”

“Bộ đấu pháp này lấy sự điên cuồng, hung mãnh làm gốc, nhưng tinh thần không được phép điên cuồng, mà phải tỉnh táo như nước đông thành băng, rồi lại phối hợp với tính bộc phát trong Điện Hỏa Trang. Tầng thứ nhất của Luyện Thể được coi là quan trọng nhất...” Lão Thi bắt đầu giảng giải.

Lâu Thành nghe rất chăm chú. Đây chính là chiêu thức đấu pháp thứ nhất cậu học.

Thời gian trôi qua thật nhanh. Cậu đã nhớ kỹ những điểm chính trong hai mươi bốn kích. Lúc này cũng đã đến lúc đến võ quán của câu lạc bộ tham gia huấn luyện đặc biệt với những người khác.

Lão Thi đứng trước những thành viên tham gia huấn luyện đặc biệt. Lão nhìn lướt qua mười hai người còn lại, khàn giọng nói: “Ngô Đông bị thương ngoài ý muốn nên trong thời gian này sẽ không đến tham gia huấn luyện đặc biệt. Mà cuối tuần này hội võ đạo toàn quốc sẽ bắt đầu thi đấu theo bảng, bây giờ ta sẽ thông báo ai trong đội thi đấu chủ lực và ai nằm trong đội dự bị.”

Đám người Lý Mật có hi vọng được lọt vào đội chủ lực và dự bị thì nín thở chờ đợi, bầu không khí lập tức trở nên căng thẳng. Nghiêm Triết

Kha khi nghe lão Thi nói Ngô Đông vì bị thương ngoài ý muốn nên không tham gia tập luyện thì trán cô hơi nhăn lại, sau đó nhìn về phía Lâu Thành. Cả hai nhìn nhau cười.

“Ba người đấu chủ lực gồm: Lâm Khuyết, Trần Trường Hoa, Tôn Kiếm.” Lão Thi nói ra đáp án mà mọi người đã đoán được từ trước.

Dù Ngô Đông không bị thương, nhưng dựa vào biểu hiện một tháng vừa qua, anh ta chắc chắn không phải là đối thủ của Tôn Kiếm. Còn Trần Trường Hoa thì sau nửa tháng điều trị, hai cánh tay đã hồi phục lại như lúc ban đầu.

Sau khi đọc tên các thành viên trong đội chủ lực, lão Thi nhìn Trần Trường Hoa rồi nói: “Cậu năm nay đã là năm tư, tháng bảy năm sau là tốt nghiệp rồi. Sau này chúng ta chưa chắc còn cơ hội gặp mặt nhau, nên lần thi đấu này, có lẽ cậu sẽ không dốc hết sức mình. Nhưng cậu tham gia câu lạc bộ võ đạo này đã hơn ba năm, đã làm chủ nhiệm câu lạc bộ được hai năm, chẳng lẽ không có một chút tình cảm nào với nơi này? Bốn năm trôi qua, chẳng lẽ cậu không muốn lưu lại một chút dấu ấn gì đó của mình ở nơi này? Chẳng lẽ không muốn các sư muội, sư đệ sau này đều nói rằng tại lúc sư huynh Trần Trường Hoa làm chủ nhiệm, câu lạc bộ võ đạo Tùng Thành chúng ta đã quay lại thời kỳ huy hoàng?”

Sống trên đời, mấy ai thoát khỏi hai chữ “danh lợi”! Vốn mặt Trần Trường Hoa không có cảm xúc gì, nhưng khi nghe lão Thi nói như vậy, anh ta lại xúc động. Anh ta trịnh trọng nói: “Huấn luyện viên Thi cứ yên tâm, em nhất định sẽ dốc hết sức mình. Nếu có thể lọt vào được được tám vị trí dẫn đầu của bảng thi đấu trong năm học cuối cùng này, đó cũng xem như em đã không lãng phí mấy năm qua!”

Thấy thái độ của anh ta khá tốt, lão Thi cười hài lòng và nói: “Tám vị trí đầu, cậu có khả năng đạt được!”

Nói xong, lão quay sang những người khác và nói: “Ba vị trí dự bị gồm: Lý Mậu, Lâm Hoa, Quách Thanh.”

Tương tự như thi đấu đối kháng võ đạo đoàn thể, mỗi lần ra sân gồm ba người, một người đấu đối kháng, nếu thắng lại tiếp tục tiếp nhận khiêu chiến và đấu tiếp, cho đến khi toàn bộ ba người cùng một đội đều bị đánh bại, lúc đó trận đấu mới xem như kết thúc. Bởi vì danh sách và trình tự ra sân của ba người đều do huấn luyện viên quyết định trước khi bắt đầu tranh tài, cho nên phán đoán xem đối phương sẽ cho những ai ra sân và trình tự như thế nào cũng là một khâu quan trọng để tính toán đến các chiến thuật như đối người, tương khắc, tiêu hao,...

Mà tranh tài võ đạo, không tính tới các võ giả chuyên nghiệp có giấy phép sử dụng binh khí, còn lại đều là thi đấu nghiệp dư, đều dùng quyền cước để thi đấu. Nhưng quyền cước thì không có mắt, do đó, dù trọng tài và giám sát có mạnh đến đâu cũng không thể ngăn được hết tất cả các tình huống bị thương xảy ra trong khi thi đấu. Đó là lý do tại sao cần phải có một đội dự bị.

Nghe được có tên mình, Quách Thanh rất ngạc nhiên, cô ngẩn người ra một lúc rồi vui mừng hét lên. Cô quay sang đập tay ăn mừng với Nghiêm Triết Kha.

“Cơ thể cô khá tốt, tiềm lực rất lớn, qua ba tuần luyện tập, cho dù không đạt được trình độ cấp bốn nghiệp dư thì cũng xem như nổi bật nhất trong những người đạt cấp năm nghiệp dư.” Lão Thi chưa bao giờ tiếc lời khen ngợi đối với các thành viên nữ.

Ngô Đông bị thương, Lý Mậu, Lâm Hoa, Tôn Kiếm là các đàn anh năm hai, năm ba đã đạt được cấp năm nghiệp dư, đem ra so sánh thì chuyện Quách Thanh được chọn vào đội dự bị là chuyện hiển nhiên.

Tiếc là Tiểu Minh không tham gia huấn luyện đặc biệt... Lâu Thành thở dài.

“Còn những người khác, Nghiêm Triết Kha, Lê Tiểu Văn, trong các buổi tập thường của câu lạc bộ, các cô hãy tìm một ít bạn nữ, tập hợp lại thành một đội cổ vũ để đứng trên khán đài tạo không khí sôi động, hăng hái. Lâu Thành, Ngô Mạnh, hai người các cậu tập hợp khoảng hai mươi hay ba mươi bạn nam lại, phối hợp với bảo vệ của nhà trường cùng hội học sinh để đảm bảo an toàn trật tự.” Lão thi nói tiếp.

Nghe vậy, tất cả mọi người đều ngây người ra. Một lúc sau, Trần Trường Hoa tiến lên hỏi: “Huấn luyện viên Thi, bảo vệ an toàn trật tự gì vậy ạ?”

Lão Thi cười ha ha nói: “Các cô cậu không biết sao? Lễ khai mạc năm nay được tổ chức ở Tùng Thành, sẽ có cường giả cấp một đến tham dự. Sự an toàn của người ấy, tất nhiên, không đến phiên các cô cậu lo lắng. Tất cả mọi người cộng lại cũng không bằng một ngón tay của người đó...”

Lão còn chưa dứt lời, gần như các thành viên đã nhao nhao lên, trên mặt người nào người nấy cũng tràn đầy phấn khích.

“Là vị cường giả nào vậy ạ?”

“Là ai? Ai thế ạ?”

“Bọn em có thể xin ký tên tập thể được không ạ?”

Lão Thi ho khan vài tiếng rồi nói: “Cụ thể là ai, qua vài ngày nữa các cô cậu sẽ rõ. Bản thân vị cường giả cấp một này không cần chúng ta bảo vệ, mà người đó bảo vệ chúng ta thì đúng hơn. Nhiệm vụ của đội bảo vệ an ninh trật tự là phối hợp với các bảo vệ của nhà trường cùng hội học sinh ngăn cản các tay săn ảnh, ngăn cản fan hâm mộ và ngăn ở phía sau đội hậu

cần, duy trì trật tự. Còn về việc ký tên, khi nào có cơ hội, ta sẽ nói giùm các cô cậu một tiếng.”

“Huấn luyện viên Thi vạn tuế!” Thành viên của nhóm huấn luyện đặc huấn cùng nhau hô to. Mọi vất vả, mệt nhọc trong quãng thời gian vừa rồi dường như đã bị quét sạch.

Sau khi hô xong, mọi người nhìn lẫn sau, tất cả dường như trở nên đoàn kết hơn. Ngay cả ánh mắt Trần Trường Hoa khi nhìn Lâm Khuyết cũng dịu dàng hơn rất nhiều.

Lão Thi cười cười rồi phất tay ra hiệu mọi người im lặng: “Thi đấu theo bảng sắp bắt đầu, chúng ta có rất nhiều chuyện phải làm, nhất là thu thập tin tức. Mọi người chia nhau tìm kiếm, thu thập tất cả các đoạn băng và tài liệu tranh tài của thi đấu theo bảng và thi đấu cả nước năm ngoái. Chờ đến khi rút thăm, xác định được đối thủ, đội chủ lực và đội dự bị sẽ lập tức xem những thứ đó để tìm hiểu thật rõ về đối thủ của chúng ta!”

Lão vừa dứt lời, Lâm Khuyết liền giơ tay lên: “Huấn luyện viên Thi, những thứ này em đều có cả.”

“Tốt, rất tốt! Đến lúc đó nhớ gửi cho ta!” Lão Thi hài lòng gật đầu.

Từ khi tham gia câu lạc bộ võ đạo, đây là lần đầu tiên Lâu Thành nghe thấy Lâm Khuyết nói nhiều từ như vậy. Điều này làm cậu nhìn không được mà muốn suy nghĩ theo hướng thô bỉ. Dựa theo lời bạn học Khẩu Vương, Thái Tông Minh thì sau này, khi câu lạc bộ võ đạo Tùng Thanh tranh tài ở bên ngoài, tất cả mọi người sẽ cảm thấy đồng tình, vì bình luận viên sẽ nói, người mạnh nhất của đội chủ lực câu lạc bộ võ đạo Tùng Thanh, bạn học Lâm Khuyết là một người cầm điếu bẩm sinh, là một tuyển thủ thân tàn nhưng chí không tàn...

“Vấn đề tiếp theo, còn một tuần nữa là thi đấu, hôm nay ta sẽ dạy cho các cô cậu mười hai chiêu thức đấu pháp, đây là mười hai kích trong Băng

Bộ - Bạo Tuyết Nhị Thập Tứ Kích.” Lão Thi bắt đầu vào bài giảng.

He he, tôi được học hai mươi bốn kích, các cậu chỉ được học một nửa, đây chính là đả ngộ khác biệt đấy nhé... Nhất thời, Lâu Thành có chút đặc ý. Cậu tranh thủ dịp này ôn lại và nắm vững một số chiêu thức trước.

Đến trưa, sau khi đấu tập kết thúc, Lâu Thành đi về phía Nghiêm Triết Kha và Quách Thanh như mọi lần.

“Không biết vị cường giả lần này là ai nhỉ?” Nghiêm Triết Kha lên tiếng trước. Đối với vấn đề này, cô khá tò mò.

Lâu Thành cười nói: “Tôi biết này!”

“Là ai thế?” Mắt Nghiêm Triết Kha vụt sáng. Con người đen bóng lấp lánh tuyệt đẹp, khiến người ta nhìn say đắm như sa vào trong đó.

“Là Lương Nhất Phàm của Tinh Hải.” Lâu Thành thừa nước đục thả câu nói.

“Lương Nhất Phàm.” Mặt Nghiêm Triết Kha lộ ra sự vui sướng: “Ông ấy cũng là thần tượng của tôi đó!”

Quách Thanh đứng ở bên cạnh cũng cảm thấy thích thú.

“Thần tượng của cậu cũng nhiều thật đấy...” Lâu Thành trêu cô một câu.

Nghiêm Triết Kha chu môi nói: “Nếu là Long Vương, Cam à, tôi muốn xông qua đội bảo vệ các cậu, cậu sẽ thả cho tôi qua chứ?”

“Chắc lúc đó tôi đã thành phản đồ từ lâu rồi!” Lâu Thành nói chắc như đinh đóng cột.

Hai bên lập tức bật cười. Một lát sau, Nghiêm Triết Kha thở dài: “Hy vọng huấn luyện viên Thi có thể thành công giúp chúng ta xin được chữ ký của ngài ấy.”

Ký tên... Lâu Thành im lặng, trong lòng nhăm lại một lần.

VÕ ĐẠO TÔNG SƯ

Mực Thích Lặn Nước

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Huấn Luyện Viên, Em Muốn Tham Gia Đặc Huấn!

Một tuần sau.

Một giờ sáng, nhà khách Tùng Thành vẫn chìm trong bóng đêm yên tĩnh.

Lâu Thành và Thái Tông Minh mặc đồ luyện công của câu lạc bộ võ đạo, cài bộ đàm và canh ở trước cửa ra vào. Trước mặt là bóng đêm sâu thẳm, sau lưng là đại sảnh rực rỡ ánh đèn. Xung quanh đều có nhân viên bảo vệ, hội học sinh và các thành viên của câu lạc bộ võ đạo.

“Trường mình keo kiệt thật! Chúng ta phải thức đêm để làm bảo vệ mà chỉ cho mỗi cái bộ võ phục này!” Thái Tông Minh đưa tay kéo kéo bộ võ phục màu trắng đen. Cậu ta đen mặt nói: “Nếu không phải là người ấy thích Lương Nhất Phàm, muốn xin chữ ký của ông ấy thì còn lâu tôi mới làm.”

Lâu Thành “ai oán” nhìn Thái Tông Minh, nói: “Khẩu Vương, lúc trước cậu không có nói như vậy. Cậu nói gì mà nể mặt tình anh em rồi gì mà “Cam à, tôi không giúp cậu thì ai giúp cậu”. Nói nghe thật hay!”

“Mặc dù tôi cũng vì Nghiêm Triết Kha muốn xin chữ ký mới tích cực như vậy!”

“Ha ha.” Thái Tông Minh cười gượng: “Nếu chỉ mỗi việc xin chữ ký, tôi hoàn toàn có thể nhờ cậu làm hộ mà. Chẳng phải Tần Mặc cũng như thế sao? Nếu cậu giúp cậu ta xin được chữ ký của ngài ấy, cậu ta sẽ bao cậu ăn

một tuần. Nếu không phải vì tình anh em giữa chúng ta, việc gì tôi phải thức đêm đứng đây với cậu? Mà sao Lương Nhất Phàm còn chưa đến nhỉ?”

“Nghe bảo là bay lúc mười hai giờ năm mươi, bay tới đây cũng tốn hơn bốn mươi phút. Máy bay ít khi cất cánh trễ lắm.” Lâu Thành nhìn quanh một vòng, chỉ thấy toàn là người với người. Người thì ngồi xồm, người thì đi qua đi lại, người thì cầm băng rôn, có người thì tùm năm tùm bảy lại xì xào bàn tán, có cả người đang cầm máy quay phim. Ở đây người trẻ là chiếm đa số. Và trên mặt của mọi người đều tràn đầy sự phấn khởi.

Thái Tông Minh thấy như vậy thì tặc lưỡi cảm thán: “Đã hơn nửa đêm mà vẫn có mấy trăm người hâm mộ đứng đợi như vậy. Lực hấp dẫn của cường giả cấp một đúng là không tầm thường.”

“May mà chúng ta chiếm được chỗ tốt đây.” Lâu Thành cười nhẹ, nói: “Nếu không phải tôi nhờ lão Thi thì cậu nghĩ chúng ta sẽ được đứng ở đây sao? Mấy người bên hội học sinh và nhân viên bảo vệ đều cảm thấy ghen tị đấy.”

Đây là vị trí gần nhất có thể tiếp xúc với vị ấy.

“Cam à, Tôi tuyên dương cậu về điều này!” Thái Tông Minh dựng ngón cái: “Chờ đến trời sáng, sau khi thay ca, cậu lại phải đi luyện võ tiếp sao?”

Mỗi ngày Lâu Thành phải đi luyện võ lúc năm giờ hơn. Việc này cho dù giấu được người ngoài, cũng không giấu được đám bạn cùng phòng. Cho nên, cậu đã sớm giải thích với bọn họ rằng cậu muốn luyện tập nhiều thêm nữa.

“Nhất định phải đi. Luyện xong tôi lại quay về ký túc xá ngủ bù một giấc là được. Nếu cứ có chuyện là kiểm cố xin nghỉ, thì sớm muộn gì bản thân tôi cũng trở nên chây lười.” Lâu Thành bình thản nói. Cậu nói như thế

không cảm thấy mệt mỏi, không cảm thấy khổ, mà ngược lại, có vẻ chuyện này đối với cậu ta là một chuyện hiển nhiên vậy.

Trong lúc hai người đang nói chuyện, đám đông bên ngoài chợt xôn xao lên. Cậu giương mắt lên nhìn, phía xa xa có ba chiếc xe màu đen đang tiến tới.

Chiếc xe chậm chậm chạy tới, tiếng reo hò lập tức nổi lên. Nhiều người hô to đến khàn cả giọng.

“Lương Nhất Phàm! Lương Nhất Phàm! Lương Nhất Phàm!”

Từng cái băng rôn được đưa lên, dòng chữ trên băng rôn như ẩn như hiện dưới ánh đèn của nhà khách. Và trong nháy mắt, tình hình đã hơi mất khống chế.

“A lô, a lô, a lô, mau đến đón ngài ấy ở cửa ra vào, mau ngăn phóng viên và người hâm mộ ở bên ngoài.” Giọng nói phát ra từ bộ đàm trên người Lâu Thành và Thái Tông Minh hòa lẫn trong tiếng reo hò của người hâm mộ.

Hai người bị tình huống này làm cho luống cuống, mãi một lúc sau mới bình tĩnh lại. Hai người nhanh chóng chen ra ngoài, cùng với các bảo vệ khác tiến đến bên cạnh xe, sau đó xếp thành một vòng tròn lớn. Dựa theo những gì đã diễn tập lúc trước, tất cả bảo vệ nắm tay nhau ngăn cản đám đông người hâm mộ nhiều tựa như thủy triều cùng với đám phóng viên đang tính đục nước béo cò kia lại.

Đám đông chen lấn dữ dội, khiến đội hình bảo vệ của mấy người Lâu Thành suýt nữa thì bị phá vỡ. May mà cái danh hiệu cấp năm nghiệp dư của Thái Tông Minh không phải chỉ để trưng, cộng thêm sự phối hợp và khả năng của Lâu Thành, bọn họ mới miễn cưỡng ngăn cản được người hâm mộ. Điều này khiến đám người ấy tức giận nhìn bọn họ chăm chăm.

“Cậu nói xem, có phải lúc này, câu lạc bộ Tinh Hải hoặc diễn đàn fan hâm mộ của Lương Nhất Phàm đang phát sóng trực tiếp hay không? Bọn họ có phải đang mắng đám bảo vệ chúng ta thô bạo, du côn, không nề tình, không biết tốt xấu hay không?” Dưới loại tình huống này, miệng của Thái Tông Minh vẫn không ngậm lại được, vừa tóm được cơ hội là lại mở miệng nói chuyện.

Lâu Thành đang căng thẳng ngăn cản đám người hâm mộ, cậu thuận miệng đáp: “Không chừng còn nói chúng ta đánh người, rồi bảo chó cậu gần nhà, gà cậu gần chuồng. Dù không có chuyện gì xảy ra, bọn họ cũng sẽ bịa ra chuyện để nói.”

Lúc này, cửa xe mở ra. Từ phản ứng mãnh liệt của người hâm mộ, Lâu Thành biết rằng Lương Nhất Phàm đã xuất hiện. Tiếc là cậu đang đứng quay lưng lại, không thể nào nhìn thấy mặt ông ấy.

Dòng người càng lúc càng chen lấn dõ dỏi hơn, tiếng reo hò càng lúc càng to. Ngay lúc Lâu Thành cảm thấy vòng bảo vệ của các cậu sắp không trụ được nữa thì nghe thấy một giọng nói rõ ràng và chất phát truyền tới: “Xin mọi người yên lặng một chút. Được mọi người đón tiếp nồng hậu như vậy, tôi rất xúc động, nhưng bây giờ trời còn chưa sáng, chúng ta không thể vì bản thân mà quấy rầy người khác nghỉ ngơi được. Mọi người hãy yên lặng một chút, tôi sẽ ở đây với các bạn.”

Trong lúc ồn ào, lộn xộn như vậy, giọng nói của ông ấy vẫn rất rõ ràng truyền đến tai mỗi người. Ngay lúc đó, bầu không khí lập tức trở nên yên tĩnh, đám người hâm mộ cũng thôi không chen lấn nữa.

Lâu Thành và Thái Tông Minh cùng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy trên bậc thang ở cửa chính nhà khách, dưới ánh đèn sáng chói, có một người đàn ông đang đứng. Người ấy cao gần bằng Lâu Thành, trên người là một bộ võ phục màu lam sẫm có phong cách cổ xưa, phong độ của ông ấy rất vững vàng, mới nhìn vào đã biết không phải hạng tầm thường. Ông ấy chỉ

đứng như vậy nhưng lại tạo cho người ta cảm giác như đang nhìn vào mặt biển sâu rộng và bao la, khiến người ta quên đi dung mạo bình thường phổ thông của ông.

“Đúng là Lương Nhất Phàm rồi...” Thái Tông Minh lẩm bẩm.

Lương Nhất Phàm đã trên ba mươi, ông đang ở độ tuổi thành thực nhất của đàn ông, nhưng trên mặt lại không hề có dấu hiệu của sự bắt đầu lão hóa. Đối mặt với ánh mắt của người hâm mộ, ông dịu dàng nói: “Sự nhiệt tình của mọi người, tôi không có cách nào báo đáp lại. Mọi người cứ xếp hàng đi, đêm nay không ký xong, tôi sẽ không vào trong. Và tất nhiên, chúng ta không nên ồn ào làm phiền đến người khác, chúng ta đều là những người văn minh.”

Ông ấy vừa dứt lời, người hâm mộ lập tức cảm thấy cảm động. Các bạn nữ còn che miệng khóc, vừa khóc vừa nói “Lương Nhất Phàm thật tốt”.

Bộ đàm của mấy người Lâu Thành lại vang lên: “Các cậu hãy duy trì trật tự, để mọi người yên lặng xếp hàng.”

Nhiệm vụ thay đổi, đám người Lâu Thành lại bận rộn ngăn cản những người chen ngang, giúp đỡ người hâm mộ xếp hàng ngay ngắn để từng người một lên xin chữ ký. Bên cạnh là các phóng viên đang không ngừng bấm máy và ghi chép lại khung cảnh trước mắt.

Đêm đen lại trở nên yên tĩnh. Thái Tông Minh nhìn Lương Nhất Phàm đang cặm cụi ký tên dưới ánh đèn, rồi cậu lại quay sang nhìn dòng người hâm mộ đang nghiêm túc xếp hàng xin chữ ký và các phóng viên đang vây xung quanh. Bỗng nhiên cậu ta quay đầu lại, thấp giọng gọi Lâu Thành: “Cam à...”

“Gì thế?” Lâu Thành mờ mịt hỏi.

Thái Tông Minh hít sâu một hơi, dùng giọng nói nghiêm túc nhất từ trước đến nay nói: “Tôi muốn tham gia huấn luyện đặc biệt.”

A... Lâu Thành nhìn chăm chăm cậu ta một lúc. Môi cậu mím lại, trong lòng cậu hiện lên một chút đồng cảm.

Trong lúc duy trì trật tự, cậu không nói nhiều. Thời gian từ từ trôi qua. Đến ba giờ sáng, dòng người xin chữ ký chỉ còn lác đác vài người. Và xung quanh là đám người đang lưu luyến, không muốn rời đi.

Nhìn hàng người càng lúc càng ít, có vẻ như sắp ký xong, Lâu Thành thở hắt ra. Sau đó cậu đột nhiên bước ra khỏi hàng ngũ bảo vệ, rồi dựa vào lợi thế chỗ mình đang đứng, cậu bước đến mấy bước, xếp ở cuối hàng. Trước mặt cậu chỉ còn ba người.

“Này, là ai? Làm gì vậy hả? Mau lùi về chỗ!” Từ bộ đàm lập tức truyền ra tiếng la mắng.

Lâu Thành duỗi tay tắt bộ đàm một cách quyết đoán. Lúc này, cậu bỗng nhiên thấy bản thân rất ngẫu.

Vì loại chuyện này, sao mấy người có thể kỷ luật tôi được?

Cho dù có kỷ luật, tôi cũng không sợ!

Thái Tông Minh há mồm sững sờ. Sau đó cậu cũng nhảy lên, xếp sau Lâu Thành. Cậu cũng tiện tay tắt luôn bộ đàm.

“Cam à, hôm nay tôi thật sùng bái cậu!” Cậu ta thấp giọng nói.

Lâu Thành bước đến trước mặt Lương Nhất Phàm. Cậu lấy cuốn sổ tay nho nhỏ, dễ thương mà mình đã chuẩn bị từ trước ra và nói: “Lương tiên sinh, tôi cùng bạn tôi rất hâm mộ ngài, mong ngài có thể ký tên cho chúng tôi.”

Lương Nhất Phàm cười khẽ: “Không cần lo lắng, tôi biết đêm nay mọi người đã vất vả rồi. Từng nhóm thay phiên nhau lên đi, tôi sẽ ký cho mọi người.”

Giọng nói không lớn lắm nhưng lại truyền đến tai mọi người rất rõ ràng. Nhóm sinh viên giữ an ninh và các nhân viên bảo vệ lập tức nhỏ giọng reo hò.

Nhìn Lương Nhất Phàm ký ba chữ ký trên ba tờ giấy của quyển sổ, Lâu Thành vui mừng và cảm động nói: “Cảm ơn, rất cảm ơn ngài!”

...

Nửa tiếng sau, tại cửa nhà khách.

“Lần này may mà không có chuyện gì xảy ra. Nếu việc các cậu làm loạn gây ra vấn đề gì, tôi sẽ chống mắt lên xem các cậu ăn nói ra sao! Cho dù có khai trừ các cậu cũng không quá đáng...” Tổ phó tổ bảo vệ hung hăng gầm thét, răn dạy hai người Lâu Thành và Thái Tông Minh.

Một lúc lâu sau, ông ấy mới thỏa mãn nói: “Tôi sẽ nói lại chuyện này cho viện trưởng của các cậu. Còn có việc kỷ luật hay không thì xem thái độ hối cải của các cậu!”

“Thầy nói rất đúng, dạy bảo rất đúng. Đây đều là lỗi của bọn em. Bọn em đã quá bông bột rồi!” Từ trước đến nay, Thái Tông Minh luôn là một người co được dãn được, cậu ta lập tức cúi đầu nhận sai. Lâu Thành đứng bên cạnh cũng làm theo. Dù sao cũng xin được chữ ký rồi!

Chỉ cần chuyện này được giao cho học viện các cậu xử lý, mọi chuyện liền êm xuôi. Bao che khuyết điểm luôn là một truyền thống tốt đẹp của mỗi đoàn thể mà.

Nhìn tổ phó tổ bảo vệ bỏ đi, Lâu Thành thở hắt ra: “Thật lợi hại mà. Từng là cao thủ cấp bảy chuyên nghiệp có khác, ngồi trong văn phòng nhiều năm như vậy nhưng găm thét thật có lực, khiến tôi suýt chút nữa là không giữ được “tĩnh” đấy.”

“Vừa nãy cậu lại luyện Tĩnh Trang?” Thái Tông Minh liếc mắt, hỏi Lâu Thành.

“Đúng vậy. Nếu không thì chán chết mất.” Về mặt Lâu Thành như thế đây là một chuyện hiển nhiên vậy.

Lúc này đã gần năm giờ. Đám người kia đã tản đi, Xung quanh nhà khách lại chìm vào yên tĩnh. Gió thu lành lạnh thổi nhẹ qua, làm quần áo nhẹ lay động theo. Lâu Thành và Thái Tông Minh cũng vô thức chìm vào im lặng.

Nhìn đại sảnh sáng rực ánh đèn, cảm nhận cái lạnh của gió thu, bỗng nhiên Lâu Thành lên tiếng: “Khẩu Vương, cậu thật sự muốn tham gia huấn luyện đặc biệt sao? Không sợ không có thời gian trò chuyện cùng bạn gái? Không sợ không có thời gian ngủ nướng và chơi game?”

Thái Tông Minh thối ra một hơi khí nóng: “Người ấy là trùm sò trong chuyện học, tôi sẽ giật dây để cô ấy học thêm văn bằng hai. Tôi sẽ dùng thời gian chơi game để nói chuyện video với cô ấy, he he, tôi tính tranh thủ kỳ nghỉ ngắn từ giáng sinh đến tết nguyên đán năm nay, bay đến Bắc Kinh một chuyến, rồi hẹn hò với cô ấy mấy ngày. Cho nên, bây giờ cần phải tiết kiệm tiền dần dần là vừa.”

Gia cảnh của tên này khá tốt, tiền sinh hoạt mỗi tháng gấp hai lần Lâu Thành, khoảng chừng ba ngàn đồng. Nhưng tên này tiêu tiền rất giỏi, chẳng bao giờ thấy cậu ta còn thừa tiền vào cuối tháng cả. Còn về vấn đề lên lớp, có đám bạn cùng phòng điểm danh hộ, rồi trừ đi mấy ngày lễ và cuối tuần, cùng lắm thì cúp học ba, bốn ngày.

Không chờ Lâu Thành lên tiếng, cậu ta tiếp tục nói: “Tôi đã nghĩ kỹ rồi. Sau khi tốt nghiệp đại học, khi đã ra ngoài xã hội rồi, chúng ta sẽ không còn được bằng bột, không còn nhiệt huyết như bây giờ nữa.”

“Tôi luôn yêu thích võ đạo. Mặc dù hơi lười biếng một chút, nhưng luôn mơ về nó. Người không có lý tưởng thì khác gì cá mẫn! Tôi không muốn sau này, khi nghĩ về khoảng thời gian bốn năm đại học, trừ việc học và thi cử ra, chỉ toàn là chơi game.”

“Tôi cũng khá có thiên phú, bây giờ cũng đã đạt được cấp năm nghiệp dư, sau này chưa chắc không có hi vọng bước chân vào giới võ đạo chuyên nghiệp.”

“Dù sao cũng phải thử một lần, lỡ thành công thì sao? Giống như khi cậu theo đuổi người tình trong mộng của cậu vậy, biết đâu mèo mù vớ được cá rán.”

Cậu ta cứ nói một ít lại ngừng, rồi lại nói tiếp mà không để Lâu Thành chen ngang vào.

Cậu ta nói đến đây thì bị Lâu Thành lườm một cái. Lâu Thành nói: “Cậu diễn sâu thì cứ diễn sâu đi, mắc mớ gì lại đá xéo tôi vậy?”

Thái Tông Minh cười ha ha: “Thói quen ấy mà.”

Sau đó hai người nhìn nhau rồi bật cười, cả hai ăn ý cùng đồng thanh nói một lời kịch: “Đời người có bao nhiêu, ngại gì không thử một lần!”

VÕ ĐẠO TÔNG SƯ

Mực Thích Lặn Nước

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Miệng Quạ Đen

Đêm hôm sau, cả võ quán của câu lạc bộ được thắp sáng rực rỡ bởi các ánh đèn. Dưới bầu không khí náo nhiệt, một mùa thi đấu mới của hội võ đạo đại học cả nước bắt đầu khai mạc.

Lâu Thành đứng đợi Nghiêm Triết Kha ở bên ngoài phòng thay đồ nữ. Cậu mỉm cười, đưa quyển sổ dễ thương kia cho cô: “Trong đây có chữ ký của Lương Nhất Phàm đấy, tôi đã tự xé một trang ra làm kỷ niệm rồi.”

Nghiêm Triết Kha trừng to mắt. Cô vừa kinh ngạc vừa vui mừng nhận lấy quyển sổ rồi lật đến hai trang có chữ ký để kiểm tra và nói: “Cậu, cậu thật sự đã lấy được nó... Thật, thật, thật sự cảm ơn cậu!”

Lâu Thành cười dịu dàng nói: “Cảm ơn cái gì, trước đó không phải cậu đã cho tôi một bình thuốc cao sao?”

Lời này của cậu chỉ là cái cớ để miễn cho cô phải xấu hổ!

“Vậy được.” Nghiêm Triết Kha gật đầu, cô như có điều suy nghĩ nói: “Tôi còn tính mời cậu ăn một bữa để cảm ơn. Nhưng, nếu cậu đã nói như vậy, thì tôi cảm ơn cậu.”

“Hử? Mời mình một bữa cơm? Cái này là cô ấy chủ động mời mình sao? Trời ơi, sao mình có thể bỏ qua cơ hội tuyệt vời này một cách ngốc nghếch như vậy?”

Miệng Lâu Thành khẽ nhếch lên, suýt chút nữa là thừ người ra. Trong lòng cậu hồi hận không thôi. Cậu thật muốn tự tát mình mấy cái, ai mướn

cái miệng này lạnh chanh đớp lời trước vậy!

“Thật ra tôi không ngại ăn bữa cơm mà cậu mời này đâu...” Cậu cứng nhắc nói.

Mắt Nghiêm Triết Kha cong lên, cô cười láu cá: “Không phải đã cho cậu thuốc cao rồi sao? Còn muốn được mời cơm gì nữa.”

Không đợi Lâu Thành lên tiếng, cô lại nở một cười, hai má hiện lên hai lúm đồng tiền: “Cậu đã bỏ qua cơ hội này, chỉ có thể chờ đợt sau thôi.”

“Vậy lần sau tôi sẽ chọn nơi nào đắt đắt một chút.” Lâu Thành nói đùa để vơi đi cảm giác hối hận trong lòng.

“Đắt sao? Vậy thì tôi sẽ không mời cậu đi ăn đâu...” Nghiêm Triết Kha kéo dài âm cuối.

“Tôi sai rồi, bạn học Nghiêm Triết Kha mời cơm, cho dù là quán vỉa hè tôi cũng sẽ ăn như hổ đói.” Lâu thành chấp hai tay trước ngực, hài hước nói.

Nghiêm Triết Kha nghiêng đầu, cười tủm tỉm: “Ăn như hổ đói? Cậu có thể ăn như vậy sao? Vậy tôi càng không nên mời cậu ăn cơm...”

“... Hãy nhìn vào ánh mắt chân thành này của tôi đi này.” Chưa bao giờ Lâu Thành thấy bản thân lại cần các icon đến vậy.

“Đúng rồi, sao cậu lại có loại sổ tay dễ thương của con gái vậy?” Nghiêm Triết Kha cười đổi chủ đề.

“Đặc biệt đi mua đấy. Bọn con trai tay chân vụng về như bọn tôi có dùng sổ tay bao giờ đâu!” Lâu Thành đáp.

“À...” Nghiêm Triết Kha đang định nói thêm gì đó, nhưng nhìn thấy Quách Thanh đứng cách đó không xa đang ngoắc tay ra hiệu với cô.

“Cam à, tôi bận chút chuyện nên đi trước nhé.” Vừa nói cô vừa chỉ về hướng Quách Thanh.

Các cô là thành viên của đội cổ vũ, đêm nay phải cố động để tạo ra bầu không khí náo nhiệt. Động tác cổ động không có gì nhiều ngoài vỗ tay và hò hét. Dù sao thì buổi khai mạc này cũng được phát sóng trực tiếp, không thể để nó quá tẻ nhạt được.

Lâu Thành vẫy tay tạm biệt, ánh mắt vẫn nhìn theo bóng lưng rời đi của cô. Một lúc sau, Thái Tông Minh sáp lại gần, nghiêm túc nói với cậu: “Cam, cậu biết tôi cảm thấy thế nào khi nghe hai cậu nói chuyện không?”

“Thấy thế nào?” Lâu Thành chuẩn bị tinh thần nghe mấy lời “vàng ngọc” của Thái Tông Minh.

“Tôi phải cố nhịn cười, phải kiềm chế để không cười ra tiếng, nhưng vẫn không được, ha ha ha.” Thái Tông Minh cười phá lên: “Cái tội nói nhiều này! Kiếm cớ cho nhiều này! Ai bảo không chịu hỏi tôi trước làm gì! Sao? Vụt mất cơ hội hẹn hò, thấy tiếc không? Thấy hối hận không? Có đau lòng không?”

Lâu Thành liếc cậu ta một cái: “Tiểu Minh, cậu lại đây.”

“Để làm gì?” Thái Tông Minh nhìn Lâu Thành đầy đề phòng.

“Để tôi bóp chết cậu!” Lâu Thành “hung hăng” nói: “Chúng ta nên giữ im lặng.”

Lễ khai mạc hôm nay cũng cần phải duy trì trật tự. Lâu Thành và Thái Tông Minh mặc võ phục của câu lạc bộ võ đạo Tùng Thành, cả hai được sắp xếp ở gần khu khách quý. Mười mấy trường đại học cùng đấu tại bảng này đều cử lão sư chỉ đạo hoặc Phó hiệu trưởng đến tham gia, mà hai câu lạc bộ mạnh nhất bảng năm ngoái, đại diện cho cả bảng tham gia tranh tài trong trận chung kết cả nước – câu lạc bộ võ đạo Đại học Sơn Bắc và câu

lạc bộ võ đạo Học viện Tam Giang – thì cả đội chủ lực và đội dự bị đều được mời đến tham dự.

Trong đó, câu lạc bộ võ đạo Đại học Sơn Bắc được mời lên với tư cách quán quân cả nước năm ngoái, và sau đó sẽ tới phần bốc thăm thi đấu giữa các trường.

...

Nghiêm Triết Kha đến bên cạnh Quách Thanh, cô không đề cập đến chuyện quyền sở và chữ ký của Lương Nhất Phàm, chỉ nói đến chuyện làm sao để bầu không khí sôi động hơn.

Khi đang nói đến chuyện lát nữa Lương Nhất Phàm sẽ chủ trì rút thăm thi đấu thì Quách Thanh sức nhớ ra điều gì đó. Cô ấy nói: “Kha Kha, nghe nói tối hôm qua Cam rất trâu bò đó.”

“Sao mà trâu bò?” Nghiêm Triết Kha tò mò hỏi.

“Ngay trước mặt tổ phó tổ bảo vệ, cậu ta dám nhảy từ chỗ đội bảo vệ đến trước mặt Lương Nhất Phàm xin chữ ký. Lúc đó tổ phó tổ bảo vệ dùng bộ đàm quát mắng cậu ta, bảo cậu ta quay lại chỗ của mình thì cậu tắt luôn bộ đàm! Cực kỳ trâu bò, không sợ bị kỷ luật gì luôn!” Quách Thanh tiếp tục nói: “May mà Lương Nhất Phàm không để ý đến chuyện đấy, lúc sau cậu ta chỉ bị tổ phó tổ bảo vệ mắng một trận...”

Nghe Quách Thanh kể, Nghiêm Triết Kha cảm nhẹ môi. Mắt cô trở nên dịu dàng, khóe miệng nhếch lên, tay phải vuốt nhẹ bìa quyền sở tay.

...

Một chàng trai trẻ tuổi mặc áo đuôi tôm và đeo nơ đen trên cổ áo đứng trên lối đi nhỏ giữa các dãy ghế dành cho khách quý. Anh ta nhìn phòng thay đồ nam của câu lạc bộ võ đạo Tùng Thành, cười nhẹ với đám bạn và

nói: “Năm nay bên Tùng Thành có Lâm Khuyết gia nhập, chúng ta không thể xem thường được, rảnh rồi thì xem kỹ trận đấu của bọn họ một chút.”

“Chủ nhiệm, chỉ một tên Lâm Khuyết mà thôi, tên đó có là cái đình gì đâu chứ! Không đáng để chúng ta phải dè chừng.” Một chàng trai có thân hình to lớn đứng bên cạnh cười lấy lòng nói: “Ở cổ đại, có khi anh còn là thần tiên ấy chứ!”

“Làm gì có, là vì người cổ đại hiểu biết quá ít thôi.” Tên mặc áo đuôi tôm cười đắc chí, hai chân anh ta lơ lửng, cách mặt đất mười centimet.

Anh ta lơ lửng lướt đến phía sau hàng ghế dành cho khách quý.

Dãy ghế dành cho khách quý cao dần lên, tên mặc áo đuôi tôm vừa lướt qua mấy dãy thì đột nhiên nghe thấy một giọng nói quen thuộc truyền đến: “Cù Huy, cậu vẫn thích làm trò như vậy.”

Người mặc áo đuôi tôm tên Cù Huy kia quay đầu lại thì nhìn thấy một chàng trai mặc võ phục màu trắng đang đứng ở biên của dãy ghế. Anh ta đang khoanh tay trước ngực nhìn Cù Huy. Anh ta cao chừng một mét tám, lông mày lộn xộn, dưới mắt có quầng thâm, dáng vẻ mệt mỏi như thể phải thường xuyên thức đêm.

“Ô, Hứa Vạn Niên, cậu vẫn không thay đổi gì cả, vẫn dáng vẻ lưu manh như vậy.” Cù Huy cười lạnh: “Dù tôi có làm trò ra sao cũng không đến nỗi như cậu, bị một thành viên trong câu lạc bộ vượt mặt.”

Hứa Vạn Niên, chủ nhiệm câu lạc bộ võ đạo Đại học Sơn Bắc khẽ cười, nói: “Cậu không cần phải tốn sức châm ngòi ly gián bọn tôi, dù thua Bành sư đệ, nhưng tôi vẫn cảm thấy tâm phục khẩu phục (*). Không nói nhiều với cậu nữa. À, nhớ để ý dưới chân một chút, đừng để bị ngã nhé.”

Nhìn anh ta ngồi xuống, Cù Huy vừa lướt đến chỗ ngồi dành cho mình, vừa nghi ngờ nói: “Hứa Vạn Niên uống lộn thuốc à? Sao hôm nay lại

dễ nói chuyện như vậy?”

“Chắc là anh ta uống lộn thuốc, nếu không sao lại rửa chủ nhiệm anh ngã được, rồi còn bảo anh để ý dưới chân? Anh lơ lửng trên không như thế, sao có thể bị vấp ngã được.” Chàng trai có thân hình cao to và vẻ mặt ngây ngô nói.

“Đúng vậy, trong tất cả những người ở đây, người khó bị vấp ngã nhất chính là chủ nhiệm anh mà!” Những thành viên khác của câu lạc bộ võ đạo Học viện Tam Giang cũng nhao nhao phụ họa.

Cù Huy cũng thấy buồn cười. Anh ta nhin không được quay đầu nhìn về phía Hứa Vạn Niên: “Rốt cuộc cậu ta có ý gì nhỉ?”

Bốp!

Cù Huy nói xong, vừa quay đầu liền đụng vào cột nhà. Mũi anh ta bị đụng đến đau nhức, nước mắt hơi chảy ra. Và cũng vì thế mà anh ta bị mất thăng bằng, ngã ra phía sau. May mà được các thành viên câu lạc bộ đang đứng ở sau đỡ lại.

“Mẹ kiếp! Kiểu kiến trúc gì vậy? Sao lại dựng một cây cột ở giữa đường như vậy?” Thanh niên có vẻ mặt ngây ngô tức giận, mắng cây cột nhà.

Lúc này, bọn họ đang ở gần dãy ghế cuối.

Cù Huy lấy lại thăng bằng, lại tiếp tục lơ lửng trên không, áo đuôi tôm vẫn thẳng thớm như cũ. Ánh mắt anh ta ngưng trọng nhìn về phía Hứa Vạn Niên: “Đúng là mình ngã sắp thật...”

Một cây cột đứng sừng sững như vậy, nhưng không ai trong nhóm bọn họ chú ý đến cả!

Tại đây ghế dành cho Đại học Sơn Bắc, Hứa Vạn Niên thấy Cù Huy đâm đầu vào cột và bị ngã sấp xuống thì cười phá lên. Anh ta nói với các thành viên khác trong câu lạc bộ: “Thế nào?”

Các thành viên câu lạc bộ nhao nhao lên hỏi anh. Một chàng trai gương mặt có tàn nhang nhưng trông khá ưa nhìn hỏi: “Hứa sư huynh, đây là dị năng của anh sao?”

Hứa Vạn Niên đắc ý nói: “Đúng vậy! Trước kia, anh còn không cảm thấy gì, chỉ cho rằng miệng hơi quạ đen một chút, chưa chắc lần nào cũng đúng. May mà Bành sư đệ để ý đến điều này, nhờ cậu ấy mà anh mới khám phá ra được năng lực này.”

Vừa nói chuyện, anh ta vừa vỗ vai chàng trai ngồi bên cạnh.

“Hử?” Chàng trai bị anh vỗ vai quay đầu lại, mờ mịt nhìn anh.

Mọi người nói cười vui vẻ, còn cậu ta thì thả hồn trên mây.

“Không có gì, Bành sư đệ, cậu cứ tiếp tục suy nghĩ về vấn đề vật lý đầy nan giải và đường đời đầy băn khoăn của cậu đi.” Hứa Vạn Niên cười ha ha, rồi vỗ vai Bành Nhạc Vân lần nữa.

Trên miệng Bành Nhạc Vân có lông tơ nhàn nhạt, nước da đẹp như da con gái. Dáng vẻ không quá ấn tượng nhưng rất tươi tắn. Cậu ta nghe vậy thì không hỏi nữa. Cậu quay đầu lại, hai mắt nhìn vào khoảng không trên cao rồi “suy nghĩ về cuộc đời.”

“Hứa sư huynh, dị năng của anh đã đạt đến trình độ nào rồi?” Chàng trai mặt có tàn nhang hỏi.

Hứa Vạn Niên cười đáp: “Bây giờ chỉ mới đạt đến mức quấy nhiễu đối phương. Nếu cố hơn nữa, đầu sẽ đau, vả lại cũng không có hiệu quả.”

Nói đến đây, tính khoe khoang lại nổi lên, anh ta chỉ về phía hai người đang đi tới và nói: “Anh lại biểu diễn lần nữa cho mọi người xem.”

Theo chỉ thị của bộ đàm, Lâu Thành và Thái Tông Minh đi đến nơi được phân công. Cả hai vừa leo lên mấy bậc thang thì nghe thấy có người gọi: “Này, bạn ơi!”

Lâu Thành quay đầu lại thì nhìn thấy một nhóm nam nữ đang mặc võ phục của câu lạc bộ võ đạo Đại học Sơn Bắc. Mặt cậu tràn đầy vẻ nghi hoặc.

“Gọi mình làm gì vậy nhỉ? Mà, Bành Nhạc Vân cũng ở đây sao?”

Hứa Vạn Niên cười chân thành, nói: “Phía trước rất trơn trượt, lúc này cũng có người đã vấp ngã ở đây. Cậu phải cẩn thận, để ý dưới chân đừng để bị ngã.”

“A, vậy cảm ơn anh.” Lâu Thành cảm ơn anh ta.

Đột nhiên, kim đan dưới bụng cậu giật một cái, tinh vân chuyển động, nó dần ra rồi co lại trong chớp mắt.

A? Lâu Thành ngẩn người ra. Trong lúc đấy, kim đan đã khôi phục lại trạng thái ban đầu, giống như dị trạng vừa rồi chưa từng xảy ra vậy.

“Chuyện gì đã xảy ra vậy?” Cậu cau mày đầy nghi hoặc, nhưng vẫn tiếp tục đi đến chỗ đã được phân công với Thái Tông Minh.

Một bước, hai bước, ba bước... Bọn họ đứng ở gần dãy cuối nên có thể nhìn bao quát toàn võ quán.

“Sao vậy? Sao không có hiệu quả gì vậy?” Các thành viên câu lạc bộ võ đạo Đại học Sơn Bắc vốn tính xem kịch vui, lúc này, lại trợn mắt há mồm nhìn Lâu Thành.

“Cậu ta không bị gì cả!”

Hứa Vạn Niên cũng kinh ngạc. Anh đứng dậy, đi lên lối nhỏ giữa hai dãy ghế rồi nhìn kỹ lại. Lâu Thành vẫn đi đứng bình thường, nụ cười trên môi vẫn không giảm.

Xảy ra vấn đề gì sao? Trong nháy mắt Hứa Vạn Niên cảm thấy mê man.

Đúng lúc này, dưới chân trượt một cái, anh tính điều chỉnh trọng tâm lại nhưng đã không kịp nữa rồi!

Mắt thấy sắp ngã sắp xuống đất, một cánh tay duỗi ra và vững vàng đỡ lấy anh.

Bành Nhạc Vân tâm hồn luôn treo trên cành cây không biết đã tỉnh lại từ lúc nào, ánh mắt cậu sâu thẳm. Cậu nói: “Khi Ngôn Linh thất bại thì sẽ xuất hiện phản phê.”

“Hả? Bành sư đệ, vừa rồi có chuyện gì vậy?” Sau khi đứng vững lại, Hứa Vạn Niên ngạc nhiên hỏi.

Sao lần này anh ta dùng Ngôn Linh lại không thành công?

Bành Nhạc Vân lắc đầu, ra hiệu bản thân cậu cũng không rõ. Sau đó, cậu thu ánh mắt lại, hạ giọng trầm trầm: “Có mùi của tình không...”

Lầm bầm xong, ánh mắt cậu lại nhìn vào vô định.

(*) Tâm phục khẩu phục: phục từ đáy lòng, chứ không chỉ nói miệng.

VÕ ĐẠO TÔNG SƯ

Mực Thích Lặn Nước

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Rút Thăm

Trong lúc Hứa Vạn Niên ngạc nhiên và nghi ngờ, lễ khai mạc của hội võ đạo đại học cả nước đã diễn ra. Đầu tiên là màn trình diễn của giàn nhạc giao hưởng Đại học Tùng Thành, sau đó là màn nhảy đầy sức sống tuổi trẻ của đội văn nghệ.

“Xem xong màn nhảy này là có thể về ký túc xá đánh một giấc rồi.” Thái Tông Minh rất có kinh nghiệm nói.

Lâu Thành vờ tỏ vẻ sợ hãi: “Lúc làm lễ khai giảng, Hiệu trưởng nói xàm cả nửa tiếng. Nếu hôm nay ông ấy vẫn như vậy, có khi nào bị người ta đánh luôn không?”

“Có bị đánh hay không thì tôi không biết, nhưng số người sẽ lên nói xàm trên sân khấu không chỉ có một mình ông ấy thôi đâu. Mấy hôm trước tôi xem lại đoạn phim của lễ khai mạc năm ngoái, tôi vẫn nhớ như in phần phát biểu của Hội trưởng hội liên hiệp võ đạo, phải nói đây là một phần phát biểu xuất sắc với khả năng ru ngủ người khác! Thiếu chút nữa là tôi đã ngủ gục luôn!” Về mặt Thái Tông Minh như muốn nói “Anh đây đã hy sinh oanh liệt như thế đấy”.

Phía trước hàng ghế dành cho khách quý, tại chỗ ngồi dành cho câu lạc bộ võ đạo Đại học Sơn Bắc, Hứa Vạn Niên ngồi nghe Hiệu trưởng Đại học Tùng Thành phát biểu mà hai mắt muốn riu cả lại. Nhưng anh ta không dám ngủ, vì chương trình này được phát sóng trực tiếp!

“Nói nhiều khủng khiếp luôn...” Khóe miệng chàng trai mặt có tàn nhang ngồi cạnh anh ta giật giật. Cậu ta nói: “Hứa sư huynh, anh có thể

dùng năng lực miệng quạ đen của anh để rửa ông ta được không? Rửa ông ta quên lời, ném bản thảo, hay đột nhiên tăng xông gì đó ấy...”

Hứa Vạn Niên trầm mặc một lát rồi thở dài, nói: “Anh cũng muốn thế, nhưng mà, mẹ kiếp, khoảng cách quá xa!”

Dứt lời, anh ta quay sang nhìn Bành Nhạc Vân: “Những lúc như thế này, anh thấy thật hâm mộ và sùng bái Bành sư đệ. Dù xung quanh có người hay không, có ồn ào như thế nào, cậu ta cũng có thể thả hồn về nơi xa xăm, có thể “tập trung suy nghĩ đến chuyện đời”. Nhiều khi anh thấy hơi nghi ngờ, không biết liệu có phải cậu ta có dị năng trợn tròn mắt khi ngủ hay không nữa.”

“Em cũng hâm mộ anh Nhạc Vân, có thể gần người ở bất kỳ đâu.” Một thành viên khác của câu lạc bộ võ đạo Đại học Sơn Bắc phụ họa thêm.

“Các cô cậu nhỏ giọng chút.” Lão sư chỉ đạo của câu lạc bộ Đại học Sơn Bắc ngồi ở hàng ghế trước chợt quay đầu lại và nói. Người đàn ông trung niên này đầu đã bạc trắng, hốc mắt sâu, khí chất cứng ngắc. Đường như ông ta khá có tiếng nói trong câu lạc bộ, nên khi ông ta lên tiếng, mọi người lập tức im lặng.

Nửa tiếng sau, hai mắt Thái Tông Minh đờ đẫn, mí mắt không ngừng đánh nhau: “Cam à, chúng ta tâm sự một chút đi! Nếu không tôi sẽ ngủ gục trong lúc đứng, sau đó sẽ ngã lăn xuống rồi trở thành trò cười của cả nước mất.”

“Tôi nghĩ Hiệu trưởng sắp nói xong rồi. Hôm nay, khách quý nhiều như vậy, mọi người đều có vài lời phát biểu. Nếu phần phát biểu của ông ấy chiếm quá nhiều thời gian, có khi lễ khai mạc sẽ kéo dài đến sáng mai.” Lâu Thành tự an ủi.

Sự náo nhiệt của bầu không khí được khơi lên nhờ các bài nhạc và điệu nhảy hạ dần xuống.

Lâu Thành vừa dứt lời, Hiệu trưởng đã đọc xong diễn văn. Thời gian đọc diễn văn có hạn, nên ông ấy miễn cưỡng dừng lại, vẻ mặt như chưa được nói thỏa mãn mà bước xuống đài.

Bốp bốp bốp!

Tiếng vỗ tay chân thành và nhiệt liệt vang lên khắp cả võ quán.

Lâu Thành và Thái Tông Minh vỗ tay rất nhiệt tình. Cả hai đều có cảm giác như vừa thoát khỏi một kiếp nạn gì đó rất lớn. Và các cậu đều rất muốn cảm ơn ông ấy đã hạ khẩu lưu mệnh (*).

“Và sau đây, xin mời Hội trưởng hội liên hiệp võ đạo đại học cả nước, ngài Phương Kim Giác lên đọc diễn văn.” Người dẫn chương trình lại tiếp tục mời vị khách quý tiếp theo.

“...” Thái Tông Minh nhếch miệng: “Cam, chúng ta vẫn nên nói chuyện với nhau đi.”

Mắt Lâu Thành nhìn về phía mấy cái máy quay phim ở phía trước, nhỏ giọng nói: “Nói chuyện gì?”

“Cậu biết thi đấu đối kháng võ đạo đoàn thể có hình thức thi đấu đặc biệt không?” Thái Tông Minh, lúc này, đang rất muốn được nói chuyện.

“Tôi cũng không phải từ trên trên mới xuống, sao mà không biết được? Bình thường, ba vị võ giả mỗi bên sẽ lần lượt lên đài, một chọi một, người thắng sẽ ở lại trên đài, tiếp tục đấu với người tiếp theo của đội đối thủ, còn người thua sẽ phải xuống đài. Bên nào bị loại ba người trước, bên đó xem như thua. Nhưng có lúc, có thể xin thi đấu theo hình thức đặc biệt, đó chính là quần chiến! Ba người cùng lên một trận, tiến hành quần chiến, dùng trình độ võ công và khả năng bày trận để thắng đối thủ!” Lâu Thành vừa nghe Phương Kim Giác nói không ngớt miệng trên đài, vừa nói đến hình thức thi đấu đặc biệt.

Thái Tông Minh cười khì: “Vậy cậu có biết đến diễn cổ liên quan đến hình thức thi đấu đặc biệt này không?”

“Diễn cổ gì?” Lâu Thành bắt đầu cảm thấy hứng thú.

Thái Tông Minh cười nói: “Nghe nói, lúc mới lập ra cuộc tranh tài thi đấu võ đạo chuyên nghiệp, phái Huyền Vũ đã tìm đến Minh chủ võ lâm đương nhiệm, Lâm Trung Huấn, cũng chính là người đã đạt được hàm tước Tập Võ Thánh. Người của phái Huyền Vũ nói rằng, hình thức thi đấu như vậy là không công bằng, môn phái bọn họ thiên về dùng kiếm bày trận là chính, bọn họ am hiểu nhất là Tam Nguyên Định Quang Kiếm Trận, nếu lấy một chọi một không phải là lấy sở đoản của họ chọi với sở trường của người ta hay sao?”

“Hãy, cái này cũng đúng. Có mấy môn phái am hiểu bày trận hơn là thi đấu đơn độc. Hình thức thi đấu bình thường đúng là không công bằng với họ.” Lâu Thành gật đầu nói.

Thái Tông Minh cười một tiếng: “Lão Lâm cũng nghĩ vậy, cho nên mới đề ra hình thức thi đấu đặc biệt, chỉ cần sớm xin một tiếng, những môn phái như thế có thể cho ba đệ tử của mình lên một lượt và bố trí kiếm trận. Đối thủ cũng là tổ hợp ba người, có thể lấy trận phá trận, ba võ giả ở ghế dự bị cũng có thể cùng lên lôi đài, tất cả cùng đối phó với kiếm trận ấy.”

“Hình thức thi đấu này cũng khá công bằng, để môn phái không rành về bày trận chiếm ưu thế về số lượng. Vậy thì có chỗ nào buồn cười chứ?” Lâu Thành nghi hoặc nhìn Thái Tông Minh. Cậu ta cười cái gì vậy nhỉ?

Thái Tông Minh nín cười nói: “Tôi còn chưa kể hết mà. Sau khi chuyện này truyền ra, chưởng môn của Không Động viện cũng đứng ngồi không yên, ông ta tìm đến lão Lâm và nói rằng, ông ấy không thể đối xử bên trọng bên khinh như vậy được, Không Động viện bọn họ am hiểu nhất

là Ngũ Phương Ngũ Hành Trận, nếu chỉ có ba đệ tử thì sao bọn họ có thể bày trận được?”

“Cũng đúng...” Lâu Thành lưỡng lự nói.

Thái Tông Minh nói tiếp: “Không Động viện nói như thế, Thượng Thanh tông cũng không ngồi yên được nữa, tại sao phải để bản thân họ chịu thiệt chứ? Sau đó, bọn họ nói với lão Lâm rằng, nếu được thì hãy suy nghĩ đến Bắc Đẩu Thất Tinh Kiếm Trận của Thượng Thanh tông bọn họ. Cậu nói xem, như vậy có phải là làm khó lão Lâm hay không?”

“Cái này đúng là khó nghĩ thật. Phải làm sao để nghĩ ra một hình thức thi đấu toàn diện và đều có lợi cho mọi người...” Lâu Thành cau mày nói.

“Lúc này, phương trượng của Đại Hành tự cũng đến, ông ấy cũng trông chờ vào lão Lâm. Ông ta nói: “Lâm thí chủ, cái này, cái này, Ngũ Bách La Hán Đại Trận...” Sau đó cậu biết lão Lâm nói gì không?” Thái Tông Minh vỗ tay một cái, rồi nhìn qua Lâu Thành. Cậu ta nói tiếp: “Lúc đó lão Lâm nói đúng một câu: “Các người cút hết cho tôi!””

Lâu Thành cũng phì cười: “Quả nhiên trên đời này không có cái gì là toàn vẹn cả.”

Hai người thấp giọng nói chuyện đến quên cả thời gian, nụ cười luôn hiện trên môi như thể đang vui mừng vì bài diễn văn của các vị khách quý trên đài. Trong lúc nói cười, thoắt cái chỉ còn lại một vị khách quý, xem hết phần ca múa xem giữa các bài diễn văn là đến phần “Tình Dạ Văn Đăng” của Lương Nhất Phàm.

Không cần đến Nghiêm Triết Kha, người dẫn đầu đội cổ vũ vỗ tay hoan hô, toàn bộ võ quán như bị nổ tung bởi tiếng vỗ tay vang trời.

Điều này không chỉ là vì sự hấp dẫn của Lương Nhất Phàm mà còn là vì sự “cố gắng” của nhóm khách quý trước đó!

“Tôi không giỏi ăn nói cho lắm, và chắc mọi người cũng muốn nhanh chóng được nhìn thấy kết quả rút thăm, nên tôi chỉ xin nói đôi lời thôi. Chúc hội võ đạo đại học cả nước mùa này thành công tốt đẹp, mong võ đạo càng ngày càng đi sâu vào lòng người, để những người trẻ tuổi không có cơ hội luyện võ khi còn nhỏ có cơ hội được tiến lên phía trước!” Lương Nhất Phàm dùng vẻ mặt “tôi hiểu cả giác đó” lời ít hiểu nhiều nói.

“Hay!” Thái Tông Minh, Hứa Vạn Niên,... đứng dậy vỗ tay đầu tiên. Mọi người đều mỉm cười vỗ tay, bầu không khí rất sôi động.

Máy chiếu được khởi động. Sau lưng Lương Nhất Phàm xuất hiện một màn hình. Phía trên là bảng biểu thi đấu của bảng đấu này, nhưng phần tên các đội sẽ đấu với nhau vẫn để trống.

Căn cứ vào hình thức thi đấu, bảng đấu này sẽ chia ra bốn tổ nhỏ. Hạt giống của bốn tổ này chính là bốn đội mạnh nhất bảng đấu năm ngoái. Bốn đội này sẽ không cần phải thi đấu vòng loại. Còn những đội còn lại phải trải qua hai hoặc ba vòng loại mới có thể tiến vào cái tổ tương ứng. Lúc rút thăm, nếu rút được bên trái sẽ được hưởng lợi thế sân nhà.

Thi đấu theo nhóm nhỏ áp dụng hình thức thi đấu đơn tuần hoàn, dựa vào thành tích năm ngoái mà quyết định sân nhà. Hai đội mạnh nhất sẽ được tiến vào bát cường và tranh tài chọn ra hai đội mạnh nhất để tham gia trận thi đấu chung kết toàn nước.

Lúc này, người dẫn chương trình và người chủ trì mang hai cái thùng, một lớn một nhỏ đặt lên trên bàn diễn thuyết trước mặt Lương Nhất Phàm. Ông ấy bắt đầu rút các lá thăm từ rương nhỏ để chọn ra đội hạt giống có mặt trong từng tổ.

“Tổ A.” Lương Nhất Phàm vươn tay vào trong, lấy ra một tờ giấy, mở ra xem rồi cao giọng nói: “Câu lạc bộ võ đạo Đại học Sơn Nam.”

Đây là hạng ba của năm ngoái.

“Tổ B... Câu lạc bộ võ đạo Đại học Sơn Bắc!” Lương Nhất Phàm vừa dứt lời. Một đám huấn luyện viên bên dưới nhìn nhau. Nếu lọt vào tổ này, bọn họ chỉ có thể tranh vị trí thứ hai.

“Tổ C... Học viện Tam Giang... Tổ D... Học viện Hải Nguyên.” Sau khi rút thăm xong đội hạt giống ở mỗi tổ, Lương Nhất Phàm chấp tay bước xuống đài. Tổ đấu thi đấu vòng loại sẽ do một vị khách quý khác rút thăm.

Tim Lô Thành nhảy lên một cái, cậu khá để ý đến vinh quang của câu lạc bộ trường mình.

Vòng đấu loại trong bảng A không có tên của câu lạc bộ võ đạo Đại học Tùng Thành, cậu cảm thấy hơi nuối tiếc. So với Sơn Bắc và Tam Giang, hai câu lạc bộ võ đạo còn lại không khiến người ta e ngại.

“Tổ B, trận vòng loại thứ ba, đội nhà...” Vị khách quý kia rút một lá thăm ra: “Câu lạc bộ võ đạo Đại học Tùng Thành!”

Ôi trời, là một tổ đấu khó nhai... Lô Thành hơi buồn bực.

“Không sao cả, không chừng những đối thủ khác cũng yếu thì sao? Chúng ta vẫn có hi vọng tranh vị trí thứ hai của tổ đấu.” Ngược lại Thái Tông Minh lại nghĩ rất thoáng.

Sau đó, vị khách quý kia rút thăm đối thủ của Tùng Thành – Sư phạm Nội Hải.

“Vẫn còn may.” Thấy được đối thủ là một đội khá yếu, Lô Thành thở phào nhẹ nhõm.

Đối thủ của trận đấu loại thứ hai, bắt đầu từ Tần Dương... hai trường học không quá mạnh. Tùng Thành ở tổ đấu này cũng xem như có một chút hi vọng.

Rút thăm xong, trời đã rất khuya rồi. Khi hai người quay lại ký túc xá, cả người mệt mỏi, không còn hơi sức để ý đến tin tức nữa. Cả hai lục đục leo lên giường và đánh một giấc thật sâu.

Đến trưa hôm sau, khi trở lại ký túc xá, Lâu Thành mới có thời gian lướt xem các tin trên diễn đàn và các trang mạng, tìm kiếm các tin tức liên quan đến lễ khai mạc của hội võ đạo đại học toàn quốc. Bởi vì có Lương Nhất Phàm tham dự buổi lễ nên tin này được khá nhiều người chú ý.

Trên trang đầu của diễn đàn Câu lạc bộ Long Hồ, cậu tìm được một bài viết liên quan, trong đó có một đoạn video tin tức, cũng có một chuyên đề do đài truyền hình Tùng Thành sản xuất.

“Chuyên đề?” Trước khi xem các bình luận bên dưới, Lâu Thành lướt xem một lượt. Sau khi xác nhận cảnh cậu với Thái Tông Minh trò chuyện vui vẻ trong lễ khai mạc không bị lọt vào ống kính, cậu mới yên tâm ấn phát video chuyên đề của đài truyền hình Tùng Thành để xem. Nhưng mà, không ngờ trong đoạn video đó lại xuất hiện khuôn mặt cậu!

“Tôi cảm thấy rất phấn khởi và vui mừng, ừm, còn có cả vinh hạnh nữa.” Cậu nhìn nụ cười ngây ngô và lời nói đần độn của bản thân trong video.

A, đây chẳng phải là lần cậu được phỏng vấn với thân phận quần chúng ở bên ngoài võ quán sao... Cậu lật đặt mở cửa phòng ngủ nhỏ và hô to về phía phòng đối diện: “Khẩu Vương! Tiểu Minh! Mau lại đây xem này, chúng ta được lên tivi này!”

Sau lần phỏng vấn trước, hai người vẫn luôn ngóng cảnh bản thân được lên tivi, nên thỉnh thoảng lại xem tin tức trên đài truyền hình Tùng Thành. Nhưng, mãi vẫn chưa thấy lên tivi, cả hai cũng quên mất chuyện này. Ai ngờ phần phỏng vấn đó là một phần của chuyên đề này, phải chờ

đến lúc khai mạc hội võ đạo đại học toàn quốc mới được biên tập và phát sóng.

“Thật sao?” Thái Tông Minh vội vàng chạy qua. Cậu ta ra hiệu cho Lâu Thành tua lại đoạn video: “Ấy, không tệ chút nào nha! Tôi cười lên trông rất đẹp trai đấy chứ, không giống người nào đó trông vừa dần vừa ngốc. Mau, mau kéo xuống bình luận xem xem có ai khen tôi đẹp trai không nào!”

(*) Hạ khẩu lưu mệnh: ý chỉ bác Hiệu trưởng đã nói ít đi cho mọi người được yên bình.

VÕ ĐẠO TÔNG SƯ

Mục Thích Lặn Nước

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Nguồn Kinh Tế

Thành thật mà nói, nếu thấy những người bạn quen qua mạng bình luận bản thân trên lập trường là một người xa lạ, Lâu Thành cảm thấy rất lúng túng và có một chút gì đó khó xử, sau này không biết sẽ đối mặt với bọn họ như thế nào. Nhất thời cậu không muốn xem những bình luận bên dưới. Cậu cảm thấy nếu bản thân cứ vui đùa trong cát như đà điểu, mọi chuyện sẽ tốt hơn. Nhưng Thái Tông Minh đứng bên cạnh lại tràn đầy phấn khởi, liên tục thúc giục cậu kéo chuột xuống xem bình luận bên dưới. Cậu đành phải đối diện với thực tế mà làm theo lời cậu ta.

Ngoại trừ mấy bình luận ở dưới, thanh niên cuồng si võ đạo “Long vương cái thế” bình luận đầu tiên: “Lâm Khuyết thì có khả năng nhưng khó mà chắc chắn được cậu ta sẽ đạt được những thành tựu gì. Chỉ trách cậu ta gặp được những cường giả mạnh nhất mấy năm gần đây như Cơ Giới Ni của Như Vân, Bành Nhạc Vân của Sơn Bắc, Nhậm Ly của Đế Đô, An Triều Dương của Hoa Hải, Chân Hoán Sinh của Nghiễm Nam. Những người này đều là những võ giả thiên tài rất nổi tiếng. Hai người trước là đồ đệ chân truyền của môn phái, hai người sau là người mà Tinh Hải muốn chiêu mộ. Không tính đến những thiên tài này, chỉ riêng nhóm tân sinh năm nay đã có Lịch Hiểu Viễn của Nghiễm Nam, Phương Chí Vinh của Sơn Bắc, nghe đồn cậu ta còn mạnh hơn Lâm Khuyết nửa bậc đấy.”

“Ồi chà, ai đây? Sao lại nắm rõ về hội võ đạo đại học như thế?” Nhìn bình luận của “Long vương cái thế”, Thái Tông Minh bị dọa cho nhảy dựng.

Lâu Thành sùng bái nói: “Anh ta là một tên say mê võ đạo đến cuồng si. Hỏi anh ta mấy chuyện liên quan đến võ đạo chính là hỏi đúng chỗ. Nghe đâu anh ta là con nhà giàu, mới đi du học về, hiện nay đang ngồi rảnh ở nhà.”

“Thủy quân công ăn năm” cũng bình luận: “Bành Nhạc Vân và Nhậm Ly là tân sinh năm ngoái. Trước khi hai người đó tốt nghiệp, các trường khác không có hi vọng với tới ngôi vị quán quân đâu.”

“Vì sao?” “Huyền Phạn” gửi một icon mờ mịt.

Nhóc này là cục cưng của cả diễn đàn, năm ngoái mới học xong tiểu học, tính tình vẫn còn rất trẻ con.

“Thủy quân công ăn năm” trả lời: “Ồ, năm nay vẫn chưa rút khỏi giới à? Em nghĩ kỹ đi, Bành Nhạc Vân và Nhậm Ly năm ngoái mới nhập học mà đã mạnh hơn các đàn anh, đàn chị khóa trước không biết bao nhiêu lần, chỉ mới đạt cấp tám chuyên nghiệp, tiến vào cảnh giới Đan Khí mà đã đủ sức tranh ngôi vị quán quân cả nước. Nhưng giờ thì sao? Cả hai bọn họ đã tham gia thi đấu định cấp vào tháng mười vừa rồi và đạt được cấp bảy chuyên nghiệp. Lấy tư chất và sự cố gắng của bọn họ, chắc chắn mỗi năm đều sẽ tiến bộ không ngừng. Những kẻ phía sau sao có thể đuổi kịp chứ?”

“Lỡ như có người mới một năm đã vào Đan Khí, rồi hai năm sau đó vượt mặt bọn họ thì sao?” “Huyền Phạn” đánh chết cũng không nhận thua, trả lời.

“Một quyền vô địch” cảm thán ở bên dưới: “Tôi lại thất bại trong cuộc thi đấu định cấp rồi. Nhìn Bành Nhạc Vân, rồi lại nhìn Lâm Khuyết... Hầy, thật là muốn chết quách cho rồi! Có những người, ý nghĩa tồn tại của họ chính là khiến ta cảm thấy bản thân sống thật chẳng có ý nghĩa.”

Nhìn những bình luận phía trên, Lâu Thành và Thái Tông Minh liếc nhìn nhau rồi cùng thở dài: “Lâm Khuyết nổi tiếng rồi!”

Qua lần truyền hình trực tiếp và chuyên đề này, Lâm Khuyết xem như là nổi tiếng cả nước.

Hai người lại xem tiếp những bình luận khác. “Không làm lưu manh” nói: “Chẳng lẽ chỉ có tôi thấy phóng viên của chuyên đề này xinh đẹp thôi sao?”

“Tôi luôn luôn đẹp trai và thuần khiết” trả lời bình luận: “Ít nhất là chín điểm! Lão tử, tôi nghĩ...”

“Bầu trời trên không” với ảnh đại diện là một thiếu nữ rock & roll bắt chước giọng điệu của bọn họ nói: “Chẳng lẽ chỉ có tôi thấy anh trai qua đường bên cạnh phóng viên kia cũng khá được sao?”

Ha, Thái Tông Minh thở hắt ra: “Thiên Lý Mã hiếm có, Bá Nhạc cũng hiếm có. May mà vẫn còn một cô gái bình thường!”

Cô bé “Có bán hoành thánh nha” chần chừ hỏi: “Bạn đang nói đến anh trai qua đường nào?”

“Cái anh có bản mặt ngốc ngốc ấy, nói gì mà vinh hạnh ấy. Cực dễ thương luôn!” “Bầu trời trên không” nhanh chóng trả lời lại.

“Gu thẩm mỹ có vấn đề!” Thái Tông Minh thấy câu trả lời của “Bầu trời trên không” thì “oán giận” mắng.

Lâu Thành ở bên cạnh cười đắc chí. Cậu đột nhiên nhận ra sự lúng túng mà bản thân lo lắng đã không xuất hiện. Ngược lại còn cảm thấy khá thú vị khi nhìn những người bạn mình quen trên mạng đánh giá bản thân dưới tình huống không biết mặt mình...

“Khẩu Vương, nén bi thương!” Lâu Thành vỗ mấy cái lên vai Thái Tông Minh.

“Tôi không tin mọi người đều có gu thẩm mỹ kỳ lạ như vậy!” Thái Tông Minh giật lấy con chuột rồi di chuyển xuống những phần bình luận bên dưới.

Chuyển sang trang khác, cuối cùng cậu ta thấy “Cỏ cây thế gian đều xinh đẹp” bình luận: “Anh trai qua đường rất đẹp trai nha, cái người đứng bên cạnh cái anh trông ngốc ngốc ấy. Xem ra Tùng Thành cũng có nhiều trai đẹp, chỉ phỏng vấn đại vài người mà cũng gặp được anh đẹp trai.”

“Cỏ cây thế gian đều xinh đẹp” là một cô gái rất nổi tiếng trên diễn đàn, là một học sinh của trường Đế Đô danh giá. Đằng sau bình luận của cô, có rất nhiều câu trả lời, nam nữ đều có, và tất cả bọn họ đều đồng ý với ý kiến của cô.

“Thật cảm động mà!” Thái Tông Minh buông chuột ra và lấy tay lau đi “những giọt nước mắt hạnh phúc”.

Lâu Thành ngồi ở bên cạnh đăng nhập vào QQ, chuyển tiếp đường link chuyên đề cho Nghiêm Triết Kha: “Nếu sớm biết cái này sẽ được phát sóng, tôi đã nghiêm túc hơn rồi!”

Nhắn tin xong, Lâu Thành nghiêng đầu nhìn Thái Tông Minh: “Khẩu Vương, lúc trước cậu nói muốn tham gia huấn luyện đặc biệt, giờ còn tính như thế không? Muốn tham gia khi nào? Nói trước để tôi còn biết đường mà báo với huấn luyện viên Thi một tiếng.”

“Đã nói như vậy rồi mà cậu còn không tin sự chân thành của tôi? Người anh em, hãy nhìn sâu vào trong đôi mắt tôi đây này!” Thái Tông Minh đáp: “Nhưng mà năm nay thì không được. Người ấy của tôi không kịp đăng ký học văn bằng hai. Tôi thật sự không có thời gian rồi, đầu học kỳ hai tôi sẽ tham gia huấn luyện đặc biệt!”

Lâu Thành kéo dài âm thanh: “Hẹn rồi lại hẹn, hẹn hoài...”

“Thật đó!” Thái Tông Minh nói như đinh đóng cột: “Bây giờ tôi chuẩn bị đi Đế Đô để hẹn hò, đang chuẩn bị tiết kiệm đây này.”

Đang nói thì Thái Tông Minh chạy về phòng ngủ nhỏ của cậu ta rồi cầm tới một vật.

Lâu Thành ngưng mắt nhìn qua, sau đó hít một hơi lạnh: “Heo đất!”

Cái tên Tiểu Minh này tính tiết kiệm tiền cơm để hẹn hò thật à?

Về mặt Thái Tông Minh tràn đầy sự “anh dũng hy sinh”, nói: “Muốn bay đến Đế Đô hẹn hò thì sao có thể thiếu tiền được? Tôi định để dành tiền sinh hoạt hai tháng này, lại thêm tiền riêng, chắc bấy nhiêu cũng đủ!”

“Tiết kiệm hết hả?” Lâu Thành nhảy dựng lên.

“Ừ! Tiền điện thoại của tôi đủ dùng trong ba tháng. Không thuốc lá, không ăn nhậu, không xã giao, không ăn vặt, không đi chơi, không mạng internet! Tiền cơm hằng ngày cũng tiết kiệm lại. Sáng chỉ ăn hai cái bánh bao trắng. Bữa trưa và bữa tối, mỗi bữa chỉ ăn đúng năm đồng. Còn lại đều cho heo đất ăn! Cuối tuần cầm ra hai mươi đồng ăn uống cho đỡ thèm. Tôi tính cả rồi, thêm cả tiền nước nóng, tiền internet, một tháng tiêu không quá hai trăm đồng. Và tôi sẽ còn thừa ra hai ngàn tám trăm đồng, hai tháng cộng lại là năm ngàn sáu...” Đầu óc Thái Tông Minh bay bổng đến chuyện tiết kiệm tiền.

Mới nghe cậu ta miêu tả thôi, Lâu Thành đã không rét mà run: “Mỗi ngày vì nuôi heo mà ăn cơm trắng?”

Cậu ta có chịu nổi không đó?

Vì sự nghiệp đến Đế Đô hẹn hò với bạn gái, Tiểu Minh đúng là liều mạng mà!

Có được nghị lực và sự kiên trì này, có chuyện gì mà không làm được chứ!

“Ày, tôi mà thấy đói thì cái gì cũng nuốt trôi được cả!” Thái Tông Minh hít sâu một hơi, vẻ mặt tràn đầy nghị lực.

Cậu ta rất muốn đem chữ ký của Lương Nhất Phàm đưa cho Tần Mặc, nhưng là bạn cùng phòng với nhau, nếu để đối phương bao cậu ăn một tuần thì thật không tốt. Chẳng qua là hai ngày nữa, cậu sẽ xin ăn chục một bữa thịt nướng của cả phòng...

Lâu Thành dựng ngón cái: “Thấy cậu thảm như vậy, thiếu chút nữa tôi đã cho cậu mượn tiền rồi. Nhưng nghĩ lại, không có tiền thì lấy đâu ra cho cậu mượn...”

Sau khi bắt đầu luyện võ, lượng cơm cậu ăn tăng lên rất nhiều. Lão Thi lại đặc biệt hướng dẫn chế độ ăn uống đầy đủ dinh dưỡng cho cậu. Mặc dù không quá coi trọng chế độ dinh dưỡng như người nước ngoài, nhưng cũng xem như đạt mức dinh dưỡng cơ bản. Vì thế, tiền ăn một tháng cũng không ngừng tăng theo. Bây giờ tiền ăn của cậu đã tăng lên gấp đôi, một tháng khoảng một ngàn hai trăm đồng. Mà tiền sinh hoạt một tháng của cậu chỉ có một ngàn ba trăm đồng. Nếu không phải ăn cơm ở nhà ăn bao no thì chắc cậu không ăn đủ sức để luyện võ mất. Đây là còn may mà không tốn học phí học võ. Câu “nghèo văn giàu võ” đúng là không ngoa mà.

Cũng may, lúc mới nhập học, cha mẹ vì lo lắng đến mấy cái chi tiêu lắt nhắt nên cho cậu thêm hai ngàn đồng để phòng hờ. Số tiền đó cuối cùng còn dư lại một ngàn đồng. Tháng trước mẹ già lại cho thêm sáu trăm đồng. Nếu không chắc đến cả tiền để đi xã giao cậu cũng không có!

Với lại, trước khi chắc chắn việc luyện võ có được thu hoạch và thành quả, cậu không muốn lại vùi tiền bố mẹ. Chủ yếu là bởi vì cậu cảm giác như đây không phải là một việc chính đáng lắm.

Thái Tông Minh lắc đầu cười nói: “Con người tôi không thích mượn tiền người khác. Có thể tiết kiệm được thì sẽ cố tiết kiệm, trừ khi là đến bước đường cùng. Nhưng mà, nếu thật sự đến bước đường cùng, không chịu nổi nữa, chẳng lẽ tôi lại ngốc đến mức không biết xin thêm tiền bố mẹ?”

“Chúng ta là bạn bè cả mà!” Lâu Thành nói. Chợt cậu liên tưởng đến bản thân mình, cậu lại cảm thấy hơi hâm mộ, nói: “Không biết đến bao giờ tôi mới có một cuộc hẹn riêng hai người với Nghiêm Triết Kha nhỉ?”

Trừ tiền cơm ra, cậu còn dư bảy trăm đồng, cộng thêm tiền lì xì cũng chỉ đủ hẹn hò mấy lần. Nhưng nếu dùng hết thì sao? Sao cậu dám mở miệng xin bố mẹ tăng thêm tiền sinh hoạt phí cơ chứ?

Những sinh viên không có nguồn thu nhập kinh tế khác thật đáng thương mà...

“Không nói đến mấy vấn đề như có cơ hội hay không, có tiến tới được hay không, chỉ riêng những chuyện gần đây thì trong thời gian ngắn, cậu không có hy vọng gì rồi.” Thái Tông Minh cười nói: “Mỗi ngày tham gia huấn luyện đặc biệt, cuối tuần lại có hội tranh tài võ đạo, hai người đều phải đi giúp đỡ. Thế thì lấy đâu ra thời gian mà hẹn hò? Đến giữa tháng mười hai, vòng đấu loại kết thúc, nếu chúng ta không lọt vào vòng sau thì may ra các cậu mới rảnh rang một chút. Đến lúc đó, cuối tháng mười hai sẽ có thi đấu định cấp nghiệp dư. Đây là một cái cơ hội gặp rất hay, giờ cậu tiết kiệm tiền là vừa rồi!”

Phải nhin, không được dùng bảy trăm đồng vào những việc linh tinh!
Lâu Thành gật đầu thật mạnh.

Chao ôi, bản thân cậu bận đến mức không thể vừa học vừa làm luôn!

Sau khi nói chuyện với Thái Tông Minh xong, Lâu Thành nhận được tin nhắn trả lời của Nghiêm Triết Kha. Cô cũng bảo cậu cười trông rất

ngốc. Nếu bị tạo thành một ảnh động gif thì đây có lẽ là một vết nhơ trong đời rồi.

Lâu Thành cười ngây ngô. Bàn tay cậu liên tục lướt trên bàn phím điện thoại.

...

Cuối tháng mười một, trời đã vào đông, gió lạnh bắt đầu xâm chiếm Tùng Thành. Nhưng trong võ quán của câu lạc bộ võ đạo Tùng Thành, bầu không khí vẫn rất nóng, rất náo nhiệt.

Đây là trận đầu của tổ đấu bảng hội võ đạo đại học toàn quốc, cũng là trận đấu quan trọng của câu lạc bộ võ đạo Tùng Thành.

Trước đó, Lâm Khuyết đã phát huy rất xuất sắc tài năng của mình, đánh bại toàn bộ Sư phạm Nội Hải. Trong trận quyết đấu với Đại học Tần Dương, cậu ta cũng thắng liền hai trận. Cậu đã đánh cho hai người mạnh nhất bên Tần Dương phải rút lui. Sau đó vì tiêu hao thể lực quá nhiều, cậu mới bỏ qua trận thứ ba. Cuối cùng, ngoại trừ việc Tôn Kiếm ra sân bị thương tạo thành một chút rắc rối thì câu lạc bộ võ đạo Đại học Tùng Thành thuận lợi tiến vào vòng tổ đấu.

Dựa vào biểu hiện xuất sắc của Lâm Khuyết, thầy trò toàn trường đều tràn đầy trông chờ vào kết quả năm nay. Thời gian trôi qua đã lâu, cuối cùng đã xuất hiện cảnh tượng võ quán chật kín khán giả!

Trong trận tổ đấu, trừ Đại học Tùng Thành, còn có Đại học Sơn Bắc, Học viện Quan Nam và Đại học Khoa học Kỹ thuật Liễu Thành. Trong đó, Đại học Sơn Bắc là quán quân năm ngoái, năm nay vẫn còn chủ lực, trước mắt không phải là đối thủ mà Đại học Tùng Thành có thể khiêu chiến. Thực lực của Đại học Khoa học Kỹ thuật Liễu Thành không mạnh, bọn họ tiến vào được tổ đấu toàn dựa vào sự may mắn khi rút thăm cả.

Cho nên, đối với Đại học Tùng Thành mà nói, Học viện Quan Nam cùng cấp mới là chương ngại vật để Tùng Thành tiến vào bát cường.

Trận đầu tổ đấu, Đại học Tùng Thành với Học viện Quan Nam!

...

“Thực lực của Học viện Quan Nam mạnh hơn chúng ta một chút, nhưng vì năm ngoái gặp Học viện Tam Giang ngay tại vòng loại, nên mới bị loại nhanh như vậy, thành ra thành tích không bằng chúng ta. Năm nay chúng ta có lợi thế sân nhà, điều này xem như là ngang tài ngang sức.” Hôm nay lão Thi đội một cái mũ màu đen, tranh thủ lúc sắp xếp lại đội chủ lực và dự bị nói đến tình hình của câu lạc bộ võ đạo Học viện Quan Nam.

Phòng thay đồ nữ thì nhường lại cho Học viện Quan Nam sử dụng, Lâm Hoa và Quách Thanh sử dụng phòng thay đồ nam. Dù sao gian tắm rửa cũng được tách riêng ra thành những phòng nhỏ.

Vì là đội hậu cần nên Lô Thành đứng bên cạnh tò mò nghe lão Thi giới thiệu, bên tai là từng đợt reo hò truyền vào từ ngoài cửa: “Đại học Tùng Thành! Đại học Tùng Thành!”

VÕ ĐẠO TÔNG SƯ

Mực Thích Lặn Nước

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Con Đường Quang Vinh

“Đại học Tùng Thành! Đại học Tùng Thành!”

Mới đầu là một vài người hô to, sau đó là cả khán đài đều hô theo. Tiếng hô to dần lên, làm rung động cả võ quán. Bầu không khí náo nhiệt đến mức khiến Lâu Thành cảm thấy tê rần cả da đầu. Cậu nhìn biển người đang hô to vang dội bên ngoài. Nhiệt huyết trong người cuộn cuộn tuôn trào. Lúc này, cậu khao khát bản thân sẽ là người đại diện thi đấu cho câu lạc bộ võ đạo Đại học Tùng Thành biết bao nhiêu.

Sau một tháng khổ luyện, cậu đã nắm rõ được toàn bộ những điểm mấu chốt và chiêu thức của Bạo Tuyết Nhị Thập Tứ Kích. Cậu không ngừng rèn luyện, thực lực cũng ngày càng gia tăng. Nhưng sau khi bắt đầu tranh tài vòng bảng đấu, phần đấu tập trong huấn luyện đặc biệt bị hủy bỏ. Không có người so sánh nên cậu tạm thời không biết được thực lực bản thân đã đến trình độ nào rồi.

Thôi không nghĩ đến những điều vớ vẩn trong đầu, cậu tập trung nghe những lời giảng giải của lão Thi. Đây là lần đầu tiên cậu tham gia hoạt động tranh tài võ đạo, là lần đầu tiên được chứng kiến những diễn biến xảy ra trong phòng thay đồ.

Lão Thi vẫn bộ dáng không đứng đắn kia, nhưng hôm nay có vẻ nghiêm túc hơn một chút. Lão nhìn Lâm Khuyết, Trần Trường Hoa và những người còn lại trong đội chủ lực và dự bị, nói: “Người mạnh nhất ở Quan Nam là Cổ Nhạc. Cậu ta cũng là con của lão sư chỉ đạo bên câu lạc bộ bọn họ - Cổ Chấn. À, cậu ta còn là chủ nhiệm của bên đấy nữa.”

Phụt... Suýt nữa là Lâu Thành bật cười thành tiếng. Cậu còn tưởng rằng lão Thi sẽ nghiêm túc nói về đối thủ, không ngờ lão lại nói về xuất thân của người ta.

Lão Thi bắt đầu nói vào vấn đề: “Có phải nghe lão già ta nói như vậy, các cô cậu cảm thấy nhẹ nhõm? Cảm thấy cậu ta chỉ là một tên nhãi nhép dựa vào quan hệ mới được như thế? Ha, đúng là cậu ta được như vậy là dựa vào quan hệ để đi “cửa sau”. Nhưng cậu ta cũng có mấy phần thực lực. Tháng tư năm nay, mới lần đầu tham gia thi đấu định cấp chuyên nghiệp đã thuận lợi đạt được cấp chín chuyên nghiệp, cùng cấp với Lâm Khuyết cậu đấy.”

Lâm Khuyết hơi gật đầu, có vẻ như cậu ta đã sớm biết chuyện này.

“Cổ Nhạc thân hình cao lớn, cơ thể rắn chắc, sức lực dẻo dai, đấu pháp cực kỳ mạnh. Nhớ chú ý tính từ ta dùng nhé, là “cực kỳ mạnh”. Lão Thi ho khan vài tiếng rồi nói tiếp: “Các cô cậu hẳn đều xem qua những đoạn video cậu ta thi đấu, nên ta chỉ tập trung nói ba điểm chính. Thứ nhất, đừng vì nhìn thấy cậu ta có sở trường là sức mạnh và đấu pháp mà bỏ qua mặt thể lực của cậu ta. Ngoại trừ lần bại dưới tay Cù Huy của Tam Giang, còn lại thì cậu ta luôn là người đầu tiên xuất chiến, liên tục đánh bại ba đối thủ, nhưng thể lực của cậu ta lại không hề suy yếu.”

Lúc đang nói chuyện, lão lại liếc Lâu Thành một cái như muốn nói “nếu chỉ so về thể lực, bên chúng ta cũng có một con quái vật đây này”.

Lâu Thành yên lặng cúi đầu, trong lòng cũng khá tiếc nuối.

Nếu thật sự so về thể lực, cậu có thể khiến cậu ta gọi cậu một tiếng “cha”!

“Thứ hai, cậu ta luôn duy trì được sự bình tĩnh của mình. Cho dù gặp phải đối thủ có sở trường du đấu, cậu ta đều có thể giữ vững cơ thể, không mù quáng bám theo đối phương, gặp chiêu nào thì phá chiêu ấy. Sau đó,

chờ đến khi đối thủ đã tiêu hao quá nhiều thể lực, lộ ra sơ hở, hoặc là cậu ta cố tình lộ ra sơ hở để đánh lừa đối phương, rồi hạ gục người đó. Cậu ta dùng đấu pháp không sợ bị thương, không sợ tiêu hao hết thể lực để giải quyết đối phương trong thời gian ngắn.” Nói đến đây, lão Thi lại liếc Lâu Thành một cái tựa như muốn nói “nếu thực lực của cậu mạnh hơn một chút thì đã có thể là khắc tinh của Cổ Nhạc, cậu ta muốn chờ cậu tiêu hao hết thể lực chắc chờ tới tết Công-gô”.

“Nếu thật sự có thể chiến đấu như vậy, chúng ta có thể “đại chiến” ba ngày ba đêm, xem ai không chịu nổi cơn buồn ngủ mà gục xuống trước...”

Đầu óc Lâu Thành bay bổng, tưởng tượng đến cảnh như vậy. Đáng tiếc, cặp đấu này chắc chắn sẽ không được khán giả ưa thích! Chắc chưa xem hai người đấu xong, khán giả dưới đài đã hỏi thăm mười tám đời tổ tông của hai người n lần. Rồi sau đó, khi có trận đấu giữa hai người, khán giả sẽ chẳng thèm đến xem, chỉ chờ nghe thông báo kết quả cho nhanh gọn.

Lão Thi như làm ảo thuật biến ra một chai rượu bằng kim loại, uống một ngụm thật đã, rồi chẹp miệng nói: “Thứ ba, theo sự quan sát của ta và thông tin do Lâm Hoa thu thập được, Cổ Nhạc cậu ta rất tự phụ và tự đại, nên cậu ta chắc chắn sẽ xuất chiến đầu tiên, sẽ không tính để các đối thủ khác làm tiêu hao thể lực của Lâm Khuyết.

Bạn thân của Lâm Hoa là học viên của Học viện Quan Nam, đã bị cô ấy biến thành “gián điệp”.

“Lâm Khuyết, cậu hãy ra sân đầu tiên, lấy cứng đối cứng mà đánh bại Cổ Nhạc, làm giảm khí thế của bên Quan Nam xuống. Chỉ cần thắng trận đầu, hy vọng chiến thắng của chúng ta sẽ được nâng lên bảy mươi phần trăm.”

Lâm Khuyết mặc võ phục có hai màu trắng đen của Đại học Tùng Thành, trông rất nhẹ nhàng, gọn gàng và thoải mái. Lúc này, khi nghe lão

Thi sắp xếp như vậy, cậu ta vẫn không có biểu cảm gì khác lạ, đáp: “Vâng.”

“Hôm nay, cậu có thể vờ sử dụng đấu pháp du đấu, Cổ Nhạc sẽ vờ lộ ra sơ hở để đánh lừa cậu, để có thể lấy tổn thương đổi lấy chiến thắng. Sau đó, cậu hãy nắm lấy cơ hội này, dùng Bạo Tuyết Nhị Thập Tứ Kích điên cuồng tấn công, hoàn toàn nắm giữ quyền chủ động, dùng hết thể lực để đánh bại cậu ta trong thời gian ngắn, không cho cậu ta có cơ hội kịp phản công.” Lão Thi bày bố chiến thuật thi đấu.

Lâm Khuyết suy nghĩ một lát rồi gật đầu đồng ý.

“Cứ như thế, cậu sẽ bị tiêu hao thể lực đáng kể khi vào trận thứ hai. Lúc đó, nếu bên họ, người ra sân là Quý Lan thì cứ liều một phen, sẽ có hy vọng thắng liên tiếp. Nếu là Phí Tam Lập thì hãy cố gắng làm tiêu hao thể lực của cậu ta, cứ chọc tức cậu ta, rồi để lại cho Trần Trường Hoa ra sân giải quyết.” Lão Thi đưa mắt nhìn Trần Trường Hoa với đôi lông mày như sâu róm, nói: “Thực lực của Phí Tam Lập và cậu không chênh lệch lắm. Đấu pháp của cậu ta có thể nói là ngoan độc, sẽ không thiếu mấy trò như đá vào đùi quần, chọc mắt, nắm tóc,... Tất nhiên, luận võ chính là thực chiến, mà thực chiến thì không có hạn chế gì. Đấu pháp của cậu ta cũng không có vấn đề gì, chỉ là khiến khán giả cảm thấy chướng mắt và chán ghét thôi. Trước hết cậu cứ bảo vệ bản thân cái đã, để tránh trúng phải chiêu âm hiểm nào đó của cậu ta dẫn đến kiếm củi ba năm thiêu một giờ.”

Trần Trường Hoa cẩn thận nghĩ đến từng lời của lão Thi, rồi nói: “Vâng, em sẽ cẩn thận.”

“Nếu không có gì ngoài ý muốn xảy ra, cậu với Lâm Khuyết liên thủ lại sẽ dễ dàng đánh bại được Phí Tam Lập. Chỉ cần không bị thương, tới cuối trận thì đổi lại đấu pháp mạnh mẽ. Về phần Quý Lan, cô ta chỉ mới đạt được cấp hai nghiệp dư, chỉ cần gây áp lực một chút, cô ta có thể tự loạn trận cước. Trận này cậu sẽ không phải tiêu hao quá nhiều thể lực đâu.” Lão Thi tiếp tục phân tích và sắp xếp.

Sau khi nghe lão Thi bố trí chiến thuật, mọi người đều cảm thấy phần thắng bên mình có vẻ rất cao.

“Nếu trong khi giao đấu với Phí Tam Lập, cậu bị thương, vậy thì hãy ép Quý Lan đánh giáp lá cà, triệt để làm Quý Lan tiêu hao hết thể lực để tạo ưu thế cho Lý Mậu, người cuối cùng ra sân bên ta.” Lão Thi đưa mắt nhìn sang Lý Mậu: “Dù cậu thấp hơn Quý Lan một cấp, như chỉ cần Lâm Khuyết và Trần Trường Hoa nghe theo lời ta giải quyết hết những thứ kia, chuyện đánh bại Quý Lan là chuyện nằm trong tầm tay cậu.”

“Tiếc là sư huynh Tôn Kiếm bị thương, sư huynh Ngô Đông đã rút lui ra khỏi câu lạc bộ, nếu không chúng ta đã cầm chắc chiến thắng rồi.” Quách Thanh đứng bên cạnh tiếc nuối nói.

Vì bại dưới tay Lâu Thành, Ngô Đông cảm thấy rất mất mặt, rồi lại bận rộn tìm việc làm. Sau khi vết thương khá hơn, anh ta liền rút lui khỏi câu lạc bộ. Đối với anh ta, nhìn thấy Lâu Thành chẳng khác gì tự tát vào mặt mình một cái.

Lão Thi ngạc nhiên: “Ngô Đông? Cậu ta coi như đã tàn phế, dù có trở lại cũng chưa chắc là đối thủ của Lý Mậu. Lý Mậu, cậu không có vấn đề gì chứ?”

Lý Mậu nuốt nước bọt. Nghe tiếng cổ vũ đầy nhiệt tình ở bên ngoài, cậu gật đầu mạnh một cái.

“Người và trình tự ra sân cứ quyết định như vậy đi, Lâm Hoa và Quách Thanh sẽ vào đội dự bị.” Lão Thi ra hiệu cho Lâu Thành viết danh sách ra sân rồi giao cho giám sát viên đang đứng chờ ở bên cạnh.

Nếu có tuyển thủ nào đó vết thương cũ tái phát hay xảy ra sự cố ngoài ý muốn gì trước khi ra sân, người trong đội dự bị sẽ phát huy tác dụng. Nhưng nếu tuyển thủ đã lên đài, cho dù chưa kịp giao thủ đã té xỉu trên đó, thì chỉ có thể xem như là thua một trận, đội dự bị không thể lên thay thế.

Lâu Thành nhanh chóng viết xong danh sách ra sân rồi giao cho giám sát viên bên cạnh cửa.

Sau khi nhận lấy danh sách, giám sát viên vừa bước ra khỏi cửa, bên ngoài chợt im lặng vào giây và tiếng reo hò cổ vũ lại nổi lên rầm trời.

“Đại học Tùng Thành cổ lên!”

“Lâm Khuyết cổ lên!”

“Lâm Khuyết! Lâm Khuyết!”

Tiếng hò hét như một luồng điện đánh vào tinh thần Lâu Thành. Một ham muốn được ra sân trước đây chưa từng có nổi lên, cậu muốn đứng giữa lôi đài, muốn được nhận lấy những tiếng reo hò, cổ vũ cùng sự chú ý kia!

“Chờ ngày này, năm sau...” Cậu lặng lẽ siết chặt nắm tay lại.

Nghe tiếng reo hò, hoan hô bên ngoài, trong phòng thay đồ hai bên đều trầm mặc.

“Không khí võ đạo của Đại học Tùng Thành thật tốt, không hổ là trường võ đạo có uy tín lâu năm.” Bên Học viện Quan Nam, Phí Tam Lập với cái đầu trọc ngạc nhiên nói.

Cổ Nhạc ngồi trên băng ghế dài bằng kim loại ung dung mang đồ bảo vệ cổ tay vào. Sau đó cậu ta đột nhiên đứng lên, thân hình cao lớn lập tức khiến cho những người xung quanh cảm thấy áp lực.

“Trường võ đạo uy tín lâu năm? Nếu là mười năm trước thì may ra... Nhưng hiện tại, bọn chúng chỉ là một đám chó con, mèo con, sao có thể sánh với Quan Nam chúng ta được.” Cổ Nhạc lắc lắc cổ qua trái và qua phải một chút rồi nhìn về phía cha mình đang đứng bên cạnh.

“Ra sân đi!” Cỗ Chấn và Cỗ Nhạc giống nhau tựa như từ một khuôn đúc ra. Cả hai đều là mắt sâu, mũi cao, nhìn khá giống con lai. Điểm khác nhau của bọn họ chỉ là một người tóc hoa râm và một người tóc ngắn dựng đứng lên.

Cỗ Nhạc đan mười ngón tay lại rồi lắc cổ tay vài cái. Sau đó, cậu ta sải bước đi ra cửa:

“Ra sân.”

“Ra sân.” Phí Tam Lập, Quý Lan và các thành viên câu lạc bộ khác đồng loạt đứng lên. Cảnh tượng hùng tráng như cảnh người lính trước khi xuất chinh.

...

Bên phía Đại học Tùng Thành, Lâu Thành đứng cạnh cửa, nhìn biển người chật ních trên khán đài. Cậu không thể nhìn thấy Nghiêm Triết Kha đang ở nơi nào để khuấy động không khí. Quay đầu lại, cậu nhìn thấy Lâm Khuyết đang đặt bình giữ nhiệt màu đen xuống rồi chậm rãi đứng lên.

“Lâm Khuyết! Lâm Khuyết!”

Tiếng reo hò lọt vào tai, nhất thời Trần Trường Hoa hơi ngẩn người ra.

Lúc mới gia nhập câu lạc bộ võ đạo, ai mà không muốn bản thân được nở mày nở mặt, được ngẩng cao đầu trước mặt các bạn học, được bạn họ ngưỡng mộ và sùng bái? Ai mà không muốn đánh bại những kẻ địch mạnh, rồi chính mình tạo nên những thành tích vẻ vang cho câu lạc bộ?

Năm nhất, bản thân anh chỉ có thể làm chân chạy vặt nên rất hâm mộ những sư huynh, sư tỷ được mọi người tung hô, hâm mộ.

Năm hai, anh cuối cùng cũng trở thành thành viên chủ lực của câu lạc bộ, đại diện Tùng Thành đấu hai trận đấu loại, ba trận tổ đấu. Khi nghe được những tiếng reo hò “Trần Trường Hoa! Trần Trường Hoa!”, anh cảm thấy đây là thời khắc vinh dự mà suốt đời này sẽ không bao giờ quên được. Nhưng, một năm rồi một năm, thất bại liên tiếp kéo đến khiến các cổ động viên cảm thấy chán nản, câu lạc bộ võ đạo không còn được yêu thích như xưa. Bản thân anh cũng dần mất đi lòng tin có thể chiến thắng những kẻ địch mạnh. Anh trở nên sa đọa, chỉ muốn duy trì vị trí của bản thân.

Năm ba, mới vòng loại thứ hai đã thua, khán đài thừa thớt, không thể áp đảo sự cổ vũ của cổ động viên bên đối thủ, và cũng không còn nghe thấy tiếng reo hò “Trần Trường Hoa” nữa.

Lúc này, lúc bản thân sắp rời khỏi ngôi trường này, cảnh tượng khi xưa lại xuất hiện, giống như thời gian đã quay trở lại ngày hôm ấy. Nhưng cái tên được gọi đã đổi thành “Lâm Khuyết”.

“Lâm Khuyết!” Anh đột nhiên mở miệng gọi Lâm Khuyết đang bước ra cửa.

Lâm Khuyết dừng lại, lạnh nhạt quay đầu nhìn sang. Tim Lâu Thành nhảy lên một cái, cậu sợ hai người này lại xảy ra mâu thuẫn.

Trần Trường Hoa đứng dậy, bước đến bên cạnh Lâm Khuyết, đưa tay phải ra, rồi hít sâu một hơi, anh nói: “Cố lên!”

Lâm Khuyết ngẩn người, Lâu Thành cũng ngẩn người.

Một lúc sau, mặt Lâm Khuyết vẫn không thay đổi gì, nhưng tay phải đã duỗi ra, bắt lấy tay phải của Trần Trường Hoa.

Hai người bắt tay nhau thật mạnh.

Xoay người, các thành viên câu lạc bộ võ đạo bước ra khỏi phòng thay đồ. Bên ngoài là võ quán rộng lớn và sáng sủa, là tiếng reo hò nhiệt tình của khán giả, là biển người chật ních trên khán đài, là từng bậc thang dẫn lên lô đài phía trước.

Đây là con đường rực rỡ ánh sáng và là con đường của sự quang vinh.

VÕ ĐẠO TÔNG SƯ

Mực Thích Lặn Nước

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Bạo Tuyết Nhị Thập Tứ Kích

“Đại học Tùng Thành!”

Tiếng hò hét cuồng nhiệt vang lên như từng lớp sóng đánh tới, vang dội như muốn lật tung cả nóc võ quán. Ở phía sau, Lâu Thành lờ mờ nhìn thấy thân hình Trần Trường Hoa, Lý Mậu và Quách Thanh hơi dừng lại. Ngay cả bước chân của một người luôn kiệm lời ít nói, luôn bình tĩnh đến mức lạnh nhạt như Lâm Khuyết cũng hơi dừng lại.

Sự cuồng nhiệt này làm sao mà không khiến người ta cảm thấy nhiệt huyết sôi trào được cơ chứ?

Trọng tài đã đứng ở giữa lôi đài. Trọng tài của trận đấu này là một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi. Dựa theo quy định của Liên minh võ đạo, trong một trận đấu võ đạo chính quy, cấp võ đạo của trọng tài và giám sát phải cao hơn người thi đấu hai cấp. Điều này giúp họ kịp thời ngăn chặn các trường hợp bị thương hoặc chết ngoài ý muốn. Nhưng khi các cao thủ trên cấp ba cảnh giới ngoại cương quyết đấu với nhau, trọng tài và giám sát gần như không có tác dụng gì nhiều cho nên sẽ không có yêu cầu cấp võ đạo. May mà cường giả cảnh giới này dễ đánh bại nhưng khó bị trọng thương. Ai mà chả có một con át chủ bài để dành tung ra vào thời khắc cuối cùng.

Vị trọng tài cấp bảy chuyên nghiệp này nhìn thấy người của cả hai câu lạc bộ võ đạo Đại học Tùng Thành và Học viện Quan Nam đã ngồi vào vị trí liền cao giọng hô to:

“Trận đấu thứ nhất giữa câu lạc bộ võ đạo Đại học Tùng Thành và câu lạc bộ võ đạo Học viện Quan Nam.”

“Lâm Khuyết đấu với Cổ Nhạc.”

Ông ta không có khả năng như Lương Nhất Phàm nên chỉ có thể dùng loa phóng thanh để âm thanh có thể lấn áp được tiếng la hét trên khán đài để thông báo tên tuyển thủ thi đấu trận đấu đầu tiên.

Sau khi tiếng thông báo vang lên, toàn bộ võ quán như nổ tung, bầu không khí rục nóng hơn bao giờ hết.

Vừa mới bắt đầu đã cho át chủ bài của mỗi đội ra thi đấu sao?

Người Cổ Nhạc hơi run lên, áo choàng khoác hờ bên ngoài rơi xuống lộ ra bộ võ phục màu xanh lá ở bên trong. Cậu ta sải dài bước chân bước lên bậc thang dẫn lên lôi đài trước mắt.

Ngay lập tức đoàn cổ vũ của Học viện Quan Nam cao giọng cổ vũ: “Cổ Nhạc cố lên!”

Nhưng trong nháy mắt, âm thanh của bọn họ đã bị áp xuống, khắp nơi trong võ quán như được dấy lên một ngọn lửa tràn đầy khí thế:

“Lâm Khuyết cố lên!”

“Lâm Khuyết cố lên!”

Cổ Nhạc bước lên lôi đài thì nhìn thấy một bóng người với bộ võ phục có hai màu trắng đen. Lâm Khuyết sờ lên đồ án “Tầm mắt bao quát non sông” đại biểu cho trường mình. Vẻ mặt cậu ta thoáng thay đổi, nhưng ngay lập tức lại khôi phục lại nét mặt như ngày thường. Cậu lạnh nhạt chấp tay chào đối phương.

“Tôi không hiểu sao cậu lại ngu ngốc như vậy! Thế mà lại chọn nhập học ở Đại học Tùng Thành! Cậu không biết câu lạc bộ võ đạo của trường này có thể sánh ngang với bãi rác sao? Nếu lúc trước cậu nhập học ở Học viện Quan Nam, cậu chắc chắn sẽ được tiến thẳng vào vòng chung kết cả nước!” Dựa theo lệ cũ, trọng tài tuyên bố trước khi tranh tài, hai tuyển thủ sẽ có ba phút để chào hỏi nhau. Trong ba phút này, hai tuyển thủ có thể hàn huyên chuyện cũ, cũng có thể xỉa xối, nói móc lẫn nhau. Và Cổ Nhạc rất biết tận dụng thời gian này để biến nó thành một trận đấu tinh thần.

Đương nhiên cái này chỉ áp dụng cho trận đấu đầu tiên, những trận đấu sau, các tuyển thủ làm gì có tinh thần và thể lực để chào hỏi đối thủ.

Mặt Lâm Khuyết không cảm xúc nhìn cậu ta, không nói một lời.

“Tại sao không nói? Có phải sợ khi mở miệng sẽ làm lộ sự tức giận và hối hận trong cậu?” Cổ Nhạc liên tục dùng những lời lẽ khó nghe khiêu khích Lâm Khuyết. Cậu ta mong trước khi trận đấu bắt đầu có thể phá vỡ lớp mặt nạ bình tĩnh khiến người ta cảm thấy khó chịu trên mặt Lâm Khuyết xuống.

...

Ba phút nhanh chóng trôi ra, mặt Lâm Khuyết vẫn không hề có sự thay đổi nào. Điều này khiến Cổ Nhạc cảm thấy hơi thất bại. Cậu ta thốt lên: “Chẳng lẽ cậu bị tự kỷ? Hay là câm điếc bẩm sinh?”

Cậu ta vốn không mong Lâm Khuyết sẽ trả lời. Nhưng Lâm Khuyết lại đột nhiên mở miệng, giọng điệu lạnh nhạt như chẳng có điều gì có thể lay động được cậu ta cả:

“Có gì đáng nói với một kẻ yếu chứ?”

Có gì đáng nói với một kẻ yếu? Kẻ yếu? Đùng một cái, Cổ Nhạc giận sôi cả máu, tức đến đỏ cả mắt.

Lúc này, trọng tài đưa tay lên rồi phát mạnh xuống:

“Trận đấu bắt đầu!”

Cổ Nhạc nghiêng người bước lên phía trước, khí thế hùng hổ. Cậu ta định mạnh mẽ kéo Lâm Khuyết vào trong phạm vi cận chiến.

Lâm Khuyết bước lên một bước, vọt đến bên cạnh Cổ Nhạc. Cậu ta vặn eo rồi tung ra một quyền lướt gió thẳng tới hai bên trái phải huyết thái dương của Cổ Nhạc.

Cổ Nhạc không hề hoang mang, cậu ta đứng vững, cơ thể hơi hạ thấp xuống, hai tay hợp thành một thế ngăn cản đòn tấn công này. Sau đó tay cậu ta tung ra một trào tính khóa tay Lâm Khuyết lại.

Lại bước một bước, Lâm Khuyết thay đổi hướng, né đi một trào kia. Cơ thể cậu vặn một cái, thắt lưng truyền lực, chân đá tới bắp chân của đối thủ. Nhưng Cổ Nhạc đã nhanh nhẹn né được. Lâm Khuyết lại thay đổi vị trí, bày ra tư thế tiêu chuẩn và rõ ràng nhất của du đấu.

“Du đấu... dựa vào thông tin thu thập được, sức chịu đựng của cậu ta không bằng mình. Nếu cậu ta du đấu sẽ càng tiêu hao nhiều thể lực hơn. Cậu ta định lấy sở đoản để đánh vào sở trường của mình? Có khi nào đây là một cái bẫy?” Dòng suy nghĩ ấy thoáng hiện ra trong đầu Cổ Nhạc. Hai tay cậu ta như hai tấm khiên sắt, phối hợp với hai chân thỉnh thoảng đá ra tạo thành một thế phòng thủ toàn diện đến một con kiến cũng không chui lọt.

Lâm Khuyết bước một bước về phía trái, Cổ Nhạc cũng thay đổi thế đứng và trọng tâm tương ứng theo. Chính vào lúc này, thắt lưng Lâm Khuyết động một cái, cột sống bắn ra giống như một con măng xà đang chuyển động. Cậu ta cố gắng thu lại trọng tâm, quay lại vị trí cũ, sau đó bỏ một chương về phía sơ hở của Cổ Nhạc.

Soạt!

Thấy không có cơ hội tấn động, Lâm Khuyết lại thay đổi vị trí, tiếp tục du đấu, thỉnh thoảng sẽ tấn công một hai cái.

“Vừa rồi nguy hiểm thật! Khả năng khống chế và điều chỉnh trọng tâm của Lâm Khuyết có vẻ như đã đạt tới cảnh giới Đan Khí. Hèn gì cậu ta lại lựa chọn du đấu, cậu ta đang định tung một đòn hiểm ác bất ngờ về phía mình đây.” Cổ Nhạc vừa suy nghĩ, vừa vững vàng thủ thế: “Chỉ có ngàn ngày làm trộm, chứ làm gì có chuyện ngàn ngày phòng trộm. Mình sẽ tạo ra cơ hội để kéo cậu ta đến gần mình, không thể để cậu ta ung dung biến hóa chiêu thức như vậy được. Không chừng, lần sau cậu ta còn đánh liều hơn nữa!”

Sau một thoáng suy nghĩ, Cổ Nhạc vờ như thấp thỏm, tại lúc Lâm Khuyết tấn công lần nữa, cậu ta đuổi theo phản kích, nhưng bộ pháp hơi rối loạn.

Bộp! Lâm Khuyết nhanh chóng nắm bắt cơ hội này, bước một bước vào chính diện rồi tung một chưởng vào bả vai phải khiến Cổ Nhạc “không kịp trở tay”.

“Hay!” Trên khán đài lập tức truyền ra một trận hò hét.

Trong tiếng hò hét, Cổ Nhạc nở một nụ cười dữ tợn. Dường như đã có chuẩn bị từ trước, tay trái cậu ta vòng lên, bắt lấy cánh tay Lâm Khuyết. Rồi cậu ta đuổi chân ra kề sát trước người Lâm Khuyết để khiến Lâm Khuyết rơi vào thế yếu!

Nhưng vào lúc này, bên tai Cổ Nhạc có tiếng gió lướt qua. Trong đầu cậu ta hiện lên khung cảnh bão tuyết điên cuồng tàn phá mọi thứ trong trời đông giá rét. Cậu ta có ảo giác rằng trên mặt mình có cái gì đó nhoi nhói.

Lâm Khuyết không hề tránh né, trong mắt cậu ta tồn tại cùng lúc sự điên cuồng và tỉnh táo. Tay còn lại nắm thành một quyền rồi mạnh mẽ đánh

tới. Khí thế của chiêu này có thể nói là hung ác đến cực điểm. Tốc độ của nó nhanh đến không tưởng!

Không dám sơ suất, Cổ Nhạc cân nhắc một chút rồi lùi chân lại, hai tay thủ thế. Cậu ta lại trở lại thế phòng thủ.

Một quyền được tung ra, rồi một cước đá tới, khuỷu tay thúc tới rồi lên gối, những đòn như thế liên tục tấn công vào người Cổ Nhạc. Lúc này cậu ta cảm thấy bản thân như đứng giữa một nơi băng giá rộng mênh mông, đối mặt với gió to tuyết lớn đang ùn ùn kéo đến. Cậu hoàn toàn không có thời gian kịp thở lấy hơi.

Tại chỗ ngồi dành cho câu lạc bộ võ đạo Đại học Tùng Thành, Lâu Thành bất giác đứng dậy. Đây là kích thứ tám trong Bạo Tuyết Nhị Thập Tứ Kích!

Trong mắt cậu, Lâm Khuyết ra đòn càng lúc càng nhanh hơn. Không chỉ có xu hướng dùng toàn lực trong mỗi đòn đánh, mà còn không ngừng điều chỉnh trọng tâm và các bắp thịt bằng cách mượn lực từ các chiêu phòng thủ của Cổ Nhạc. Tựa như có một cái lò xo ở giữa hai người đó, mỗi lần đối thủ lui lại thì lượt tấn công lần sau sẽ nhanh hơn, mạnh hơn đòn trước. Các đòn Bạo Tuyết Nhị Thập Tứ Kích càng lúc càng thăng cấp về sự điên cuồng và hung mãnh.

Cổ Nhạc càng đánh càng cảm thấy kinh hãi. Cậu ta cảm thấy bản thân tựa như một người trần trỗng đang đi lại giữa trời tuyết băng giá. Nếu không giãy giụa thì chắc chắn sẽ phải chết, còn nếu giãy giụa thì chỉ càng lãng phí thêm thể lực quý giá. Cậu ta nhận ra rằng bản thân đang càng lúc càng yếu, càng lúc càng lạnh – một cái lạnh thấu tim!

“Đây mới đúng là chân lý của Bạo Tuyết Nhị Thập Tứ Kích, không ngại bất kì chiêu thức nào...” Lâu Thành nhìn đến hoa mắt. Một tháng chăm chỉ luyện tập vừa qua lại hiện lên trong đầu, không ngừng phân giải

rồi không ngừng hợp lại. Cậu cảm thấy hai tay mình ngứa ngáy, cậu muốn được thử ngay bây giờ.

Bạo Tuyết Nhị Thập Tứ Kích chia làm ba phần, mỗi phần gồm tám kích. Cái Lâm Khuyết đang dùng chính là tinh túy của phần một – Cuồng Phong Bạo Tuyết.

Bốp bốp bốp! Bịch bịch bịch! Âm thanh quyền cước va chạm nhau không ngừng truyền tới làm cho tiếng hò hét trên khán đài nhỏ dần.

Cổ Nhạc bị tấn công liên tục, bị buộc phải rút lui rồi cuối cùng, bị đá một cước trúng ngay ngực khiến cậu ta lăn xuống đài.

Sau vài giây trầm mặc ngẩn ngui, tiếng hò hét lại nổi lên:

“Lâm Khuyết!”

Người thắng là Lâm Khuyết.

Cổ Nhạc xoay người đứng dậy, thở hổn hển. Cậu ta không tin được bản thân mình cứ bị bại như vậy, gần như là không có cơ hội trở tay. Ngực càng cảm thấy đau đớn, khó nhịn hơn.

Cậu ta híp mắt nhìn Lâm Khuyết hô hấp đã không còn vững vàng đang đứng trên lôi đài, hừ một tiếng rồi trở về chỗ ngồi. Cậu ta oán hận nói với Phí Tam Lập: “Đừng cho cậu ta thời gian nghỉ lấy sức. Cậu ta không còn chịu đựng được bao lâu nữa đâu!”

Phí Tam Lập sờ cái đầu trọc của mình rồi cười một tiếng. Cậu ta chậm rãi bước lên lôi đài.

Không cần trọng tài tuyên bố, cậu ta lập tức triển khai bộ pháp xông về phía Lâm Khuyết.

Lâm Khuyết không hề trốn tránh. Cậu nghiêng người né sang một bên, kéo gần khoảng cách hai bên lại. Lâm Khuyết lấy cứng chọi cứng bắt đầu đánh giáp lá cà.

Phí Tam Lập không hề nhượng bộ, các đòn tấn công liên tục được tung ra.

Hai ngón tay cậu ta lướt qua mí mắt của Lâm Khuyết. Lâm Khuyết tung ra một quyền, đâm trúng bụng cậu ta. Tay phải cậu ta nắm lấy tóc Lâm Khuyết. Lâm Khuyết lại chưởng một phát vào tay cậu ta... Trận đánh này có thể nói là bất chấp mọi thủ đoạn khiến cho trọng tài đang chuẩn bị can thiệp vào những lúc cần thiết cũng phải căng thẳng. Ông ta sợ nếu có sơ suất gì thì tuyển thủ sẽ bị thương tật ngoài ý muốn.

Lúc chính thức tranh tài võ đạo, tuyển thủ hai bên đều ngậm thừa nhận kế ước sinh tử, nhưng sau đó bên trên sẽ điều tra xem có phải do trọng tài cố ý để tình huống tồi tệ tiếp diễn, dẫn đến thương vong cho các tuyển thủ hay không. Cho nên, các tuyển thủ khi ra tay thường không chú trọng đến độ nặng nhẹ.

Hai, ba phút sau, hai người đột nhiên tách ra. Lâm Khuyết híp mắt, từ mũi cậu ta chảy ra một dòng máu nóng, cơ thể cũng run rẩy. Còn Phí Tam Lập thì mặt mũi bầm dập, hai chân run lên không ngừng tựa như muốn nôn ra một cục máu bầm ngay tại trận.

Trọng tài nhìn thoáng qua rồi giơ tay phải lên:

“Người thắng là Phí Tam Lập!”

Thắng bại đã rõ, ông ta lập tức ngăn cản song phương đang muốn tiến lên đánh một trận sống mái.

Âm thanh long trời lở đất nổi lên, mọi người đang khinh thường đấu pháp lưu manh của Phí Tam Lập.

Lâm Khuyết thở mạnh một hơi rồi lập tức quay người bước xuống đài. Cậu ta phải tranh thủ thời gian, không được để cho Phí Tam Lập hồi sức lại.

Trần Trường Hoa bỗng nhiên đứng dậy, khởi động tay chân một lát rồi lướt qua Lâm Khuyết, nhanh chóng leo lên lôi đài.

Lâu Thành nhanh nhẹn tiến lên đỡ lấy Lâm Khuyết. Hơi thở Lâm Khuyết khá yếu, và rồi thân thể cậu ta đột nhiên nhũn ra, thiếu chút nữa là ngã khuyu.

“Cảm ơn...” Lâm Khuyết thấp giọng nói.

“Chuyện nên làm thôi.” Lâu Thành nhìn cậu ta, thật lòng nói: “Cậu dùng chiêu Bạo Tuyết Nhị Thập Tứ Kích rất tốt!”

Chỉ là nếu cứ như vậy, lượng thể lực bị tiêu hao sẽ là rất lớn. Trận sau đó, Lâm Khuyết không còn chống đỡ nổi... Ừm, đấu pháp và sự chuyên biệt đúng là không chê vào đâu được!

Nhưng, cậu thật sự không ngán vụ so thể lực đâu!

Sự phụ lựa chọn môn võ công này không phải chỉ là vô tình...

Vừa leo lên lôi đài, thứ đập vào mắt Trần Trường Hoa là bộ dáng thê thảm, hô hấp không vững của Phí Tam Lập.

Hình ảnh chợt biến hóa, anh ta như trở lại khung cảnh bản thân lần đầu tiên đại diện câu lạc bộ võ đạo Đại học Tùng Thành xuất chiến. Thời gian trôi qua đã lâu, nhưng cảnh tượng đó vẫn còn in đậm trong tâm trí anh.

Anh đã từng rất hăng hái...

Anh đã từng có một thời tràn đầy nhiệt huyết...

Anh đã từng đạt được vinh quang tại chỗ này!

Đúng lúc này, bên tai anh truyền đến tiếng cổ vũ không ngừng vang lên:

“Trần Trường Hoa cố lên!”

“Trần Trường Hoa cố lên!”

Trần Trường Hoa cố lên... Trần Trường Hoa nghe vậy thì ngấn người. Anh tưởng rằng bản thân vẫn còn chìm trong mộng ảo.

Khóe mắt anh phấp hờng. Nhìn chăm chăm vào Phí Tam Lập, anh triển khai Xà bộ, đánh móc sau gáy cậu ta.

Tại những tháng ngày cuối cùng của thanh xuân, anh sẽ lại bùng cháy nhiệt huyết một lần nữa!

Anh là chủ nhiệm của câu lạc bộ võ đạo Đại học Tùng Thành!

VÕ ĐẠO TÔNG SƯ

Mực Thích Lặn Nước

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Cọ Xát Trên Mặt Đất

Xà bộ uốn lượn, Trần Trường Hoa giảm trọng lực xuống thấp, tựa như một chiếc xe tải hạng nặng đang lao đảo loạn choạng ép về phía Phí Tam Lập.

Sau một trận lấy cứng đối cứng với Lâm Khuyết, mặc dù Phí Tam Lập tránh được nhiều đòn tấn công và vẫn chưa bị đánh trúng điểm yếu, hoặc bị dồn đến mức kiệt sức, nhưng mặt mũi vẫn bị bầm dập, hai chân đau đớn, cơ thể mỏi nhừ. Cho nên, với đối thủ cao to, có thể lực mạnh hơn mình rất nhiều như Trần Trường Hoa, Phí Tam Lập không dám lơ là. Cậu ta lập tức đưa ra phán đoán và tấn công về phía Trần Trường Hoa. Cậu ta bước về phía bên trái một bước để có thể tránh đi mũi nhọn của thế tấn công kia.

Giống với lúc giao đấu với Lâm Khuyết, Phí Tam Lập khẽ chuyển động một cái. Trần Trường Hoa như có sự chuẩn bị từ trước. Bộ pháp đột nhiên tăng nhanh lên, tựa như một con trâu nước đang dùng hai cái sừng mạnh mẽ của mình tấn công đối thủ. Khí thế hung mãnh, sức mạnh khủng bố khiến Phí Tam Lập cảm thấy hai chân mình đang run lên.

Cậu ta không biết Âm Dương Trang, không thể điều chỉnh trọng tâm hoặc thay đổi quán tính của cơ thể dưới tình thế này. Luyện võ đã nhiều năm, cậu ta không phải là chưa từng trải qua tình huống như bây giờ. Nên lúc này, cơ thể cậu ta co rút lại, ngồi xổm xuống để tránh đi đòn tấn công của Trần Trường Hoa. Cùng lúc đó, tay phải cậu ta duỗi ra, dùng thế “hầu tử trộm đào” vung một trào về nơi hiểm yếu nhất của đàn ông.

Trên khán đài, các bạn nam nhìn thấy cảnh tượng này thông qua màn hình lớn, đột nhiên cảm thấy đổ mồ hôi hột. Dựa theo tình hình trước mắt, trước khi đánh trúng Phí Tam Lập, Trần Trường Hoa đã bị cậu ta bắt được “nhược điểm”, sau đó bộ pháp theo quán tính sẽ bị rối loạn.

Cái này... mới nghĩ đến thôi đã thấy nhức cả trứng...

Nên làm gì đây?

Khán giả đều cảm thấy thót tim. Đối với cách ứng đấu của mình, Phí Tam Lập cảm thấy khá hài lòng. Thoáng một cái sẽ chiếm được lợi thế, đẩy đối phương lâm vào hiểm cảnh.

Trần Trường Hoa vẫn nóng nảy và lỗ mạng như vậy!

Đúng lúc này, cậu ta cảm thấy hoa mắt. Cậu ta nhìn thấy hai chân của đối thủ đang dần dần rời khỏi mặt đất.

Rời khỏi mặt đất?

Đây không phải là điều kiêng kị trong đánh nhau của cảnh giới luyện thể sao? Chân rời mặt đất mà vẫn có thể giữ vững bộ pháp, khống chế được trọng tâm, đưa cơ thể vào tư thế dễ phát lực?

Lẽ nào Trần Trường Hoa biết bay?

Suy nghĩ này vừa nảy ra, tầm mắt Phí Tam Lập vừa di chuyển. Trước mắt cậu ta đột nhiên tối lại, đỉnh đầu có vật nặng gì đó đè xuống.

Trần Trường Hoa không phải Cù Huy, đương nhiên không thể bay được. Anh ta chỉ nhảy lên rồi tránh sang một bên để né chiêu “hầu tử trộm đào” của Phí Tam Lập. Rồi anh ta thuận thế đè lên người cậu ta mà thôi.

Đây là một đấu pháp không theo quy tắc thông thường, nhưng Phí Tam Lập đang trong trạng thái nửa ngồi, chưa kịp thay đổi tư thế đã bị Trần

Trường Hoa với cơ thể cao to vọt tới và sắp đè lên cậu ta. Lúc này, cậu ta có cảm giác như sắp bị Thái Sơn đè lên người vậy.

Phí Tam Lập tính cuộn người lại rồi lăn sang một bên để tránh nhưng lại bị chậm một nhịp. Cậu ta bị Trần Trường Hoa từ phía trên giáng xuống, hung hăng đè dưới thân anh ta.

Bộp!

Hai người cùng ngã xuống đất. Cú ngã mạnh đến nỗi mắt Phí Tam Lập nổi đom đóm. Trần Trường Hoa nắm lấy cơ hội, hai tay duỗi ra, đồng thời dưới chân cũng phát lực. Anh ta tính khóa Phí Tam Lập dưới thân mình, tránh cho cậu ta đột nhiên lên gối, phản kích lại anh ta. Đây là công phu cơ bản của trường phái quật ngã. Tình hình có vẻ như Trần Trường Hoa đã chiếm được ưu thế.

Đương nhiên Phí Tam Lập sẽ không ngồi yên chờ chết. Hai chân cậu ta giãy giụa để Trần Trường Hoa không thể thực hiện thế khóa. Hai tay cậu ta run lên, khéo léo phát lực nhằm thoát khỏi khống chế của Trần Trường Hoa.

Trên khán đài, Thái Tông Minh thấy thế thì mở miệng lầm bầm:

“Cái này... Mẹ nó... Nhìn thế nào cũng thấy giống hiện trường cường gian...”

Khóe miệng Lô Thành giật giật, cậu nhỏ giọng nói:

“Đây mới đúng là chân chính cạo xát trên mặt đất...”

Trong lúc giãy giụa, Phí Tam Lập đột nhiên ngẩng đầu lên. Đầu cậu ta như đạn pháo nhắm ngay mũi Trần Trường Hoa mà đập vào. Cậu ta bất chấp tất cả để thoát khỏi tình cảnh khốn khó này.

Trần Trường Hoa rất có kinh nghiệm nên không hề hoảng hốt. Anh ta truyền lực đến thắt lưng rồi trở mình lại. Lúc này, anh ta ở dưới, Phí Tam Lập ở trên. Anh ta nhẹ nhàng nghiêng đầu sang một bên và tránh được cú cụng đầu của Phí Tam Lập. Sau đó, chân anh ta lại dùng sức rồi lật ngược người lại.

Hai người lăn tới lăn lui trên mặt đất. Một người thì muốn khống chế, một người thì muốn thoát khỏi người kia. Sau khi giằng co một lúc, Trần Trường Hoa đột nhiên hô to lên một tiếng rồi học theo Phí Tam Lập, lấy đầu cụng mạnh vào đầu cậu ta.

Bốp!

Một tiếng động nặng nề vang lên. Trán hai người cụng vào nhau. Cả hai đều cảm thấy hoa mắt chóng mặt, ù tai, đau đớn không chịu nổi. Trước mắt như có muôn vàn ngôi sao nhỏ, sáng lấp lánh đang nhảy múa xung quanh. Động tác lật người qua lại của hai người cũng dừng lại.

Trần Trường Hoa ỷ vào bản thân ở phía trên, lại mới vừa ra trận nên sức lực nhanh chóng khôi phục lại. Anh ta vững vàng khóa động tác của Phí Tam Lập lại, bẻ quặt hai tay cậu ta ra sau lưng rồi ấn đầu cậu ta xuống đất.

“Trần Trường Hoa thắng!” Quan sát một lúc, trọng tài tuyên bố kết quả.

“Khá lắm!”

“Trần Trường Hoa! Trần Trường Hoa! Trần Trường Hoa!”

Tiếng hò hét lập tức nổi lên bốn phía, như lấp kín cả võ quán. Trần Trường Hoa loạng choạng đứng dậy, suy nghĩ vẫn còn mê mụi, nhưng trong mắt tràn đầy sự kích động và vui mừng.

Anh có thể!

Anh vẫn có thể nhận được tiếng reo hò của mọi người!

Anh là chủ nhiệm của câu lạc bộ Đại học Tùng Thành!

“Nào sẽ không bị chấn động đấy chứ?” Lâu Thành sờ lên trán mình.

Tranh tài võ đạo không phải là một buổi biểu diễn, nó rất tàn khốc. Hằng năm có không biết bao nhiêu người mang thương tật hoặc chết ngoài ý muốn.

Lão Thi đứng bên cạnh cậu, thanh thoi nói: “Đương nhiên là sẽ bị như thế. Chỉ là không quá nghiêm trọng mà thôi. Một khi bước lên lôi đài, đừng nên suy nghĩ đến những chuyện như sẽ bị thương hay không, sẽ đột nhiên bị đối phương tung một chiêu hiểm rồi ngum luôn hay không,... Mấy thứ này cứ để cho trọng tài lo đi.”

Lâu Thành hít sâu một hơi, không nói thêm nữa, nói thêm chỉ tổ khiến bản thân nghĩ nhiều.

Tại hàng ghế ngồi dành cho Học viện Quan Nam, bầu không khí đang rất trầm lặng. Huấn luyện viên Cổ Chấn cùng chủ nhiệm câu lạc bộ Cổ Nhạc đều trầm mặc.

Chỉ còn lại một tuyển thủ cuối, mà đối thủ lại như một con tinh tinh vẫn còn dư thừa sức lực...

“Quý Lan, thừa lúc cậu ta còn đang choáng váng đầu óc, hãy bước lên dùng du đấu đấu với cậu ta, làm cậu ta càng hoa mắt chóng mặt hơn, sau đó nắm lấy cơ hội đánh cho cậu ta một kích!” Cổ Chấn nhìn cô sinh viên nữ bên cạnh, nói.

Quý Lan có mái tóc ngắn và mỏng, là một cô gái có cá tính mạnh mẽ như con trai. Cô ta mím môi, rời khỏi chỗ ngồi, bước lên bậc thang đến lô đài. Phí Tam Lập thất tha thất thểu bước xuống lô đài, trong ánh mắt dường như có một chút chán chường.

Bước lên lô đài, Quý Lan bước lướt lại gần Trần Trường Hoa, một chân đá ra nhưng bị Trần Trường Hoa ngăn lại. Cô ta lập tức lui lại sau, kéo dẫn khoảng cách hai bên và giữ vững bộ pháp. Có vẻ như sở trường của Quý Lan là dùng chân để tấn công.

Đá chéo, đá thấp, đá móc, cơ thể cô ta nhanh thoăn thoắt, bộ pháp linh hoạt, chân đá ra rất có lực khiến Trần Trường Hoa với đầu óc vẫn còn hơi choáng váng phải luống cuống tay chân.

Quý Lan đột nhiên tiến tới gần, đá mũi chân phải lên mặt Trần Trường Hoa. Trần Trường Hoa bị chậm nửa nhịp, trông dáng vẻ như không kịp phản ứng lại.

Nhưng lúc Quý Lan đá trúng mặt mình, anh ta đột nhiên nhắm và ấn vai đối thủ xuống. Cơ mặt anh ta vì đau đớn mà trở nên vặn vẹo. Thân thể anh ta không ngã ra phía sau mà ngã ngược lại về phía trước.

Tay dùng lực, thân thể đè xuống, Trần Trường Hoa bất chấp việc bị thương, muốn dùng lại chiêu cũ, muốn đè Quý Lan xuống đất và đánh thẳng cô bằng lĩnh vực sở trường của anh ta.

Quý Lan rung mình một cái, hai chân cô ta giơ lên, giống như cây kéo, kẹp người Trần Trường Hoa lại, mượn lực ngã ngược lại, hai chân dùng sức quăng đối thủ ra xa.

Bộp Bộp!

Hai người đều bị ngã xuống đất, đầu óc choáng váng.

Quý Lan bật dậy như cá chép nhảy lên mặt nước. Thừa dịp đầu óc Trần Trường Hoa còn đang mê muội, cô ta nhanh chóng bước tới gần, tay phải bóp lấy cổ họng của đối phương.

“Quý Lan thắng!” Trọng tài lờn ít ý nhiều nói.

Trần Trường Hoa chậm rãi đứng dậy, lắc nhẹ đầu một cái mà bước xuống đài. Lúc lướt qua Lý Mậu, anh ta nói nhỏ: “Cô ta bị tôi quật ngã rất mạnh, thể lực đã bị tiêu hao rất nhiều, bình tĩnh một chút là không có vấn đề.”

Mắt Lý Mậu vẫn nhìn chăm chăm về phía trước, anh ta nhẹ nhàng gạt đầu ra hiệu bản thân đã hiểu. Trong suốt quá trình, anh ta đều không nhìn Trần Trường Hoa. Và trông anh ta có vẻ hơi cứng nhắc. Bên tai anh ta liên tục truyền tới tiếng cổ vũ “Lý Mậu cố lên!”

“Ha, thật nguy hiểm! Nhưng xem ra Quý Lan cũng không còn bao nhiêu sức!” Quách Thanh nói với Lâm Hoa, trên mặt cô lộ ra sự vui mừng.

Lâm Thành cũng nghĩ như vậy. Nhưng đáng tiếc là Nghiêm Triết Kha phải dẫn đầu đội cổ động, không rảnh để lên QQ nói chuyện với cậu. Thật khó để chia sẻ điều này với cô ngay bây giờ.

Lâm Thành nhìn lên khán đài, mọi người đang nhiệt tình cổ vũ cho sư huynh Lý Mậu. Rồi nhìn lên lôi đài, sắc mặt cậu khẽ thay đổi, bởi vì thân thể sư huynh Lý Mậu đang hơi run rẩy.

Nháy mắt, câu nói của sư huynh Lý Mậu lại vang lên trong đầu cậu:

“... Hầy, anh lại không ổn rồi! Chỉ tham gia thi đấu định cấp nghiệp dư mà cơ thể đã run run rồi, may mà gặp phải mấy đối thủ hoặc là quá yếu, hoặc là căng thẳng hơn anh.”

Này... đừng bảo là sư huynh Lý Mậu đang căng thẳng đấy nhé?

Lâu Thành nhìn ra được, mà Quý Lan đối diện Lý Mậu cũng không phải là bị mù, cô ta cũng nhận ra điều kỳ lạ ở đối thủ. Lúc này, cô ta cắn răng quyết định làm liều một phen, vứt bỏ đấu pháp du đấu quen thuộc của cô ta, chủ động tấn công đối thủ!

Không thể để đối thủ có thời gian bình tĩnh lại được!

Cô ta tiến lên trước và đưa chân đá chéo.

Đối với đòn tấn công của Quý Lan, trong đầu Lý Mậu là một một mớ hỗn độn. Anh không biết bản thân nên làm gì và tại sao bản thân lại rơi vào tình trạng này.

Không thể phụ lòng mong đợi của mọi người...

Không thể phụ sự coi trọng của huấn luyện viên Thi...

Không thể phụ sự cố gắng của mấy người Lâm Khuyết...

Nghĩ càng nhiều, đầu óc càng rối loạn. Tiếng hò hét “Lý Mậu cố lên” càng mang đến áp lực cho anh ta, tinh thần trở nên trống rỗng.

Cơ thể theo bản năng đưa tay ra tạo thành thế phòng thủ, nhưng đã muộn. Anh bị Quý Lan đá một cước vào ngực, cơ thể lao đảo về phía sau.

Cơ đau đớn từ ngực truyền tới, Lý Mậu khôi phục lại tri giác, cơ thể như quay lại lúc huấn luyện. Nhưng Quý Lan thừa lúc anh ta đứng không vững mà liên tục tung cước tấn công vào người anh ta.

Bộp bộp bộp!

Lý Mậu liên tục bị trúng đòn, tuy có đón đỡ nhưng vẫn bị ép cho lùi về phía sau, lùi đến mép rồi rơi khỏi lôi đài.

Bầu không khí đang sục sôi bên trong võ quán như bị đông cứng lại. Rõ ràng đã sắp chạm được tới thắng lợi, đã chiếm ưu thế tuyệt đối, tại sao chỉ chưa đầy một phút mà tình thế đã thay đổi?

Không biết từ lúc nào, Lâm Khuyết đứng bật dậy, hai tay siết chặt lại. Vẻ mặt Trần Trường Hoa tràn đầy sự mờ mịt, anh ta đang hoài nghi rằng bản thân còn chưa tỉnh lại. Mong đẹp trong thoáng chốc đã biến thành ác mộng.

Ánh mắt Lâu Thành đầy ngỡ ngàng, trong đầu cậu chỉ có một dòng suy nghĩ đang hiện hữu:

“Tranh tài võ đạo năm nay cứ thế mà kết thúc? Kết thúc một cách đơn giản, không chân thực như vậy? Công sức mà mọi người dốc hết tâm huyết ra để luyện tập khắc khổ cứ như vậy mà kết thúc?”

Đây chính là tranh tài võ đạo! Người thắng sẽ nhận lấy hết sự vinh quang và cổ vũ, còn người thua sẽ bị quên lãng.

Trên khán đài, Nghiêm Triết Kha yên lặng đứng đấy, hốc mắt đỏ lên. Cô như thế, Lâm Hoa như thế, Quách Thanh cũng như thế, tất cả sinh viên nữ và một số sinh viên nam của Đại học Tùng Thành đều như thế.

Không trải qua cảm giác khi sắp với tới thành công lại phải nhận lấy thất bại ê chề thì sẽ không hiểu được sự đau khổ và bi thương của nó.

Tại hàng ghế của Học viện Quan Nam, đám người Cổ Nhạc dường như không kịp phản ứng lại, mãi một lúc sau mới giơ hai tay lên, reo hò. Bọn họ cảm thấy vừa cảm thấy may mắn vừa cảm thấy không thể tin được.

Đờ dẫn giúp ban tổ chức thu dọn mọi thứ xong, Lâu Thành quay lại phòng thay đồ. Vừa bước vào, cậu đã cảm nhận được bầu không khí yên lặng đến cực đoan.

Lâm Khuyết từ trước đến nay vẫn luôn luôn lạnh nhạt, bây giờ, đang cời trần nửa người, ngồi trên băng ghế dài bằng kim loại. Cậu ta dùng chiếc áo võ đạo trắng đen đã cời ra quần quanh đầu rồi chôn đầu vào trước ngực. Hai tai cậu ta che lại, không lộ bất kỳ khe hở nào. Cậu ta cứ trầm mặc như thế, tựa như một bức tượng điêu khắc. Trần Trường Hoa đứng trong góc phòng, tay phải chảy đầy máu. Cửa tủ trước mặt anh ta bị lõm xuống một lỗ thật lớn. Anh ta không ngừng gào thét trong cuống họng: “Tại sao lại như vậy? Tại sao có thể như vậy?”

Lý Mậu rụt rè đứng ở giữa, đầu cúi xuống, vẻ mặt đau khổ không ngừng lầm bầm: “Là lỗi của tôi... Là lỗi của tôi... Là lỗi của tôi...”

Quách Thanh và Lâm Hoa lệ rơi đầy mặt, hai người im lặng nước nỡ.

Bi thương này quá lớn, cứ thế mà bất ngờ ập tới. Lâu Thành há to miệng, muốn nói gì đó nhưng lại không có cách nào phát ra tiếng được.

“Là lỗi của tôi... Là lỗi của tôi... Là lỗi của tôi...” Ánh mắt Lý Mậu trở nên mơ hồ, anh không ngừng xin lỗi. Trông anh lúc này bất lực như một đứa trẻ.

Đúng lúc này, Lâu Thành nhìn thấy bên chân xuất hiện một bóng đen.

Cậu mờ mịt ngẩng đầu lên. Gương mặt già nua, ít nếp nhăn của lão Thi xuất hiện trước mắt cậu.

“Biết sai là tốt rồi, sang năm hãy đền bù cho tốt vào.” Lão Thi nhẹ giọng nói.

Nghe vậy, Lý Mậu bật khóc thành tiếng, nước mắt lập tức tuôn ra:

“Vâng, huấn luyện viên.”

Hốc mắt Lâu Thành ươn ướt. Rất lâu sau này, cậu vẫn không tài nào quên được cảnh tượng này.

VÕ ĐẠO TÔNG SƯ

Mực Thích Lặn Nước

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Kế Hoạch Không Theo Kịp Biến Hóa

Bầu không khí ảm đạm này bủa vây lấy câu lạc bộ võ đạo thật lâu, chỉ sau khi đánh bại được Liễu Thành Lý Công thì mới dịu lại. Trong trong các trận tổ đấu, Đại học Tùng Thành đã gặp Sơn Bắc – quán quân toàn quốc năm ngoái. Trong lúc giao đấu với Hứa Vạn Niên, Lâm Khuyết đột nhiên giảm phong độ, không phát huy được thực lực như thường ngày. Trần Trường Hoa cũng không mạnh như thường ngày. Ngay cả Tôn Kiếm mới khỏi bệnh cũng như thế. Lâu Thành suýt chút nữa là không tin vào mắt mình. Đến khi trận đấu kết thúc, lão Thi xác nhận rằng Hứa Vạn Niên có khả năng Ngôn Linh, mọi người mới giật mình hiểu ra.

Lúc tổ đấu kết thúc là lúc tháng mười hai đã trôi qua hơn hai tuần. Khắp nơi bắt đầu gấp rút trang trí để chuẩn bị giáng sinh sắp tới.

Lâu Thành ra khỏi phòng ngủ nhỏ, đi vào phòng khách rồi ngồi xuống bên cạnh Thái Tông Minh đang tập trung xem tranh tài võ đạo trên ti vi: “Khẩu Vương, tôi có việc muốn xin lời khuyên của cậu.”

“Ui, vô duyên vô cớ mà khách sáo, nhẹ nhàng như vậy, không phải lừa đảo thì cũng là trộm cướp...” Thái Tông Minh chế giễu: “Nói đi, lại là về người tình trong mộng của cậu à?”

“He he.” Lâu Thành chỉ có thể cười cười ngầm thừa nhận.

“Gần đây cậu và người tình trong mộng của cậu phát triển tới giai đoạn nào rồi? Mỗi ngày trên mặt cậu đều treo một nụ cười dâm đãng như thế, chắc mọi chuyện vẫn rất tốt nhỉ?” Thái Tông Minh thuận miệng nói.

Lâu Thành suy nghĩ một lát rồi nhếch khóe miệng lên nở một nụ cười: “Sau khi bại dưới tay Quan Nam, cô ấy sa sút tinh thần rất lâu. Ngày nào tôi cũng vất óc suy nghĩ làm sao để cô ấy vui lên. Cuối cùng cô ấy cũng khá hơn. Chúng tôi cùng nhau trải qua một cơn sóng gió nhỏ như vậy, tình cảm chắc đã được tiến thêm một bước...”

“Trong ba thứ lớn nhất ở đời, ảo tưởng chính là thứ đứng đầu đấy.” Thái Tông Minh không nể nang mặt mũi dội thẳng vào mặt Lâu Thành một thau nước lạnh: “Nếu cô ấy sẵn lòng nói về bạn bè, gia đình, và bản thân cô ấy, như thế mới được tính là tiến thêm một bước.”

“Đúng, đúng, đúng thế. Gần đây cô ấy hay nói đến những việc về cô ấy. Tôi lại có cảm giác như mới vừa quen biết cô ấy lại lần nữa, cảm giác như lúc trước tôi chỉ mến cô ấy vì vẻ bề ngoài và tiếng tăm được lan trong trường.” Lâu Thành vẻ mặt ngại ngùng nói lời sến súa trước mặt Thái Tông Minh. Sau đó cậu lại quay về chủ đề chính: “Tôi còn nhớ cậu từng nói, khi tổ đấu kết thúc vào tháng mười hai, tôi có thể mượn cơ thi đấu định cấp nghiệp dư để hẹn gặp mặt riêng với cô ấy, đúng không?”

Mấy ngày lễ như lễ giáng sinh này, nếu cậu không chớp lấy cơ hội hẹn với cô ấy, chẳng lẽ lại để kẻ khác cướp mất à?

Cái này gọi là biết cảnh giác với các nguy cơ.

Thái Tông Minh cười phá lên: “Chuyện đơn giản như vậy mà cũng hỏi tôi sao? Người tình trong mộng của cậu đã tham gia huấn luyện đặc biệt hơn ba tháng, trình độ võ đạo có lẽ đã tăng lên rất nhiều, chẳng lẽ cô ấy không muốn tham gia thi đấu định cấp nghiệp dư? Chẳng lẽ cô ấy không muốn biết bản thân đã đạt được cấp mấy sao?”

Mỗi năm, cuộc thi đấu định cấp nghiệp dư được tổ chức bốn lần, thời gian diễn ra ở mỗi địa phương cũng khác nhau. Ở Tùng Thành, cuộc thi này bắt đầu vào cuối tháng ba, tháng sáu, tháng chín, tháng mười hai và diễn ra

trong hai ngày liên tục. Còn thi đấu định cấp chuyên nghiệp được thống nhất diễn ra vào tháng tư và tháng mười hằng năm.

“Ừm, trong lúc nói chuyện phiếm, tôi có thể cảm nhận được cô ấy rất để ý đến thực lực của mình.” Lâu Thành cũng đồng ý điều này.

“Cậu cũng đã tập được hơn ba tháng rồi, lúc trước không phải đã bảo là thực lực tầm cấp chín nghiệp dư sao? Cậu không muốn biết bản thân đã đạt được cấp mấy à?” Thái Tông Minh lại hỏi tiếp.

“Muốn.” Lâu Thành nói.

“Cái này chẳng phải quá đơn giản sao? Cả hai người đều muốn tham gia thi đấu định cấp nghiệp dư, lại là bạn bè quen thuộc với nhau, hẹn nhau đi cũng là chuyện bình thường thôi mà! Nhưng người tình trong mộng của cậu chắc sẽ rủ thêm Quách Thanh. Lúc đó, cậu cứ trông bầu vẽ gáo, kéo theo lão Khưu đi cùng. Rồi cậu ra hiệu để cho lão Khưu và Quách Thanh có không gian riêng, người tình trong mộng của cậu chắc chắn sẽ đồng ý. Như thế chẳng phải sẽ thành thế giới của hai người sao?” Thái Tông Minh nhìn Lâu Thành đầy khinh bỉ.

“Sau đó thì sao?” Lâu Thành lại hỏi tiếp.

Thái Tông Minh cười khì nói: “Nếu cô ấy thi đạt được cấp mình muốn, lúc đấy cậu lại lấy danh nghĩa chúc mừng để hẹn cô ấy ăn cơm. Nếu cô ấy thất bại thì cậu hãy an ủi cô ấy, hẹn cô ấy đi ăn để giải sầu. Tôi nói này, khi đã hẹn riêng được với cô ấy rồi, cậu sợ gì không có cơ! Nếu còn chưa tới giờ cơm, thì dắt cô ấy đi xem phim, không thì ra quán cà phê nào đó ngồi, nhớ chọn nơi này yên tĩnh một chút ấy!”

“Ôi mẹ ơi, đây chính là một kế hoạch hay đấy...” Lâu thành rất muốn ghi chép mọi thứ vào một quyển sổ nhỏ.

Lúc này, Thái Tông Minh cau mày sờ bụng, nói: “Tôi đi vệ sinh một chút, lát lại nói chuyện với cậu.”

Đưa mắt nhìn cậu ta bước vào nhà vệ sinh, Lâu Thành lại chìm đắm trong suy nghĩ sẽ hẹn Nghiêm Triết Kha cùng đi ăn cơm.

Cô ấy là một cô gái tốt, người theo đuổi chắc chắn sẽ rất nhiều. Nếu cậu cứ chần chừ, do dự mãi không quyết như thế, không chừng sẽ bị kẻ khác đoạt trước mất. Nhưng quan hệ giữa hai người bây giờ có thích hợp để hẹn gặp riêng hay không? Nếu hẹn được thì sao? Có khi nào cô ấy cảm thấy cậu quá đường đột hay không? Có khi nào bọn họ đến cả bạn bè cũng không phải hay không? Có khi nào cô ấy đang thầm mến một ai đó không?

Trong phút chốc, cậu bắt đầu lo được lo mất. Nội tâm vừa cảm thấy ngọt ngào lại vừa cảm thấy chua xót. Đủ loại cảm giác tồn tại trong cậu lúc này.

Thời gian trôi nhanh, trận tranh tài võ đạo trên ti vi đã đến hồi kết thúc. Nghe bình luận viên trên truyền hình bình luận, Lâu Thành mới hoàn hồn lại. Cậu đang ở đâu vậy? Cậu đang làm gì đây?

A, cậu đến xin lời khuyên của Tiểu Minh...

Mà Tiểu Minh đâu?

Không phải vẫn còn ở trong nhà vệ sinh đấy chứ?

Lâu Thành nghi hoặc quay đầu lại, nhìn về phía nhà vệ sinh. Đã hơn nửa tiếng rồi, tranh tài võ đạo cũng kết thúc rồi, sao Thái Tông Minh còn chưa ra? Không phải là ngất xỉu trong đó đấy chứ?

Trong lúc đầu óc đang quay cuồng với các loại giả thuyết thì cậu nghe được tiếng xả nước, rồi tiếp đến là tiếng mở cửa. Sau đó cậu trông thấy Thái Tông Minh vịn vào tường, hai chân run rẩy bước ra.

“Khẩu Vương, cậu sao vậy?” Lâu Thành đứng dậy quan tâm hỏi.

Thái Tông Minh nghiêng răng nói:

“Con mẹ nó, bị táo bón nặng rồi!”

Táo bón nặng... táo bón... Lâu Thành nghe thế thì sửng sờ, sau đó thì ánh mắt lóe lên, cậu đã hiểu được ngọn nguồn câu chuyện rồi.

“Ha ha ha ha!” Cậu ta cười phá lên: “Ai bảo cậu mỗi ngày đều ăn cơm trắng để dành tiền nuôi heo đất làm gì! Ha ha ha ha, đúng là tự mình làm bậy thì không thể sống mà!”

Hèn gì tên này lại ngồi trong đó lâu như vậy!

Bạn học Tiểu Minh mặc dù không tuân thủ nghiêm ngặt theo kế hoạch tiết kiệm lắm nhưng vẫn rất kiên trì. Mỗi ngày đều ăn ít nhất một bữa cơm trắng. Ngày giáng sinh đến càng gần, số bữa ăn cơm trắng của cậu ta càng tăng. Cuối cùng... cuối cùng lại dẫn đến táo bón!

Ha ha ha ha!

Thái Tông Minh bất đắc dĩ ngồi xuống, mặc kệ mấy lời chế giễu của Lâu Thành, nói: “Mẹ nó, hoa cúc đau quá trời luôn!”

Sau khi cười đủ, Lâu Thành lau nước mắt nói: “Tôi sẽ nhớ chuyện này thật kỹ. Đến khi các cậu kết hôn, tôi sẽ kể chuyện này cho các vị khách quý nghe, để họ biết rằng cậu đã từng yêu một cách liều mạng như vậy. Lúc đó chắc bọn họ sẽ “cảm động” đến khóc mất!”

“Còn mấy ngày nữa là bay đến Đế Đô rồi. Hãy, không ăn kham khổ kiểu này nữa, vẫn nên bắt đầu ăn uống điều độ lại thôi.” Thái Tông Minh thở dài rồi quay lại chủ đề cũ: “Lúc hẹn hò với người tình trong mộng, đừng có học mấy cái trò của gái vặt vãnh trên mạng. Gì mà hẹn đi chơi với

người ấy được thì có nghĩa là đối phương đồng ý qua lại với bạn, rồi còn dùng cảm nắm lấy tay người ấy... Mỗi cô gái đều có tính cách khác nhau, người tình trong mộng của cậu rõ ràng không phải dạng này. Nhưng vẫn nên chọn lúc thích hợp khi các cậu đang trong thế giới của hai người để biểu hiện ra cậu có cảm tình đặc biệt với cô ấy. Nếu không, lỡ như cô ấy nghĩ rằng cậu không có tình cảm gì đặc biệt với mình, rồi quay đầu lại đồng ý hẹn hò với một người khác thì xem như cậu gặp phải bi kịch rồi!”

“Lúc thích hợp thì biểu hiện tôi đang có cảm tình đặc biệt với cô ấy?”
Lâu Thành như một cậu học sinh ham học hỏi.

“Ân cần một xíu, săn sóc một xíu, khen nhiều vào, nhìn người ta say đắm vào, để cô ấy mơ hồ cảm nhận được điều đó. Không cần phải nói rõ ra đâu. Đa số các cô gái rất thích điều này. Nhắc trước nhé, đừng có mà vội vàng bày tỏ tình cảm. Thỗ lộ chính là bước cuối cùng, không phải là điều đơn giản nhé. Lúc còn chưa thân quen, không có ai sẽ chấp nhận một lời tỏ tình bất ngờ như vậy cả. Đương nhiên vẫn phải xem người đó là ai mới tính tiếp. Cậu phải đợi đến khi khoảng cách giữa hai bên đã được rút ngắn, có một chút mập mờ giữa hai người. Nếu không, cô ấy sẽ cảm thấy do dự, tỏ tình sẽ càng làm tăng thêm áp lực cho cô ấy, khiến cô ấy không vui rồi dễ dàng từ chối lời tỏ tình của cậu. Cứ từ từ, cứ để nước chảy thành sông mới là dịp tốt để thỗ lộ.”

Nhớ thật kỹ lời của Thái Tông Minh, Lâu Thành trở về phòng ngủ nhỏ, bật máy tính lên kiểm tra cuộc thi đấu định cấp nghiệp dư. Đồng thời, cậu cũng đăng nhập vào QQ và gửi tin nhắn cho Nghiêm Triết Kha: “Tôi định tham gia thi đấu định cấp nghiệp dư lần này. Cậu có muốn cùng tham gia không?”

Nghiêm Triết Kha online, cô gửi một icon nắm tay ủng hộ: “Tôi cũng đang tính hỏi cậu đây. Tôi chắc chắn sẽ tham gia.”

“Hi hi, thật ăn ý nhau.” Lâu Thành vốn muốn nhắn là “thần giao cách cảm”, nhưng cuối cùng lại yên lặng sửa lại: “Dưới phiếu đăng ký có viết, phí tham gia là năm trăm đồng, thi đấu tại võ quán của thành phố Tùng Thành. Cậu định thi lấy cấp mấy?”

“Cấp năm!” Nghiêm Triết Kha gửi icon một con chó cười rất không lương thiện: “Là con người thì phải có mục tiêu phấn đấu chứ! Cậu thì sao?”

Cậu sao? Lâu Thành ngẩn người. Cậu nên đăng ký thi lấy cấp mấy nhỉ?

Hơn một tháng trước, trình độ võ đạo của cậu đã đạt được cấp chín nghiệp dư. Nhưng trải qua trận giao chiến kịch liệt với Ngô Đông, trải qua hơn một tháng chăm chỉ khổ luyện, trải qua một thời gian tiếp thu những điểm mấu chốt và đấu pháp của nhập môn Bạo Tuyết Nhị Thập Tứ Kích, trải qua những lần quan sát thi đấu võ đạo thực tế, thực lực của cậu chắc chắn đã tăng lên rất nhiều. Nhưng cụ thể là cấp bao nhiêu thì cậu không rõ. Bởi vì phần đấu tập của buổi huấn luyện đặc biệt vẫn chưa được khôi phục lại nên cậu khó mà nói rõ được.

“Cấp bảy!” Lâu thành gửi một icon ngẫm nghĩ.

“Cấp bảy? Nếu cậu thất bại, tôi sẽ vờ như không quen biết cậu đấy.” Nghiêm Triết Kha gửi một icon cười trộm: “Cậu gửi đơn đăng ký tham gia cho tôi đi, hôm nay chúng ta sẽ đi đăng ký. Đúng rồi, cậu nhớ rủ thêm lão Khưu, còn tôi sẽ rủ thêm Quách Thanh, để tạo “cơ hội” cho bọn họ.”

“Anh hùng cùng chí hướng nha.” Lâu Thành gửi một icon đeo kính râm cười đắc ý.

Cậu đang tính gửi tập tin đơn đăng ký tham gia cho Nghiêm Triết Kha thì đột nhiên nhìn thấy ngày tháng thi đấu ở đầu tờ đơn. Sao lại là tháng giêng?

Mở trang chủ của cuộc thi ra, cậu lướt xem tin tức mấy ngày gần đây. Lúc đó cậu mới biết võ quán lâu năm của Tùng Thành này đang được tu sửa lại. Cuộc thi đấu định cấp vào cuối tháng mười hai sẽ được lùi lại vào giữa tháng giêng.

“Thảm rồi!” Cậu lập tức gửi một icon hít nước mũi và chuyển tiếp đường link tin tức cho cô: “Cuộc thi thi đấu định cấp bị lùi đến giữa tháng giêng rồi.”

“Hả? Lúc đó bên tôi có rất nhiều môn phải thi, làm sao có thời gian tham gia đây...” Nghiêm Triết Kha gửi icon choáng váng.

Giữa tháng giêng chính là lúc Đại học Tùng Thành thi học kỳ!

“Đành đợi đến tháng ba năm sau vậy...” Lòng Lâu Thành đau đến rỉ máu, cậu gửi icon đáng thương.

Mấy lời chỉ dẫn của Tình Thánh đều trôi theo sông cả rồi, kế hoạch không theo kịp biến hóa!

“Cũng được, đúng lúc tôi có chuyện khác.” Nghiêm Triết Kha gửi icon đầu mèo gật gù.

“Chuyện gì?” Lâu Thành dù trong lòng cảm thấy căng thẳng nhưng vẫn vờ như vô ý hỏi.

Không phải là hẹn hò đấy chứ?

Nghiêm Triết Kha gửi icon tỏ trắng ngu ngơ gặm cà rốt: “Tôi vốn định ôn tập dần dần, nhưng không ngờ dì tôi bảo mấy ngày gần đây tâm trạng của anh họ tôi không được tốt lắm nên dì ấy sẽ đến đây. Dì ấy định ở đây chơi đến hết Tết Nguyên Đán. Lúc rảnh, tôi phải qua chơi với dì ấy...”

“Anh họ cậu đang đi học hay đang làm việc tại Đại học Tùng Thành?”
Thấy Nghiêm Triết Kha nói đến chuyện nhà cô ấy, trái tim đang nhỏ máu của Lâu Thành cũng thấy khá hơn.

Dựa theo lời Tình Thánh nói, việc này biểu hiện rằng quan hệ giữa cậu và cô đã tiến thêm một bước!

Nghiêm Triết Kha gửi icon cười xấu xa: “Thật ra cậu cũng quen người này đấy!”

“Tôi cũng quen?” Lâu Thành mờ mịt hỏi: “Ai vậy?”

Cậu quen biết với anh họ của Nghiêm Triết Kha khi nào nhỉ?

Cậu chẳng có ấn tượng gì về việc này cả!

“Cậu đoán đi...” Nghiêm Triết Kha trả lời.

“Không phải là con tinh tinh bự con kia đấy chứ?” Lâu Thành cố ý nói là Trần Trường Hoa.

Nghiêm Triết Kha biết rõ cậu quen biết với người này, như vậy chỉ có hai khả năng. Một là học cùng lớp với hai người, hai là thành viên tham gia huấn luyện đặc biệt của câu lạc bộ võ đạo...

“Này! Tôi với anh ta giống nhau chỗ nào hả? Từ bao giờ mà tôi biến thành lưng hùm vai gấu như vậy rồi hả?” Nghiêm Triết Kha gửi một icon nhìn khinh bỉ: “Đoán lại đi!”

Giống nhau sao? Mắt Lâu Thành lóe lên, gửi icon chó ngốc trừng mắt mà cô vẫn hay dùng:

“Không phải là Lâm Khuyết đấy chứ?”

“Xem như cậu cũng thông minh đấy.” Nghiêm Triết Kha gửi icon cười đắc ý: “Từ nhỏ đến lớn anh ấy luôn là thần tượng của tôi!”

Bàn tay đang lướt trên bàn phím của cậu khựng lại. Trong lòng cậu như có một vụn con thảo nê mã chạy qua.

Mẹ ơi! Đây đúng là một tin tức lớn mà!

May mà cậu không lỡ mồm ăn nói bậy bạ, may mà cậu chỉ thấy hâm mộ Lâm Khuyết chứ không ghen tỵ và hận. Hiện giờ cậu chỉ muốn hô lên “anh vợ”, rồi ôm thật chặt lấy bắp đùi Lâm Khuyết.

“Nhưng bình thường hai người không nói chuyện với nhau à?” Cậu nghi hoặc hỏi.

VÕ ĐẠO TÔNG SƯ

Mực Thích Lặn Nước

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Thư Mời

Lúc này, Nghiêm Triết Kha không gửi icon nữa, cô nhắn một tin thật dài: “Hầy, từ khi dưỡng tôi mất, anh ấy bắt đầu có xu hướng tự bế, và mọi người cũng không biết nên nói chuyện như thế nào với anh ấy cả... Hơn nữa, nếu tôi mà quá thân thiết với anh ấy, hay chuyện chúng tôi là họ hàng bị lộ ra ngoài, thế nào mấy bạn nữ kia cũng sẽ làm phiền tôi đến chết mất. Ví dụ như “Kha Kha, giúp tôi đưa thư này cho anh họ cậu đi” hay là “Kha Kha, kêu anh họ cậu đến ăn liên hoan đi”, nếu không thì là “Kha Kha, tài khoản QQ của anh họ cậu là gì vậy”... Tóm lại là, sẽ rất rất phiền toái!”

“Ha ha, nếu mấy bạn nam biết Lâm Khuyết là anh họ cậu, cậu ta cũng sẽ bị làm phiền đến chết.” Lâu Thành lại khéo léo tâng bốc Nghiêm Triết Kha.

Nghiêm Triết Kha không đáp, chỉ gửi icon cười hì hì.

Bỗng nhiên cậu nhớ tới một cuộc trò chuyện trước kia của hai người, Lâu Thành gửi một icon tôi là ai, tôi đang ở đâu và tôi đang làm gì: “Như thế nghĩa là cậu không đến Đế Đô mà lựa chọn học ở Tùng Thành là vì anh họ cậu?”

Lấy thành tích luôn rất tốt cùng với phong độ thi cử luôn ổn định của Nghiêm Triết Kha, cô ấy có thể dễ dàng đỗ vào Đại học Hoa Hải – trường có danh tiếng bậc nhất ở Đế Đô. Bản thân cậu lúc đầu cũng không nghĩ đến chuyện sẽ gặp cô ấy ở Tùng Thành.

Cái này có được xem như duyên phận không nhỉ?

Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ (*)!

“Đúng vậy! Trách nhiệm của tôi lớn lắm nhé. Tôi phải xem chừng để anh ấy không xảy ra những chuyện không hay. Nghĩ tới là muốn lật bàn. Có khi nào tôi mới là chị anh ấy không nhỉ?” Nghiêm Triết Kha gửi icon lật bàn. Càng thân với Lâu Thành, cô càng bộc lộ ra sự hoạt bát mà mình luôn cất giấu thật sâu bên trong. Lúc trên mạng thì nói chuyện như thế, nhưng ở ngoài đời cô lại có hình tượng văn nhã, thanh tú. Thật là khác biệt!

Con người là một loại sinh vật phức tạp. Không có người nào chỉ có duy nhất một mặt cả.

“Định nói thật đáng tiếc khi cậu không thi vào Hoa Hải ở Đế Đô, nhưng nghĩ lại, nếu cậu thi vào Đế Đô thì tôi đến cả cơ hội nói từ “đáng tiếc” cũng không có...” Lâu Thành gửi icon cười ngây ngô.

Dựa theo bí kíp cửa gái của Tình Thánh, cậu âm thầm ám chỉ rằng mình có thiện cảm với cô ấy. Nếu cứ nói chuyện như bạn bè bình thường thì chắc cả đời này cậu và cô ấy vẫn sẽ mãi dậm chân ở mức bạn bè.

Nghiêm Triết Kha gửi icon thần thú thối bong bóng khí: “Cũng được mà. Thật ra cũng không có gì phải tiếc nuối cả. Với thành tích lúc đó của tôi, khả năng đỗ thủ khoa hay nằm trong mấy top đầu là không cao. Ngoài ra, trường đó cũng cùng một bậc với Đại học Tùng Thành, mà dượng tôi có tình cảm đặc biệt với Đại học Tùng Thành.”

“Dượng cậu và Đại học Tùng Thành có liên quan gì đến nhau sao?” Lâu Thành rất hào hứng trước chủ đề nói chuyện này của cô.

“Không phải tôi đã nói rồi sao. Người đã giúp tôi nhập môn võ đạo là dượng tôi. Dượng ấy là đệ tử của ông ngoại tôi, là thanh mai trúc mã của dì tôi. Cấp võ đạo cao nhất của dượng ấy là cấp bảy chuyên nghiệp. Sau khi vượt qua tầng thứ hai của thi đấu định cấp thì bị thương, dượng ấy buộc phải rút lui khỏi giới võ đạo, và đến Đại học Tùng Thành làm lão sư chỉ

đạo. Những năm dưỡng ấy làm ở đây chính là những năm tháng huy hoàng nhất của câu lạc bộ võ đạo Đại học Tùng Thành, đã từng bước vào vòng chung kết võ đạo đại học toàn nước. Đáng tiếc là bị bại bởi Học viện Đế Đô, chỉ lấy được giải á quân.” Nghiêm Triết Kha viết rất dài, bên trong như ẩn chứa khát vọng của cô ấy.

Lâu Thành gửi icon sờ đầu an ủi: “Cuối cùng chuyện đó trở thành khúc mắc trong lòng dưỡng cậu sao? Sau khi dưỡng cậu qua đời, anh họ cậu lại vào nhập học ở Đại học Tùng Thành. Cậu ta muốn bù đắp lại tiếc nuối của cha mình?”

“Ừm.” Nghiêm Triết Kha đáp: “Tình cảm giữa anh họ và dưỡng rất tốt... Trước khi mất, dưỡng tôi ngoại trừ người thân ra thì chỉ lưu luyến có hai chuyện. Một là không thể giúp câu lạc bộ võ đạo Đại học Tùng Thành giành được giải quán quân. Hai là tiếc nuối vì vết thương nặng bị lúc tráng niên mà không thể không rút lui khỏi giới võ đạo chân chính.”

“Anh họ cậu nhất định sẽ giúp ông ấy đền bù lại những điều tiếc nuối ấy.” Lâu Thành gửi icon ủng hộ. Sau đó cậu lái sang chủ đề khác để tâm trạng Nghiêm Triết Kha khá hơn: “Không ngờ cậu lại xuất thân từ một thế gia võ đạo đấy!”

Ông ngoại, mẹ, dưỡng, dì, anh họ đều là võ giả cả!

Nghiêm Triết Kha gửi icon đeo kính râm: “Đúng vậy đấy! Sao? Sợ rồi à? Tôi có cả võ công gia truyền ấy nhé!”

“Sợ chứ, sợ lắm luôn ấy! Xin ngài hãy nhận của tại hạ một lạy!” Lâu Thành pha trò.

Nghiêm Triết Kha gửi icon cười trộm: “Tiếc là tôi không được học...”

“Vì sao?” Lâu Thành gửi icon ngẩn người.

“Mẹ tôi và cha tôi dự do yêu đương. Ông bà ngoại tôi không thích cái tên “tiểu bạch kiếm đến từ vùng khác” này. He he, cha tôi lúc trẻ đúng chuẩn là tiểu bạch kiếm thật! Khi ông bà tôi không thay đổi được quyết định của mẹ tôi, nên đã lập ra quy định không đem võ công truyền cho người nhà họ Nghiêm, khiến tôi đến nhập môn võ đạo cũng phải dựa vào dưỡng.” Nghiêm Triết Kha gửi icon quái thú nhỏ không ngừng liếm kem.

Lâu Thành thưởng thức từng từ từng câu của Nghiêm Triết Kha. Cậu xem tin của cô còn tập trung và chăm chú hơn cả khi làm bài thi môn đọc hiểu. Cậu gửi một icon lâu mờ hôi: “Nghe giọng của cậu không thấy có chút nào là oán trách ông bà ngoại mình cả. Cậu rất thân với họ sao?”

“Đương nhiên rồi. Tôi đáng yêu, ngoan ngoãn như thế này, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở như thế này, sao bọn họ có thể không thương tôi được? Chỉ là lúc trước nghiêm khắc đưa ra quy định như vậy, ông bà ngoại tôi lại trọng sĩ diện, nên mới âm thầm để dưỡng tôi dạy võ cho tôi.” Nghiêm Triết Kha gửi icon che miệng cười: “Mà nguyên nhân chính thực ra là vì nhà tôi ở Tú Sơn, nhà ông bà ngoại và nhà tôi cách nhau quá xa. Sau đó dưỡng tôi mất mà tôi thì tập trung toàn bộ tinh thần để học hành nên mới không học võ công gia truyền thôi.”

Từng giờ từng phút trôi qua, cậu càng hiểu thêm về Nghiêm Triết Kha. Cứ nói chuyện với cô ấy như vậy, Lâu Thành cũng quên đi tiếc nuối không thể hẹn riêng với cô. Cậu nói chuyện với cô say sưa đến nỗi quên luôn thời gian.

...

Căn lầu nhỏ bên hồ, phòng làm việc của hiệu trưởng.

Ngồi đối diện lão Thi là hiệu trưởng với cái đầu đã được dùng keo vuốt hết ra phía sau một cách chần chu. Trên tay lão cầm một bình rượu

trắng lâu năm được bao bọc cẩn thận. Và trước mặt lão là một đĩa đậu phộng luộc.

“Tên đồ đệ của ông như thế nào rồi? Sang năm có thể đại diện cho câu lạc bộ võ đạo Đại học Tùng Thành thi đấu được không?” Hiệu trưởng nhấp một ngụm rượu.

Lão Thi uống một ngụm thật lớn rồi nói: “Cũng tạm. Vẫn còn trẻ nên học được cái gì, cái đuôi cũng vênh lên thật cao, rồi cảm thấy bản thân không tầm thường, muốn xuất sư.”

“Ha ha, người trẻ tuổi nào cũng đều như vậy cả. Năm đó chẳng phải ông cũng giống cậu ta sao? Ngay cả tôi cũng như thế mà.” Hiệu trưởng cười một tiếng.

Đầu ngón trỏ lão Thi khẽ cử động, một hạt đậu phộng trong đĩa liền bay lên và bay vào miệng lão: “Phải cho cậu ta nếm thử mùi vị của sự thất bại một chút, để cậu ta tự nhận ra thực lực của bản thân ở đâu. Hừm...”

...

Nháy mắt, một tháng đã trôi qua. Thái Tông Minh hí hửng từ Đế Đô quay về. Lâu Thành vốn còn lo lắng rằng cậu ta sẽ lưu luyến muốn ở lại nơi đó, nhưng khi thấy cậu ta quay về thì cậu thở phào nhẹ nhõm và dựng ngón cái cho cậu ta. Quả không hổ là Tình Thánh! Đúng là trình của bọn này không thể nào bằng cậu ta được mà.

Mà đối với cô gái tài giỏi có thể chế ngự được con ngựa hoang như Thái Tông Minh đây, Lâu Thành cảm thấy rất bội phục. Bạn học Tiểu Minh muốn sắc có sắc, muốn tài có tài, miệng mồm ăn nói ngọt xớt, ấy thế mà lại giữ thân như ngọc suốt cả học kỳ qua.

Bước vào tháng một, các sinh viên Đại học Tùng Thành chìm vào không khí khẩn trương và bận rộn của mùa thi cử. Các buổi huấn luyện đặc

biệt của câu lạc bộ võ đạo Đại học Tùng Thành cũng ngừng lại. Nhưng Lâu Thành vẫn duy trì thói quen sáng dậy lúc năm giờ rưỡi rồi đến bên hồ luyện võ. Cho dù nhiều khi lão Thi ngủ nướng trong phòng, không đến giám sát cậu tập luyện.

Môn này thi xong rồi lại đến môn kia, Lâu Thành bỗng có cảm giác bản thân đã lao lực quá độ, còn mệt mỏi hơn cả việc luyện võ. Mặc dù môn nào cậu cũng nghe giảng rất chăm chú, không vì học võ mà lơ là chuyện học tập. Nhưng tinh thần, thể lực và thời gian của cậu không thể nào đều tập trung chia đều vào hai mặt đó được. Căn bản là cậu không có năng lực tự học và khả năng tìm tòi tài liệu như thanh niên có khả năng học tập trâu bò như Triệu Cường được.

“Cũng được, đều trên trung bình, nhưng không lấy được học bổng.” Lâu Thành đánh giá bài làm của mình qua điện thoại với mẹ.

Mẹ Lâu Thành an ủi: “Làm gì có học bổng nào dễ dàng lấy được như thế. Học kỳ đầu chủ yếu là để làm quen với môi trường đại học thôi.”

“Mẹ, mẹ thay đổi rồi.” Dưới sự hun đúc của Khấu Vương, Lâu Thành càng ngày càng biết pha trò.

“Thay đổi như thế nào?” Mẹ Lâu Thành mờ mịt hỏi.

“Trước kia, mẹ rất quan tâm đến thành tích của con, lúc nào cũng đốc thúc con chăm chỉ học tập. Còn mẹ bây giờ thì khác rồi. Mẹ không còn quan tâm đến con nữa.”

“Đã học đại học rồi, còn muốn mẹ cậu lại quản lý chuyện học của cậu nữa à?” Mẹ Lâu Thành cười mắng.

Có rất nhiều phụ huynh chỉ cần con mình đậu đại học xong liền không còn quan trọng hóa chuyện thành tích nữa.

Hàn huyền một hồi, mẹ Lâu Thành hỏi cậu ta định bao giờ về nhà. Vì muốn hỏi trước Nghiêm Triết Kha bao giờ về Tú Sơn để có thể về cùng một lúc với cô, nên Lâu Thành khéo léo nói rằng còn bận chút chuyện ở trường, chưa thể nói trước được. Sinh hoạt phí tháng này mẹ cậu gửi cho cậu bao gồm cả lộ phí, bởi vì tháng này chỉ ở trường có mười ngày.

Đặt điện thoại xuống, Lâu Thành tính toán thời gian một chút. Buổi thi chiều hôm nay chắc đã kết thúc. Cậu đăng nhập vào QQ, gửi tin nhắn cho Nghiêm Triết Kha: “Thi xong môn cuối chưa?”

Cậu gửi icon reo hò.

Chờ một lúc lâu sau, Nghiêm Triết Kha mới gửi lại icon đốt pháo: “Thi xong rồi! Thi xong rồi!”

“Xem ra cậu thi rất tốt nhỉ?” Lâu Thành đáp lại bằng icon cười xấu xa.

“He he.” Nghiêm Triết Kha chỉ cười chứ không đáp.

Lâu Thành hít sâu một hơi, dứt khoát nói: “Đúng rồi, bao giờ cậu về Tú Sơn? Chúng ta hình như ở chung một nơi thì phải? Như vậy chúng ta có thể chăm sóc lẫn nhau rồi, tôi còn có thể làm cu li cho cậu đấy.”

Cậu gửi icon có hình cánh tay đầy cơ bắp.

“Đáng tiếc, lần này không thể hành xác cậu, không thể biến cậu thành cu li được rồi.” Nghiêm Triết Kha gửi icon cười trộm: “Năm nay đến phiên bọn tôi đến nhà ông bà ngoại chúc tết. Tôi phải đi đến tỉnh Giang Nam.”

Lâu Thành cảm thấy hơi thất vọng. Cậu miễn cưỡng cười nói: “Bên kia ăn tết thật náo nhiệt nhỉ?”

“Đúng vậy! Ông ngoại, bà ngoại, hai người cậu, hai người mợ, một người dì, hai người chị họ, một người anh họ, một người em họ, một đứa

cháu gái nhỏ, còn có một nhà ba người bọn tôi nữa...” Nghiêm Triết Kha gửi icon đếm ngón tay.

Chôn sâu sự thất vọng và tiếc nuối xuống tận dưới đáy lòng, Lâu Thành nhanh chóng khôi phục lại cảm xúc. Nếu dùng cách nói của Thái Tông Minh thì mặt cậu bây giờ đang nở nụ cười rất “dâm”.

Hai người trò chuyện đến giờ ăn cơm chiều thì tạm biệt. Lâu Thành đang định rủ Thái Tông Minh đi đến nhà ăn thì nhìn thấy đám người Triệu Cường, Khưu Chí Cao và Trương Kính Nghiệp cùng nhau quay lại ký túc xá.

“Ôi trời, đừng bảo thi xong rồi mà mấy cậu còn đến phòng tự học nhé?” Lâu Thành thuận miệng hỏi.

Trương Kính Nghiệp cười tủm tỉm trả lời: “Không, vốn tính buổi chiều vào nội thành mua chút đặc sản đem về nhà. Không ngờ giữa đường gặp mấy người Quách Thanh, nên cuối cùng lại đến Thủy Ba ngồi một chút rồi cùng nhau ăn cơm tối luôn.”

“Hay lắm!” Lâu Thành trêu chọc: “Rồi sao nữa? Ngoài Quách Thanh ra còn có cái cô Trang Tiểu Quân gì đó không?”

“Đừng nhắc nữa, Trang Tiểu Quân đã chấp nhận hẹn hò với cái tên theo đuổi cô ấy rồi.” Triệu Cường thở ngắn than dài nói: “Bọn tôi vẫn chậm một bước.”

Lão Khưu cười nói: “A Cường, lúc đi trên đường cậu đã than thở bao nhiêu lần rồi hả? Đừng có bày ra bộ dáng thất tình, cậu còn chưa yêu cơ mà.”

“Đừng đả kích cậu ta nữa, tôi sợ cậu ta chịu không nổi đâu.” Trương Kính Nghiệp cũng hòa vào trêu chọc Triệu Cường.

Cô gái xinh đẹp của nhóm lưu giao kết bạn có bạn trai là một đề tài khiến người ta cảm thấy thốn thức nhưng lại không dấn dấp một chút gì đến sự khổ sở cả.

Triệu Cường đẩy gọng kính đen lên: “Đám các cậu chỉ biết yêu với đương, đơn giản và ngây thơ y như hình vẽ Tucson vậy. Gần đây tôi đang cố gắng nâng cao trình độ của mình đây này.”

“Trình độ cái gì mà trình độ? Mấy ngày gần đây, khi dùng máy tính, chơi điện thoại, cậu đều cười rất kỳ lạ đấy nhé.” Lâu Thành ngay lập tức phản bác.

Triệu Cường cười cười: “Sau này sẽ nói cho mấy cậu biết sau.”

Nói xong, cậu ta cầm quần áo rồi đi đến phòng tắm xếp hàng chờ tắm rửa.

...

Rạng sáng hôm sau, Lâu Thành đúng giờ có mặt ở bờ hồ. Cậu bắt đầu luyện tập khả năng chịu đựng, rồi luyện Tĩnh Trang và Bạo Tuyết Nhị Thập Tứ Kích.

“Sư phụ, người có sắp xếp gì trong mấy ngày nghỉ này không? Nếu không có thì con muốn đặt vé xe về nhà.” Lâu Thành quay đầu hỏi lão Thi đang đứng nhàn rỗi ở bên cạnh.

Lão Thi cười khì một tiếng: “Thật khéo! Không phải cậu luôn than thở với ta rằng cậu không có cơ hội thực chiến khiến cậu không nắm rõ được trình độ của bản thân đã tới đâu sao? Ta đang có được một bức thư mời, là thư mời của một cuộc thi tranh tài võ đạo mới lập ra gần đây. Cậu đi thi thử xem, coi thử có thể lấy được hạng mấy!”

Thư mời tham gia tranh tài võ đạo? Tranh tài võ đạo? Lâu Thành ngần người, vẻ mặt mờ mịt.

Lão Thi muốn cậu tham gia tranh tài võ đạo?

Cậu có thể lấy được hạng gì nhỉ?

Nhận lấy thư mời từ tay lão Thi, cậu ngay lập tức mở ra xem. Cậu chỉ thấy chữ trên đó được viết bằng mực đen và bằng chữ khải tinh tế: “Thi đấu lô đài tiểu Võ Thánh tranh cúp Phượng Hoàng.”

(*)Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ: hôm nay là có duyên ắt sẽ gặp được nhau.

VÕ ĐẠO TÔNG SƯ

Mực Thích Lặn Nước

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Cô Độc Trên Đất Khách

Tiểu Võ Thánh? Cúp Phượng Hoàng? Thi đấu lôi đài?

Ngạc nhiên qua đi, trong lòng Lâu Thành có một chút kích động, một chút hoảng hốt và xen lẫn một chút gì đó nóng lòng muốn thử.

“Sư phụ, đây là tranh tài gì vậy ạ?” Cậu hít sâu một hơi, mở miệng hỏi lão Thi.

Lão Thi khoát tay một cái: “Sao ta biết được? Ta chỉ tùy tiện sai một người bảo muốn một tấm vé thôi. Tự cậu lên mạng mà tìm kiếm đi. Xã hội bây giờ, có gì mà trên mạng không có chứ?”

Nói xong, lão chấp hai tay ra sau lưng rồi rời đi.

Thật là một sư phụ tùy hứng mà... Lâu Thành yên lặng mắng thầm. Cậu xem đi xem lại nhiều lần rồi phát hiện tên mình và số thứ tự thư mời ở một góc của bức thư. Sau đó, cậu vội vàng lấy điện thoại ra và bắt đầu tìm kiếm trên mạng.

“Thi đấu lôi đài tiểu Võ Thánh tranh cúp Phượng Hoàng...” Cậu nhấp từ khóa tìm kiếm vào, sau đó nhanh chóng tìm được vài trang kết quả. Cái thứ nhất là tin giới thiệu của một trang mạng của cuộc tranh tài, cái thứ hai kết nối đến diễn đàn câu lạc bộ Long Hồ mà cậu rất quen thuộc.

Chà... Lâu Thành chần chừ một lúc rồi nhấp chuột vào cái thứ hai. Cậu phát hiện đây lại là một bài đăng của đám bạn qua mạng quen thuộc của cậu. Bài này được đăng lên ngày hôm qua.

Tên “Đường đến lôi đài” thích khoe khoang đăng một tấm hình. Trong hình là một tấm thiệp hồng mạ vàng giống như cái của cậu. Nhưng số thứ tự và tên khách mời đã được che lại.

“Ôi chao, tôi phát hiện linh hồn võ đạo trong tôi vẫn chưa chết hẳn. Sau khi được người ta gửi thư mời này, lòng tôi lại bắt đầu rục rịch, muốn tham gia thi đấu rồi.” “Đường đến lôi đài” dùng giọng điệu hết sức tang thương viết.

“Một quyền vô địch” là một học sinh của trường võ đạo, khá được mọi người yêu mến trên mạng bình luận: “Thi đấu lôi đài tiểu Võ Thánh tranh cúp Phượng Hoàng? Đường gia, cái này là tranh tài gì vậy?”

“Đường đến lôi đài” gửi icon cười ha ha và đáp lại: “Một cuộc thi tranh tài mới, là người giàu có nhất tỉnh tôi đứng ra tài trợ, được tổ chức ở thành phố Viêm Lăng. Nghe nói là mất năm năm mới có thể từng bước tạo được trận lôi đài của mười vị trí dẫn đầu ngoài ngũ đại hàm tước chiến. Năm nay là năm đầu tiên tổ chức. Các phương tiện truyền thông đều không đưa tin. Tiền thưởng, quy mô và cấp bậc võ giả đều tương đối thấp. Nên không có tuyên truyền nhiều, chủ yếu là luyện tập tay chân một chút. Bạn không biết cũng là chuyện bình thường.”

Ra là cuộc tranh tài lôi đài mới được tổ chức... Đối với cuộc thi mình sắp tham gia, Lâu Thành khá nắm chắc.

Một tài khoản nữ hoạt động khá sôi nổi và khá được yêu thích tên là “Biển xanh lam” gửi icon gấu mèo ngẩn người và bình luận: “Đường gia đăng hình thư mời lên, như vậy bạn chắc chắn sẽ tham gia, phải không?”

“Đường đến lôi đài” gửi icon buồn cười, đáp: “Nhìn không được mà! Nhưng mà lâu rồi tôi chưa thi đấu, tay nghề có thể thụt lùi. Khả năng sẽ không lọt vào được Top mười sáu. Thật là thẹn với cấp chín chuyên nghiệp của tôi mà!”

Ôi mẹ ơi, trùng hợp thật! Tùy tiện tham gia một trận thi đấu lô đài mà cũng gặp được người quen... Lâu Thành vẫn chưa bình tĩnh lại. Cậu yên lặng tiếp tục xem tiếp. Lấy trình độ nghiệp dư của cậu, vẫn không nên đem chuyện này nói ra thì hơn, miễn cho mọi người lại cười chọc ghẹo cậu. Cứ ngồi xem cấp chín chuyên nghiệp nhà người ta nói là được rồi.

“Vào được Top mười sáu thì được gì vậy?” Dưới tin của “Đường đến lô đài”, cô nhóc “Có bán mì hoành thánh nha” gửi icon vò đầu.

“Đường đến lô đài” giải thích: “Thi đấu lô đài tiểu Võ Thánh này không hạn chế số lượng và cấp của người tham gia. Nên sẽ thông qua tiền thưởng để sàng lọc trình độ. Người nào lọt vào trong Top mười sáu sẽ được thưởng năm ngàn đồng. Vào được Top tám, mỗi người lại được thêm một vạn nữa. Nếu thắng tiếp, vào được Top bốn thì lại có hai vạn. Nếu được lọt vào trận chung kết, sẽ được thưởng bốn vạn. Còn nếu đạt được quán quân thì sẽ có thêm tám vạn nữa.”

“Nói cách khác, nếu là quán quân sẽ được thưởng tất cả là mười lăm vạn năm ngàn đồng tiền thưởng, á quân là bảy vạn năm. Số tiền thưởng này đối với dân nghiệp dư có thể nói là rất lớn. Nhưng với những võ giả chuyên nghiệp mà nói, đây chẳng đáng bao nhiêu. Chỉ có cấp chín chuyên nghiệp nào rảnh mới tham gia thi đấu thôi. Nhưng cũng không loại trừ khả năng có những cấp tám chuyên nghiệp đang lúc túng thiếu sẽ đăng ký tham gia thi đấu. Đó là liên quan đến cấp bậc. Còn liên quan đến quy mô, lọt vào Top mười sáu mới có tiền thưởng. Nhưng cuộc thi đấu này vẫn chưa cuốn hút đến độ để tất cả nghiệp dư có thể bất chấp đường xá xa xôi mà đến tham gia. Ngay cả những người trong thành phố ấy cũng ôm tâm lý thi thử cho biết để đăng ký.”

Lâu Thành nhìn hai ô bình luận rồi hít một hơi lạnh. Cấp bậc tranh tài so với cậu dự đoán còn cao hơn!

Cậu còn tưởng rằng toàn là những kẻ nghiệp dư yêu thích võ đạo tham gia. Không ngờ số cấp chín chuyên nghiệp tham gia không hề ít... Càng không thể loại trừ khả năng sẽ có cấp tám chuyên nghiệp tham gia thi đấu. Mà cấp tám chuyên nghiệp có nghĩa là gì? Chính là chín mươi chín phần trăm bọn họ là cao thủ của cảnh giới Đan Khí. Đó là chưa nói tới mấy cấp một, hai, ba nghiệp dư. Số lượng cấp bậc võ đạo đó tham gia chắc chắn sẽ rất nhiều!

Sư phụ cố tình để cậu mở mang kiến thức? Hay là như ông ấy nói, ông ấy thật ra cũng không biết cái này là cái gì? Lâu Thành suy nghĩ thật lâu. May mà bản thân cậu cũng không ôm hy vọng gì. Mới luyện võ hơn ba tháng, cậu cũng chẳng thể nào mơ mộng gì lớn. Cùng lắm cũng chỉ là mạnh hơn cấp tám, cấp chín nghiệp dư một chút. Nếu thực lực cứ tăng nhanh như vậy, không đến một năm cậu đã có thể xuất sư.

Được rồi, dù sao cũng muốn đi tích lũy kinh nghiệm thực chiến. Mong là có thể đánh được nhiều trận. Không chừng may mắn tăng cao, biết đâu bốc trúng thăm nghịch thiên, làm một phát vào luôn Top mười sáu thì sao? Lâu Thành lạc quan suy nghĩ. Sau đó cậu lại đưa mắt nhìn xuống dưới bài đăng của “Đường đến lôi đài”.

“Cấp bậc cao thật! Em còn tưởng Tiểu Lôi Đài anh sẽ lọt vào Top bốn chứ?” Cô nhóc “Có bán mì hoành thánh nha” rất thích thêm chữ “Tiểu” vào trước tên của mỗi người. Mặc kệ tuổi thật của người ta như thế nào, cô nhóc này đều kéo người ta xuống ngang hàng với mình.

“Đường đến lôi đài” gửi icon ưu sầu hút thuốc, đáp: “Không được rồi, nếu là mấy năm trước, anh còn có tự tin mình sẽ lọt vào Top bốn. Còn hiện tại thì... may mắn thì vào được Top mười sáu. Còn Top tám thì không có hy vọng rồi. Lúc sư phụ dạy võ trước kia của anh đưa thư mời cho anh, ông ấy còn bảo cảm thấy rất tiếc hận, cảm thấy anh không có nghị lực, không chịu kiên trì tiếp.”

“Cho dù thế nào thì hiện giờ Đường gia bạn vẫn là đệ nhất cao thủ của diễn đàn.” “Cỏ cây thế gian đều tươi đẹp” an ủi.

Admin “Đại hiệp cười heo” cũng hòa theo: “Lúc đó nhớ phát sóng trực tiếp, để bọn tôi mở mang kiến thức về năng lực của bạn nào!”

“Chắc chắn! Không thể đánh mất mặt mũi của diễn đàn chúng ta được!” “Đường đến lôi đài” gửi icon nâng kính lộ ra ánh mắt sắc bén.

Học sinh trường võ “Một quyền vô địch” bình luận ở dưới: “Đường gia, chỗ tôi rất gần Viêm Lăng này. Cuộc tranh tài này bao giờ bắt đầu? Tôi định tranh thủ ngày nghỉ để đi thử xem xem cho biết. Kém nhất cũng làm được vài trận thực chiến để rút kinh nghiệm.”

“Cái này hay này! Anh em ta có thể gặp nhau, làm vài ba chén!” “Đường đến lôi đài” đáp: “Nhưng mà cậu phải nhanh tay lên. Tám giờ tối nay sẽ hết hạn đăng ký đấy. Chín giờ sáng ngày kia sẽ bắt đầu tranh tài. Đầu tiên sẽ có từ bốn đến năm vòng đấu loại. Sau đó bốn người một tổ, tám tổ nhỏ tiến hành tổ đấu. Hai người mạnh nhất tổ đó sẽ lọt vào Top mười sáu.”

“Được rồi! Đăng ký xong tôi sẽ mua vé tàu. Chỉ đi tàu lửa một tiếng là đến nơi ngay ấy mà!” “Một quyền vô địch” trả lời.

Trong cuộc thi đấu định cấp tháng mười vừa rồi, cậu ta đã thất bại, không thể tăng lên cấp chín chuyên nghiệp. Nên bây giờ cậu ta đang rất cần tham gia nhiều trận thực chiến hơn nữa để rèn luyện bản thân.

Cô bạn “Bầu trời trên không” cũng tham gia náo nhiệt, nói: “Các bạn nhớ phát sóng trực tiếp cho bọn tôi đấy. Vừa khéo Long Vương bọn họ đi ăn tết, đang cảm thấy rất buồn chán đây!”

...

Nhìn bọn họ nói chuyện với nhau, Lâu Thành cảm thấy vui vui. Được rồi, chỉ là một trận tranh tài nhỏ mà cậu có thể gặp được hai người bạn qua mạng. Đây là chuyện gì cơ chứ?

Nhưng mà, người tham gia nhiều như vậy, chắc là sẽ không chạm mặt nhau đâu...

Sau khi hiểu sơ về Thi đấu lô đài tiểu Võ Thánh tranh cúp Phượng Hoàng, Lâu Thành cất thư mời đi. Cậu vào trang mạng của cuộc thi để xác nhận lại mọi thứ. Ngày mai bắt đầu thi đấu (thư mời này là của ngày hôm qua), diễn ra trong mười ngày. Nếu như thi đấu đến trận cuối cùng, trung bình mỗi ngày đấu một trận. Bất kỳ võ giả nào muốn lấy được tiền thưởng đều tranh thủ tốc chiến tốc thắng ngay tại vòng đấu loại và vòng tổ đấu, để tiết kiệm thời gian và tránh bị thương.

“Tiền vé tàu, tiền ăn ở...” Lâu Thành lẩm bẩm tính toán: “Ôi mẹ ời, vậy chẳng phải mình phải tiêu sạch tiền tiết kiệm sao?”

Tiền này là tiền cậu dành để hẹn hò với Nghiêm Triết Kha mà!

Trừ tiền lì xì mà cậu để dành được ra, bây giờ, tiền mà cậu có thể dùng được có lẽ chỉ còn năm trăm đồng - lộ phí dành để về nhà, và năm trăm đồng – tiền cậu tiết kiệm được từ tiền ăn. Rất nhiều chỗ cậu cần dùng tiền: tiền vé xe lửa đi Viêm Lăng, tiền vé tàu đi trực tiếp từ Viêm Lăng về nhà cậu... Mười ngày, ừ, cậu không có khả năng vào được vòng chung kết, Top mười sáu thì miễn bàn, vòng tổ đấu thì may ra còn có một chút hy vọng. Mà lỡ như may mắn thì sao? Vậy cứ cho là ở Viêm Lăng bảy ngày, mỗi ngày cũng cần phải ăn cơm... Ngay cả quán ăn nhỏ hay nhà nghỉ cũng không đủ tiền rồi...

Suy nghĩ một lát, Lâu Thành gọi điện về nhà, nói với mẹ rằng ở trường có một số việc đột xuất, có khả năng về trễ bảy, tám ngày, và bảo với bà ấy gửi thêm tiền sinh hoạt.

May mà trước đó cậu muốn chờ Nghiêm Triết Kha về chung nên đã nhẫn trước với mẹ cậu một tiếng!

Sau khi năn nỉ được thêm năm trăm đồng tiền sinh hoạt, cậu thở phào nhẹ nhõm. Cậu đã sớm dùng điện thoại để thanh toán tiền vé tàu bằng phần mềm riêng.

Bởi vì còn chưa tới kỳ xuân vận (*) nên vé tàu vẫn còn dễ mua. Vì tiết kiệm tiền, cậu mua vé tàu chạy sau chín giờ đêm, lúc đến nơi đã là mười hai giờ khuya. Mà cậu rất may mắn, vé tàu từ Viêm Lăng về nhà vừa vận còn lại mấy vé, không cần phải vào phần mềm riêng để tranh giành.

“Hôm nay, khi đến nơi thì trời cũng đã khuya, mình vẫn nên nghỉ ngơi ở nhà nghỉ gần ga vậy. Hôm sau xách hành lý đến nơi thi đấu. Nếu thua thì quay lại nhà ga xem thử có thể đổi vé hay không. Nếu thắng thì kiếm nhà nghỉ gần đó ở tạm...” Lâu Thành bắt đầu lên kế hoạch rõ ràng, miễn cho đến khi đứng trên đất khách quê người lại lóng ngóng tay chân.

Sau khi tính toán xong xuôi mọi thứ, Lâu Thành đăng nhập vào QQ, định đem chuyện này chia sẻ với Nghiêm Triết Kha.

Lúc sắp nhấn vào nút gửi tin nhắn, cậu bỗng nhiên lưỡng lự, trong lòng lại cân nhắc kỹ lưỡng.

Nếu đem chuyện này nói trước cho Nghiêm Triết Kha biết thì có vẻ như không tốt lắm. Nếu mới đầu ở vòng thứ nhất đã bị đánh bại thì sao? Rồi khi cô ấy hỏi cậu kết quả thi đấu, vậy chẳng phải là sẽ bị mất mặt sao? Hay là chờ một chút, nếu kết quả khá khá thì lại nói với cô ấy sau...

Thế nhưng, nếu như lúc đó cô ấy lại cảm thấy cậu là một người hay giấu giếm mọi chuyện, chuyện gì cũng vờ như chưa xảy ra, một chút cũng không nhắc tới thì cậu phải làm sao đây...

Sau khi cân nhắc một hồi lâu, Lâu Thành ra quyết định: Bản thân cậu nên thành thật thì tốt hơn. Cậu gửi icon cười ha ha:

“Vừa khéo cậu không về Tú Sơn, tôi đã tìm và tham gia một trận đấu lô đài để tăng thêm kinh nghiệm thực chiến.”

Đến tầm chín giờ sáng, Nghiêm Triết Kha gửi cho cậu icon hâm mộ với đôi mắt sáng lấp lánh lên:

“Thi đấu lô đài gì vậy?”

“Thi đấu lô đài tiểu Võ Thánh tranh cúp Phượng Hoàng, tổ chức tại thành phố Viêm Lăng. Nghe lão Thi vô tình nhắc tới, tôi nghĩ dù sao cũng không có bận gì nên quyết định đăng ký tham gia. Ngày mai bắt đầu thi đấu. Tối nay tôi đi tàu đến đây...” Lâu Thành giới thiệu sơ qua cuộc thi thi đấu lô đài này cho Nghiêm Triết Kha nghe.

“Ngày mai tôi bay vào buổi sáng nên không tham gia được... Cậu phải thể hiện tốt một chút, không thể để câu lạc bộ võ đạo đại học Tùng Thành mất mặt được! Tôi sẽ dõi theo cậu!” Nghiêm Triết Kha gửi icon mắt sáng lấp lánh.

Nói chuyện đến năm giờ chiều, Lâu Thành nhanh chóng tắm rửa, thay đồ, giặt giũ. Cậu bỏ mấy bộ đồ luyện công, vài vật lặt vặt và laptop vào một ba lô lớn. Đồ đạc còn lại thì cất vào tủ và khóa lại. Về đến nhà rồi, cậu còn sợ không có đồ để mặc hay sao?

Đeo ba lô lên vai, cậu cảm thấy ba lô bây giờ nhẹ hơn trước kia rất nhiều. Đầu tiên cậu tạm biệt đám người Triệu Cường, sau đó gõ cửa phòng ngủ nhỏ đối diện.

“Khẩu Vương, tối nay tôi đi tàu. Cậu thì sao?” Cậu hỏi Thái Tông Minh.

Thái Tông Minh cười nói: “Còn chưa tính tới. Người ấy của tôi sắp tới Tùng Thành, đang tính ở lại đây chơi vài ngày rồi về.”

Nhìn cậu ta nở một nụ cười đầy hạnh phúc, Lâu Thành vỗ nhẹ vai cậu ta vài cái:

“Sang năm gặp lại!”

“Sang năm gặp lại!” Thái Tông Minh phát tay.

Không mang theo một chút u sầu nào của sự ly biệt, lúc Lâu Thành tới trạm xe gần trường, ở đây đã có rất nhiều người đang đứng chờ. Cậu đợi hơn nửa tiếng mới có chuyến xe mới.

Cất kỹ hành lý, ngồi vào chỗ ngồi, khung cảnh trường học lùi dần về phía sau. Trên mặt hồ Vi Thủy đã có một tầng băng mỏng. Hoàng hôn lạnh lẽo phủ xuống các dãy phòng học. Phố buôn bán cũng thưa thớt người qua lại. Tất cả đều lướt qua đáy mắt Lâu Thành.

Đến lúc này, cậu mới cảm nhận được nỗi buồn man mác khi phải rời xa nơi này một tháng.

...

Trên xe lửa.

Vì ngày mai phải dậy sớm để bay đến Giang Nam, nên mới mười một giờ Nghiêm Triết Kha đã chúc ngủ ngon rồi đi ngủ. Lâu Thành đang ngủ gật trên tàu chợt giật mình tỉnh giấc. Cậu phát hiện còn mười phút nữa là đến thành phố Viêm Lăng.

Nhìn bóng đêm thăm thẳm bên ngoài, nhìn những ánh đèn xa lạ lướt qua khung cửa sổ, đáy lòng Lâu Thành không hiểu sao lại nổi lên một cổ cảm giác phiền muộn và e ngại.

Nơi cậu sẽ đến là một thành phố xa lạ!

Cảnh sắc cậu nhìn thấy cũng là cảnh sắc xa lạ!

Trong thành thị xa lạ ấy, cậu không có bất kỳ người quen nào. Trong cảnh sắc xa lạ ấy, cậu không cảm nhận được một chút cảm giác ấm áp quen thuộc nào.

Tàu dừng lại. Cậu xuôi theo dòng người bước xuống tàu và đi ra bên ngoài nhà ga. Một trận gió lạnh thổi tới, mang theo cảm giác lạnh lẽo và buốt giá.

Lâu Thành rung mình một cái. Cậu từ chối mọi lời mời của taxi dù và cò mời của các nhà nghỉ. Theo hướng dẫn của bản đồ trên điện thoại, cậu đeo ba lô lớn trên lưng và đi đến một con đường lớn và đến một nhà nghỉ gần đó.

Đường cái yên tĩnh, chỉ có lưa thưa vài bóng người. Hai bên đường trồng hai hàng cây nối liền nhau. Trong màn đêm u tối, nó như một con quái vật đang mở rộng miệng của mình ra và sẵn sàng nuốt chửng lấy mọi thứ. Khung cảnh nơi này không khác những thành phố khác nhiều lắm. Cậu cảm nhận được mùi vị xa lạ đập vào mặt mình. Nương theo bóng đêm, Lâu Thành cảm nhận được cảm giác cô độc khi đứng một mình trên đất khách.

Trước kia, khi đến một nơi xa lạ nào đó, cậu chưa bao giờ phải đi một mình cả, hoặc là đi cùng cha mẹ, hoặc là có sư phụ và các bạn trong câu lạc bộ cùng đồng hành. Mà lần này, vì một phần của giấc mơ vô đạo, vì muốn thay đổi cuộc sống của bản thân, cậu một mình đến một nơi xa xôi này, tới nơi đất khách quê người này!

Nghĩ đến giấc mơ của mình, nghĩ đến Nghiêm Triết Kha, nghĩ đến trận thi đấu lô đài, Lâu Thành hít một hơi thật sâu. Trong bóng đêm thăm thẳm, trên con đường của một thành thị xa lạ, trong một không gian vắng người qua lại, Lâu Thành chạy chậm, miệng ngâm nga một bài hát cũ:

Tôi biết tương lai của tôi không là một giấc mộng.

Tôi nghiêm túc sống với từng phút giây trôi qua.

Tương lai của tôi không là giấc mộng.

...

Đêm đông lạnh lẽo, tiếng ca văng vẳng, bóng người xa dần.

(*) Xuân vận: thời gian người Trung Quốc đổ xô về quê ăn tết, các phương tiện giao thông vào thời gian này rất đông đúc và kẹt cứng.

VÕ ĐẠO TÔNG SƯ

Mục Thích Lặn Nước

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Số 656

Lâu Thành định nghỉ ngơi tại một quán nhỏ được cải tạo lại từ một nhà khách chính quy. Quán kinh doanh theo kiểu nhà khách thanh niên, tính tiền theo giường mà không cần trả tiền nguyên căn phòng. Loại dịch vụ kiểu này khá tiện nghi, rất thích hợp với một sinh viên như cậu.

Đương nhiên, quán trọ này tốt hơn nhà khách thanh niên rất nhiều. Theo một bài đánh giá trên mạng, nơi này khá yên tĩnh, nề nếp và không phức tạp như những nơi khác.

Sau khi mất mười phút đồng hồ đi từ ga đến quán trọ, Lâu Thành dùng thẻ căn cước để đăng ký phòng. Sau đó phục vụ dẫn cậu lên phòng. Phòng này là một phòng hai giường, giữa hai giường có một tấm màn ngăn cách hai bên. Phía bên kia đã có người ở. Người đó ngủ rất sâu, ngáy rất to, ngay cả khi cậu mở cửa bước vào phòng mà người đó cũng không bị đánh thức.

Lâu Thành nhíu mày, nhưng nghĩ đây chỉ là một quán trọ nhỏ giá vài chục đồng một đêm thì hai hàng lông mày cậu lại giãn ra. Tiền nào của nấy, cậu không thể đòi hỏi quá cao được.

Sau khi phục vụ ra khỏi phòng, cậu đem ba lô và những vật đáng giá khóa vào ngăn tủ giường cậu. Sau đó cậu nhẹ nhàng đi vào nhà vệ sinh, đánh răng, rửa mặt và đi vệ sinh. Làm xong mọi thứ, cậu cởi áo khoác và quần jean ra rồi nằm lên giường.

Giường không mềm mại lắm, nhưng dù sao vẫn khá hơn ghế tàu lửa. Từ từ nằm xuống, tâm tình Lâu Thành chậm rãi bay đến một nơi xa.

Thành phố xa lạ. Chỗ ở xa lạ. Chiếc giường xa lạ. Mọi thứ đều lạ lẫm, không hề giống với những thứ mà cậu quen thuộc.

Tiếng ngáy lên xuống. Tiếng gió rít gào ngoài cửa sổ. Thỉnh thoảng có vài tiếng động cơ chạy gần đấy. Lâu Thành nằm co người lại. Cậu cảm thấy bản thân mình đang cô độc trên thế gian này. Vạn vật đều chìm vào giấc ngủ say, chỉ có mỗi mình cậu còn thức để cảm nhận từng chút một của sự mới mẻ, lạ lẫm và yên tĩnh của màn đêm.

Thôi không nghĩ vu vơ, cậu tự nói với mình rằng phải mau ngủ, ngày mai còn phải thi đấu, cậu nhất định phải giữ trạng thái tinh thần tốt nhất.

Cậu gửi tin cho Nghiêm Triết Kha, báo rằng cậu đã đến nơi an toàn. Sau đó cậu sạc pin điện thoại và đặt nó dưới gối, phòng hờ người khác lấy mất. Để chống lại tiếng ngáy của người phía bên kia phòng, cậu tiến vào trạng thái “tĩnh”. Tinh vân rực rỡ lại chậm rãi xoay chuyển bên trong của cậu.

Bất giác cậu chìm sâu vào giấc mộng. Nhưng đến năm giờ rưỡi, đồng hồ sinh học của cậu lại hoạt động, cậu thức tỉnh. Không nằm ý trên giường thêm một giây phút nào, cậu nhanh nhẹn bật người dậy, mặc thêm áo khoác.

Sau khi đánh răng, rửa mặt bằng nước lạnh và chải tóc xong, tinh thần cậu rất phấn chấn và tỉnh táo. Cậu mở ngăn tủ, lấy đồ ra. Cậu lấy từ ba lô ra bộ võ phục của câu lạc bộ Long Hồ và mặc vào. Sau đó, cậu xách ba lô lên và nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng. Dưới ánh mắt kinh ngạc của nhân viên tiếp tân, cậu thông thả làm thủ tục và đi ra cửa chính.

Cậu lấy điện thoại và mở bản đồ ra. Sau khi tìm được đường đi từ nơi đang đứng đến nơi thi đấu, Lâu Thành lẩm bẩm:

“Tầm mười hai ki-lô-mét, cũng không xa lắm. Hay là mình chạy bộ qua đó nhỉ? Xem như luyện công sáng sớm và làm nóng người trước khi thi

đấu.”

Tầm mười hai ki-lô-mét? Không xa lắm? Người lao công đứng bên cạnh nghe vậy thì ngẩn người, mờ mịt nhìn về phía Lâu Thành. Người đó còn nghi ngờ bản thân nghe nhầm.

Cho dù đi taxi thì khoảng cách như vậy cũng đâu thể nào tính là gần được?

Lâu Thành chạy bộ để hoạt động gân cốt. Cậu đeo ba lô trên lưng, đón cơn gió lạnh đang ùa vào người. Cậu xông vào màn đêm mỏng manh, đón lấy những tia nắng ban mai đẹp để đang hiện dần ra. Mặt trời dần dần mọc lên từ hướng đông. Xe chạy trên đường càng lúc càng nhiều.

Chưa đến bảy giờ, Lâu Thành đã tới nơi thi đấu – võ quán của thành phố Viêm Thành. Sau đó cậu đứng gần đây tập Tĩnh Trang, luyện đấu pháp. Sau khi làm nóng người xong, cậu tìm một quán bán đồ ăn sáng. Cậu ăn một hơi năm cái bánh bao nhân thịt thật to rồi thỏa mãn uống một chén sữa đậu nành.

Lúc này, chuông báo tin nhắn vang lên, Nghiêm Triết Kha nhắn tin đến: “Cam lười biếng, dậy mau lên! Coi chừng trễ giờ thi đấu đó!”

Nhận được tin nhắn của một người quen thuộc ở một nơi xa lạ, Lâu Thành bất giác nở một nụ cười thật tươi: “Anh đẹp trai đã dậy từ lâu rồi! Giờ đang đứng ở gần nơi thi đấu này.”

“Vì tranh tài mà cậu bất chấp thật, tối hôm qua còn ngủ trễ như thế.” Nghiêm Triết Kha gửi icon sờ đầu: “Tinh thần vẫn tốt chứ? Nếu chiều cậu mới đấu thì tìm nơi nào đó nghỉ ngơi một chút đi đã.”

“Khá căng thẳng nhưng cũng khá phấn khích. Tinh thần rất tốt luôn.” Lâu Thành miêu tả chi tiết trạng thái của mình rồi gửi icon cười ngây ngô.

Nghiêm Triết Kha không hề nhắc lại chuyện muốn Lâu Thành thể hiện cho tốt. Hai người cứ trò chuyện như thế cho đến khi cô đến sân bay, bước lên máy bay và bật chế độ máy bay trên điện thoại.

Lâu Thành cất điện thoại, đeo ba lô lên và đi đến quầy lễ tân. Sau khi xếp hàng vài phút thì tới lượt mình, cậu đưa thư mời cho cô tiếp tân.

Cô gái thanh tú mang chiếc kính có gọng vàng nhìn xuống bên dưới thư, nhập số thứ tự vào máy tính và đối chiếu.

“Xin anh cho tôi xem thẻ căn cước một chút.” Cô ta tò mò nhìn Lâu Thành.

Một sinh viên không có cấp võ đạo nào như cậu ta sao có thể nhận được thư mời?

Lâu Thành lấy thẻ căn cước ra đưa cho tiếp tân. Tiếp tân cẩn thận xem qua một lượt rồi đưa trả lại kèm theo một tấm thẻ hình tròn màu đen, lớn chừng nửa bàn tay, phía trên có in hoa văn phượng hoàng và đánh số “656”.

“Đây là số thứ tự và thẻ ra sân của anh. Sau khi vào bên trong, anh vui lòng nhìn lên các màn hình lớn để xem lịch thi đấu, tìm đối thủ, lô đài và thời gian thi đấu của mình rồi ngồi chờ. Nếu anh muốn tìm hiểu thông tin về đối thủ, vui lòng đến quầy dịch vụ.” Cô tiếp tân nghiêm túc và có trách nhiệm nói sơ một lần cho Lâu Thành.

“Làm phiền cô rồi.” Lâu Thành cười cảm ơn: “À, ngại quá, tôi muốn hỏi một chuyện. Ở đây có nơi nào có thể gửi đồ hay không?”

“Vâng, có ạ. Mời anh đến quầy dịch vụ.” Cô tiếp tân nở một nụ cười máy móc.

Võ quán của thành phố Viêm Lăng lớn hơn so với tưởng tượng của Lâu Thành rất nhiều. Khán đài có sức chứa ít nhất là hai, ba vạn người.

Ngoài lôi đài lớn giữa sân tập ra, xung quanh sân tập dùng những sợi dây màu trắng ngăn ra thành chín lôi đài thô sơ. Trong các vòng loại, lúc vẫn còn rất nhiều tuyển thủ, mười lôi đài này sẽ đồng loạt diễn ra các trận đấu. Những trận nào được quan tâm nhất sẽ được diễn ra ở lôi đài trung tâm.

Đến vòng tổ đấu, các lôi đài nhỏ sẽ bị phá bỏ. Các trận đấu được diễn ra ở lôi đài trung tâm.

Trong võ quán có rất nhiều màn hình lớn để những khán giả ở xa có thể xem được hoặc để chiếu lại những pha thi đấu đặc sắc. Lúc này trên màn hình đang hiện ra lịch thi đấu. Lâu Thành bước đến trước một màn hình, dựa vào dãy số tìm tên của mình.

Hình trên màn hình thay đổi vài lần, Lâu Thành mới tìm thấy tên mình.

“Lôi đài số bảy, trận thi đấu thứ năm, số 656: Lâu Thành, mười tám tuổi, không có cấp võ đạo đấu với số 237: Lưu Ứng Long, hai mươi hai tuổi, cấp bốn nghiệp dư.”

Ôi mẹ ơi, chưa gì mà đã đụng phải cao thủ cấp bốn nghiệp dư... Lâu Thành cảm thấy rất tủi thân. Mặc dù so với việc gặp phải cấp chín hoặc cấp tám chuyên nghiệp thì vẫn còn tốt chán, nhưng với cậu mà nói, đây chẳng khác nào việc rút phải xăm hạ hạ cả. Nếu đấu với cấp bảy, tám nghiệp dư thì may ra cậu mới có lòng tin.

Chẳng lẽ đi một vòng ở Viêm Lăng rồi quay về nhà trong ngày luôn sao?

Thôi được rồi, xem như là tăng thêm kinh nghiệm thực chiến vậy.

Trước một màn hình khác, có vài người đàn ông cũng đang xem lịch thi đấu.

“Mười tám tuổi, không có cấp võ đạo. Đại sư huynh, anh may thật đó.” Một người có ria mép, mặt áo lông sẫm màu nói với người dẫn đầu.

Người dẫn đầu là một thanh niên có dáng vẻ bình thường, lông mày rậm và mọc lộn xộn, trên trán có vài vết sẹo thủy đậu. Điều làm mọi người chú ý nhất ở anh ta chính là cánh tay. Cánh tay ấy dài hơn tay người bình thường rất nhiều, gần như dài tới đầu gối.

Đối với tiếng reo hò của các sư đệ và sư muội, Lưu Ứng Long bình tĩnh lắc đầu: “Tạm thời chưa mừng vội.”

“Vì sao ạ? Đại sư huynh, đây chẳng phải là một đối thủ có lợi cho chúng ta sao? Mười tám tuổi, không có cấp.” Một cô gái mặc võ phục nói.

Lưu Ứng Long hít sâu một hơi: “Còn có một loại người mười tám tuổi nhưng không có cấp võ đạo. Chính là đệ tử đích truyền của các môn phái lớn. Bọn họ khinh thường tham gia thi đấu định cấp nghiệp dư. Bọn họ đợi đến lúc xuất sư, thi một lần định luôn cấp chuyên nghiệp.”

“Cũng phải.” Người có ria mép khá lo lắng nói: “Đại sư huynh, hay là chúng ta đi tìm thêm thông tin về đối phương đi.”

Mười lôi đài cùng đồng thời diễn ra trận đấu, khán giả không thể cùng lúc xem hết mười trận được. Nên bọn họ sẽ chọn ra những trận bọn họ muốn xem dựa trên lịch thi đấu. Căn cứ vào tình huống giao đấu của song phương mà xem xét xem bản thân có cảm thấy hứng thú hay không, thời gian có thích hợp hay không. Sau khi đã có mục tiêu đại khái, bọn họ sẽ đến quầy dịch vụ yêu cầu thông tin chi tiết của các tuyển thủ để đưa ra thẩm định và tuyển chọn cuối cùng. Nếu vẫn còn băn khoăn, quầy dịch vụ sẽ đề cử một số trận đấu và võ giả cho người xem chọn.

Lâu Thành đeo ba lô xếp hàng trước quầy dịch vụ. Trong lúc chờ đợi, cậu lấy điện thoại ra, vào diễn đàn để xem tình hình rút thăm bên “Đường đến lôi đài” và “Một quyền vô địch” như thế nào.

Trên diễn đàn câu lạc bộ Long Hồ, một bài đăng đang phát sóng trực tiếp tình hình của cuộc thi đấu lô đài tiểu Võ Thánh tranh cúp Phương Hoàng. “Đường đến lô đài” dùng icon buồn cười, nhắn: “Số tôi còn may, đấu với một tên cấp bảy nghiệp dư. Xem ra lần thi đấu lô đài này, nữ thần may mắn đã mỉm cười với tôi. Tiểu Quyền cũng may mắn không kém, đấu với cấp năm nghiệp dư. Trình độ của người này so với cậu ta chênh lệch khá lớn.”

“Vậy các cậu phải làm cho diễn đàn chúng ta nở mày nở mặt đấy, biết chưa hả? Nếu không lọt vào được vòng tổ đấu, thì xách “cậu em nhỏ” ở dưới hông cậu đến gặp tôi!” “Tôi luôn luôn đẹp trai và thuần khiết” bình luận ở dưới.

Các tài khoản nữ như “Cỏ cây thế gian đều tươi đẹp” cũng nhao nhao ủng hộ, cũng yêu cầu “Đường đến lô đài” và “Một quyền vô địch” phải quay hình bản thân.

“Chờ bọn tôi thắng rồi quay cho mà xem.” “Đường đến lô đài” cười đắc chí nói.

Lâu Thành nhe răng. Cậu thấy hơi hâm mộ sự may mắn của bọn họ rồi.

Tới quầy dịch vụ, cậu tìm thông tin của đối thủ và bản thân, gửi đồ đạc rồi vừa xem thông tin vừa đi đến lô đài số bảy.

“Lưu Ứng Long, nam, hai mươi hai tuổi, đại đệ tử của võ quán Bạch Viên thành phố Viêm Lăng, hai mươi tuổi bắt đầu tập võ. Hiện tại là cấp bốn nghiệp dư, sở trường là Thông Tý Quyền...” Lâu Thành càng xem càng thiếu tự tin.

Ở một nơi khác, Lưu Ứng Long cũng lấy được thông tin. Anh ta nhìn thoáng qua một chút rồi cười ha ha: “May quá, không gặp phải thể loại quái

vật kia. Đối thủ chỉ là một tay mơ đến tham gia để tăng thêm kinh nghiệm thực chiến, có lẽ là đang chuẩn bị để năm sau tham gia thi đấu định cấp.”

Người có ria mép, mặc áo lông màu sẫm thò đầu nhìn lướt qua: “Sinh viên đại học Tùng Thành? Đi xa như vậy để thi đấu à?”

“Có lẽ nhà cậu ta ở gần nơi này.” Lưu Ứng Long không để ý trả lời: “Đối thủ của các cậu tương đối mạnh, phải giữ vững tinh thần, thi đấu cẩn thận một chút.”

...

Lúc Lâu Thành tìm được lô đài số bảy, trận đấu đã sắp bắt đầu. Hai tuyển thủ đấu trận đầu đã lên lô đài. Khán giả không đông lắm, miễn cưỡng xem như có kha khá người xem. Ánh mắt bọn họ đều hướng về phía lô đài trung tâm.

“Xem thi đấu ở khoảng cách gần như vậy, có thể sẽ có một chút thu hoạch gì đó thì sao...” Cậu tự an ủi bản thân.

Đúng chín giờ, tiếng chuông vang lên, cuộc thi đấu lô đài tiểu Võ Thánh tranh cúp Phượng Hoàng chính thức bắt đầu.

VÕ ĐẠO TÔNG SƯ

Mực Thích Lặn Nước

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Lôi Đài Số Bảy, Trận Thứ Năm

Tiếng quyền cước va chạm vào nhau vang lên khắp võ quán. Lâu Thành không ngừng nhìn lôi đài số bảy. Trong đầu cậu đang suy nghĩ đến đối thủ sắp tới của mình: cấp bốn nghiệp dư, võ quán Bạch Viên, sở trường là Thông Tý Quyền...

Thông Tý Quyền có đặc điểm gì nhỉ?

Cấp bốn nghiệp dư và cấp ba nghiệp dư của sư huynh Lý Mậu có gì khác nhau?

Cậu có thể dựa vào đặc điểm quyền pháp của anh ta để chuẩn bị trước được không?

...

Suy nghĩ một hồi, Lâu Thành không còn để ý đến trận đấu đang diễn ra trước mắt nữa. Cậu dời bước đến thính phòng gần nhất, lấy điện thoại ra, vào mạng tìm các thông tin liên quan đến Thông Tý Quyền. Cậu không hề tiết lưu lượng data điện thoại để mở xem đoạn phim các võ giả Thông Tý Quyền giao đấu. Xem xong, cậu đã có kha khá hiểu biết về đối thủ:

“Thông Tý Quyền khá giống với cách tấn công của Viên Hầu (1), cước bộ linh hoạt. Trong đoạn phim, rõ ràng người đó đang ở trước mặt lại đột nhiên xuất hiện ở sau lưng đối thủ. Có thể dùng câu “xuất quỷ nhập thần” để hình dung. Quyền pháp như roi, như trường thương, võ công thiên về cương, chiêu nào chiêu nấy đều mạnh mẽ, vang dội...” Lâu Thành dùng hiểu biết của bản thân để phác họa sơ về đối thủ. Cậu bắt đầu nghĩ xem nên

dùng đấu pháp gì để chống lại Thông Tý Quyền: “Dùng nhanh nhẹn so với linh hoạt, như thế chẳng khác gì mình tự tìm đường chết, có thể dẫn đến thua cuộc. Nếu không cẩn thận sẽ bị đánh trúng, lấy thực lực của mình chưa chắc đã đỡ nổi mấy chiêu...”

“Mà... mình hiểu sơ sơ về Thông Tý Quyền, cũng hiểu sơ về đối thủ. Còn anh ta thì có biết gì về mình đâu? Thông tin của mình chỉ viết sơ sơ vài dòng như là sinh viên đại học Tùng Thành, tuổi tác này nọ...”

“Chưa tham gia thi đấu định cấp, không có kinh nghiệm giao đấu thực chiến. Chỉ cần mình không nói thì ai biết mình luyện quyền pháp gì, sở trường là gì? Ha ha, đây cũng xem như là một lợi thế. Kết hợp với đấu pháp của Thông Tý Quyền, thả mỗi câu gài bẫy anh ta. Anh ta sau khi đọc thông tin về mình chắc chắn sẽ chủ quan, và sẽ dễ dàng mắc câu...”

Tùng thứ bản thân am hiểu dần dần hiện lên trong đầu Lâu Thành. Cậu cảm di động rồi rơi vào trầm tư. Cậu đang suy nghĩ thật kỹ và xác định hướng thi đấu.

Tâm vững chắc, tinh thần cũng bình tĩnh lại. Sự lo lắng, sự phiền muộn lúc này đã biến mất không còn bóng dáng. Trong cậu lúc này chỉ còn lại sự chờ mong, là sự xúc động muốn xông lên thi đấu.

Không chừng sẽ có tác dụng thì sao?

Còn chưa giao đấu, tại sao lại phải cúi đầu nhận thua?

Lâu Thành đứng bật dậy, trong cậu đang tràn đầy khí thế hăng hái đấu với trời đất. Sự lo lắng trước đó đã mất sạch. Cho dù có thua cuộc thì ít nhất bản thân cậu đã không chùn bước, ít nhất cậu cũng đã cố gắng hết sức mình. Đây mới là tinh thần và ý chí của một võ giả chân chính!

Quay lại lôi đài số bảy, trận đấu thứ ba cũng vừa kết thúc xong, hai tuyển thủ của trận đấu thứ tư đang trong thời gian giao lưu trước khi bắt

đầu đấu. Bọn họ không ngừng mắng chửi nhau, ý đồ làm đối thủ tức giận. Lâu Thành nhìn xung quanh một vòng, cậu phát hiện bên trái lô đài có thêm vài người nam nữ mặc võ phục màu đen. Trong đó, có người khoác áo lông, có người đang chơi game trên điện thoại,... và đáng chú ý nhất là một người có tay dài hơn tay người bình thường.

Cánh tay dài... Anh ta là Lưu Ứng Long... Lâu Thành như suy nghĩ đến điều gì đó. Mà phía bên kia, Lưu Ứng Long cũng phát hiện ra cậu. Anh ta nói với người có ria mép đang đứng bên cạnh: “Này, đối thủ của anh đến rồi.”

Người có ria mép nhìn sang, cười ha ha nói: “Mặt mũi đầy chất sinh viên, hèn chi lại muốn đấu một trận thực chiến.”

Mấy đệ tử của võ quán Bạch Viên nghe vậy thì cười phá lên. Sau đó bọn họ tản ra, đi về phía lô đài mình sẽ thi đấu để tránh trễ giờ. Chỉ có hai người là người có ria mép và cô gái chơi điện thoại ở lại. Vì trận đấu của hai người này bắt đầu vào lúc hai giờ chiều.

Trận thứ tư diễn ra rất lâu. Thực lực của hai vị võ giả trên lô đài đều tương đương nhau. Hai người giằng co chừng mười phút mới phân được thắng bại. Cả người chiến thắng lẫn kẻ thất bại đều mệt đến thở không ra hơi.

Bởi vì trong một buổi sáng, mỗi lô đài đều diễn ra ít nhất hai mươi trận đấu vòng loại, thời gian rất gấp rút nên trọng tài chỉ kịp uống một hớp nước thì tuyên bố trận thứ năm bắt đầu. Hai tuyển thủ bước lên lô đài.

Thịch thịch thịch! Lâu Thành không có cách nào khống chế được sự căng thẳng ở trong lòng. Cái này ngôn ngữ mạng gọi là “chim non run rẩy”.

Đây là trận thi đấu chính thức đầu tiên của cậu!

Cho dù không có ai xem, không có ai cổ vũ!

Cậu hít sâu một hơi, tinh thần tiến vào trạng thái “tĩnh”. Phần lớn sự căng thẳng trong cậu đã biến mất, chỉ còn giữ lại một chút để kích thích sản xuất ra tiết tố, giữ cho cơ thể ở trong trạng thái tốt nhất.

Cậu cởi áo khoác ra và đưa nó cùng điện thoại và các vật tùy thân khác cho giám sát viên. Sau khi kiểm tra thẻ tham gia, Lâu Thành bước vào trong biên lới đài làm bằng dây thừng trắng. Cậu bước về phía tay trái của trọng tài, đối diện với Lưu Ứng Long đang đứng ở bên tay phải của trọng tài.

“Ba phút giao lưu bắt đầu.” Trọng tài lời ít ý nhiều nói. Ông ta tranh thủ khôi phục thể lực trong ba phút này, tránh cho cơ thể đuối sức và không theo kịp những diễn biến phía sau dẫn đến những thương vong ngoài ý muốn. Sau mười trận đấu, ông ta với giám sát viên sẽ đổi vị trí với nhau.

Thời gian giao lưu? Sau khi chấp tay chào nhau, suy nghĩ của Lâu Thành có chút mông lung. Cậu nên nói cái gì đây?

Nếu là Khấu Vương, cậu ta chắc chắn sẽ khiến đối thủ không nói nên lời...

Không rành về những chuyện đưa đẩy tâm lý, Lâu Thành cứ đứng ngây ngốc ra đấy. Cậu thể hiện đúng chuẩn đặc điểm của một “chim non”.

Lưu Ứng Long cười nói: “Không cần phải căng thẳng. Cậu cứ phát huy như những lúc luyện tập bình thường là được.”

Anh ta vừa nói xong, cô gái chơi điện thoại và người có ria mép, mặc áo lông sẫm bật cười. Đại sư huynh lại cư xử theo thói quen hướng dẫn sư đệ, sư muội lúc bình thường rồi.

Lâu Thành hơi quýnh lên. Cậu như trở lại lúc sư huynh Lý Mậu chỉ dạy mình trong buổi huấn luyện võ đạo đặc biệt.

“Cảm ơn.” Cậu lễ phép đáp lại.

Đối mặt với người mới, Lưu Ứng Long khinh thường trò dùng lời nói đánh vào tâm lý đối thủ. Anh yên tĩnh đếm thời gian trôi qua. Anh nhẹ nhàng điều chỉnh hô hấp, đưa bản thân vào trạng thái tốt nhất.

Lâu Thành nửa nhập “tĩnh”. Cậu phối hợp nhịp nhàng từng bắp thịt trên cơ thể, đưa chúng vào trạng thái thích hợp nhất, có thể tùy cơ phát lực.

Ba phút trôi qua rất nhanh. Trọng tài phát tay phải xuống một cái:

“Bắt đầu!”

Trọng tài vừa dứt lời, Lưu Ứng Long không hề chần chừ, anh ta lập tức lao lên tấn công. Tay phải vung lên, mạnh mẽ tấn công như trường thương đâm đến. “Mũi thương” xé gió lao về phía ngực Lâu Thành.

Trước khí thế hung hăng của đối thủ, Lâu Thành triển khai thế phòng thủ. Tay phải ngăn cản, tay trái đón đỡ, nhận lấy một quyền này.

Bốp! Đòn tấn công của hai người va vào nhau. Lâu Thành cảm thấy bản thân hơi bị sức mạnh của Lưu Ứng Long đè ép lại. Đây chính là biểu hiện thắng thế về mặt sức lực của Lưu Ứng Long!

Nhưng Lâu Thành không hề kinh sợ mà còn lấy làm mừng. Bởi vì “hơi” nghĩa là hai bên hơn kém nhau không bao nhiêu.

Mới chỉ luyện võ vền vẹn có ba tháng, lại thêm sự trợ giúp của kim đan, bản thân cậu đã có sức mạnh tầm cấp bốn nghiệp dư!

Cậu vừa suy nghĩ thoáng qua, Lưu Ứng Long đang ở trước mắt đột nhiên biến mất. Anh ta tựa như Viên Hầu nhảy vọt ra sau lưng, khiến người ta khó mà đề phòng.

Tay trái Lưu Ứng Long vốn đang mềm rũ đột nhiên cứng lại. Nó tựa như nhuyễn tiên (2) vung lên nửa vòng rồi quất lên vai Lâu Thành theo hướng từ trên xuống dưới.

Dựa vào sức mạnh của anh ta, dựa vào sự mạnh mẽ của Thông Tý Quyền, dựa vào tư thế ra chiêu, nếu như cậu trúng phải một đòn này, ít nhất cũng bị gãy xương. Nếu trúng phải cổ, không chừng cậu còn ngất xỉu ngay lập tức, nặng nhất có khi bị liệt nửa người. Lúc này, trọng tài quan sát cẩn thận hơn. Ông ta thủ sẵn thế để có thể kịp thời ra tay ngăn cản.

Dường như Lâu Thành đã đoán trước được điều này. Cậu không quay đầu lại mà bước về trước hai bước để tránh đi đòn tấn công. Thấy thế, Lưu Ứng Long không hề lộ ra sự thất vọng nào, ngược lại khóe miệng anh ta còn nhếch lên. Anh ta di chuyển cước bộ bám theo, tay lại tiếp tục tung ra đòn tấn công. Anh ta muốn Lâu Thành không thể xoay người, ép cậu phải từng bước bước ra khỏi lôi đài.

Thấy Lâu Thành bước về phía trái một bước để tránh né, Lưu Ứng Long nhắm mắt theo đuôi. Anh ta lại áp sát vào, tay trái như tiêu thương tung ra một kích.

Lúc thấy sắp đánh trúng đối phương, ánh mắt anh ta đột nhiên ngưng đọng lại. Lâu Thành lắc thắt lưng một cái, sống lưng bắn ra. Cậu tựa như một con giao long vọt ra khỏi vùng nước cạn. Sau đó, cậu điều chỉnh trọng tâm lại như cũ.

Âm Dương Trang!

Thứ Lâu Thành rành nhất chính là Âm Dương Trang!

Cước bộ xoay tròn, Lâu Thành vòng ngược ra sau lưng Lưu Ứng Long. Đan điền trầm xuống, trong đầu cậu hiện ra khung cảnh cuồng phong bão tuyết. Tuyết trắng trải dài mênh mông, gió điên cuồng gào thét, trời đông giá rét.

Trong lòng vững vàng, bên ngoài lạnh lùng. Sức mạnh từ trong truyền ra ngoài. Cơ bắp liên tục điều chỉnh. Lúc sắp đánh ra một trong tám kích đầu của Bạo Tuyết Nhị Thập Tứ Kích thì khung cảnh trước mắt thay đổi. Một đạo sấm sét từ trên trời giáng xuống, đánh trúng một cái cây, và từ cái cây ấy, một ngọn lửa được bén lên, rồi mạnh mẽ bùng cháy.

Xương cốt tê dại, một luồng khí nóng trào lên. Dưới tác động của hai mặt đấm, cậu có cảm giác như tay mình đang không ngừng giãn nở. Tay phải cậu nắm lại. Tựa như đao lại tựa như roi, nó mang theo tiếng gào thét xé gió, mạnh mẽ đánh về phía cổ Lưu Ứng Long. Cảnh tượng này giống cảnh tượng vừa nãy như đúc, chỉ là xu thế công thủ đã thay đổi, người trước người sau đã đổi chỗ với nhau!

Đứng ở một bên lôi đài, cô gái chơi điện thoại vẫn chưa chú ý đến sự thay đổi này. Người có ria mép vẫn luôn theo dõi trận đấu nhin không được mà nhảy tới trước một bước, nhìn chòng chọc vào phía trong lôi đài.

Một quyền của Lưu Ứng Long còn chưa hạ xuống thì anh ta đã phải trở mắt nhìn Lâu Thành biến mất trước mắt mình. Khi nghe tiếng gió gào thét ở phía sau, anh ta không kịp né tránh, chỉ có thể nghiêng người, để tránh trúng đòn ở chỗ hiểm.

Bốp!

Một quyền của Lâu Thành hung hăng nện lên vai Lưu Ứng Long, khiến cơ thể anh ta hạ thấp xuống. Cơ đầu từ nơi bị trúng đòn truyền tới, làm đầu óc anh ta như bị tê liệt. Và anh ta còn mơ hồ nghe thấy tiếng xương bị vỡ!

Cắn răng nhin đau, anh ta thúc cùi chỏ về phía sau, anh ta tính xoay chuyển tình thế hiện tại. Nhưng từ đầu đến cuối Lâu Thành đều dùng tâm tĩnh như băng để ra đòn tấn công như cuồng phong bão tuyết kia. Cậu nghiêng người một cái để tránh né rồi tung ra một kích khác của Bạo Tuyết

Nhị Thập Tứ Kích một cách tự nhiên. Cậu nhấc chân phải lên và đá vào đầu gối vẫn còn chưa kịp xoay lại của Lưu Ứng Long.

Đầu gối bị đá trúng, Lưu Ứng Long đứng không còn vững nữa. Chân anh ta khụy xuống. Lâu Thành nắm lấy thời cơ bắt lấy tay trái của anh ta rồi bẻ quặt ra sau lưng. Về phần tay phải, bả vai đã bị thương, anh ta không thể nào phát lực được nữa!

“Trận thứ năm, Lâu Thành thắng!” Trọng tài cao giọng tuyên bố.

Nghe thế, cô gái đang chơi điện thoại đột nhiên ngẩng đầu lên. Cô ta chỉ nhìn thấy đại sư huynh của mình đang bị một sinh viên không có cấp võ đạo nào khống chế quỳ một chân trên đất.

Gì đây? Cô ta nhìn nhầm sao?

Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì vậy?

Về mặt cô ta đầy mờ mịt quay sang nhìn người có ria mép đứng bên cạnh. Mà người có ria mép đang hoảng hốt, ánh mắt nhìn Lâu Thành đầy hoảng sợ. Anh ta nhìn thấy sự lạnh lùng và điên cuồng cùng tồn tại trong mắt cậu.

Đại sư huynh vậy mà thua!

Sao lại thua được?

Rõ ràng anh ấy đã chiếm thế thượng phong, sao chớp mắt một cái đã thua rồi?

Đối phương chỉ là một tay gà mờ không có cấp võ đạo... Có phải mình vẫn chưa tỉnh ngủ không?

“Trận thứ năm, Lâu Thành thắng!”

Lúc lời tuyên bố của trọng tài truyền vào tai, Lâu Thành như bừng tỉnh khỏi cơn mộng.

Cậu vậy mà thắng được cao thủ cấp bốn nghiệp dư?

Thật sự đã chiến thắng sao?

Dường như mọi thứ đều trở nên hư ảo, không chân thật. Đến khi cậu buông tay ra, Lưu Ứng Long với vẻ mặt kỳ lạ đứng dậy, nói:

“Cậu rất mạnh...”

Tôi rất mạnh? Lâu Thành chợt quay về với hiện thực.

Cậu thật sự đã đánh thắng một cao thủ cấp bốn nghiệp dư!

Tất cả mọi thứ đều như dự tính của cậu. Dùng đặc điểm linh hoạt của Thông Tý Quyền để dụ đối phương chủ quan mắc câu. Cậu dùng phần lưng không có bất kỳ sự phòng thủ nào để làm mồi nhử, khiến anh ta phải bám theo tấn công, dùng lại chiêu thức cũ. Như vậy sẽ làm mất đi tính linh hoạt của Thông Tý Quyền. Sau đó, cậu sẽ dựa vào Âm Dương Trang giáng cho anh ta một kích nặng nề. Rồi cậu áp chế anh ta như cuồng phong bão tuyết. Nếu như cách này không thành công, người chịu thất bại chắc chắn sẽ là cậu!

Theo cách nói của sư phụ, phần lớn cảnh giới Luyện Thể có thể giao đấu với cảnh giới Đan Khí. Trừ khi gặp phải các loại công pháp như Thiết Bối Sam, Kim Chung Tráo ra, còn lại đều là da thịt bình thường, không chống lại được súng đạn, cũng không chống lại được những quyền cước võ đạo được tung ra bằng toàn bộ sức lực. Lúc so tài, bình thường thì sẽ giằng co rất lâu nhưng thứ có thể chân chính phân thắng bại cũng chỉ là một, hai kích. Thậm chí võ đạo thời cổ đại còn có một câu “Một kích phân sinh tử”!

“Cảm ơn.” Cậu mỉm cười chấp tay.

Đưa mắt nhìn ba người Lưu Ứng Long vừa hãi vừa sợ rời đi, Lâu Thành cũng bước ra khỏi lồi đài số bảy. Cậu nhận lại áo khoác và các vật tùy thân từ giám sát viên rồi bình tĩnh hòa lẫn vào đám đông các tuyến thủ và người xem.

Đến nơi vắng vẻ, khoe miệng cậu bỗng nhiên nhếch lên, tay nắm lại rồi vung lên cao. Vẻ vui mừng lộ rõ trên mặt cậu:

“Mình thắng rồi!”

“Thật sự thắng rồi!”

Cậu đã đánh thắng cao thủ cấp bốn nghiệp dư!

(1) Viên Hầu: khí, vượn.

(2) Nhuyễn tiên: một loại binh khí có dạng roi mềm.

VÕ ĐẠO TÔNG SƯ

Mực Thích Lặn Nước

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Từng Bước Thu Hút Người Xem

Người có ria mép mặc áo lông màu sẫm và cô gái chơi điện thoại sợ hãi đi theo sau Lưu Ứng Long. Thỉnh thoảng bọn họ đưa mắt nhìn về phía lô đài số bảy nhưng các tuyến thủ đi qua đi lại và người xem đã che khuất tầm nhìn.

Lưu Ứng Long không nói một lời, cứ trầm mặc mà đi về phía trước, khiến cho sư đệ và sư muội phía sau có cảm giác áp lực.

Đi được một đoạn, cô gái chơi điện thoại nhin không được yếu ớt hỏi: “Đại sư huynh, chúng ta đang đi đâu vậy?”

Lưu Ứng Long dừng bước. Một lúc sau, anh ta khàn giọng nói: “Phòng cấp cứu.”

Ria mép và cô gái kinh ngạc nhìn nhau. Đại sư huynh không những bị bại bởi một kẻ không có cấp võ đạo mà còn bị thương?

Ba người lại lâm vào trầm mặc. Bọn họ đi xuyên qua đám người, bước về phía phòng cấp cứu.

Chuyện bị thương trong quá trình giao đấu là một chuyện bình thường. Chuyện đột nhiên xảy ra thương vong cũng là một chuyện không thể tránh khỏi được. Vì thế, mỗi khi có một cuộc tranh tài võ đạo chính thức diễn ra, ban tổ chức và bệnh viện sẽ hợp tác với nhau. Bọn họ sẽ đặt một phòng cấp cứu ở một nơi thích hợp trong võ quán để kịp thời sơ cứu cho tuyến thủ bị thương.

...

Lâu Thành vui mừng và cười thật tươi. Cậu kích động bước đi trên đường. Sự phấn khích hiện rõ trên khuôn mặt cậu. Cậu lấy điện thoại ra, đăng nhập vào QQ. Cậu muốn chia sẻ tin mình chiến thắng cho Nghiêm Triết Kha ngay bây giờ.

“Ha ha ha, trận đấu võ đạo chính thức đầu tiên, tôi đã thắng! Thắng rồi, thắng rồi, thắng rồi!” Hai tay cậu lướt nhanh trên bàn phím. Cậu còn gửi icon cười đắc ý.

Đương nhiên, lúc này Nghiêm Triết Kha vẫn còn đang ngồi trên máy bay. Phải hơn mười một giờ, chuyến bay của cô mới đáp xuống đất. Vì thế cô không có cách nào lập tức nhìn thấy tin nhắn và trả lời cậu được. Đây là còn chưa tính tới trường hợp chuyến bay bị trễ giờ.

Sau khi gửi tin nhắn, tâm trạng Lâu Thành đã bình tĩnh lại. Cậu suy nghĩ một lát rồi quyết định không nói tin này cho Thái Tông Minh nghe. Mọi việc cứ chờ đến khi kết thúc rồi nói với cậu ta sau. Ai biết được cậu sẽ đi được đến đâu. Lỡ như trận ngày mai cậu lại bị thua, thế chẳng phải là cậu sẽ bị tên Tiểu Minh kia chế giễu một trận sao?

Mở mạng ra, cậu lên diễn đàn. Cậu lại vào bài đăng trực tiếp của “Đường đến lời đài” và “Một quyền vô địch”. Cậu muốn xem kết quả bên họ thế nào rồi nhưng không ngờ trận của hai người này lại diễn ra vào buổi chiều. Bây giờ bọn họ đang lang thang trong võ quán, xem các tuyển thủ khác thi đấu.

“Tiếc quá! Trận của mình chẳng có ai chú ý cả. Chẳng có mấy người thấy được thắng lợi của mình...” Lâu Thành tiếc nuối nghĩ. Sau đó cậu cất điện thoại rồi đi đến lời đài ở trung tâm. Cậu muốn xem nhiều trận đấu một chút để tích lũy kinh nghiệm.

Thi đấu ở lôi đài trung tâm đều là các trận được chú ý. Nhưng trận đấu được chú ý không có nghĩa là võ giả cấp chín chuyên nghiệp ra sân. Bởi vì so với bọn họ, các tuyển thủ khác khá yếu. Bọn họ chưa đánh được vài chiêu thì đã thắng, như vậy thì người xem sẽ cảm thấy nhàm chán. Vì thế các trận đấu ở lôi đài trung tâm được diễn ra theo quy tắc: thực lực hai tuyển thủ phải tương đương nhau.

Đương nhiên, các võ giả nổi tiếng ở bên ngoài thì không phải chịu quy tắc này. Có không ít người đến xem là vì bọn họ, cho nên tất nhiên bọn họ sẽ được sắp xếp đấu ở lôi đài trung tâm.

Lúc Lâu Thành đi đến lôi đài trung tâm, có một trận đấu vừa kết thúc. Nhiều khán giả không muốn thưởng thức trận đấu qua màn hình lớn mà muốn đến gần xem đang bàn tán rất sôi nổi.

“Võ quán Bạch Viên mạnh thật. Hèn chi gần đây bọn họ ngày càng nổi tiếng. Tiếng tăm còn lan sang các thành phố khác.” Một chàng trai mặt đầy tàn nhang nói với bạn anh ta.

Bạn anh ta là một anh chàng mập mạp và khá lùn. Anh chàng mập mạp gật đầu đồng ý: “Đúng vậy! Cấp năm nghiệp dư và cấp sáu nghiệp dư, rõ ràng chỉ cao hơn một cấp mà anh ta lại thắng nhẹ nhàng như vậy. Ra hai, ba chiêu đã kết thúc trận đấu.”

“Ha ha, cậu ta cứ như con khỉ nhảy qua nhảy lại. Mới mấy lần đã khiến đối thủ choáng váng, theo không kịp nhịp thi đấu của cậu ta. Đúng rồi, cậu ta tên là gì nhỉ?” Ông chú mặc áo khoác da màu đen đứng bên cạnh nói chen vào.

“Hình như tên là Tần Chí Lâm, là một trong những đệ tử khá lợi hại của võ quán Bạch Viên.” Có vẻ như chàng trai mặt có tàn nhang là người thành phố Viêm Lăng nên biết kha khá về võ quán Bạch Viên.

“Vậy đệ tử nào của võ quán Bạch Viên lợi hại nhất? Tôi sẽ đi xem trận đấu của người đó.” Ông chú mặc áo khoác da tràn đầy phấn khởi nói.

Chàng trai có tàn nhang suy nghĩ một lát rồi nói: “Là đại sư huynh của bọn họ. Hình như tên là... tên là Lưu Ứng Long. “Lưu” trong “Lưu Bị”, “Ứng” trong “đáp ứng”, “Long” trong “Long Vương”.

Ông chú mặc áo khoác da nhớ kỹ tên này. Ông chú này định bụng lát nữa sẽ đến quầy dịch vụ kiểm tra xem Lưu Ứng Long đấu ở lô đài số mấy và đấu ở trận nào.

Nhìn theo bóng lưng rời đi của ông chú đấy, hai chàng trai gần như cùng lúc mở miệng nói:

“Chúng ta đăng ký vào võ quán Bạch Viên đi!”

Nghe bọn họ bàn luận, Lâu Thành thầm cảm thấy đắc ý. He he, đệ tử mạnh nhất võ quán Bạch Viên đã bại dưới tay cậu, đã bại dưới tay cậu đó!

Nhưng mà dựa theo lời bọn họ nói, có vẻ như Thông Tý Quyền của võ quán Bạch Viên rất lợi hại. Cho nên cậu không thể nhìn Lưu Ứng Long như một cao thủ cấp bốn nghiệp dư được. Có khả năng thực lực của anh ta là cấp ba nghiệp dư.

Đương nhiên, cách nhau một, hai cấp không phải là một cách biệt lớn về thực lực. Thậm chí cách ba, bốn cấp cũng không xem là hết hi vọng. Khi thi đấu một trận võ đạo, chúng ta phải xem xét ở nhiều mặt. Một là thực lực bản thân. Hai là trạng thái tinh thần và cơ thể lúc thi đấu. Ba là ý chí của mỗi người kiên cường đến đâu. Bốn là đấu pháp có tương khắc nhau không. Và năm là mức độ hiểu biết của bản thân đối với đối thủ. Không phải không có cấp võ đạo là chắc chắn sẽ thất bại. Nếu không mọi người đã không cần phải thi đấu, chỉ cần đưa ra cấp võ đạo là có thể phân được thắng bại.

“Nếu như vậy thì thực lực của mình vào tầm cấp mấy nhỉ?” Lâu Thành vừa xem trận thi đấu trên đài trung tâm vừa hăng hái thính toán: “Thực lực của mình chỉ hơi kém hơn Lưu Ứng Long, độ linh hoạt và nhanh nhẹn thì chênh lệch rất lớn. Nhưng khả năng giữ thăng bằng cơ thể, khả năng phát lực trong thời gian ngắn, khả năng chịu đựng của mình thì hơn anh ta rất nhiều. Khả năng tập trung, độ nhạy bén của các giác quan thì không có cách nào so sánh được... Đấu pháp không kém hơn bao nhiêu nhưng kinh nghiệm thực chiến lại ít ỏi đến đáng thương. Tính đi tính lại thì có vẻ như thực lực của mình tầm cấp ba, cấp bốn nghiệp dư?”

Không tính thì không biết, nhưng khi đã tính rồi thì cậu mới giật mình. Có so sánh, có thi đấu thật thì Lâu Thành mới cảm nhận được thực lực của bản thân mình một cách rõ ràng nhất.

Tính tới bây giờ, cậu mới luyện võ hơn ba tháng. Không ngờ, bất giác cậu đã có thực lực ngang với sư huynh Lý Mật rồi sao? Thực lực đã đạt đến cấp ba, cấp bốn nghiệp dư?

A, không thể chủ quan được. Phải đấu thêm mấy trận thì cậu mới có thể chắc chắn, mới có thể nắm chắc được!

...

Đệ tử Tần Chí Lâm của võ quán Bạch Viên bởi vì thể hiện tốt trên đài trung tâm nên nhận được nhiều sự tán thưởng và tiếng reo hò của người xem. Trong lòng cậu ta lâng lâng một dòng cảm xúc hưng phấn khó tả.

Sau đó cậu ta hợp lại với đám bạn đồng môn đã kết thúc thi đấu ở các đài gần đấy. Rồi cả bọn đi đến nơi hẹn đã định.

“Mau lên, đại sư huynh chắc giờ đang nôn nóng gặp chúng ta lắm.” Tần Chí Lâm cười tủm tỉm nói. Tốc độ đánh thắng trận đấu của cậu ta với đại sư huynh của mình không chênh lệch lắm, chỉ là thời gian thi đấu của cậu ta diễn ra sau anh ta thôi.

Một đệ tử khác của võ quán Bạch Viên phụ họa theo: “Đối thủ của đại sư huynh yếu như vậy. Trận đấu của anh ấy lại diễn ra sớm hơn chúng ta nên không thể trách chúng ta đến trễ được nha.”

Người này cũng thắng được đối thủ của mình.

Mấy người đệ tử vừa cười nói vừa đi đến nơi hẹn. Lúc đến nơi thì họ nhìn thấy Lưu Ứng Long đã ngồi chờ ở đấy. Bên cạnh là người có ria mép mặc áo lông màu sẫm và cô gái chơi điện thoại.

“Tôi đã bảo mà, nhất định đại sư huynh đã ngồi chờ lâu rồi.” Vừa dứt lời, Tần Chí Lâm chợt thấy phần vai phải của Lưu Ứng Long căng lên. Không biết dưới lớp áo kia có cái gì mà lại căng phồng lên như vậy.

“Đại sư huynh, anh bị sao vậy?” Cậu ta thốt lên.

Mấy đệ tử khác cũng phát hiện ra bầu không khí kỳ lạ này. Tên có ria mép luôn luôn sôi nổi nay lại không nói năng gì.

Lưu Ứng Long trầm mặc một chút rồi bình thản nói: “Bị thương lúc thi đấu.”

“Sao có thể được? Tên đó sao có thể khiến đại sư huynh anh bị thương được? Không phải cậu ta, cậu ta không có cấp võ đạo sao?” Tần Chí Lâm nói chuyện hơi cà lăm. Trong hàng ngũ các đệ tử của võ quán Bạch Viên, người khiến cậu ta cảm thấy phục nhất chính là vị đại sư huynh này. Dù không có căn cơ võ đạo nhưng trong hai năm gần gũi, thực lực của anh ta đã vượt qua nhóm người cùng thế hệ, đạt được cấp bốn nghiệp dư. Theo lời sư phụ thì Lưu Ứng Long hội tụ đủ tiêu chuẩn cần thiết, là một người tài giỏi có thể luyện được Thông Tý Quyền.

Một người như đại sư huynh sao có thể bị người khác làm bị thương được?

Một đệ tử khác ân cần nói: “Vai của đại sư huynh bị thương, vậy thì trện sau làm sao đây?”

“Còn có thể sao nữa? Đương nhiên là bỏ rồi!” Một đệ tử nữ khác nói lại.

Cô ta vừa dứt lời thì phát hiện người có ria mép và cô gái chơi điện tử im lặng một cách kỳ lạ.

“Không có trện sau. Anh thua rồi.” Lưu Ứng Long khàn giọng nói.

Thua? Đại sư huynh thua sao? Các đệ tử quay sang nhìn nhau. Bọn họ cảm thấy điều này thật khó tin.

“Đại sư huynh, cái tên Lâu, Lâu gì đó chẳng lẽ thật sự là đệ tử đích truyền không tham gia thi đấu định cấp của một môn phái lớn nào đó sao? Anh cảm thấy thực lực của cậu ta tầm cấp bao nhiêu?” Tần Chí Lâm bình tĩnh lại, cậu ta liên tục đưa ra câu hỏi.

Lưu Ứng Long suy nghĩ một chút rồi nói: “Thân thể như hợp nhất lại, các bộ phận cơ thể phối hợp nhịp nhàng như ý muốn... Cậu ta gần như đạt được điều này.”

Thân thể như hợp nhất lại, các bộ phận cơ thể phối hợp nhịp nhàng như ý muốn? Đây... đây chẳng phải là lời miêu tả về cảnh giới Đan Khí sao?

Mấy đệ tử ngạc nhiên không thốt nên lời.

Một lát sau, Lưu Ứng Long chậm rãi đứng dậy:

“Quay về võ quán rồi nói tiếp.”

...

Sau khi xếp hàng vài phút, ông chú mặc áo khoác da mỉm cười nói với cô gái đứng trực ở quầy dịch vụ:

“Cô giúp tôi kiểm tra một trận đấu được không? Chính là trận của Lưu Ứng Long, đệ tử của võ quán Bạch Viên.”

Ông chú này cũng lười đi xem lịch thi đấu dài và chẳng chịt chữ ở ngoài kia. Hơn nữa, lỡ như trận đấu đó đã kết thúc rồi thì sao?

Cô gái trực ở quầy dịch vụ nở một nụ cười chuyện nghiệp, nói: “Vâng, xin anh chờ một chút. Lưu Ứng Long của võ quán Bạch Viên phải không ạ?... À, trận đấu của tuyển thủ này đã kết thúc. Tuyển thủ này đã thua.”

“Thua? Ha, thật thú vị. Cậu ta bị bại bởi ai vậy?” Ông chú mặc áo khoác da nghe vậy thì càng cảm thấy hứng thú hơn.

Dựa vào Tần Chí Lâm, ông chú có thể đoán được thực lực của Lưu Ứng Long. Nhưng Lưu Ứng Long vậy mà thua sao?

“Là một tuyển thủ tên Lô Thành. Tuyển, tuyển, tuyển thủ này không có cấp võ đạo.” Cô gái trực ở quầy dịch vụ đột nhiên cà lăm.

Mới nghe thì ông chú mặc áo khoác da giật mình nhưng sau đó chợt thư thái nói: “Là đệ tử của một môn phái lớn nào à...”

“Là, là một sinh viên đại học bình thường.” Cô gái trực ở quầy dịch vụ càng kinh ngạc hơn.

“Cái gì?” Ông chú mặc áo khoác da hít một hơi lạnh rồi vội vàng nói: “Cô đưa cho tôi thông tin của cậu ta đi. Ngày mai tôi phải đi xem mới được.”

...

Sau khi trở lại võ quán, Lưu Ứng Long kể cho chủ võ quán kiêm sư phụ anh ta là Vu Hải Triều nghe về trận thi đấu hôm nay. Cuối cùng anh ta hỏi: “Sư phụ, người có nhận ra được Lâu Thành kia là ai không? Là đệ tử của môn phái nào vậy ạ?”

Vu Hải Triều cũng có cánh tay dài, tóc đã hơi hoa râm. Ông ta trầm ngâm một lát rồi nói: “Cơ thể thẳng bằng, có thể điều chỉnh được trọng tâm. Đây chính là năng lực cơ bản của cảnh giới Đan Khí. Nhưng tại cảnh giới Luyện Thể cũng không thiếu Trang công có thể luyện được như vậy. Cái này rất khó phân biệt. Mà một kích cậu ta gây ra cho cậu, dựa theo miêu tả của Tiểu Đồng thì có vẻ giống với Băng Bộ của Bạo Tuyết Nhị Thập Tứ Kích, nhưng cũng giống với cách bạo phát của Lôi Bộ Điện Hỏa Trang. Thật sự rất khó xác định chính xác được!”

“Sư phụ, hay là người gọi điện hỏi thăm thử xem.” Lưu Ứng Long nói.

“Làm gì mà phiền phức như vậy? Ai mà chưa từng thua chứ! Ngay cả Võ Thánh và Long Vương cũng từng bị đánh bại mà.” Vu Hải Triều lắc đầu.

Lưu Ứng Long tiếp tục cầu xin: “Sư phụ, không phải con muốn báo thù, mà là con không muốn thua một cách không rõ ràng như thế.”

Vu Hải Triều suy nghĩ một lát rồi lấy điện thoại ra và gọi vào một dãy số.

Mặc dù ông lập ra võ quán Bạch Viên ở thành phố Viêm Lăng này mới hai năm, nhưng dựa vào quan hệ giữa các võ giả với nhau, ông vẫn có đủ năng lực để điều tra một số chuyện.

Sau khi ngừng đối đầu với khoa học kỹ thuật, các võ giả nhanh chóng hòa nhập vào xã hội hiện đại. Dù sao bọn họ cũng là con người, không phải là dã thú. Quan hệ giữa bọn họ với khoa học kỹ thuật cũng không gay gắt đến mức tới sống thì anh chết. Bọn họ cũng nắm bắt được các loại công

nghệ khoa học kỹ thuật, cũng sử dụng được vũ khí nóng. Nên bọn họ nhanh chóng chiếm được nhiều chỗ đứng trong xã hội hiện đại.

Trong xã hội, bởi vì võ đạo đã bắt đầu trở nên đại trà hơn nên thực lực của các loại tội phạm không hề yếu. Như vậy, đối với các cảnh sát có hỏa lực không mạnh mà nói, điều này rõ ràng là một bất lợi. Cho nên, cảnh sát không thể không nhận những thế lực yêu thích võ đạo hoặc các võ giả bước ra từ giới võ đạo. Cảnh sát dùng cách này để chống lại bọn tội phạm và duy trì trật tự xã hội. Đến mấy năm gần đây, toàn bộ người trong sở cảnh sát gần như là võ giả. Nếu không như thế thì cảnh sát không thể nào đối phó được các loại tội phạm có thân thủ tốt và mang theo vũ khí nóng. Mà toàn bộ lính đặc chủng trong quân đội cũng được tạo thành từ các võ giả. Chỉ là bộ đội công nghệ cao, uy lực mạnh vẫn còn đề phòng đề tử của các môn phái, nên bọn họ ra sức giúp đỡ khá nhiều thế lực mới.

Có loại quan hệ này, Vu Hải Triều nhanh chóng biết được đáp án mình muốn. Ông ta quay đầu lại nói với Lưu Ứng Long: “Không khác thông tin cậu thấy là bao.”

Lưu Ứng Long nhíu mày: “Như vậy thì thật không bình thường chút nào.”

“Đúng vậy, rất không bình thường.” Vu Hải Triều thở dài: “Nhưng như vậy thì biết làm sao được. Chẳng lẽ sư phụ ta đây ngày mai phải tự mình đi xem cậu ta thi đấu một trận sao?”

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Tuổi Trẻ Không Có Thất Bại

Chương 2: Vạn Sự Khởi Đầu Nan

Chương 3: Đại Trượng Phu Chỉ Đến Thế Mà Thôi!

Chương 4: Sức Người Có Hạn

Chương 5: Một Thoáng Nghĩ Suy

Chương 6: Không Thể Xem Mặt Mà Bắt Hình Dạng

Chương 7: Huấn Luyện Viên Mới

Chương 8: Lớp Luyện Võ

Chương 9: Lôi Bộ Tuyệt Học

Chương 10: Mỗi Người Đều Có Một Triển Vọng Riêng

Chương 11: Ba Vị Trí Dẫn Đầu

Chương 12: Cấm Nhé!

Chương 13: Như Vầy Thì Sao Mà Sống Nổi Hả Trời!

Chương 14: Lâu Tiểu Thành, Kiện Tướng Chạy Cự Ly Dài

Chương 15: Cậu Ta Như Thế...

Chương 16: Quyền Cước Thuần Thục

Chương 17: Con Trai Không Được Rụt Rè

Chương 18: Giấc Mơng Võ Đạo Của Nghiêm Triết Kha

Chương 19: Khiêu Chiến

Chương 20: Hiệp Khách Dừng Võ Vi Phạm Lệnh Cấm

Chương 21: Khoe Khoang Và Chia Sẻ

Chương 22: Lễ Khai Mạc Sắp Tới

Chương 23: Chuẩn Bị

Chương 24: Huấn Luyện Viên, Em Muốn Tham Gia Đặc Huấn!

Chương 25: Miệng Qua Đen

Chương 26: Rút Thăm

Chương 27: Nguồn Kinh Tế

Chương 28: Con Đường Quang Vinh

[Chương 29: Bạo Tuyết Nhị Thập Tứ Kích](#)

[Chương 30: Cọ Xát Trên Mặt Đất](#)

[Chương 31: Kế Hoạch Không Theo Kịp Biến Hóa](#)

[Chương 32: Thư Mời](#)

[Chương 33: Cô Độc Trên Đất Khách](#)

[Chương 34: Số 656](#)

[Chương 35: Lôi Đài Số Bảy, Trận Thứ Năm](#)

[Chương 36: Từng Bước Thu Hút Người Xem](#)